

ਵਰਖਾ-ਚੁੱਤ ਦਾ ਪ੍ਰਹੁ-ਫੁਟਾਲਾ

ਆਰ.ਆਰ.ਰਾਜਮਨੀ

ਵਰਖਾ-ਰੁੱਤ ਦਾ ਪਹੁ-ਫੁਟਾਲਾ

@ ਆਰ.ਆਰ.ਰਾਜਮਨੀ

ਸੋਧ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਸੰਸਕਰਣ : ਜੂਨ 2012

ਸਾਰੇ ਅਧਿਕਾਰ ਰਾਖਵੇਂ ਹਨ। ਇਸ ਕਿਤਾਬ ਦਾ ਕੋਈ ਵੀ ਹਿੱਸਾ ਬਿਨਾਂ ਲੇਖਕ ਦੀ ਲਿਖੀ ਹੋਈ ਆਗਿਆ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਨਾ ਤਾਂ ਅਨੁਵਾਦ ਨਾ ਦੁਬਾਰਾ ਛਾਪਿਆ ਨਾ ਹੀ ਦੁਬਾਰਾ ਉਤਪਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

Published by
Evelyn Amala & Abraham King
A-101, Kamalesh Enclave
Door No. A-11, Berachah Road
Kilpauk, Chennai - 600 010

Translated by
Pastor Francis Mewa
Ward No. 2, Model Town,
P.O.City - Dhariwal
Distt. Gurdaspur-143519
Punjab.
E-mail: francismewa@gmail.com
Mob.: 099151-57738

Printed at
Uchitha Graphic Printers Pvt. Ltd.
Mumbai.

Price : Rs. 115/-

ਵਿਸ਼ੇ ਸੂਚੀ

ਦੂਜੇ ਸੰਸਕਰਣ ਦਾ ਪ੍ਰਸਤਾਵਨਾ	v
ਪਹਿਲੇ ਸੰਸਕਰਣ ਦੀ ਭੂਮਿਕਾ	vii
ਮੁੱਖ-ਬੰਧ	xi
1. ਕੀ ਚੀਤਾ ਬਦਲ ਸਕਦਾ ਹੈ?	13
2. ਤਦ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵਸਤੂ ਦੀ ਖੁੜ੍ਹ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ	26
3. ਨਿੰਮੀ ਬੱਤੀ	39
4. ਮੈਂ ਹਾਜ਼ਰ ਹਾਂ; ਮੈਨੂੰ ਘੱਲ	55
5. ਜਦ ਮੈਂ ਹਨੇਰੇ ਵਿਚ ਬੈਠਾ	70
6. ਵਰਣਨ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਆਨੰਦ	80
7. ਤੇਰੀ ਭਰਤੀ ਦੇ ਵੇਲੇ	88
8. ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਛੇਕ ਦਿੱਤਾ	99
9. ਹੁਣ ਵੀ ਮੈਂ ਉਸ ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰਾਂਗਾ	107
10. ਚੰਗਾਈ ਦੇ ਨਾਲ ਸੂਰਜ	113
11. ਪ੍ਰਭੂ ਓਥੇ ਹੈ	120
12. ਮੈਂ ਉਹ ਨੂੰ ਛੁਡਾਵਾਂਗਾ	129

13. ਪਿੰਡਾਂ ਅਤੇ ਸ਼ਹਿਰਾਂ ਦੇ ਵਿਚੋਂ ਦੀ	137
14. ਗਰੀਬਾਂ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ਖ਼ਬਰੀ ਸੁਣਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ	145
15. ਸਲਾਹ ਵਿਚ ਅਚਰਜ	153
16. ਉਹ ਕਦੇ ਨਾ ਬੁਝੇ	165
ਅੰਤਿਕਾ 1	169
ਜਮੀਮਾਂ 2	177
ਭਾਰਤੀ ਸ਼ੈਲੀ ਦੀ ਸ਼ਬਦਾਵਲੀ	183

ਦੂਜੇ ਸੰਸਕਰਣ ਦਾ ਪ੍ਰਸਤਾਵਨਾ

“ਇਕ ਵੰਸ ਉਹ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰੇਗਾ, ਉਹ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਪੀੜ੍ਹੀ ਕਰਕੇ ਗਿਣਿਆ
ਜਾਵੇਗਾ” (22:30)

ਅਸੀਂ ਜੋ ਰੋਇਆਪਾਹ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀ ਸੰਤਾਨ ਹਾਂ (ਵਰਤਮਾਨ ਵਿਚ, ਬੱਚੇ,
ਪੋਤਰੇ-ਦੋਹਤਰੇ, ਅਤੇ ਪਰਪੋਤੇ ਹਨ) ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਹਰ ਕੋਈ ਆਪਣੇ ਤਰੀਕੇ
ਨਾਲ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ।

"ਇਸ ਨਾਲੋਂ ਮੈਨੂੰ ਵੱਡਾ ਆਨੰਦ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜੋ ਮੈਂ ਸੁਣਾਂ ਭਈ ਮੇਰੇ ਬਾਲਕ
ਸੱਚਿਆਈ ਉੱਤੇ ਚੱਲਦੇ ਹਨ" (3 ਯੂਹੰਨਾ 4)

ਸਾਡੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਪੁਸਤਕ "ਵਰਖਾ ਰੁੱਤ ਦਾ ਪਹੁ-ਫੁਟਾਲਾ" ਦਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ 40
ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ 1970 ਵਿਚ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਕਿ ਲੋਕ ਸਮਝਣ ਕਿ ਉਸਦੀ
ਯਾਤਰਾ "ਯਹੋਵਾਹ ਸਾਮਾ" ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਈ। ਹੁਣ ਵਰਤਮਾਨ
ਪੀੜ੍ਹੀ ਲਈ ਸਮਾਂ ਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜਲਾਲੀ ਆਤਮਿਕ ਜਾਗ੍ਰਿਤੀ ਦੇ
ਦਿਨਾਂ ਦੀ ਯਾਦ ਕਰਾਈ ਜਾਵੇ ਜੋ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਵੀਹਵੀਂ ਸਦੀ ਦੇ ਮੱਧ
ਵਿਚ ਲਿਆਇਆ ਸੀ, ਜਦ ਸਾਡੇ ਪਿਤਾ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਾਥੀ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ
ਨੇ ਭਾਈ ਭਗਤ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਦੱਖਣੀ ਭਾਰਤ ਦੀ ਸੇਵਕਾਈ ਲਈ ਸੱਦਾ ਦਿੱਤਾ।
ਅਸੀਂ ਜੋ ਰਾਜਾ ਮਨੀ ਦੇ ਬੱਚੇ ਹਾਂ ਡਾਕਟਰ ਕੀਨੀਅਰ ਅਤੇ ਭੈਣ ਸੈਲੀ ਦੇ
ਧੰਨਵਾਦੀ ਹਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਸਾਡੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਸੁਫਨੇ ਨੂੰ ਇਸ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਜੀਵਣੀ ਦੇ
ਦੁਆਰਾ ਸੱਚਾ ਬਣਾਇਆ ਹੈ।

ਅਸੀਂ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹਾਂ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਦੋਵਾਂ ਭਰਾਵਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਕਿਤਾਬ ਦੇ ਦੁਬਾਰਾ

ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਦੇ ਲਈ ਉਠਾਇਆ, ਉਸ ਸਮੇਂ ਜਦ ਆਤਮਿਕ ਜਾਗ੍ਰਿਤੀ ਦੀ ਲੰਮੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਉਡੀਕ ਸੀ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਲੋੜ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋ ਰਹੀ ਸੀ। ਸਾਡੀ ਨਮਰ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਦੂਜੇ ਮਕਸੱਦ ਨੂੰ ਸਥਾਨਿਕ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ਵ-ਵਿਆਪੀ ਕਲੀਸਿਆ ਦੇ ਲਈ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਸਾਮਰੱਥੀ ਕੰਮਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਚਾਨਣ ਵਿਚ ਪੂਰਾ ਕਰੀਏ।

ਸਾਡੀ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਹੈ ਕਿ ਸਾਡੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਕਿਤਾਬ ਇਕ ਮਹਾਨ ਪ੍ਰੇਰਣਾ ਹੋਵੇਗੀ ਅਤੇ ਵਰਤਮਾਨ ਅਤੇ ਭਵਿੱਖ ਦੀ ਪੀੜ੍ਹੀ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਰਾਜ ਵਿਚ ਲਿਆਉਣ ਲਈ ਮਾਰਗ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰੇਗੀ।

ਉਸਦੇ ਬੱਚੇ ਦੁਆਰਾ
ਅਵੈਲਿਨ ਅਮਾਲਾ
ਅਬਰਾਹਾਮ ਕਿੰਗ

ਪਹਿਲੇ ਸੰਸਕਰਣ ਦੀ ਭੂਮਿਕਾ

ਇਹ ਕਿਤਾਬ ਦੋ ਮਕਸਦਾਂ ਬਾਰੇ ਦੱਸਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਦੱਖਣ ਭਾਰਤ ਵਿਚ ਦੂਜੇ ਵਿਸ਼ਵਯੁੱਧ ਦੌਰਾਨ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਗਤੀਵਿਧੀ ਬਾਰੇ ਦੱਸਦੀ ਹੈ, ਜਿਸਨੇ ਉਸ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਮਸੀਹੀਆਂ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਨੂੰ ਕੈਦ ਕੀਤਾ। ਇਹ ਉਹ ਵੀ ਦੱਸਦੀ ਹੈ ਜੋ ਲੇਖਕ ਦੇ ਆਰੰਭਿਕ ਦਿਨਾਂ ਦੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨਾਲ ਯੋਗਤਾ ਅਤੇ ਆਨੰਦ ਨਾਲ ਚੱਲਣ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਹੈ। ਦੂਜੇ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਰੱਖ ਕੇ ਆਰ.ਆਰ. ਰਾਜਾਮਨੀ ਨੇ ਸਾਡੇ ਲਈ ਰੱਖ ਕੇ ਇਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਪਾਠ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਰੇਖਾਂਕਿਤ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਉਹ ਇਹ ਹੈ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਨਵੀਂ ਚਾਲ "ਅਚਾਨਕ" ਨਹੀਂ ਆ ਜਾਂਦੀ। ਸਗੋਂ ਇਹ ਉਸਦੇ ਸਹਿਯੋਗੀਆਂ ਦੇ ਜੀਵਨਾਂ ਵਿਚ ਲੰਮੀ ਤਿਆਰੀ ਦਾ ਫਲ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਅਸਾਨੀ ਨਾਲ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੂਰ-ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਤੋਂ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਸੇਵਕਾਂ ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਦੀ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਸਮਝ ਨਾਲ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਉਸਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕੰਮ ਦੀ ਸਿਖਲਾਈ ਨੂੰ ਵੀ ਹਲਕਾ ਸਮਝਦੇ ਹਾਂ ਜੋ ਲੰਮੇ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਫਲਦਾਇਕ ਬਣਿਆ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਰਾਜਾਮਨੀ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੂਜੇ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਨੂੰ ਤਾਜੇ ਰੂਪ ਨਾਲ ਧਿਆਨ ਵਿਚ ਲਿਆਉਂਦੀ ਹੈ।

ਉਸਦੇ ਬੋਲ ਕੇ ਲਿਖਣ ਦੀ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਆ ਨੂੰ ਆਨੰਦ ਨਾਲ ਸੰਜੋਇਆ ਹੈ। ਓਹ! ਮੈਂ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਇਸ ਕਹਾਣੀ ਨੂੰ ਸੰਪਾਦਨ ਕਰਨ ਲਈ ਕੁਝ ਦਲੇਰੀ ਨੂੰ ਵਧਾਉਂਦੀ ਹੈ, ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਹੀ ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਕਥਾਵਾਂ ਹਨ, ਉਸਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿਚ ਲੱਗਭੱਗ ਬਹੁਤਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਜਾਣਿਆ ਗਿਆ। ਫਿਰ ਵੀ ਜਦ ਇਹ ਵਿਸਥਾਰ ਨਾਲ ਜਾਣਿਆ ਗਿਆ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਜੋੜਨ ਵਿਚ ਸਭ ਤਰਫ ਤੋਂ ਆਉਣ ਵਾਲਿਆਂ

ਵਿਚ ਸਹਾਇਕ ਹਨ। ਮੈਂ ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੂੰ ਧੰਨਵਾਦ ਦੇਣਾ ਹੈ ਜੋ ਵਰਣਨ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਵਿਚ ਜੁੜੇ ਹੋਏ ਵਿਖਾਈ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਕੁਝ ਸਮਕਾਲੀ ਸਾਧਨਾਂ ਨੇ ਇਤਿਹਾਸਿਕ ਪਿੱਠਭੂਮੀ ਨੂੰ ਛਾਪਣ ਵਿਚ ਸਹਾਇਤਾ ਕੀਤੀ। ਜਦ ਕਿ ਮੇਰੀ ਖ਼ੁਦ ਦੀ ਸਥਾਨਕ ਰੰਗ ਦੀ ਯਾਦਗਾਰ ਹੁਣ ਕਹਾਣੀ ਦੇ ਮੁੱਖ ਦ੍ਰਿਸ਼ਾਂ ਦੇ ਵਾਪਿਸ ਆਉਣ ਵਿਚ ਤਾਜ਼ਾ ਹੋ ਗਈ ਹੈ।

ਪਰ ਬੋਲਣ ਦੀ ਕਲਾ ਖ਼ੁਦ ਲੇਖਕ ਦੀ ਹੈ। ਹਰ ਥਾਂ ਤੇ ਰਾਜਾਮਨੀ ਦਾ ਵਿਲੱਖਣ ਅਤੇ ਫ਼ਤਿਹਮੰਦ ਜੀਵਨ ਚਮਕਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਅਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਉਸ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਉਸ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਹੋਵਾਂਗੇ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪਿੱਛੇ 1939 ਵਿਚ ਵੇਖਦਾ ਹਾਂ। ਜਦ ਉਹ ਅਜੇ ਅਮੀਨੀਜੀਕਾਰਾਏ ਵਿਚ ਗਾਉਣ ਵਿਚ ਖੰਜ਼ਰੀ ਨੂੰ ਜ਼ੋਰ-ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਵਜਾ ਕੇ ਅਗਵਾਈ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸਦੀ ਮਜ਼ਬੂਤ ਅਵਾਜ਼ ਨੂੰ ਸੁਣਿਆ। ਜੀਵਨ ਦੇ ਤਰੀਕਿਆਂ ਨੂੰ ਮਦਰਾਸ ਦੀਆਂ ਸੜਕਾਂ 'ਤੇ ਕੁਝ ਗਵਾਹੀ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਨੌਜਵਾਨਾਂ ਦੀ ਟੀਮ ਦੇ ਮੁਖੀਆਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਦੇ ਵੇਖਿਆ ਅਤੇ ਪੰਡਾਲ ਵਿਚ ਆਪਣੇ ਸਰੋਤਿਆਂ ਨੂੰ ਨਸੀਹਤ ਦਿੰਦੇ ਸੁਣਿਆ ਕਿ ਆਪਣੇ ਪਾਪਾਂ ਤੋਂ ਤੋਬਾ ਕਰਕੇ ਜੀਉਂਦੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਲਈ ਸਮਰਪਿਤ ਹੋਣ। ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਚਮਕਦੇ ਹੋਏ ਚਿਹਰੇ ਨੂੰ ਵੇਖਿਆ ਜਦ ਉਸਨੇ ਇਕ ਦੂਜੇ ਧਰਮ ਦੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਬਪਤਿਸਮਾ ਦਿੱਤਾ ਜੋ ਮਸੀਹ ਵਿਚ ਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਹੀ ਚਿਹਰਾ ਵੇਖਦਾ ਹਾਂ ਜੋ ਓਸੇ ਤਰਸ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਲੱਗਦਾ ਜੋ ਬਿਮਾਰਾਂ ਅਤੇ ਦੁੱਖੀਆਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਦਾ ਹੈ (ਮੈਂ ਜਦ ਸੰਖੇਪ ਜਾਂ ਥੋੜ੍ਹੇ ਜਿਹੇ ਵਿਚ ਵੈਲੋਰ ਵਿਚ ਆਪਣੇ ਕੰਮ ਤੋਂ ਅਸਾਨੀ ਨਾਲ ਬਚ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਕਿ ਉਸ ਨਾਲ ਇਕ ਘੰਟੇ ਦੇ ਲਈ ਮਿਲ ਸਕਾਂ ਜਾਂ ਓਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਦਰਾਸ ਵਿਚ, ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਮੇਰਾ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸਵਾਗਤ ਕਰਦਾ ਹੈ, "ਆਓ ਭਾਈ ਆਓ: ਮੈਂ ਬਸ ਇਕ ਆਖ਼ਰੀ ਕੰਮ ਆਯੋਜਿਤ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹਾਂ!" ਪਰ ਇੱਥੇ ਉਹ ਸੀ ਜੋ ਇਕ ਸਿਖਿਅਕ ਸੀ ਜੋ ਇਕ ਸੱਚੇ ਮਨੁੱਖੀ ਚਰਵਾਹੇ ਦੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਕਰੇ।)

ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਪਰ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾਵਾਂ ਦੇ ਘੰਟਿਆਂ ਨੂੰ ਧੰਨਵਾਦ ਕਰਦਾ ਹੋਇਆ ਯਾਦ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਅਕਸਰ ਠੀਕ ਰਾਤ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਇਕ ਮਹਿਮਾਨ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਦੇ-ਕਦੇ ਕਿਸਮਤ ਨਾਲ ਉੱਪਰਲੀ ਕੋਠਰੀ ਵਿਚ ਯਹੋਵਾਹ ਸਾਮਾ ਦੇ ਵੱਡਿਆਂ ਨਾਲ ਗੱਲਬਾਤ ਕਰ ਸਕਦੇ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਅਸੀਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂੰ ਖੋਜਿਆ ਕੁਝ ਮੁੱਖ ਵਿਸ਼ਿਆਂ ਦੇ ਲਈ, ਕੁਝ ਅਗਵਾਈ ਦੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਜਾਂ ਅਯੋਜਿਤ ਕਰਨ ਜਾਂ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨਿਕ ਫੈਸਲੇ ਸਾਡੇ ਵਿਚ ਇਕ ਤੋਂ ਵੱਧ ਥਕਾਵਟ ਦੇ ਚਿੰਨ੍ਹ ਵਿਖਾਈ ਦਿੰਦੇ ਸਨ। ਪਰ ਰਾਜਾਮਨੀ ਵਿਚ ਨਹੀਂ। ਰਾਮਰੋਡ ਜਿੰਨ੍ਹੀ ਪ੍ਰਸਥਿਤੀ ਦੀ ਮੰਗ

ਕਰਦੀ ਸੀ ਓਨੀ ਦੇਰ ਗੋਡਿਆਂ ਦੇ ਭਾਰ ਰਹਿ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿਚ ਅਸੀਂ ਇਹ ਪਾਉਂਦੇ ਅਕਸਰ ਸਾਡੇ ਵਿਚ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਸਾਡੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨਾਂ ਦਾ ਉੱਤਰ ਉਸ ਨੂੰ ਦੇ ਦਿੰਦਾ। ਸਾਡੇ ਵਿਚੋਂ ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੇ ਅਜਿਹੇ ਸਮੇਂ ਲਈ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਧੰਨਵਾਦ ਕੀਤਾ ਜੋ 19 ਰੀਬਰਡਨ ਰੋਡ ਦੀ ਪੂਰੀ ਕਲੀਸਿਆ ਨੇ ਵਫ਼ਾਦਾਰੀ ਨਾਲ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ ਸੀ।

ਰਾਜਾਮਨੀ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਭਰਾ ਦੋਰਾਈਰਾਜ, ਬਖਸ ਸਿੰਘ ਜਾਰਜ ਰਾਜਾਰਤਨਮ, ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਦੂਜੇ ਅਨਿਸ਼ਚਿਤ ਪੁਰਖਾਂ ਅਤੇ ਇਸਤਰੀਆਂ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚੋਂ ਬਹੁਤਿਆਂ ਦੇ ਨਾਮ ਲਿਖੇ ਨਹੀਂ ਗਏ ਜੋ ਇਸ ਕਹਾਣੀ ਵਿਚ ਸਾਡੇ ਪਿਆਰੇ ਮਿੱਤਰਾਂ ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਦੀ ਰੁਚੀ ਨੂੰ ਵੰਡਣ ਅਤੇ ਉਹਦੇ ਨਾਲ ਇਸ ਪੂਰੇ ਭਾਰਤ ਦੇ ਵੱਧਦੇ ਹੋਏ ਭਵਿੱਖ ਦੇ ਕੰਮਾਂ ਵਿਚ ਸ਼ਾਮਿਲ ਹੁੰਦੇ ਹਾਂ।

ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੋ ਅੰਤਿਕਾਵਾਂ ਵਿਚ ਮੈਂ ਲੇਖਕ ਦੇ ਦੋ ਬਜ਼ੁਰਗਾਂ ਦੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਇਕੱਠੀ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿਚ ਹਰ ਇਕ ਦਾ ਤਾਮਿਲਨਾਡੂ ਵਿਚ ਮਸੀਹੀ ਗਵਾਹੀ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿਚ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸਥਾਨ ਹੈ।

ਅਨਗੁਸ ਕਿਨੀਅਰ

ਲੰਡਨ

1970

ਮੁੱਖ-ਬੰਧ

ਮੈਂ ਇਸ ਕਹਾਣੀ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਮਜ਼ਬੂਤ ਪ੍ਰੇਰਣਾ ਦੇ ਅਧੀਨ ਦੱਸਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਦਿਆਲੂ ਕੰਮਾਂ ਦਾ ਇਤਿਹਾਸ ਵਰਤਮਾਨ ਸਾਲਾਂ ਵਿਚ ਸਾਡੇ ਦਰਮਿਆਨ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰਹੇ ਅਤੇ ਜਾਣਿਆ ਜਾ ਸਕੇ। ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਵਿਚ ਇਹ ਸਹੀ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਕਹਾਣੀ ਦਾ ਵਿਸਥਾਰ ਕਰਾਂ ਕਿ ਉਸਦੀ ਵਿਸ਼ਾਲ ਦਇਆ ਮੇਰੇ ਜੀਵਨ ਵਿਚ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਬਣੀ ਰਹੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਇਹ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਵਰਣਨ ਦੇਣ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਮੈਂ ਸਿਰਫ ਮਹਿਮਾ ਨੂੰ ਦੱਸਾਂਗਾ ਜੋ ਮੈਂ ਉਸ ਦੇ ਲਈ ਲਿਆਵਾਂਗਾ।

ਜਿਵੇਂ ਉਸਨੇ ਮੇਰੀ ਸਹਾਇਤਾ ਕੀਤੀ ਮੈਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਹਿੱਸਿਆਂ ਵਿਚ ਦੱਸਿਆ ਹੈ, ਕੁਝ ਆਪਣੀਆਂ ਧੰਨਵਾਦ ਦੀਆਂ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਸਭਾਵਾਂ ਵਿਚ, ਇਸ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕੇ ਇਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਵਾਰਤਾਲਾਪ ਦੁਆਰਾ। ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸੰਦਰਭ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੈਂ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਬਚਾ ਕੇ ਰੱਖਿਆ ਹੈ, ਪਾਟ ਗਏ ਸਨ ਪਰ ਪੜ੍ਹੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਸਨ, ਅਜਿਹੀਆਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਇਕ ਦਿਨ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕਰੇਗਾ। ਮੇਰਾ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਕਿ ਹੁਣ ਉਹ ਦਿਨ ਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਮਿੱਤਰੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਨਾਮ ਦੱਸਣੇ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਮੇਰੀ ਯਾਦਾਸ਼ਤ ਨੂੰ ਤਾਜ਼ਾ ਕਰਕੇ ਇਸ ਕਹਾਣੀ ਦੇ ਮਹੱਤਵ ਨੂੰ ਵਧਾਇਆ ਜਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੱਥਾਂ ਨੂੰ ਸਾਹਮਣੇ ਲਿਆਂਦਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੈਂ ਨਜ਼ਰ ਅੰਦਾਜ਼ ਕਰ ਚੁੱਕਾ ਸੀ।

ਮੈਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਕਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦਾ ਧੰਨਵਾਦੀ ਹਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਅਤੇ ਗੂੜੀ ਸਾਂਝ ਨੇ ਇਸ ਕਿਤਾਬ ਨੂੰ ਸੰਭਵ ਬਣਾਇਆ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚੋਂ ਇਕ ਦਾ ਨਾਮ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਗ੍ਰੇਸ ਸਟੈਲੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਮੇਰੇ ਲਈ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਨੋਟਿਸ ਲਿਖੇ ਜਦ ਮੈਂ ਮੋਤੀਆ ਬਿੰਦ ਦੇ ਕਾਰਨ ਲੱਗਭੱਗ ਅੰਨਾ ਹੋ ਚੁੱਕਾ ਸੀ। ਦੂਜਾ ਡਾਕਟਰ ਅਨਗੁਸ ਕਿਨੀਅਰ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਉਸਦੇ ਪਿਛੋਕੜ ਵਿਚ ਬਹੁਤ ਖੋਜ

ਕੀਤੀ ਹੈ। ਤੱਥਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਸਮੱਗਰੀ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਆਪਣਾ ਖੁਦ ਦਾ ਸੰਪੂਰਨ ਸਾਹਿਤ ਸੰਪੰਨ ਕਰਨ ਲਈ ਦਿੱਤਾ ਹੈ।

ਮੈਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਵਫ਼ਾਦਾਰ ਪਾਇਆ ਹੈ ਜੋ ਕੁਝ ਵੀ ਮੈਂ ਕਿਹਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਇਮਾਨਦਾਰੀ ਨਾਲ ਨਿਹਚਾ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਮੈਂ ਕਿਰਪਾ ਦੀ ਕਮੀ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ ਨਾ ਆਪਣੇ ਕਿਸੇ ਪਾਠਕ ਨੂੰ ਅੱਤ ਦੁਖੀ ਜਾਂ ਚੋਟ ਪਹੁੰਚਾਉਣੀ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ। ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਵਚਨ ਦੇ ਲਈ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹਾਂ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਸਹੀ ਠਹਿਰਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਨਹੀਂ। ਇਸ ਲਈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦਿੱਤਾ, ਮੇਰੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਦੇ ਲਈ, ਯਸਾਯਾਹ 66:2 ".....ਮੈਂ ਅਜਿਹੇ ਜਨ ਉੱਤੇ ਨਿਗਾਹ ਰੱਖਾਂਗਾ-ਅਧੀਨ ਉੱਤੇ ਅਤੇ ਨਿਮਰ ਆਤਮਾ ਵਾਲੇ ਉੱਤੇ ਜੋ ਮੇਰੇ ਬਚਨ ਤੋਂ ਕੰਬ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।" ਮੈਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਮੇਰੀ ਕਬਰ ਤੇ ਲਿਖੇ ਜਾਣ "ਕਿ ਇੱਥੇ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਦੇਹ ਰੱਖੀ ਹੈ ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਵਚਨ ਤੋਂ ਕੰਬਦਾ ਸੀ।"

ਆਰ.ਆਰ.ਰਾਜਮਨੀ

ਯਹੋਵਾਹ ਸਾਮਾ

ਮਦਰਾਸ

1970

1

ਕੀ ਚੀਤਾ ਬਦਲ ਸਕਦਾ ਹੈ?

ਯਿਰਮਿਯਾਹ 13:23

ਰਾਜਾਮਨੀ ਤੁਸੀਂ ਐਨੇ ਬੁਰੇ ਕਿਉਂ ਹੋ?

ਮੈਂ ਹੈਰਾਨ ਹੋ ਕੇ ਉੱਪਰ ਨੂੰ ਵੇਖਣ ਲੱਗਾ, ਮੇਰੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਸੂਰਜ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਧੁੰਦਲੀਆਂ ਹੋ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਮੇਰੇ ਅੰਗੂਠੇ ਮੁੜ ਕੇ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਵਿਚ ਲਾਲ ਹੋ ਰਹੇ ਸਨ ਖੇਡਣ ਵਾਲੇ ਮੈਦਾਨ ਦੀ ਰੇਤ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ। ਇਕ ਨੌਜਵਾਨ ਜੋ ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ੀ ਸਕੂਲ ਵੇਖਣ ਆਇਆ ਸੀ ਮੈਨੂੰ ਵੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਲਗਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਹਕੀਕਤ ਵਿਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਲੈ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਕੀ ਉਹ ਥੋੜ੍ਹਾ ਬਹੁਤ ਮੇਰੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿਚ ਜਾਣਦਾ ਹੈ, ਉਸਨੇ ਮੇਰੀ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀ ਅਤੇ ਸੱਚਿਆਈ ਨੂੰ ਸਮਝ ਲਿਆ?

ਉਹ ਸਹੀ ਸੀ: ਮੈਂ ਸਾਰੀਆਂ ਯੁਕਤੀਆਂ ਜਾਣਦਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਆਪਣੇ ਸਿੱਖਿਅਕਾਂ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਧੋਖਾ ਦੇਣਾ ਹੈ ਅਤੇ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਕਰਨਾ, ਮੈਂ ਇਹ ਵੀ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਕਦੋਂ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ, ਕਿਵੇਂ ਚੰਗੀ ਧਾਰਮਿਕਤਾ ਦੇ ਭੋਲੇਪਨ ਨੂੰ ਵਿਖਾਉਣਾ ਹੈ। ਕੀ ਮੈਂ ਇਕ ਪਿੰਡ ਦੇ ਪ੍ਰਚਾਰਕ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਸੀ?

ਪਰ ਹੁਣ ਮੈਂ ਉਸ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਦਿਆਲੂ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨੂੰ ਨਕਾਰ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਹਾਂ। ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਿੱਧਾ ਸਾਦਾ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਰੱਖਿਆ ਸੀ, ਬਹੁਤ ਇਮਾਨਦਾਰ ਅਤੇ ਮੈਂ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਜੀਵਨ ਵਿਚ ਉੱਤਰ ਨਾ ਦੇ ਸਕਿਆ, ਮੇਰੇ ਹਿਰਦਾ ਸ਼ਰਮ ਨਾਲ ਭਰ ਗਿਆ। ਫਿਰ ਮੇਰੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਤੁਰੰਤ ਅੱਥਰੂਆਂ ਨਾਲ ਭਰ ਗਈਆਂ। "ਸੱਚ ਹੈ ਸਰ" ਮੈਂ ਰੋਣ ਲੱਗਾ। "ਮੈਂ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ ਮੈਂ ਖਰਾਬ ਹਾਂ: ਪਰ ਇਸਦਾ ਮੈਂ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ!"

ਅਤੇ ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ। ਓਹ, ਨੇੜੇ ਦੇ ਆਪਣੇ ਸਕੂਲ ਦੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਸ਼ਰਾਰਤ ਨੂੰ ਛੱਡ ਸਕਦੇ ਸੀ। ਇਹ ਸਹੀ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਸ਼ਰਾਰਤੀ ਸੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਦੂਜੇ ਲੜਕੇ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਤੇ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਹੀ ਮੇਰੇ ਸੁਰਨਦਾਏ ਹੇਠਲੇ ਦਰਜੇ ਦੇ ਸਕੈਂਡਰੀ ਸਕੂਲ ਦੇ ਬੋਰਡਿੰਗ ਵਿਚ। ਮੈਂ ਇਕ ਰਿੰਗ ਲੀਡਰ ਦੇ ਸਮਾਨ ਸੀ। ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਦੂਜੇ ਝੁੰਡ ਦਾ ਕੰਮ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਡਰਾਇੰਗ ਪੈਨ ਸਿੱਖਿਅਕ ਦੀ ਕੁਰਸੀ ਤੇ ਰੱਖਿਆ ਸੀ, ਓਹ ਮੈਂ ਸੀ ਜਦ ਉਸਨੇ ਪਾਣੀ ਦੇ ਬੀਕਰ ਵਿਚ ਪੱਥਰ ਪਾਏ ਇਹ ਵਿਖਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਕਿ "ਅਘੁਲਣਸ਼ੀਲ", ਛੇਤੀ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ! ਵੇਖੋ, ਸਰ, "ਹੁਣ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸੋ ਕੀ ਉਹ ਘੁਲ ਗਏ ਹਨ?" ਉਸਨੇ ਮੈਥੋਂ ਮੰਗ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਉੱਤੇ ਸੱਦ ਕੇ ਤਿੰਨ ਵਾਰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਮੇਰੇ ਲੱਕ ਵਿਚ ਮਾਰਿਆ।

ਪਰ ਇਸ ਤੋਂ ਵੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸੀ। ਕਿਉਂਕਿ ਮੇਰੀ ਸ਼ਰਾਰਤ ਵਿਚ ਕੋਰ ਦੁਰਭਾਵਨਾ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਮੇਰੇ ਹੈੱਡਮਾਸਟਰ ਅਤੇ ਅਧਿਆਪਕਾਂ ਨੂੰ ਮਜ਼ਬੂਰ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਲੜਕਿਆਂ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਉਹ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਨਾ ਮਿਲਣ ਦਾ ਸੰਬੰਧ ਰੱਖਣ। ਮੈਂ ਲਾਲਚੀ ਅਤੇ ਧੌਖੇਬਾਜ਼ ਸੀ ਅਤੇ ਮੈਂ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਕੂੜਾ ਕਰਕਟ ਸਮਝਣਾ ਹੈ ਅਤੇ ਫਿਰ ਵੀ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਉਸ ਤੋਂ ਦੂਰ ਰੱਖਣਾ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ। ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦ੍ਰਿਸ਼ਾਂ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਜ਼ਰੂਰ ਹੀ ਹਾਨੀਕਾਰਕ ਸੀ।

ਮੇਰੇ ਪਿੱਛਲੇ ਘਰ ਵਾਦਾਮਾਤਾਪੁਰਮ ਵਿਚ ਮੈਂ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀ ਪੈਦਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਕ ਮੌਕੇ ਤੇ ਮੇਰਾ ਵੱਡਾ ਭਰਾ ਰਥਨਾਸਾਮੀ ਵੀ ਜੋ ਅਧਿਐਨ ਦੇ ਸਿਲਸਿਲੇ ਵਿਚ ਬਾਹਰ ਸੇਂਟ ਜੌਨ ਹਾਈ ਸਕੂਲ ਪਾਲਮਕੋਟਾਹ ਵਿਚ ਸੀ, ਗਰਮੀਆਂ ਦੀਆਂ ਛੁੱਟੀਆਂ ਕੱਟਣ ਘਰ ਇਕ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਬੈਲਟ ਲਗਾ ਕੇ ਆਇਆ। ਮੈਂ ਇਕ ਦਮ ਲਾਲਚ ਕੀਤਾ, ਮੈਂ ਉਸ ਤੋਂ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਦੇ ਦੇਣ ਲਈ ਮੰਗੀ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਮਨਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਮੈਂ ਚਾਪਲੂਸੀ ਦੀ ਬਹੁਤ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। ਇਸ ਦੇ ਬਦਲੇ ਉਸਨੇ ਵਾਇਦਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਅਗਲੀ ਵਾਰ ਜਦ ਉਹ ਆਵੇਗਾ ਅਜਿਹੀ ਹੀ ਬੈਲਟ ਲੈ ਕੇ ਆਵੇਗਾ; ਪਰ ਉਹ ਮੇਰੇ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸ ਬੈਲਟ ਨੂੰ ਪਾਉਣ ਲਈ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤੁਲਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਮੌਕੇ ਦੀ ਤਲਾਸ਼ ਵਿਚ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਕਿਸੇ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀ ਵਿਚ ਪਾਵਾਂ।

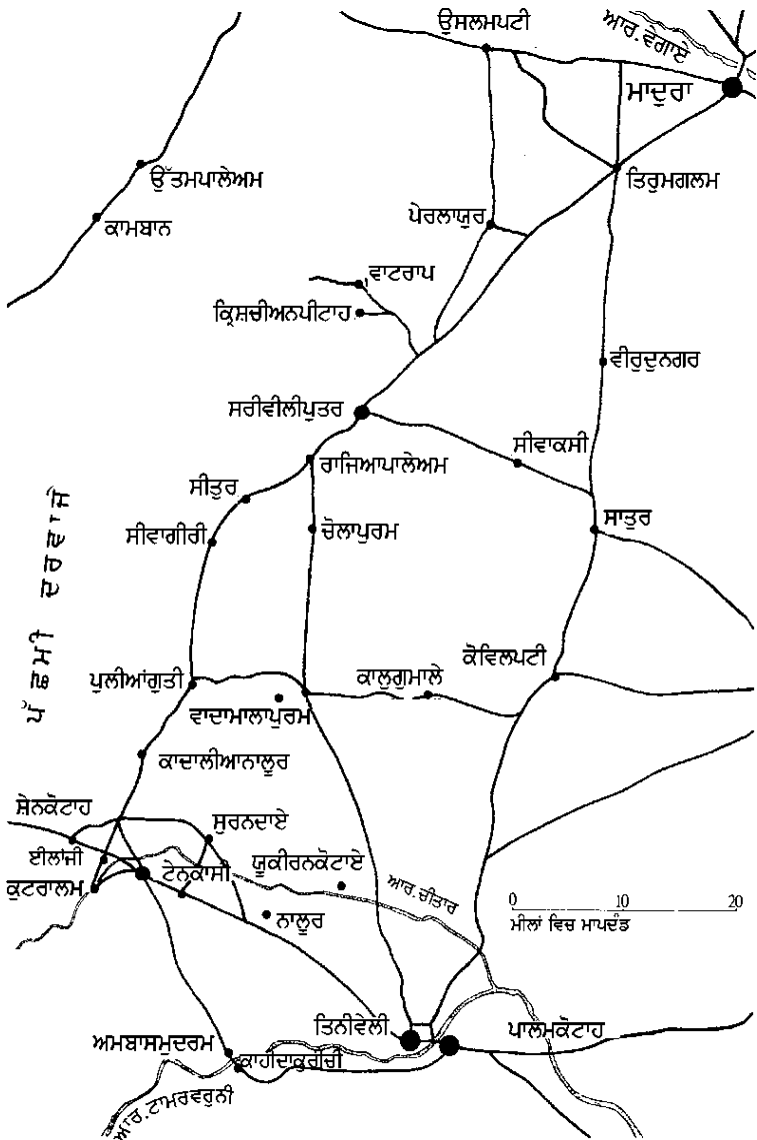
ਇਕ ਦਿਨ, ਮੇਰੇ ਆਨੰਦ ਦਾ ਟਿਕਾਣਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਦ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪਿਤਾ ਜੀ ਦੀ ਡਾਇਰੀ ਤੋਂ ਇਕ ਪੰਨਾ ਪਾੜਦੇ ਹੋਏ ਵੇਖਿਆ। ਇਹ ਮੇਰਾ ਮੌਕਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਧਮਕੀ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਮੈਂ ਪਿਤਾ ਜੀ ਨੂੰ ਦੱਸ ਦੇਵਾਂਗਾ। "ਨਹੀਂ! ਨਹੀਂ! ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾ

ਕੀ ਚੀਤਾ ਬਦਲ ਸਕਦਾ ਹੈ?

ਕਰੋ!" ਉਹ ਤਰਲੇ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪਿਆ ਅਤੇ ਮੈਂ ਤੁਰੰਤ ਉਸ ਤੋਂ ਬੈਲਟ ਮੰਗ ਲਈ। ਓਸੇ ਵੇਲੇ ਉਸ ਨੇ ਬਿਨ੍ਹਾਂ ਕੁਝ ਬੋਲੇ ਉਤਾਰ ਕੇ ਮੈਨੂੰ ਦੇ ਦਿੱਤੀ।

ਡਰਾ ਕੇ ਕੁਝ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨਾ (ਬਲੈਕ ਮੇਲ) ਤੁਹਾਨੂੰ ਸ਼ਕਤੀ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਇਕ ਵਾਰ ਜਦ ਤੁਸੀਂ ਇਸਦਾ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕਰਨਾ ਆਰੰਭ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਨੂੰ ਰੋਕ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਆਪਣੀ ਇਸ ਸਫਲਤਾ ਤੋਂ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਨਾ ਹੋ ਕੇ ਮੈਂ ਇਸ ਧਮਕੀ ਨੂੰ ਉਸ ਤੋਂ ਦੂਜੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਪਾਉਣ ਲਈ ਵੀ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕੀਤਾ। ਇਕ ਦਿਨ ਅਸੀਂ ਨਾਸ਼ਤਾ ਕਰ ਰਹੇ ਸੀ ਅਤੇ ਸਾਡੀ ਮਾਂ ਨੇ ਮਿੱਠਾ ਕੇਕ ਦਿੱਤਾ। ਰਥਨਾਸਾਮੀ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਬੈਠਾ ਸੀ ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿਚੋਂ ਮੰਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਚੁੱਪ-ਚਾਪ ਮੈਨੂੰ ਦੇ ਦਿੱਤਾ। ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਨੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਹੈਰਾਨ ਹੋਈ। ਉਸਨੂੰ ਅਲੱਗ ਕਰਕੇ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਕਿਉਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੀਤਾ। ਫਿਰ ਮੇਰਾ ਭਰਾ ਰੋਣ ਲੱਗ ਪਿਆ "ਰਾਜਾਮਨੀ ਮੇਰੇ ਤੇ ਬੋਝ ਪਾ ਰਿਹਾ ਸੀ", ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ "ਉਹ ਡਾਇਰੀ ਪੁਰਾਣੀ ਸੀ।" ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਨੇ ਮੇਰੇ ਭਰਾ ਨੂੰ ਸੂਚਨਾ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਉਹ ਦੌੜ ਕੇ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਆਇਆ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਬੈਲਟ ਖੋਹ ਕੇ ਲੈ ਗਿਆ। ਜਦ ਉਸਨੂੰ ਧਮਕੀ ਦਿੱਤੀ ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਬਹੁਤ ਅਰਾਮ ਨਾਲ ਉੱਤਰ ਦਿੱਤਾ "ਪਿਤਾ ਜੀ ਇਹ ਸਭ ਕੁਝ ਜਾਣਦੇ ਹਨ।"

ਵਾਦਾਮਾਲਾਪੁਰਮ ਪਿੰਡ ਲਾਲ ਮਿੱਟੀ ਤੇ ਵੱਸਿਆ ਹੈ, ਬਾਰਾਹ ਮੀਲ ਸੁਰਨਦਾਏ ਤੋਂ ਉੱਤਰ ਦੀ ਵੱਲ ਅਤੇ ਥੋੜ੍ਹਾ ਅੱਗੇ ਜ਼ਿਲ੍ਹੇ ਦਾ ਹੈੱਡਕੁਆਟਰ ਦੇ ਨਗਰ ਸਨਕਾਰਾਨਾਈਨਰਕੋਇਲ ਤਿਨੀਵੇਲੀ ਜ਼ਿਲ੍ਹੇ ਵਿਚ ਹੈ। ਇਕ ਸੁੱਕੀ ਫਸਲ ਦਾ ਦੇਸ਼ ਹੈ ਅਤੇ ਥੋੜ੍ਹਾ ਝੋਨਾ। ਇੱਥੇ ਮੌਸਮ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਵਰਖਾ ਦੇ ਪਾਣੀ ਤੋਂ ਸਿੰਚਾਈ ਦੇ ਲਈ ਝੀਲ ਭਰ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਨੇੜੇ ਦੀਆਂ ਪਹਾੜੀਆਂ ਤੋਂ, ਪਰ ਝੋਨੇ ਦੀ ਖੇਤੀ ਅਸੁਰੱਖਿਅਤ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਅਨਿਸ਼ਚਿਤ ਉੱਤਰ-ਪੂਰਵ ਬਾਰਿਸ਼ ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਅਕਸਰ ਅਸੀਂ ਪਰਿਵਾਰਿਕ ਰੂਪ ਨਾਲ ਇਸਦੇ ਲਈ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਪਾਏ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਕੁਝ ਅੰਬ ਅਤੇ ਇਮਲੀ ਅਤੇ ਨਿੰਮ ਦੇ ਰੁੱਖ ਘਰਾਂ ਵਿਚ ਬੋਹਤਰ ਛਾਂ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਸਾਡਾ ਆਪਣਾ ਘਰ ਮਿੱਟੀ, ਇੱਟਾਂ ਅਤੇ ਘਾਹ ਦੀ ਛੱਤ ਦੁਆਰਾ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਜੋ ਪਿੰਡ ਦੇ ਦੱਖਣ ਵਿਚ ਤਿੰਨ ਘਰਾਂ ਦੀ ਸੀਮਾ ਮਿਸ਼ਨਰੀ ਬੰਗਲੇ ਦੇ ਕੋਲ ਸੀ। ਪੂਰਵ ਅਤੇ ਦੱਖਣ ਦੀ ਵੱਲ ਮੈਦਾਨ ਫੈਲਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਲਾਲ ਹੱਲ ਵਾਲੀ ਜ਼ਮੀਨ ਪਾਈ ਗਈ ਬਹੁਤ ਉੱਚੇ ਪੰਖੀਆਂ ਖੰਜੂਰ ਦੇ ਰੁੱਖ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਸ਼ਾਲ ਪੱਤੇ ਹਵਾ ਵਾਲੇ ਦਿਨ ਖੜਕਣ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਘਰ ਉੱਤੇ ਕੋਈ ਛੱਤ ਨਹੀਂ ਸੀ ਤਾਂ ਅਸੀਂ

ਤਿਨੀਵੇਲੀ ਦਾ ਭਾਗ
ਤਾਮਿਲਨਾਡੂ ਦੇ ਰਾਮਨਾਦ ਜ਼ਿਲ੍ਹੇ

ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਨਿੰਮ ਦੇ ਰੁੱਖ ਲਗਾਏ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਘਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਲਗਾ ਕੇ ਪਾਣੀ ਦਿੱਤਾ। ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਦੇ ਹਨ ਕਿ ਅੱਜ ਉਹ ਵੱਡੇ ਰੁੱਖ ਬਣ ਗਏ ਹਨ।

ਇੱਥੇ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਅਬਰਾਹਾਮ ਰਾਇਆਪਾ ਮਸੀਹੀ ਭਰਾ ਦੇ ਨਾਲ ਇਕ ਖੁਸ਼ਖਬਰੀ ਦੇ ਪ੍ਰਚਾਰਕ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਉਹ 1901 ਵਿਚ ਵਾਦਮਾਲਾਪੁਰਮ ਵਿਚ ਆ ਗਏ ਸਨ ਚੋਲਾਪੁਰਮ ਵਿਚ ਮਿਸ਼ਨਰੀ ਮਿਸ਼ਨ ਦੇ ਨਾਲ ਕੁਝ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਦੇ ਬਾਅਦ ਇੱਥੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਹਿੰਦੂਆਂ ਦੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਜਿੱਤਣ ਦੇ ਲਈ ਕਠੋਰ ਮਿਹਨਤ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਗੁਜ਼ਾਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕਦੇ ਵੀ 17 ਰੁਪਏ ਪ੍ਰਤੀ ਮਹੀਨਾ ਤੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਨਹੀਂ ਪਾਉਂਦੇ ਸਨ।

ਤਿਨੀਵੇਲੀ ਅਤੇ ਰਾਮਨੰਦ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਤਾਮਿਲਨਾਡੂ ਦਾ ਜਿਲ੍ਹਾ (ਭਾਵੇਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਿਨਾਂ ਵਿਚ 1 ਰੁਪਏ ਵਿਚ 12 ਕਿਲੋ ਚੌਲ ਆਉਂਦੇ ਸਨ) ਉਹ ਅਤੇ ਮੈਂ ਮਾਂ ਪੂਰਨਜੋਤੀ ਨੇ ਅੱਠ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਪਾਲਣ-ਪੋਸ਼ਣ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਭੈਅ ਵਿਚ ਕੀਤਾ। ਉਹ ਖੁਦ ਕਿਸ਼ਚੀਅਨਪੀਟਾਹ ਦੇ ਅਰੁਲਾਪਨ ਦੇ ਪਿੰਡ ਦੇ ਜੌਨ ਕ੍ਰਿਸਚਨ ਦੀ ਪੋਤੀ ਸੀ-ਦੂਰੀ ਉੱਤਰੀ-ਪੱਛਮੀ ਪਹਾੜੀ ਦੇ ਹੇਠਾਂ। ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਨਿਯੁਕਤੀ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਓਥੇ ਇਕ ਸਿੱਖਿਅਕ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵਿਆਹ ਹੋਇਆ। ਕ੍ਰਿਸਚਨ ਪੇਟਾਹ ਵਿਚ ਪਹਿਲਾਂ ਮੇਰੀ ਭੈਣ ਗਾਨਾਬਾਕੀਅਮ, ਫਿਰ ਰਬਨਾਸਾਮੀ ਅਤੇ ਫਿਰ 1 ਸਿਤੰਬਰ 1861 ਨੂੰ ਮੈਂ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਮੈਂ ਸਭ ਤੋਂ ਸ਼ਰਾਰਤੀ ਸੀ, ਹਮੇਸ਼ਾ ਝਗੜੇ ਵਿਚ ਪੈ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਮੈਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸੋਚਦਾ ਸੀ ਕਿ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ ਮੈਨੂੰ ਸਭ ਤੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਪਿਆਰ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਜਦ ਮੈਂ 5 ਸਾਲ ਦਾ ਹੋਇਆ ਮੈਂ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਬਾਈਬਲ ਕਹਾਣੀਆਂ ਨੂੰ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਬਾਈਬਲ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਦੇ ਗੀਤ ਗਾਉਂਦੀ ਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਅਵਾਜ਼ ਬਹੁਤ ਮਿੱਠੀ ਸੀ ਅਤੇ ਜਦ ਸਾਰੇ ਬੱਚੇ ਸੌਂ ਜਾਂਦੇ ਸਨ ਤਾਂ ਮੈਂ ਬੈਠ ਕੇ ਉਸਦੇ ਗੀਤ ਸੁਣਦਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੁਣਨ ਨਾਲ ਮੇਰੇ ਦਿਮਾਗ ਵਿਚ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਵਚਨ ਸੀ ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਤਿਆਰ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੀ ਕਰੇਗਾ।

ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਵੇਖ ਕੇ ਮੈਂ ਸਿੱਖਿਆ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਰੱਖਣਾ ਬਹੁਤ ਵਾਸਤਵਿਕ ਅਤੇ ਵਿਹਾਰਿਕ ਚੀਜ਼ ਹੈ ਪਰ ਸਿਰਫ਼ ਐਤਵਾਰ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੇ ਲਈ ਰਾਖਵਾਂ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਕ ਵਾਰ ਜਦ ਮੈਂ ਛੋਟਾ ਲੜਕਾ ਸੀ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਘਰ ਵਿਚ ਇਕੱਲਾ ਸੀ। ਦੂਜੇ ਬੱਚੇ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਪਾਲਮਕੋਟਾਹ ਵਿਚ ਸਨ। ਇਕ ਦਿਨ ਦੁਪਿਹਰ ਦੇ ਭੋਜਨ ਦੇ ਲਈ ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਨੇ ਥੋੜ੍ਹੇ ਜਿਹੇ ਚੌਲ ਅਤੇ ਘੜੇ ਦਾ ਪਾਣੀ ਦਿੱਤਾ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਨਹੀਂ ਖਾਣਗੇ। ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ ਮੈਂ

ਵੇਖਿਆ ਕਿ ਮੇਰੇ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ ਦੇ ਕਮਰੇ ਦਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਬੰਦ ਹੋ ਗਿਆ। ਮੈਂ ਬਾਹਰੋਂ ਸੁਣ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜੋ ਉਹ ਰੋ-ਰੋ ਕੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। "ਅਸੀਂ ਭੁੱਖੇ ਰਹਿਣ ਨੂੰ ਤਿਆਰ ਹਾਂ ਪਰ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਖਾਤਿਰ ਤੇਰੇ ਅੱਗੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦੇ ਹਾਂ।" ਇਹ ਚੁਣੌਤੀ ਵਾਲੇ ਸ਼ਬਦ ਮੈਂ ਸੁਣੇ, ਮੈਂ ਵਾਪਿਸ ਮੁੜਿਆ ਅਤੇ ਘਰੋਂ ਬਾਹਰ ਚਲਿਆ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਬੇਚੈਨ ਸੀ।

ਜਿਵੇਂ ਮੈਂ ਧੁੱਪ ਵਿਚ ਖਲੋਤਾ ਸੀ ਕੋਈ ਵੱਡੇ ਘਾਹ ਤੋਂ ਹੁੰਦਾ ਹੋਇਆ ਬੰਗਲੇ ਤੋਂ ਆ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਉੱਪਰ ਵੇਖਿਆ ਓਹ ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਰੀਵੈੱਲਜ਼ ਬੁੱਟਰ ਸਨ। "ਦੁਰਾਏ ਨੇ ਇਹ ਪੱਤਰ ਪਰਾਸਾਸੀਅਰ ਦੇ ਲਈ ਘੱਲਿਆ ਹੈ।"¹ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਉਸ ਨੂੰ ਬੁਲਾਓ" ਮੈਂ ਅੰਦਰ ਗਿਆ ਅਤੇ ਪਿਤਾ ਜੀ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਨੂੰ ਖੜਕਾਇਆ "ਅੱਪਾ" ਮੈਂ ਪੁਕਾਰਿਆ "ਇਕ ਪੱਤਰ ਆਇਆ ਹੈ।" ਉਹ ਬਾਹਰ ਆਏ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਪੜਿਆ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਆਨੰਦ ਨਾਲ ਭਰ ਗਈਆਂ। ਇਹ ਉਸਦੀ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਦਾ ਉੱਤਰ ਸੀ। ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਰੀਵੈੱਲਜ਼ ਆਪਣੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਤੋਂ ਧੂੜ ਝਾੜ ਰਹੇ ਸਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਇਕ ਕਿਤਾਬ ਤੇ 10 ਰੁਪਏ ਦਾ ਨੋਟ ਲੱਗਾ ਹੋਇਆ ਵੇਖਿਆ। ਅਨਿਸ਼ਚਿਤ ਹੋ ਕੇ ਉਸ ਨੇ ਪ੍ਰਭੂ ਤੋਂ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਕਰੇ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਦਾ ਚਿਹਰਾ ਉਹਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਇਆ "ਇਹ ਮੇਰਾ ਪੈਸਾ ਨਹੀਂ" ਉਸਨੇ ਲਿਖਿਆ ਅਤੇ ਲਿਫਾਫੇ ਵਿਚ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ। "ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਕਿਹਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਸਦੀ ਲੋੜ ਹੈ।"

ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਿਨਾਂ ਵਿਚ ਦਸ ਰੁਪਏ ਦਾ ਨੋਟ ਹੋਣਾ ਇਕ ਬਹੁਤ ਵੱਡੀ ਗੱਲ ਸੀ। ਮੇਰੇ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਦੋਵੇਂ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਕਮਰੇ ਵਿਚ ਗਏ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਧੰਨਵਾਦ ਕੀਤਾ। ਫਿਰ ਉਹ ਸਿੱਧੇ ਸੰਕਰਨਕੋਇਲ ਯਕੀਨਨ ਚੌਲ ਖਰੀਦਣ ਹੀ ਗਏ ਸੀ।

ਇਕ ਵਾਰ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਅਸੀਂ ਸਭ ਖੂਹ ਤੇ ਨਹਾਉਣ ਨੂੰ ਜਾ ਰਹੇ ਸੀ, ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਅੱਗੇ ਚੱਲ ਰਹੇ ਸਨ। ਜਦ ਅਸੀਂ ਮਾਰਾਵਨ ਪਿੰਡ ਵਿਚੋਂ ਦੀ ਗੁਜ਼ਰ ਰਹੇ ਸੀ ਓਥੇ ਇਕ ਲੜਕਾ ਸਾਡੀ ਵੱਲ ਮੁੜਿਆ ਅਤੇ ਰਥਨਾਸਾਮੀ ਨੂੰ ਕੁਝ ਨਿੰਦਾਜਨਕ ਸ਼ਬਦ ਕਹੇ। ਝਗੜਾ ਵੱਧ ਗਿਆ-ਮੇਰੇ ਭਰਾ ਨੇ ਲੜਕੇ ਨੂੰ ਚੁੱਕ ਕੇ ਹੇਠਾਂ ਸੁੱਟਿਆ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਹੱਥ ਦੀ ਹੱਡੀ ਟੁੱਟ ਗਈ। ਲੜਕਾ ਰੋਂਦਾ ਰੋਂਦਾ ਘਰ ਭੱਜ ਗਿਆ ਅਤੇ ਕੁਝ ਦੇਰ ਬਾਅਦ ਉਸਦਾ ਪਿਤਾ ਗੁੱਸੇ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸਾਡੇ ਘਰ

¹ਇਹ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਭਾਰਤੀ ਸ਼ਬਦ ਕਿਤਾਬ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿਚ ਉਸਦੀ ਸੂਚੀ ਵਿਚ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਹਨ।

ਆਇਆ। "ਮੈਂ ਸੰਕਰਨਕੋਇਲ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਪੁੱਤਰ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਇਸ ਝਗੜੇ ਦੇ ਲਈ ਮਾਮਲਾ ਦਰਜ ਕਰਾਉਣ"। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ।

ਉਸ ਰਾਤ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ: "ਹੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਦਾ ਮੈਂ ਇਕੱਲਾ ਚਸ਼ਮਦੀਦ ਗਵਾਹ ਹਾਂ। ਮੁੱਕਰ ਜਾਣਾ ਬਹੁਤ ਅਸਾਨ ਹੋਵੇਗਾ, ਪਰ ਮੈਂ ਸੱਚਿਆਈ ਵਿਚ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ। ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਉਣਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਸਾਨੂੰ ਇਸ ਪ੍ਰਸਥਿਤੀ ਤੋਂ ਬਚਾ।" ਉਸ ਰਾਤ ਅਸੀਂ ਠਹਿਰੇ ਰਹੇ। ਅਨਿਸ਼ਚਿਤਤਾ ਦੀਆਂ ਪੀੜ੍ਹਾਂ ਵਿਚ। ਦੂਜੇ ਦਿਨ ਭਗਵਾਨ ਦਾ ਪਿਤਾ ਫਿਰ ਸਾਡੇ ਘਰ ਆਇਆ "ਪਰਾਸਾਂਗੀਅਰ" ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਸੋਚ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਲੜਕੇ ਲੜਦੇ ਹਨ ਫਿਰ ਇਕੱਠਿਆਂ ਹੀ ਖੇਡਦੇ ਹਨ ਅਜਿਹੀ ਆਸ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਪੁੱਤਰ ਦਾ ਹੱਥ ਚੰਗਾ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਮੈਂ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਰਾਂਗਾ। ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਇਸਦੇ ਬਾਰੇ ਹੋਰ ਨਾ ਸੋਚੋ-ਤੁਸੀਂ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਰਹੋ।"

ਆਪਣੀ ਆਰੰਭਿਕ ਉਮਰ ਤੋਂ ਹੀ ਯਾਤਰਾ ਕਰਨ ਦੀ ਮੇਰੀ ਤੀਬਰ ਇੱਛਾ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਵਾਦਮਾਲਾਪੁਰਮ ਆਏ ਇਕ ਦਿਨ ਸਾਡੇ ਪਿੰਡ ਵਿਚ ਪਾਲਮਕੋਟਾਹ ਵਿਚ ਬਹਿਰੇ ਗੂੰਗਿਆਂ ਦੇ ਸਕੂਲ ਵਿਚ ਲੜਕਿਆਂ ਨੂੰ ਭਰਤੀ ਕਰਨ ਲਈ ਆਏ। ਮੈਂ ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਮਿੱਤਰ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ ਦੀ ਚਮਕਦਾਰ ਤਸਵੀਰ ਵੇਖ ਕੇ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਏ ਜੋ ਅਸੀਂ ਵਾਰਤਾ ਕੀਤੀ ਕਿ ਕਿਵੇਂ ਓਥੇ ਮਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਚੇਤਾਵਨੀ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਕਿ ਘੋੜਿਆਂ ਦੇ ਕੱਚੇ ਛੋਲੇ ਖਾਣ ਨਾਲ ਬਹਿਰਾਪਨ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਸਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਅਸੀਂ ਖੇਤ ਵਿਚ ਗਏ ਅਤੇ ਉਸ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਚਬਾਉਣ ਲੱਗੇ। ਸਾਡੀ ਖੁਸ਼ਕਿਸਮਤੀ ਸੀ ਕਿ ਮਾਲੀ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਵੇਖ ਲਿਆ ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਘਰ ਤੱਕ ਭਜਾਇਆ ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਬਹੁਤ ਗਹਿਰੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਪੁੱਛੇ। ਸਾਡੇ 'ਤੇ ਕੋਈ ਬੁਰਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਹੀਂ ਪਿਆ!

ਹੁਣ ਉਹ ਸਮਾਂ ਆਇਆ ਜਦ ਮੇਰੀ ਇੱਛਾ ਪੂਰੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਇਕ ਸਾਲ ਦੇ ਬਾਅਦ ਜਾਂ ਇਕ ਸਥਾਨਕ ਸਕੂਲ ਵਿਚ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਭਰਾ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਗਿਆ ਅਤੇ ਤੀਜੀ ਅਤੇ ਚੌਥੀ ਜਮਾਤ ਵਿਚ ਸਭ ਤੋਂ ਘੱਟ ਅੰਕ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੇ ਪਾਲਮਕੋਟਾਹ ਦੇ ਹਾਈ ਸਕੂਲ ਵਿਚ। ਇਹ ਹਕੀਕਤ ਵਿਚ ਯਾਤਰਾ ਸੀ। ਹਰ ਵਾਰ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਯਾਤਰਾ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਰਾਤ ਲੱਗੀ ਭੀੜ ਦੇ ਪੱਤਰਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਜੋ ਬੈਲਗੱਡੀ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਘੰਟੀਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਸੀ। ਪਰ ਜਦ ਛੁੱਟੀਆਂ ਦਾ ਸਮਾਂ ਆਇਆ ਤਾਂ ਇਹ ਚੰਗਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਸ਼ਾਂਤ ਪਿੰਡ ਵਿਚ ਆਪਣੇ ਆਲੇ-

ਦੁਆਲੇ ਦੇ ਖੇਤ ਦੇ ਮਜ਼ਦੂਰਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਆਮ ਜੀਵਨ ਜੀਉਣ ਦੀ ਭਾਲ ਕੀਤੀ। ਇੱਥੇ ਮੈਂ ਅਜ਼ਾਦੀ ਨਾਲ ਝੋਨੇ ਦੇ ਖੇਤਾਂ ਵਿਚ ਜਿੱਥੇ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਉੱਥੇ ਘੁੰਮ ਸਕਦਾ ਅਤੇ ਝੀਲ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ ਟਹਿਲ ਸਕਦਾ ਹਾਂ। ਇੱਥੇ ਵੀ ਅਸੀਂ ਐਤਵਾਰ ਨੂੰ ਪਿਤਾ ਜੀ ਦੀ ਛੋਟੀ ਮਸੀਹੀ ਮੰਡਲੀ ਦੇ ਲਈ ਅਰਾਧਨਾ ਸਭਾ ਨੂੰ ਆਯੋਜਿਤ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਇਹ ਇਕ ਐਤਵਾਰ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਰਥਨਾਸਾਮੀ ਛੋਟੇ ਚੈਪਲ ਵਿਚ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਦਿਲੇਰੀ ਦੇ ਨਾਲ ਉਸਨੂੰ ਬਚਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਗਵਾਹੀ ਦਿੱਤੀ। ਇਹ ਉਸਦੇ ਲਈ ਅਸਲ ਅਨੁਭਵ ਸੀ। ਪਰ ਮੇਰੇ ਲਈ ਅਜੇ ਤੱਕ ਮੁਕਤੀ ਦਾ ਕੋਈ ਮਤਲਬ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਦੋ ਸਾਲਾਂ ਬਾਅਦ ਰਥਨਾਸਾਮੀ ਹਾਈ ਸਕੂਲ ਤੋਂ ਸੇਂਟ ਜੌਨ ਕਾਲਜ ਵਿਚ ਗਿਆ। ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਇਕ ਬਦਲਾਓ ਲਿਆਉਣ ਦਾ ਨਿਸ਼ਚੈ ਕੀਤਾ, ਮੈਨੂੰ ਪਾਲਮਕੋਟਾਰ ਤੋਂ ਬਦਲ ਕੇ 5ਵੀਂ ਜਮਾਤ ਵਿਚ ਸੁਰਨਦਾਏ, ਤਨਕਾਸੀ ਦੇ ਨੇੜੇ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਇਹ ਘਰ ਤੋਂ ਕਾਫੀ ਨੇੜੇ ਸੀ। ਪੂਰੀ ਰਾਤ ਬੈਲਗੱਡੀ ਵਿਚ ਯਾਤਰਾ ਕਰਨ ਦੀ ਬਜਾਏ ਉਹ ਮੇਰੀ ਵੱਲ ਹੋ ਗਿਆ-ਜਦ ਤਕ ਕਿ ਮੈਂ ਇਕੱਲਾ ਸਫ਼ਰ ਨਾ ਕਰ ਸਕਿਆ। ਬਾਰਾਂ ਮੀਲ ਦੱਖਣ ਦੀ ਵੱਲ ਦੇਸ਼ ਵਿਚ ਮੇਰੇ ਨਵੇਂ ਸਕੂਲ ਦੀ ਵੱਲ। ਅਸੀਂ ਇਸ ਰਸਤੇ ਗਏ ਕਿਉਂਕਿ ਸੜਕ ਰਾਹੀਂ ਲੱਗਭੱਗ ਦੋ ਗੁਣਾ ਸਫ਼ਰ ਪੈਂਦਾ। ਉਹ ਤੇਜ਼ ਚਲਣ ਵਾਲਾ ਸੀ ਅਤੇ ਅੱਗੇ ਨਿਕਲ ਜਾਵੇਗਾ ਉਹ ਦੋਸਤਾਂ ਵਾਂਗੂੰ ਸੁੱਕੇ ਨਾਲਿਆਂ ਤੋਂ ਮੇਰੇ ਟਰੱਕ ਨੂੰ ਲੈ ਜਾ ਰਹੇ ਸਨ। ਫਿਰ ਉਹ ਇਕ ਛਾਂ ਵਾਲੀ ਥਾਂ ਹੇਠਾਂ ਰੱਖ ਕੇ ਮੇਰੇ ਪਹੁੰਚਣ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰਨ ਲੱਗੇ। ਖਾਸ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਰੁਕਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਮੁੜ ਕੇ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕੇ ਅੱਗੇ ਵਧੀਏ ਉਨ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰੇਮ ਨਾਲ ਮੇਰੇ ਸਿਰ ਤੇ ਹੱਥ ਰੱਖ ਕੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਟਰੱਕ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸਿਰ ਤੇ ਰੱਖ ਕੇ ਫਿਰ ਤੁਰ ਪੈਂਦੇ ਹਨ।

ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਮੇਰਾ ਅੱਗੇ ਵੱਧਣਾ ਸੀ। ਹੁਣ 1908 ਦੀਆਂ ਸਰਦੀਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਮੈਂ ਆਪਣੇ 12ਵੇਂ ਸਾਲ ਵਿਚ ਸੀ। ਸੁਰਨਦਾਏ ਵਿਚ ਮੈਂ ਪਹਿਲੇ ਰੂਪ ਸੀ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਵਿਚ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਸੀ ਅਤੇ ਪੂਰੇ ਸਕੂਲ ਵਿਚ ਮੈਂ ਯਕੀਨਨ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਮੇਰੇ ਅੰਦਰ ਕੁਝ ਹੋਇਆ ਜਿਸ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਬਣਾਇਆ। ਜੇਕਰ ਮੈਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਫਿਰ ਵੀ ਬਦਲਣ ਦੇ ਲਈ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਸਭ ਤੋਂ ਖਰਾਬ ਲੜਕਿਆਂ ਨੂੰ ਇਕੱਠਾ ਕਰ ਰੱਖਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਗੈਂਗ ਲੀਡਰ ਵਾਂਗੂੰ ਵੇਖਦੇ ਸਨ। ਮੈਂ ਜਾਣ ਬੁੱਝ ਕੇ ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ ਕਿਸੇ ਲੜਕੇ ਨਾਲ ਝਗੜਾ ਕਰਦਾ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਝਗੜਾ ਵੱਧ ਜਾਂਦਾ ਤਦ ਮੈਂ ਗੈਂਗ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਂਦਾ, ਜਾਂ ਮੈਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਖੋਹ ਲੈਂਦਾ ਜਾਂ ਕਮਜ਼ੋਰ ਲੜਕਿਆਂ ਦੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਸੁੱਟ ਦਿੰਦਾ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਰੋਂਦਿਆਂ

ਕਰਲਾਉਂਦਿਆਂ ਛੱਡ ਦਿੰਦਾ। ਮੇਰੀ ਹਰ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਨਿਰਾਸ਼ ਕਰਦੀ ਅਤੇ ਛੇਤੀ ਹੀ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਉਮਰ ਦੇ ਜਾਂ ਘੱਟ ਉਮਰ ਦਿਆਂ ਨੂੰ ਧਮਕੀਆਂ ਦੇ ਕੇ ਡਰਾ ਦਿੰਦਾ ਸੀ।

ਮੈਂ ਨਕਲਾਂ ਕਰਨ ਦੇ ਗੁਣ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਵੀ ਪਾ ਲੈਂਦਾ ਸੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਿਨਾਂ ਵਿਚ ਇਹ ਇਕ ਵੱਡਾ ਅਪਰਾਧ ਸੀ। ਮੈਂ ਸਟਾਫ਼ ਦੀ ਵਿਚਿਤ੍ਰਤਾ ਨੂੰ ਲਾਹ ਸਕਿਆ ਜਦੋਂ ਸਿੱਖਿਆ, ਜਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਘੱਟ ਲੋੜੀਂਦੀਆਂ ਆਦਤਾਂ ਜਿਹੜੀਆਂ ਚਿੜਚਿੜੀ ਗੱਲਬਾਤ ਵਾਂਗੂੰ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚੋਂ ਇਕ ਜਾਂ ਦੋ ਮੰਨਣੀਆਂ ਪੈਂਦੀਆਂ ਸਨ। ਫਿਰ ਵੀ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਮਿੱਤਰਾਂ ਨੂੰ ਸੂਚਨਾ ਦੇਣ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਸੋਚਦਾ ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਸਵਾਰਥੀ ਸੀ। ਇਹ ਮੇਰੀ ਬਰਬਾਦੀ ਦੀ ਹਕੀਕਤ ਸੀ। ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੜਕੇ ਮੇਰੇ ਵਿਰੁੱਧ ਹੋ ਗਏ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਹ ਹਿੰਮਤ ਕਰਦੇ ਤਾਂ ਮੇਰੀ ਗੈਂਗ ਦੁਆਰਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪਿਟਾਈ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਮੇਰੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਹੈੱਡਮਾਸਟਰ ਅੱਗੇ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਜੋ ਲੰਮੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਮੇਰੇ ਤੇ ਨਜ਼ਰ ਰੱਖ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਹੁਣ ਉਸਦੇ ਦੁਆਰਾ ਮੈਨੂੰ ਸਖ਼ਤ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ। ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਜੌਨ ਸੈਮੂਏਲ, ਬਰੇਨਬਰਚ ਮਿਡਲ ਸਕੂਲ ਦੇ ਹੈੱਡਮਾਸਟਰ ਸਨ। ਉਹ ਇਕ ਭਗਤ ਵਿਅਕਤੀ ਸੀ ਪਰ ਮੈਂ ਸੋਚਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਮੈਥੋਂ ਨਫ਼ਰਤ ਕਰਨ ਲੱਗੇ ਹਨ। ਅੰਤ ਵਿਚ ਉਹ ਇਸ ਨਤੀਜੇ ਤੇ ਪਹੁੰਚੇ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਖਾਰਿਜ਼ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ-ਫਿਰ ਵੀ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਕਾਰਨ ਮੈਨੂੰ ਖਾਰਿਜ਼ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਜ਼ਕਦੇ ਸਨ। ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੂਜੇ ਲੜਕਿਆਂ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਉਹ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਸੰਗਤੀ ਨਾ ਰੱਖਣ। ਤਾਂ ਅੰਤ ਵਿਚ ਮੈਂ ਖੁਸ਼ਖ਼ਬਰੀ ਵਿਚ ਭੀੜ-ਭਾੜ ਵਾਂਗੂੰ ਹੋ ਗਿਆ, ਹਰੇਕ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਤ੍ਰਿਸਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।

ਇਕ ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ੀ ਜਿਸਦੇ ਬਾਰੇ ਵਿਚ ਮੈਂ ਬੋਲਿਆ ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਰੈਡਰਿਕ ਟੀ. ਆਰਚੀਬੋਲਡ ਉਸ ਸਮੇਂ ਸਕੂਲ ਦੇ ਵਿਦਿਆਰਥੀਆਂ ਦੇ ਲਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸਭਾਵਾਂ ਦੀ ਲੜੀ ਚਲਾ ਰਹੇ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਇਕ ਅਨੁਵਾਦਕ ਸੀ ਜੋ ਮੈਡੀਕਲ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਰਥਨਾਵੀਦਾਬੋਦਾਕਾਮ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਭਾਸ਼ਣ ਦੀ ਉਹ ਗੱਲ ਯਾਦ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਜਿਸ ਵਿਚ ਉਸਨੇ ਇਕ ਕਹਾਣੀ ਸੁਣਾਈ-ਵਿਸਥਾਰ ਅਤੇ ਕ੍ਰਿਆ ਨਾਲ, "ਇਕ ਪੋਖੋਬਾਜ਼ ਕਾਂ"। ਕਾਂ ਸੁਸਤ ਸੀ; ਆਪਣੇ ਆਪ ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਭੋਜਨ ਖੋਜਣ ਲਈ ਇਕ ਯੋਜਨਾ ਬਣਾਈ ਕਿ ਉਹ ਕਬੂਤਰਾਂ ਦੇ ਭੋਜਨ ਨੂੰ ਖੋਹ ਲਵੇਗਾ। ਕਬੂਤਰ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਉਹ ਸੁਆਹ ਵਿਚ ਲੇਟਿਆ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਰਕੇ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਸ਼ਾਮਿਲ ਹੋ ਗਿਆ-ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਾਂਗੂੰ ਦਿੱਸ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਖਾਣੇ ਤੇ ਜਾਣ ਲਈ ਬਿਲਕੁਲ ਤਿਆਰ ਸੀ।

ਪਰ ਉਹ ਕਬੂਤਰਾਂ ਵਰਗੀ ਚਾਲ ਚੱਲਣੀ ਭੁੱਲ ਗਿਆ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਾਲਕਿਨ ਨੇ ਪਹਿਚਾਣ ਲਿਆ ਕਿ ਉਹ ਧੋਖੇਬਾਜ਼ ਹੈ ਅਤੇ ਘਰੋਂ ਕੱਢ ਦਿੱਤਾ। ਦੂਜੇ ਦਿਨ ਉਸਨੇ ਕਾਫੀ ਅਭਿਆਸ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਸਮਝਦਾਰੀ ਨਾਲ ਕਬੂਤਰਾਂ ਦੀ ਚਾਲ ਚੱਲਣੀ ਸਿੱਖ ਲਈ ਅਤੇ ਬਹਾਦਰੀ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਚੱਲਣ ਲੱਗ ਪਿਆ। ਉਸਨੇ ਸੜਿਆ ਮਾਸ ਵੇਖਿਆ ਅਤੇ ਅਜਮਾਇਸ਼ ਪਰਬਲ ਹੋ ਰਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਸਵਾਦ ਯਾਦ ਆਇਆ। ਉਸਦਾ ਅਸਲੀ ਰੂਪ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋ ਗਿਆ ਜਦ ਉਸਨੇ ਮਾਸ ਦਾ ਟੁੱਕੜਾ ਚੁੱਕ ਲਿਆ। ਹੁਣ ਸਾਰੇ ਕਬੂਤਰ ਉਸਨੂੰ ਪਹਿਚਾਣ ਚੁੱਕੇ ਸਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਵਿਚੋਂ ਭਜਾ ਦਿੱਤਾ। ਤੀਜੇ ਦਿਨ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿਚ ਸੁਧਾਰ ਲਿਆਂਦਾ ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਰਲ ਗਿਆ। ਪਰ ਜ਼ਿਆਦਾ ਦੇਰ ਟਿਕ ਨਾ ਸਕਿਆ। ਸਬੱਬ ਨਾਲ ਉਸਦਾ ਇਕ ਪੁਰਾਣਾ ਮਿੱਤਰ ਉੱਡਦਾ-ਉੱਡਦਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਉਹ ਨੂੰ ਪਛਾਣ ਕੇ ਨਮਸਕਾਰ ਕੀਤਾ "ਕਾਂ" "ਕਾਂ" ਕਬੂਤਰਾਂ ਨੇ ਕ੍ਰੋਧਵਾਨ ਹੋ ਕੇ ਉੱਤਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਭੇਤ ਖੁੱਲ੍ਹ ਗਿਆ।

ਤਿੰਨ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੇ, ਉਸਦੀ "ਚਾਲ" ਉਸਦਾ "ਸਵਾਦ" ਅਤੇ ਉਸਦਾ "ਬੋਲ" ਨੇ ਉਸਦੇ ਸੁਭਾਅ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਕਾਂ ਨੂੰ ਬਦਲ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਉਹ ਫਿਰ ਕਦੇ ਵਾਪਿਸ ਨਹੀਂ ਆਇਆ!

ਇਹ ਸੰਭਵ ਸੀ ਕਿ ਹੈਂਡਮਾਸਟਰ ਨੇ ਮੇਰੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿਚ ਮਹਿਮਾਨਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸ ਦਿੱਤਾ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨ ਨੂੰ ਕਿਹਾ। ਇਕ ਦਿਨ ਇਕ ਦੁਪਿਹਰ ਦੇ ਸਮੇਂ ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਆਰਚੀਬੋਲਡ ਨੇ ਲੜਕਿਆਂ ਦਾ ਇਕ ਝੁੰਡ ਲਿਆ ਅਤੇ ਫੁੱਟਬਾਲ ਮੈਦਾਨ ਤੇ ਗਏ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚੋਂ ਮੈਂ ਵੀ ਸੀ। ਇਹ ਹੋਸਟਲ ਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਨੇੜੇ ਸੀ ਅਤੇ ਸਦਰਿਸ਼ ਸੀਖਾਂ ਵਲੀਆਂ ਬਾਰੀਆਂ, ਬੋਕਸ-ਹੋਰਸ ਅਤੇ ਕਸਰਤੀ ਪੀਂਗਾਂ ਨਾਲ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਕੁਝ ਦੂਜੀਆਂ ਖੇਡਾਂ ਦੇ ਬਾਅਦ ਉਸਨੇ ਸਾਨੂੰ ਡੱਢ ਵਾਂਗੂੰ ਟੱਪਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਅਸੀਂ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਸੰਨ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ ਦੇ ਉੱਪਰ ਦੀ ਟੱਪ ਰਹੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਇਹ ਅਸੀਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੀਤਾ। ਜਦ ਅਸੀਂ ਬਹੁਤ ਥੱਕ ਗਏ ਉਸਨੇ ਸਾਨੂੰ ਹੋਸਟਲ ਵਾਪਿਸ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਸਭ ਲੜਕੇ ਝੁੰਡ ਵਿਚ ਹੱਸਦੇ-ਹੱਸਦੇ ਜਾ ਰਹੇ ਸਨ, ਪਰ ਮੈਂ ਪਿੱਛੇ ਇਕੱਲਾ ਰਹਿ ਗਿਆ। ਅਚਾਨਕ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਮੋਢੇ ਤੇ ਕਿਸੇ ਦੇ ਹੱਥ ਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਮੁੜ ਕੇ ਮੈਂ ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਆਰਚੀਬੋਲਡ ਨੂੰ ਵੇਖਿਆ, ਤਦ ਮੈਂ ਉਸਦਾ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਸੁਣਿਆ, "ਤੁਸੀਂ ਇੰਨੇ ਬੁਰੇ ਕਿਉਂ ਹੋ ਰਾਜਮਨੀ"?

ਜਦ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਉੱਤਰ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ "ਮੈਂ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਿਆ।"

ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਸਧਾਰਨ ਸਲਾਹ ਦਿੰਦਾ ਰਿਹਾ "ਇਕ ਸ਼ਾਂਤ ਜਗ੍ਹਾ ਤੇ ਜਾਓ" ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ "ਗੋਡੇ ਟੇਕ ਕੇ ਆਪਣੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਗਲਤੀਆਂ ਨੂੰ ਜੋ ਆਰੰਭ ਦੇ ਦਿਨਾਂ ਵਿਚ ਕੀਤੀਆਂ ਚੇਤੇ ਕਰੋ, ਆਪਣੀ ਸਾਰੀ ਅਣਆਗਿਆਕਾਰੀ, ਆਪਣੇ ਸਭ ਪਾਪ ਜੋ ਤੁਹਾਡੇ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ, ਹਰ ਇਕ ਗੱਲ ਉਸ ਨੂੰ ਦੱਸੋ "ਸਭ ਕੁਝ ਪ੍ਰਭੂ ਯਿਸੂ ਨੂੰ" ਇਹ ਸਭ ਕੁਝ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ।

ਮੈਂ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ, ਅਤੇ ਇਕੱਲਾ ਉੱਪਰ ਪਹਾੜੀ 'ਤੇ ਸੜਕ ਉੱਪਰ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਕਿਤੇ ਜਾਣ ਲਈ ਖੋਜਦਾ ਰਿਹਾ। ਮੈਂ ਪਿੰਡ ਦੀ ਕਲੀਸਿਆ ਵੱਲ ਮੁੜਿਆ ਇਕ ਕੰਧ ਨਾਲ ਘਿਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸ਼ਾਂਤ ਸਥਾਨ ਜਿੱਥੇ ਇਸ ਤਿੱਖੀ ਦੁਪਿਹਰ ਵਿਚ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਆਇਆ ਸੀ। ਬੰਦ ਚਰਚ ਦੇ ਖੱਬੇ ਪਾਸੇ ਇਕ ਡਿਓਢੀ ਸੀ ਮੈਂ ਓਥੇ ਗੋਡੇ ਟੇਕੇ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ ਜੋ ਮੈਂ ਆਸ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿ ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਆਰਚੀਬੋਲਡ ਹੈਂਡਮਾਸਟਰ ਨੂੰ ਕਹੇਗਾ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਖਾਰਿਜ ਕਰਨ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦੇਵੇ ਅਤੇ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਅਧਿਆਪਕਾਂ ਨਾਲ ਚੰਗਾ ਸੰਬੰਧ ਬਣਾ ਸਕਾਂਗਾ। ਫਿਰ ਵੀ ਉਸਨੂੰ ਪ੍ਰਸੰਨ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਮੈਂ ਇਮਾਨਦਾਰੀ ਨਾਲ ਉਹੀ ਕੀਤਾ ਜੋ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਇਕ-ਇਕ ਕਰਕੇ ਆਪਣੀਆਂ ਗਲਤੀਆਂ ਯਾਦ ਕਰਨ ਲੱਗਾ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਭੌਤਿਕ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਜ਼ੋਰ-ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂੰ ਪੁਕਾਰਨ ਲੱਗਾ। ਇਸਦੇ 5 ਜਾਂ 10 ਮਿੰਟ ਦੇ ਬਾਅਦ ਜਿਹੜੇ ਝੂਠ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ ਨਾਲ ਬੋਲੇ ਸਨ, ਦੁਰਭਾਵਨਾ ਅਤੇ ਸਕੂਲ ਵਿਚ ਧੋਖੇਬਾਜ਼ੀ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਉਸ ਨੂੰ ਚੇਤੇ ਕਰਕੇ ਭੁੱਬਾਂ ਮਾਰ-ਮਾਰ ਕੇ ਰੋਣ ਲੱਗਾ ਆਪ ਆਪਣੇ ਪਾਪਾਂ ਤੋਂ ਤੋਬਾ ਕਰਨ ਦੀ ਪੀੜ੍ਹ ਵਿਚ ਉਸ ਤੋਂ ਦਇਆ ਦੇ ਲਈ ਤਰਲੇ ਕਰਨ ਲੱਗਾ। ਪਰ ਇਹ ਥੋੜ੍ਹੇ ਮਿੰਟਾਂ ਵਿਚ ਹੀ ਸਮਾਪਤ ਹੋ ਗਿਆ ਕਿਉਂਕਿ ਪ੍ਰਭੂ ਦਿਆਲੂ ਹੈ ਅਤੇ ਇਕ ਦਮ ਮੇਰਾ ਹਿਰਦੇ ਆਨੰਦ ਨਾਲ ਭਰ ਗਿਆ। ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੂ ਯਿਸੂ ਇਹ ਸਭ ਕੁਝ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਮਾਫ਼ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਧੂੜ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਢੱਕ ਨਹੀਂ ਸਕਿਆ ਪਰ ਅੱਥਰੂ ਅਜੇ ਵੀ ਮੇਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਤੇ ਪੈ ਰਹੇ ਸਨ ਅਤੇ ਸਿਰਫ਼ ਆਨੰਦ ਦੇ ਨਾਲ ਦੌੜ ਰਿਹਾ ਸੀ।

ਮੈਂ ਸੜਕ ਤੋਂ ਸਿੱਧਾ ਹੈਂਡਮਾਸਟਰ ਦੇ ਘਰ ਵੱਲ ਦੌੜਿਆ। ਗਰੀਬ ਆਦਮੀ ਕੋਲ ਮੈਨੂੰ ਨਾ ਪਸੰਦ ਕਰਨ ਦੇ ਕਾਫੀ ਕਾਰਨ ਸਨ, ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਪਿੱਛਲੇ ਪਾਸਿਓਂ ਵੇਖਿਆ ਅਤੇ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਦੀ ਫਿਰ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਲੈ ਕੇ ਆਇਆ ਹੋਵਾਂਗਾ। ਪਰ ਮੇਰੇ ਚਿਹਰੇ ਦੀ ਦਿਖਾਵਟ ਤੋਂ ਉਸਦੇ ਦਿਮਾਗ ਦੀ

ਸੋਚ ਬਦਲ ਗਈ ਅਤੇ ਮੈਂ ਹੈਰਾਨ ਹੋਇਆ: ਉਹ ਦੌੜ ਕੇ ਮੈਨੂੰ ਮਿਲਣ ਆਇਆ। “ਮੇਰੇ ਪੁੱਤਰ!” ਉਹ ਰੋਇਆ, “ਤੈਨੂੰ ਕੀ ਹੋਇਆ?” ਇਸ ਦੇ ਬਾਅਦ ਉਸਨੇ ਆਖਿਆ ਉਸ ਨੇ ਮੇਰੇ ਚਮਕਦੇ ਮੂੰਹ ਨੂੰ ਵੇਖਿਆ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਮਿਲਣ ਲਈ ਆ ਗਿਆ। ਮੈਂ ਰੋਇਆ ਅਤੇ ਜੋ ਕੁਝ ਮੈਂ ਗਲਤ ਕੀਤਾ ਸੀ ਉਸ ਲਈ ਉਸ ਤੋਂ ਮਾਫ਼ੀ ਮੰਗੀ ਅਤੇ ਮੈਂ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਪ੍ਰਭੂ ਯਿਸੂ ਨੇ ਮੇਰੇ ਪਾਪਾਂ ਨੂੰ ਮਾਫ਼ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਉਹ ਉਸੇ ਥਾਂ ਤੇ ਆਪਣੇ ਗੋਡਿਆਂ ਤੇ ਹੋ ਗਏ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਜੀਵਨ ਪਰਿਵਰਤਨ ਦੇ ਲਈ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਧੰਨਵਾਦ ਕੀਤਾ।

ਉਸ ਦੇ ਘਰ ਤੋਂ ਮੈਂ ਹੋਸਟਲ ਵਿਚ ਦੂਜਿਆਂ ਲੜਕਿਆਂ ਦੇ ਕੋਲ ਆਇਆ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਵੀ ਮਾਫ਼ੀ ਮੰਗੀ। ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਇਹ ਅਸਾਨ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਮੈਂ ਜਿਸ ਨੂੰ ਅਜੇ ਤੱਕ ਪਾਪ ਤੋਂ ਕਾਇਲ ਹੋਣ ਦਾ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਆਪਣੀਆਂ ਗਲਤੀਆਂ ਨੂੰ ਮੰਨ ਕੇ ਆਪਣੇ ਪਾਪਾਂ ਦਾ ਅੰਗੀਕਾਰ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਮੈਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਾਫ਼ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਖੁਸ਼ਬਖ਼ਰੀ ਦੇ ਪ੍ਰਚਾਰ ਦੀਆਂ ਸਭਾਵਾਂ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਸਕੂਲ ਵਿਚ ਕੰਮ ਆਰੰਭ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਿਸ ਵਿਚ ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੂੰ ਸਿਖਾਇਆ ਗਿਆ।

ਬਾਅਦ ਵਿਚ ਅਸੀਂ ਤਿੰਨ ਹੋਸਟਲ ਵਾਲੇ ਝੋਨੇ ਦੇ ਖੇਤ ਤੋਂ ਹੋ ਕੇ ਸੜਕ 'ਤੇ ਆਏ ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਆਰਚੀਬੋਲਡ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਆਏ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਸਾਥੀ ਟ੍ਰੇਨ ਤੋਂ ਉਤਰੇ। ਸਾਡੇ ਵਿਦਾਈ ਦੇਣ ਤੇ ਹੱਥ ਹਿਲਾਉਂਦੇ ਸਮੇਂ ਉਹ ਆਪਣੀ ਬੁਲੰਦ ਅਵਾਜ਼ ਨਾਲ ਚਿਲਾਇਆ। ਯਸਾਯਾਹ 40:31 "ਪਰ ਯਹੋਵਾਹ ਦੇ ਉਡੀਕਣ ਵਾਲੇ ਨਵੇਂ ਸਿਰਿਓਂ ਬਲ ਪਾਉਣਗੇ, ਉਹ ਉਕਾਬਾਂ ਵਾਂਙੂ ਖੰਭ ਉੱਤੇ ਉੱਡਣਗੇ, ਓਹ ਦੌੜਨਗੇ ਤੇ ਨਾ ਥੱਕਣਗੇ, ਓਹ ਫਿਰਨੇ ਅਰ ਹੁੱਸਣਗੇ ਨਹੀਂ।"²

ਇਕ ਗੱਲ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਰਹਿ ਗਈ, ਮੈਂ ਵਾਦਮਾਲਾਪੁਰਮ ਵਿਚ ਬਪਤਿਸਮਾ ਵੇਖਿਆ ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਕਿਸੇ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਇਸਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿਚ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ। ਹੁਣ ਮੈਨੂੰ ਪੂਰਾ ਯਕੀਨ ਹੋ ਗਿਆ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਗਵਾਹ ਬਣਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਮੈਂ ਹੈਂਡਮਾਸਟਰ ਦੇ ਕੋਲ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ, "ਮੈਂ

² ਰੈਡਰਿਕ ਥੋਮਸ ਆਰਚੀਬੋਲਡ ਨੇ ਭਾਰਤ ਦੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ 45 ਸਾਲ ਤੱਕ ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕੀਤਾ, ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਮਿਸ਼ਨ ਦੇ ਨਾਲ। 1946 ਵਿਚ ਸੇਵਾ ਮੁਕਤ ਹੋਇਆ ਆਪਣੀ 70 ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਵਿਚ। ਇਸ ਦੌਰੇ ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦਕ ਰਥਨਾ ਵੀਦਾਬੋਬੋਦਾਕਾਮ ਬਾਅਦ ਵਿਚ ਤਿਨੀਵੇਲੀ ਜ਼ਿਲ੍ਹੇ ਦੇ ਨਾਸਰਤ ਦੇ ਸੇਂਟ ਲੂਕ ਮਿਸ਼ਨ ਹਸਪਤਾਲ ਦੇ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰੇ ਮੈਡੀਕਲ ਸੁਪਰੀਡੈਂਟ ਬਣ ਗਏ।

ਬਪਤਿਸਮਾ ਲੈਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ।" ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਸਲਾਹ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਲਿਖਾਂ ਅਤੇ ਵਾਪਸੀ ਉੱਤਰ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਹਿਮਤੀ ਆਈ "ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਸੈਮੂਏਲ ਨੂੰ ਕਹੋ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਇਸਦੇ ਡੁੱਬਕੀ ਦੇ ਬਪਤਿਸਮੇ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕਰੋ।" ਬਜ਼ੁਰਗ ਪਾਸਟਰ ਸੁਰਨਦੈ ਨੇ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਕਿ ਇਸਨੂੰ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਕਾਫੀ ਕਮਜ਼ੋਰ ਹੈ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਸੈਮੂਏਲ ਦੇ ਸੌਹਰੇ ਦੇ ਬਦਲੇ ਨਾਲੁਰ ਦੇ ਪਾਸਟਰ ਵੇਹਲ ਅਲਬਰਟ ਮੈਨੂੰ ਬਪਤਿਸਮਾ ਦੇਣ ਲਈ ਸਹਿਮਤ ਹੋ ਗਏ। ਤਾਂ ਚੁਣੇ ਹੋਏ ਦਿਨ 'ਤੇ ਅਸੀਂ ਯਾਤਰਾ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਤਕਰੀਬਨ ਦਰਜਨ ਭਰ ਲੜਕੇ ਅਸੀਂ ਦੇ ਗੱਡੀਆਂ ਵਿੱਚ ਗਏ। ਨਾਲੁਰ ਵਿੱਚ ਪਿੰਡ ਵਾਲੇ ਸਭ ਇਕੱਠੇ ਹੋ ਗਏ ਅਤੇ ਲੜਕੀਆਂ ਦੇ ਬੋਰਡਿੰਗ ਤੋਂ ਜਿੱਥੇ ਮੇਰੀਆਂ ਦੋ ਭੈਣਾਂ ਵੀ ਸਨ ਵਿਦਿਆਰਥੀਆਂ ਨਾਲ ਇਕੱਠੀਆਂ ਹੋਈਆਂ। ਉੱਥੇ ਵੱਡੇ ਆਨੰਦ ਦੇ ਵਿਚ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਦੇਰ ਤੀਕਰ ਗੈਸ ਬੱਤੀ ਦੇ ਨਾਲ ਪਾਣੀ ਵਿਚ (ਇਸ ਲਈ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਨਰਾਤਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ) ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਐਲਬਰਟ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਪਾਣੀ ਵਿੱਚ ਤਿੰਨ ਵਾਰ ਡੁਬੋ ਦਿੱਤਾ ਖੂਹ ਦੇ ਇੱਕ ਚੁਬੱਚੇ ਵਿੱਚ। ਜਦ ਕਿ ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸੈਮੂਏਲ ਗੌਡ ਮਾਂ-ਬਾਪ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਖੜ੍ਹੇ ਰਹੇ। ਉਸਦੇ ਬਾਅਦ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਰਾਤ ਦੇ ਭੋਜਨ ਲਈ ਬੈਠ ਗਏ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਵਾਪਿਸ ਬਾਰ੍ਹਾਂ ਮੀਲ ਬਨਗਾਲਾ ਸੁਰਨਦਾਏ ਪਹੁੰਚੇ।

ਤਦ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵਸਤੂ ਦੀ ਥੁੜ੍ਹ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ

ਲੂਕਾ 22:35

ਦੂਜਿਆਂ ਨੇ ਆਪਣਾ ਹਿਰਦੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨੂੰ ਦੇ ਦਿੱਤਾ ਉਸ ਸਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਮੇਰਾ ਮੁਕਾਬਲਾ ਜਮਾਤ ਵਿੱਚ ਗਨਾਨਾਮਨੀ ਜਾਂ ਮਨਗੁਦੀ ਤੋਂ ਸੀ। ਪ੍ਰਭੂ ਮੇਰੇ ਉੱਤੇ ਬਹੁਤ ਦਿਆਲੂ ਸੀ ਅਤੇ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾਵਾਂ ਦੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਉੱਤਰਾਂ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ ਮੇਰੇ ਸਕੂਲ ਦੇ ਕੰਮਾਂ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ। ਮੈਂ ਦੂਜੀ ਵਿੱਚ ਚੰਗਾ ਅਤੇ ਤੀਸਰੀ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਬੇਹਤਰ ਕੀਤਾ।

ਆਪਣੇ ਹਿਰਦੇ ਵਿੱਚ ਇਕ ਨਵੇਂ ਭਰੋਸੇ ਦੇ ਨਾਲ ਮੈਂ ਅਰਾਧਨਾ ਵਿੱਚ ਦੂਜਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਭਾਗ ਲਿਆ ਅਤੇ ਸਥਾਨਕ ਕਲੀਸਿਆ ਵਿੱਚ ਗਵਾਹੀ ਦਿੱਤੀ। ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਹਿੰਦੂ ਲੜਕਿਆਂ ਵਿੱਚ ਕਾਫੀ ਦਿਲਚਸਪੀ ਸੀ। ਸੁਰਨਦਾਏ ਨਗਰ ਵਿੱਚ-ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਮੇਰੇ ਚੰਗੇ ਮਿੱਤਰ ਬਣ ਗਏ। ਮੇਰੇ ਵਿੱਚ ਵੱਡਾ ਪਰਿਵਰਤਨ ਵੇਖਣ ਨਾਲ ਝੂਠੇ ਅਤੇ ਅੱਤਿਆਚਾਰ ਤੋਂ ਈਮਾਨਦਾਰੀ ਅਤੇ ਦਿਆਲਗੀ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਗਏ। ਉਹ ਮੇਰੇ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰਨ ਲੱਗੇ। ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਸਕੂਲ ਤੋਂ ਛੁੱਟੀ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਘਰ ਜਾਣ ਦੀ ਬਜਾਏ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਸੁੱਕੇ ਮੈਦਾਨ 'ਤੇ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਜੋ ਖੇਡਣ ਦਾ ਮੈਦਾਨ ਸੀ। ਇੱਥੇ ਉਹ ਮੇਰੇ ਚਾਰ-ਚੁਫ਼ੇਰੇ ਬੈਠ ਜਾਂਦੇ ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭੂ ਯਿਸੂ ਦੇ ਬਾਰੇ ਦੱਸਦਾ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਇਕੱਠੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਦੇ।

ਘਰ ਵਿੱਚ ਵਾਦਾਮਾਲਾਪੁਰਮ ਵਿੱਚ ਛੁੱਟੀਆਂ ਦਾ ਮੇਰੇ ਲਈ ਉਹੀ ਥਾਂ ਸੀ ਉਹ ਸ਼ਾਂਤ ਅਤੇ ਵੱਖਰਾ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਸੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਦੱਖਣੀ ਭਾਰਤੀ ਰੇਲ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਉਸਨੇ ਮਦਰਾਸ-ਕੇਰਲਾ ਐਕਸਪ੍ਰੈਸ ਨੂੰ ਪਿੰਡ ਦੇ ਵਿੱਚੋਂ ਦੀ ਲਿਆਂਦਾ।

ਜੇ ਦੇਸ਼ ਦੇ ਪਹਾੜਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਝਲਕ ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਮੀਂਹ ਦੀ ਰੁੱਤ ਵਿਚ ਠੰਡੇ ਸਮੇਂ ਵਿਚ ਜਦ ਖੇਤ ਹਰੇ ਸਨ ਅਤੇ ਪੂਰਾ ਇਲਾਕਾ ਬਾਹਰ ਤੋਂ ਆਈਆਂ ਚਿੜੀਆਂ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਮੈਂ ਕੁਝ ਅਜਿਹੇ ਸੁਫਨੇ ਵੇਖਣ ਵਾਲਾ ਸੀ ਅਤੇ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਇੱਕ ਮੀਲ ਝੋਨੇ ਦੇ ਖੇਤ ਨੂੰ ਪਾਰ ਕਰਕੇ ਜੰਗਲ ਮੋਲਾਈ ਵਿਚ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਨ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਸੌਹਣੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ 'ਤੇ ਮਨਨ ਕਰਨ ਜਾਂਦਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ।

ਸੁਰਨਦਾਏ ਤੋਂ ਸ੍ਰੀਮਾਨ ਜੌਨ ਸੈਮੂਏਲ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ ਕਿ ਮੈਂ ਪਾਲਮਕੋਟਾਹ ਨੂੰ ਜਾਵਾਂ। ਬੋਰਡਿੰਗ ਦੀ ਫੀਸ ਕਾਫੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸੀ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਸਰੀਵੀਲੀਪੁਥੁਰ ਘੱਲਣ ਦੀ ਬਜਾਏ ਇੱਕ ਬਾਹਰੀ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੀ.ਐੱਮ.ਐੱਸ. ਹਾਈ ਸਕੂਲ ਘੱਲ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਜੋ ਪੱਛਮੀ ਘਾਟ ਦੇ ਨੇੜੇ ਤਕਰੀਬਨ 25 ਮੀਲ ਸਾਡੇ ਘਰ ਤੋਂ ਉੱਤਰ ਦੀ ਵੱਲ ਹੈ। ਜੋ ਨਗਰਪਾਲਿਕਾ ਅਤੇ ਉੱਤਰੀ ਤਿਨੀਵੇਲੀ ਜ਼ਿਲ੍ਹੇ ਦਾ ਮੁੱਖ ਦਫਤਰ ਸੀ। (ਹੁਣ ਰਾਮਨਾਦ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਹੈ) ਇੱਥੇ ਤਕਰੀਬਨ ਪੰਜਾਹ ਹਜ਼ਾਰ ਲੋਕ ਆਪਣੇ ਸਮੂਹ ਵੈਸ਼ਨਾਵਾ ਮੰਦਰ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਪਵਿੱਤਰ ਝੀਲ ਪਹਾੜਾਂ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਹੈ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਮੇਰੇ ਆਤਮਿਕ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿਚ ਹੁਣ ਦੂਜਾ ਅਧਿਆਇ ਲਿਖਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਮੇਰੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਬੁਰੀ ਸੀ। ਹੋਸਟਲ ਵਿਚ ਪਹੁੰਚਣ 'ਤੇ ਮੈਨੂੰ ਇਕ ਲੜਕੇ ਦੁਆਰਾ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਟਰੰਕ ਇੱਕ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਥਾਂ ਤੇ ਰੱਖਾਂ ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੀਤਾ। ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਦੇ ਬਾਅਦ ਇਕ ਸੀਨੀਅਰ ਮੋਨੀਟਰ ਅੰਦਰ ਆਇਆ ਅਤੇ ਵੇਖਿਆ ਅਤੇ ਬੁਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਸ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਸੁੱਟ ਕੇ ਚਿੱਲਾਇਆ "ਇਹ ਥਾਂ ਮੇਰੀ ਹੈ।" ਮੈਂ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ ਸਰ" ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਉੱਥੇ ਰੱਖਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਸੀ।" ਮੈਂ ਉਸ ਨੂੰ ਚੁੱਕਿਆ ਅਤੇ ਦੂਜੀ ਥਾਂ 'ਤੇ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਡਰਪੋਕਾਂ ਵਾਂਗੂੰ ਉੱਥੋਂ ਚਲਿਆ ਗਿਆ। ਦੂਜੇ ਵੱਡੇ ਲੜਕੇ ਦੇਵਾਸ਼ੇਆਮ ਨੇ ਮੇਰਾ ਪੱਖ ਲੈਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਝਗੜਾ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਿਆ। ਉਸ ਰਾਤ ਜਦ ਅਸੀਂ ਫਰਸ਼ 'ਤੇ ਬਾਈਬਲ ਅਧਿਐਨ ਦੇ ਲਈ ਇੱਕ ਚਿਮਨੀ ਲੈਂਪ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਬੈਠੇ ਸੀ, ਕੁਝ ਵੱਡੇ ਲੜਕਿਆਂ ਨੇ ਬੱਤੀ ਬੁਝਾ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਮੋਨੀਟਰ ਤੇ ਬੈਠ ਕੇ ਉਸ ਨੂੰ ਚਟਾਈ ਨਾਲ ਮਾਰਨ ਲੱਗੇ। ਉਹ ਹੈੱਡ ਮਾਸਟਰ ਨੂੰ ਪੁਕਾਰਨ ਲੱਗਾ ਜੋ ਬਹੁਤ ਅਨੁਸ਼ਾਸਨ ਵਾਲਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਹੁਣ ਇਕ ਉਹ ਪ੍ਰੋਸ਼ਾਨੀ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਵਾਲਾ ਸੀ, ਦੇਵਾਸ਼ੇਆਮ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਕਠੋਰ ਸਜ਼ਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ। ਸਾਨੂੰ ਸਿਰਫ ਕਾਂਜੀ ਦੇ ਭੋਜਨ 'ਤੇ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਬਿਨ੍ਹਾਂ ਲੂਣ ਅਤੇ ਕਰੀ ਦੇ 15 ਦਿਨਾਂ ਤੱਕ। ਮੇਰੀ ਸਨਮਾਨ ਇਕ ਸ਼ਰਾਰਤ ਦੇ ਲਈ

ਮੈਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਾਇਆ ਸੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੇਰੇ ਵਿਰੁੱਧ ਹੈੱਡਮਾਸਟਰ ਦੇ ਦਿਮਾਗ ਵਿਚ ਬਹੁਤ ਬੁਰੀ ਤਸਵੀਰ ਬਣ ਗਈ ਸੀ।

ਪਰ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਯਕੀਨ ਹੋਇਆ ਕਿ ਮੈਂ ਨਿਰਦੋਸ਼ ਹਾਂ। ਇਸ ਕਾਰਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੋਹਾਂ ਦੀ ਆਪਸ ਵਿਚ ਬਹਿਸ ਹੋਈ ਜਦ ਤੱਕ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਸਮਝਾ ਨਾ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਇਹ ਸਜਾ ਇਮਲੀ ਦੀ ਸੋਟੀ ਨਾਲ ਦਿੱਤੀ। ਦੇਵਾਸ਼ੇਆਮ ਨੂੰ ਬਾਰਾਂ ਥਾਂ ਤੋਂ ਕੱਟ ਲੱਗੇ ਪਰ ਜਦੋਂ ਮੇਰੀ ਵਾਰੀ ਆਈ ਹੈੱਡਮਾਸਟਰ ਕੁਝ ਢਿੱਲਾ ਪੈ ਗਿਆ ਅਤੇ ਦੁੱਖ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਫਿਰ ਵੀ ਥੋੜ੍ਹਾ ਕਰੜਾਈ ਨਾਲ ਬੋਲਦਿਆਂ ਬਾਹਰੋਂ ਕਠੋਰ ਹੋਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਅੰਦਰੋਂ ਉਸਦਾ ਦਿਲ ਦਇਆ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਇਸਦੇ ਬਾਅਦ ਕੁਝ ਸਮਾਂ ਰੁਕ ਕੇ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ "ਤੁਸੀਂ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹੋ" ਇਹ ਘਟਨਾ ਜਿਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਸੀ ਉਸਨੇ ਸਾਡੇ ਵਿੱਚ ਖੁਸ਼ਹਾਲ ਸੰਬੰਧਾਂ ਦਾ ਰਾਹ ਖੋਲ੍ਹ ਦਿੱਤਾ।

ਇਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਭਲਿਆਈ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਇਸ ਨੇਕ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਨਿਗਰਾਨੀ ਵਿਚ ਆਇਆ ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਮੇਰੇ ਮਸੀਹੀ ਜੀਵਨ ਵਿਚ ਅਗਵਾਈ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਸ੍ਰੀਮਾਨ ਅਬਰਾਹਾਮ ਪੀਰੀਆਨਿਆਗਮ ਬੀ.ਏ. ਨੇ ਸੀਵਿਲਪੁਥੁਰ ਵਿਚ ਹੈੱਡਮਾਸਟਰ ਦਾ ਔਹੁਦੇ ਤੇ ਪੂਰੇ 37 ਸਾਲ 1892 ਤੋਂ 1929 ਤੱਕ ਕੰਮ ਕੀਤਾ। ਉਹ ਇਕ ਅਸਲੀ ਦਿਮਾਗ ਵਾਲਾ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਸੱਚਾ ਸੇਵਕ ਸੀ। ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੇ ਗਵਾਹੀ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਸੀਹੀ ਨਿਹਚਾ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਾਰਗ ਦਰਸ਼ਨ ਨਾਲ ਹੋਈ ਅਤੇ ਇਹ ਚੰਗੇ ਕਾਰਨਾਂ ਵਿਚੋਂ ਸੀ ਕਿ ਅਸੀਂ ਉਸ ਨੂੰ ਪਸੰਦ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪਏ। ਥੋਮਸ ਆਰਨੋਲਡ ਨੂੰ ਜੋ ਸਮੂਹ ਰਗਬਾਈ ਸਕੂਲ ਇੰਗਲੈਂਡ ਦਾ ਨਾਮੀ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਅਦਭੁੱਤ ਸੀ ਭਾਵੇਂ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਵਿਚ ਜਿਸ ਵਿਚ ਉਸਨੂੰ ਲੋਕ ਵਿਸਥਾਰ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹਦੇ ਸਨ ਜਾਂ ਭੂਗੋਲ ਵਿਚ ਜੋ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਵਿਹਾਰਿਕ ਨਕਸ਼ੇ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਰੋਸ਼ਨ ਕੀਤਾ ਜਾਂ ਧਰਮ-ਸ਼ਾਸਤਰ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਸਭ ਤੋਂ ਪਿਆਰਾ ਸੀ ਜਿਸ ਤੋਂ ਉਹ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਸਾਡੀ ਬੇਹਤਰ ਸਮਝ ਦੇ ਲਈ ਸਮਝਾਉਂਦਾ ਸੀ।

ਉਸ ਸਮੇਂ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਸਿਰਫ ਦੋ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਸੁਚੇਤ ਸੀ ਜੋ ਇਕ ਮਸੀਹੀ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ ਮੇਰੇ ਵਿਚ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੋਣੀਆਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ ਸਨ। ਲਗਾਤਾਰ ਪ੍ਰਾਥਰਨਾ ਕਰਨੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਮੁਕਤੀਦਾਤੇ ਬਾਰੇ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਦੱਸਣਾ। ਮੈਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਵਚਨ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਸਮਝਿਆ। ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਬਾਈਬਲ ਪੜ੍ਹਦਾ ਸੀ। ਪਰ ਇਹ ਮੇਰੇ ਲਈ ਬਹੁਤ ਥੋੜ੍ਹਾ ਸੀ। ਇਸ ਨੇ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਅਧਿਕਾਰ

ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ਵਿਚ ਗੱਲਾਂ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀਆਂ। ਪਰ ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਪੀਰੀਆਨਿਆਗਮ ਵਚਨ ਦਾ ਮਹਾਨ ਅਧਿਆਪਕ ਸੀ। ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਕਈ ਤਰੀਕੇ ਸਨ। ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਹ ਆਤਮਿਕ ਸੱਚਿਆਈ ਨੂੰ ਸਾਡੇ ਹਿਰਦਿਆਂ ਵਿਚ ਲਿਆਉਂਦਾ ਸੀ।

ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਹੈ ਕਿ ਇਕ ਦਿਨ ਉਹ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਰਾਜ ਦੇ ਬਾਰੇ ਵਿਚ ਦੱਸਣ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਸਮਝਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, "ਜੇ ਸਹਾਰਾ ਲਈਏ ਤਾਂ ਉਹਦੇ ਨਾਲ ਰਾਜ ਵੀ ਕਰਾਂਗੇ" (2 ਤਿਮੋਥਿਉਸ 2:12)। ਉੱਥੇ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਹੌਸਟਲ ਵਿਚ ਤਕਰੀਬਨ 20 ਲੜਕੇ ਸੀ। ਅਤੇ ਉਸ ਸ਼ਾਮ ਤਕਰੀਬਨ 8 ਵਜੇ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਰਾਤ ਦਾ ਅਧਿਐਨ ਕਰਨ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਬਾਹਰ ਬੁਲਾਇਆ "ਅਕਾਸ਼ ਦੀ ਵੱਲ ਵੇਖੋ" ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਇਹ ਹਨੂਰੇ ਦੀ ਰਾਤ ਹੈ। ਅਤੇ ਸਵਰਗ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਗ੍ਰਹਿ ਅਤੇ ਸਿਤਾਰਿਆਂ ਨਾਲ ਚਮਕ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚੋਂ ਕੁਝ ਉਸ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ-ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤੱਕਦੇ ਹਾਂ ਉਹ ਧਰਤੀ ਤੋਂ ਵੱਡੇ ਹਨ। ਤਦ ਅਚਾਨਕ ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ "ਇਕ ਦਿਨ ਤੂੰ ਰਾਜਾ ਹੋਵੇਗਾ ਇਨ੍ਹਾਂ ਤਾਰਿਆਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ! ਮੈਂ ਛੋਟਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਮੇਰੀ ਕਲਪਨਾ ਵਿਚ ਰਚ ਗਿਆ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਅਧਿਐਨ ਤੇ ਵਾਪਿਸ ਗਿਆ ਪਰ ਪੂਰੀ ਰਾਤ ਮੈਂ ਉਸ ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਸੋਚਦਾ ਰਿਹਾ। ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਮੇਰੇ ਲਈ ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਸੀ-ਫਿਰ ਵੀ ਇਸ ਨੇ ਮੇਰੇ ਹਿਰਦੇ ਨੂੰ ਅਦਭੁੱਤ ਆਸ ਨਾਲ ਭਰ ਦਿੱਤਾ।

ਅਕਸਰ ਉਸ ਨੇ ਇਹ ਸਾਨੂੰ ਉਤੇਜਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਅਤੇ ਇਹ ਉਹ ਵਿਚਾਰ ਸੀ। ਜਿਸ ਨੇ ਮੇਰਾ ਚਰਿੱਤਰ ਸੁਧਾਰਨ ਵਿਚ ਮਦਦ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਮਸੀਹੀ ਜੀਵਨ ਵਿਚ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹ ਕੀਤਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਿਹਚਾ ਕਰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਮੇਰਾ ਹੈੱਡਮਾਸਟਰ ਕੋਈ ਝੂਠ ਨਹੀਂ ਬੋਲੇਗਾ।

ਇੱਕ ਦਿਨ ਗੁਆਂਢੀ ਨਗਰ ਸੀਵਕਸੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਹਿੰਦੋਸਤਾਨੀ ਸੰਤ ਸ਼੍ਰੀ ਸਾਧੂ ਸਿੰਘ ਜੀ ਆਏ। ਇਹ ਉਹ ਸਨ ਜੋ ਪਹਿਲਾ ਮਸੀਹ ਤੋਂ ਘਿਰਣਾ ਕਰਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਉਹਦੇ ਵਚਨ ਨੂੰ ਪਾੜ੍ਹ ਕੇ ਟੁੱਕੜੇ-ਟੁੱਕੜੇ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ-ਪਰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਅਦਭੁੱਤ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਉਹ ਪ੍ਰਭੂ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਕਰਨ ਲੱਗਾ ਅਤੇ ਉਹ ਦੱਖਣ ਦੀ ਆਪਣੀ ਛੋਟੀ ਯਾਤਰਾ ਤੇ ਆਏ ਸਨ-ਅਤੇ ਸਿਬਾਕਾਸੀ ਪਹਿਲੀ ਥਾਂ ਸੀ।

ਹੈੱਡਮਾਸਟਰ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਲਿਓਡੋਰਕੋ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਕੋਲ ਲੈ ਜਾਣ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਬਣਾਈ ਕਿ ਉਸ ਤੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਾਉਣ ਅਤੇ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਵੀ ਪਸੰਦ ਕਰਦੇ ਸਨ ਇਸ ਲਈ ਮੈਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਤੂੰ ਨਾਲ ਚੱਲ ਸਕਦਾ ਹੈਂ। ਤਾਂ ਇੱਕ ਸਵੇਰ 12 ਮੀਲ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਤੇ ਚੱਲ ਪਏ-ਪੂਰਬ ਦੀ ਵੱਲ ਕਾਲੀ ਮਿੱਟੀ ਦੇ

ਦੇਸ਼ ਵਿਚ ਜਿੱਥੇ ਰੂੰ ਦੀ ਖੇਤੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਬੌਲਦ ਆਪਣੀ ਮਸਤ ਚਾਲ ਨਾਲ ਧਾਗੇ ਵਾਲੇ ਰੁੱਖਾਂ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਚੱਲ ਰਹੇ ਸਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਗਲ੍ਹੇ ਵਿਚ ਘੰਟੀ ਵੱਜ ਰਹੀ ਸੀ। ਸਚਿਆਨਾਏਗਮ ਪਿੰਡ ਵਿਚ ਉਹ ਘਰ ਅਸੀਂ ਲੱਭਿਆ-ਉੱਥੇ ਪਹੁੰਚ ਕੇ ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਪੀਰੀਆਨਿਆਗਮ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਪੁੱਤਰ ਪਹਿਲਾਂ ਸਾਧੂ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਗਏ। ਉਹ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਕਹਿਣ ਤੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਨ ਵਿਚ ਝਿਜਕਦਾ ਸੀ ਇਹ ਆਖ ਕੇ "ਤੁਹਾਡਾ ਪਿਤਾ ਇੱਥੇ ਹੈ, ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰੋ!" ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ ਉਸ ਨੇ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਉਸ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ।

ਜਦ ਇਕੱਲਿਆਂ ਉਸ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਦੀ ਮੇਰੀ ਵਾਰੀ ਆਈ ਤਾਂ ਮੈਂ ਅਜਿਹੇ ਮਹਾਨ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਲਈ ਬਹੁਤ ਆਨੰਦਿਤ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਤਦ ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਕੁਝ ਪੁੱਛਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ?" ਮੈਂ ਸਮਝਿਆ ਨਹੀਂ ਕਿ ਕੀ ਉੱਤਰ ਦੇਵਾਂ ਤਾਂ ਮੈਂ ਬੋਲਣ ਲੱਗਾ "ਕੀ ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਮਿਰਚ ਦਾ ਚੂਰਾ ਖਾਂਦੇ ਹੋ? ਇਹ ਗੱਲ ਸੁਣ ਕੇ ਉਹ ਜ਼ੋਰ-ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਹੱਸਣ ਲੱਗਾ।" ਨਹੀਂ ਲੜਕੇ ਮੈਂ ਉਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਖਾਣਾ ਖਾਂਦਾ ਹਾਂ ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਤੁਸੀਂ ਖਾਂਦੇ ਹੋ" ਕੀ ਕੁਝ ਹੋਰ ਪੁੱਛਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ? "ਤਾਂ ਮੈਂ ਫਿਰ ਬੁੜ੍ਹਬੁੜ੍ਹਾਉਣ ਲੱਗਾ" "ਕੀ ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ। ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਕਦੇ ਨਹਾਉਂਦੇ ਨਹੀਂ ਜਾਂ ਕੱਪੜੇ ਨਹੀਂ ਸੌਂਦੇ, ਜਾਂ ਫਿਰ ਆਪਣੇ-ਆਪ ਨੂੰ ਸਾਫ਼ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦੇ? ਅਜਿਹੀਆਂ ਹੀ ਰਿਵਾਇਤੀ ਕਥਾਵਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਬਾਰੇ ਸਕੂਲ ਦੇ ਬੱਚਿਆਂ ਵਿਚ ਸਨ ਪਰ ਉਹ ਫਿਰ ਦਿਲ ਵਿਚ ਹੱਸਿਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਨੂੰ ਵੀ ਪਸੀਨਾ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਮੈਂ ਵੀ ਨਹਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਮੈਂ ਵੀ ਕੱਪੜੇ ਧੋਣੇ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ" (ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਕੇਸਰੀ ਬਸਤਰ ਪਹਿਨਦੇ ਸਨ ਆਪਣੀ ਬੁਲਾਹਟ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ।)

ਹੁਣ ਜਦ ਮੈਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸੋਚਣ ਯੋਗ ਬਣ ਗਿਆ ਤਾਂ ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, "ਕੀ ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਕੈਲਾਸ ਮਹਾਂਰਿਸ਼ੀ ² ਨੂੰ ਹਿਮਾਲਿਆ ਤੇ ਵੇਖਿਆ ਹੈ?" ਹਾਂ!

¹ ਰਾਜਮਨੀ ਅਤੇ ਬਿਓਡੋਰ ਪੀਰੀਆਨਿਆਗਮ ਇਸ ਸਾਧੂ ਦੇ ਆਹਮਣੇ-ਸਾਹਮਣੇ ਦੀ ਮੁਲਾਕਾਤ ਤਾਰੀਖ ਦੇ ਲਈ ਸਹਿਮਤ ਹੋਏ, ਇਵੇਂ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਇਹ ਉਸ ਸਮੇਂ ਹੋਇਆ ਜਦ ਉਸਦੇ ਬੇਹਤਰ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਦੱਖਣ ਦੇ ਦੌਰੇ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ 1918 ਦੇ ਆਰੰਭ ਵਿਚ ਸੀ। ਏ.ਆਈ.ਕੇ.

² ਕੈਲਾਸ ਮਹਾਂਰਿਸ਼ੀ, ਰਹੱਸਮਈ ਮਸੀਹੀ ਇਕਾਂਤਵਾਸੀ ਪਹਾੜ ਦਾ ਰਿਸ਼ੀ ਉਹ ਅਲੈਗਜੈਂਡਰੀਆ ਦਾ ਪੁਰਾਣਾ ਮੁਸਲਿਮ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਇਹ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਹ ਅਦਭੁੱਤ ਉਮਰ ਜੀਅ ਚੁੱਕਾ ਹੈ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਨਾਲ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਲਈ ਵਿਚੋਲਗੀ ਦੀ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ। ਸਾਧੂ ਪਹਿਲਾਂ 1912 ਵਿਚ ਉਸਨੂੰ ਮਿਲਿਆ ਸੀ।

"ਉਸ ਨੇ ਉੱਤਰ ਦਿੱਤਾ" ਤਦ ਮੈਂ ਕਿਹਾ "ਸਰ ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਲੈ ਚੱਲੋ" "ਤੁਸੀਂ ਅਜੇ ਇੰਨੀ ਲੰਮੀ ਯਾਤਰਾ ਦੇ ਲਈ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੋ" ਉਸ ਨੇ ਉੱਤਰ ਦਿੱਤਾ। ਇਹ ਜੀਵਨ ਗੁਲਾਬ ਦੀ ਸੋਜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪਰ ਇਕ ਦਿਨ ਪ੍ਰਭੂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੁਲਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਵਾਂਗੂੰ ਉਸਦੀ ਸੇਵਾ ਲਈ ਜਾ ਸਕੋਗੇ। ਤਦ ਅਸੀਂ ਗੋਡੇ ਟੇਕੇ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਮੇਰੇ ਲਈ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ। ਮੈਂ ਉਸ ਦੇ ਨਾਲ 20 ਮਿੰਟ ਤੱਕ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਦੀਨਤਾ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਨਾਲ ਉਸ ਦੀ ਨਜ਼ਦੀਕੀ ਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ। ਇਸ ਮੁਲਾਕਾਤ ਨੇ ਮੇਰੇ ਹਿਰਦੇ ਤੇ ਗਹਿਰਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪਾਇਆ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਮੇਰੀ ਆਪਣੀ ਨਿਹਚਾ ਵਿੱਚ ਉਤਸਾਹਿਤ ਕੀਤਾ। ਜਦ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਬੁਲਾਹਟ ਮੇਰੇ ਲਈ ਆਈ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਉਸਦੇ ਸ਼ਬਦ ਯਾਦ ਆਏ।

ਸਾਡੀ ਸੇਵਾ ਕਾਸ਼ੀ ਦੀ ਮੁਲਾਕਾਤ ਵਿਚ ਅਗਲੇ ਉਦੇਸ਼ ਇਹ ਸਨ। ਥੋਮਸ ਜੀ.ਰਿਗਾਨਡ ਨੇ (1815-58) ਵਿਚ ਆਪਣੇ ਦਿਨ ਸਮਾਪਤ ਕੀਤੇ-ਜੋ ਸਰੀਵੀਲੀਪੁਬੁਰ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਅਸੀਂ ਨਗਰ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੇ ਅੱਗੇ ਤੱਕ ਇਕ ਇਕਾਂਤ ਜਗ੍ਹਾ ਨਹਿਰ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ ਆਏ ਜਿੱਥੇ ਇਸ ਹਲੀਮ ਵਿਦਵਾਨ ਨੂੰ ਦਫ਼ਨਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ।

ਸਿਰਫ਼ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੀ ਧੁੰਨ ਰੇਗਲੈਨਡ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਾ ਕੇ ਲੈ ਗਈ ਹੋਵੇਗੀ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਉੱਤਮ ਭਵਿੱਖ ਨੂੰ ਕੈਮਿਸਟਰੀ ਵਿੱਚ ਤਿਆਗ ਦਿਓ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਪਹਿਲਾ ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ ਜੋ ਭਾਰਤੀਆਂ ਦੇ ਵਿਚ ਮਸੀਹ ਯਿਸੂ ਦੇ ਪ੍ਰਚਾਰਕ ਕ੍ਰਮਬੰਧ ਬਣਨ। ਇਹ ਰੇਲਵੇ ਦੇ ਬਹੁਤ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਦਿਨਾਂ ਵਿਚ ਸੀ ਜਦ ਅਸੀਂ ਬੈਲਗੱਡੀ ਤੇ ਮਦਰਾਸ ਤੋਂ ਆਪਣੇ ਪਿੰਡ ਤੱਕ 400 ਮੀਲ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਦੇਸ਼ ਦਾ ਸਥਾਨ ਸੁੱਕਾ ਅਤੇ ਮਿੱਟੀ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਖ਼ਾਸ ਕਰਕੇ ਗਰਮੀ ਦੇ ਮੌਸਮ ਵਿਚ ਅਤੇ ਜਿਹੜੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਉਹ ਮਿਲਿਆ ਉਹਨਾਂ ਵਿਚੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਉੱਤਰ ਨਾ ਦੇ ਸਕਣ ਵਾਲੇ ਸਨ ਰੇਗਲੈਨਡ ਨੇ ਬਹੁਤ ਕਠਿਨਾਈ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕੀਤਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਅਸੀਂ ਕਬਰ ਦੇ ਨੇੜੇ ਖੜੇ ਸੀ। ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਪੀਰੀਆਨਿਆਗਮ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੀ ਅੱਖੀਂ ਵੇਖੀ ਘਟਨਾ ਦੱਸੀ ਕਿ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਰੇਗਲੈਨਡ ਨੇ ਆਪਣੇ ਇਕ ਬਜ਼ੁਰਗ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਸਾਥੀ ਤੋਂ ਸੁਣੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਇਕ ਵਾਰ ਜਦ ਰੇਗਲੈਨਡ ਭੁੱਖੇ ਪਿਆਸੇ ਨੇ ਇਕ ਘਰ ਪਹੁੰਚ ਕੇ ਭੋਜਨ ਮੰਗਿਆ ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਰਾਗੀ ਗਰੂਅਲ ਕਿਸੇ ਭਾਂਡੇ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ। ਇਸ ਲਈ ਕਿ ਉਹ ਹਿੰਦੂ ਜਾਤ ਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਅਸ਼ੁੱਧਤਾ ਤੋਂ ਡਰ ਗਏ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਸੀ ਤਾਂ ਉਹ ਕੀ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ? ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਹੱਥਾਂ

ਨਾਲ ਖਾਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਪਰ ਉਹ ਉਸਦੀਆਂ ਕੋਹਣੀਆਂ ਤੋਂ ਵਗ ਗਿਆ। ਕਾਫੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ ਉਸ ਬੇਚਾਰੇ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਟੋਪੀ ਵਿਚ ਪਵਾਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਸ ਨੇ ਉਸ ਵਿਚੋਂ ਖਾਧਾ।

ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਹ ਕਹਾਣੀ ਮੇਰੇ ਦਿਲ ਨੂੰ ਛੂਹ ਗਈ, ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਉਸਦੀ ਯਾਦਗਾਰ ਦੇ ਪੱਥਰ ਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਖੋਦਿਆ ਜਾਣਾ ਸਭ ਤੋਂ ਸਹੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਉਸ 'ਤੇ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, "ਪਰ ਜਿਵੇਂ ਮੈਨੂੰ ਨਿਹਚਾਯੋਗ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਵੱਲੋਂ ਦਯਾ ਮਿਲੀ" (1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 7:25) ਹੇਠਾਂ ਕੁਝ ਸ਼ਬਦ ਸਨ "ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਮੇਮਨੇ ਦੇ ਲਹੂ ਨੇ ਜਿੱਤ ਲਿਆ ਹੈ ਉਸਦੀ ਗਵਾਹੀ ਦੇ ਦੁਆਰਾ।"

(ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ 12:11)। ਇਹ ਮਾਨਵ ਦੀ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦੀ ਹੈ। 1851 ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਹ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਕਿਸੇ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੰਮ ਦੀ ਸਫਲਤਾ ਨੂੰ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਕੀ ਯੋਜਨਾ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਉੱਤਰ ਦਿੱਤਾ: "ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਹੀ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰਭੂ ਯਿਸੂ ਜੋ ਕਣਕ ਦਾ ਦਾਣਾ ਬਣ ਗਿਆ ਜੇ ਧਰਤੀ ਵਿਚ ਪੈ ਕੇ ਮਰ ਜਾਂਦਾ ਹੈ" ਅਸੀਂ ਸਿੱਖਿਆ ਕਿ ਕਿਵੇਂ ਉਸਨੇ ਖੁਦ ਉਸਨੂੰ ਜਾਂਚ ਦੇ ਲਈ ਰੱਖਿਆ "ਕਿ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਨਾਲ ਪ੍ਰੇਮ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ" ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਦੇ ਕੁਝ ਮਹੀਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਜਦ ਇਕ ਪਿੰਡ ਈਨਜਾਰ ਵਿਚ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਉਸਨੂੰ ਕੁੱਟਿਆ-ਮਾਰਿਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਗੰਭੀਰ ਸੱਟਾਂ ਲੱਗੀਆਂ, ਜਦ ਤੱਕ ਖੂਨ ਦੀ ਉਲਟੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ। ਇਸ ਲਈ ਉਸਦੀ ਸਿਹਤ 'ਤੇ ਬਹੁਤ ਬੁਰਾ ਅਸਰ ਪਿਆ। ਉਹ ਜਾਣਦੇ ਸਨ ਕਿ ਸਥਾਨਕ ਪੁਲਿਸ ਸਿਰਫ਼ ਦੋਸਤੀ ਦਾ ਬਹਾਨਾ ਹੀ ਵਿਖਾ ਰਹੀ ਹੈ-ਉਸੇ ਨੇ ਇਸ ਹਮਲੇ ਨੂੰ ਵਧਾਇਆ ਹੈ ਮਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਪੁਲਿਸ ਦੇ ਇੰਸਪੈਕਟਰ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ "ਕਿ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਦਰਜ ਕਰਾਉਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਵੇਖਾਂਗਾ।" ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਦਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਹੈ" ਰੇਗਨਲਡ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਇਹ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚੀ-ਇੰਸਪੈਕਟਰ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਪਹੁੰਚੇਗੀ" ਉਹ ਖ਼ਾਮੋਸ਼ ਉੱਤਰ ਸੀ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਹੱਥ ਸੌਂਪ ਦਿੱਤਾ ਸੀ।

"ਪੂਰੇ ਜਗਤ ਵਿਚ ਜਾਓ ਅਤੇ (ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੇ ਸਭ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ਖ਼ਬਰੀ ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰੋ (ਮਰਕੁਸ 16:16) ਸ੍ਰੀਮਾਨ ਪੀਰੀਆਨਿਆਗਮ ਦੀ ਇਕ ਸਮਾਪਤ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਧੁੰਨ ਯਿਸੂ ਦੀ ਆਖ਼ਰੀ ਆਗਿਆ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਦੀ

ਹੈ। ਉਸਦੀ ਬਾਰ-ਬਾਰ ਪੁਕਾਰ ਸੀ: "ਫਸਲ ਤਾਂ ਪੱਕੀ ਹੈ ਪਰ ਵਾਢੇ ਥੋੜ੍ਹੇ ਹਨ।" ਹਰ ਐਤਵਾਰ ਨੂੰ ਆਰੰਭ ਵਿਚ, ਸਵੇਰੇ 5 ਵਜੇ ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਮਸੀਹੀ ਲੜਕਿਆਂ ਨੂੰ ਨੇੜੇ ਦੇ ਪਿੰਡਾਂ ਵਿਚ ਸਾਰੰਗੀ, ਖੰਜਰੀ ਅਤੇ ਡਰੰਮ ਦੇ ਨਾਲ ਲੈ ਜਾਵੇਗਾ, ਗਾਉਣਾ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ਖਬਰੀ ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਨਾ।³ ਪਰ ਇਹ ਕਾਫ਼ੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਕ ਦਿਨ ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਬੋਝ ਮੇਰੇ ਤੇ ਉਤਾਰ ਦਿੱਤਾ। ਉਸਨੇ ਗਹਿਰਾਈ ਨਾਲ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋੜਾਂ ਨੂੰ ਕਿ ਖੁਸ਼ਖਬਰੀ ਨੂੰ ਭਾਰਤ ਦੇ ਪਿੰਡਾਂ ਵਿਚ ਲੈ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਉਸਨੂੰ ਦੁੱਖ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਹ ਬਿਨ੍ਹਾਂ ਗਵਾਹੀ ਦੇ ਛੱਡ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਮਿਸ਼ਨ ਪਾਸਟਰ ਦੇ ਕੋਲ ਇਸ ਥੋੜ੍ਹੀ ਖੁਸ਼ਖਬਰੀ ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ 'ਤੇ ਕੜਵਾਹਟ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੀ। ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਤਦ ਸਪੱਸ਼ਟਤਾ ਨਾਲ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਯਿਸੂ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਆਪਣੇ 12 ਚੇਲਿਆਂ ਨੂੰ ਘੱਲਿਆ ਤਦ ਸੱਤਰਾਂ ਨੂੰ ਦੋ-ਦੋ ਕਰਕੇ ਪਿੰਡਾਂ ਵਿਚ ਬਿਨ੍ਹਾਂ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਦੇ ਇਸ ਕੰਮ ਨੂੰ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ।

ਇਹ ਮੇਰੇ ਲਈ ਨਵਾਂ ਵਿਚਾਰ ਸੀ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਮਿੱਤਰ ਗਨਾਨਾਮਨੀ ਦੇ ਕੋਲ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਸਾਡੇ ਹੈੱਡਮਾਸਟਰ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ। ਅਸੀਂ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ। ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਅਸੀਂ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ ਅਸੀਂ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਗਰਮੀਆਂ ਦੀਆਂ ਛੁੱਟੀਆਂ ਇਸ ਮਕਸੱਦ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕਰਨੀਆਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ ਹਨ, ਕਿ ਹਕੀਕਤ ਵਿਚ ਪ੍ਰਚਾਰ ਦੇ ਲਈ ਦਿਸ਼ਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਜੋ ਪ੍ਰਭੂ ਯਿਸੂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਚੇਲਿਆਂ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ਖਬਰੀ ਵਿਚ ਦਿੱਤਾ। ਮੈਂ ਹੈੱਡਮਾਸਟਰ ਦੇ ਕੋਲ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੁਣਿਆ। ਉਸਨੇ ਸੁਫਨੇ ਵਿਚ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੋਚਿਆ ਸੀ ਕਿ ਮੇਰੇ ਅਜਿਹਾ ਵਿਚਾਰ ਜੋ ਮੇਰੇ ਦਿਮਾਗ ਵਿਚ ਬੀਜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਉਹ ਉਸਦਾ ਵਿਰੋਧ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਸ਼ਾਇਦ ਉਸ ਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਅਸੀਂ ਇਕ ਦੋ ਦਿਨ ਦੇ ਲਈ ਬਾਹਰ ਜਾਵਾਂਗੇ ਅਤੇ ਫਿਰ ਵਾਪਿਸ ਆ ਜਾਵਾਂਗੇ।

ਤਾਂ ਸਵੇਰੇ 4 ਵਜੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਪੀਰੀਆਨਿਆਗਮ ਨੇ ਵਧੀਆ ਨਾਸਤਾ ਦਿੱਤਾ, ਤਦ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਦੇ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਨੂੰ ਘੱਲਿਆ। ਮੈਂ ਇਕ ਸਾਰੰਗੀ ਨੂੰ ਲਿਆ, ਇਕ ਕਮੀਜ਼ ਅਤੇ ਪਹਿਨਣ ਦੇ ਲਈ ਕੱਪੜੇ ਅਤੇ ਇਕ ਤੋਲੀਆ ਪਰ ਚੱਪਲਾਂ ਨਹੀਂ। ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਕੋਈ ਪੈਸਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਲਿਆ। ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਕੋਈ ਨਕਸ਼ਾ ਜਾਂ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਮੰਦਿਰ ਦੀ ਮਿਨਾਰ ਨੂੰ ਸਰੀਲੀਪੁਥਰ

³ ਉਹ ਇਸ ਅਭਿਆਸ ਨੂੰ ਜੀਵਨ ਭਰ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ-ਅੱਸੀ ਦੀ ਉਮਰ ਵਿਚ ਬਾਹਰ ਜਾਣ ਲਈ ਇਕ ਬੰਦ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਕੁਰਸੀ ਲੈ ਕੇ ਕਿ ਹਰ ਸੌ ਗਜ ਤੇ ਬੈਠ ਕੇ ਅਰਾਮ ਕਰ ਸਕੇ।

ਨੂੰ ਪਿੱਛੇ ਛੱਡ ਕੇ ਅਸੀਂ ਉੱਤਰ ਦੀ ਵੱਲ ਚੱਲ ਪਏ ਅਤੇ ਇੱਕ ਪਿੰਡ ਤੋਂ ਦੂਜੇ ਪਿੰਡ ਗਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਅਤੇ ਮਸੀਹ ਯਿਸੂ ਦੀ ਮੁਕਤੀ ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਸੜਕਾਂ ਉੱਪਰ ਦਿਨ ਦੁਪਹਿਰ ਨੂੰ ਰੁਕ ਜਾਂਦੇ ਸਾਂ। ਇਹ ਮਈ ਦਾ ਮਹੀਨਾ ਸੀ ਅਤੇ ਗਰਮੀ ਦਾ ਮੌਸਮ ਸੀ। ਖੇਤ ਸੁੱਕੇ ਸਨ ਪਰ ਇੱਥੇ-ਕੋਲੇ ਦੇ ਰੁੱਖ ਅਤੇ ਨਿੰਮ੍ਹੂ ਦੇ ਰੁੱਖ ਸਵਾਗਤ ਦੀ ਛਾਂ ਦੇ ਰਹੇ ਸਨ। ਅਸੀਂ ਤਿੰਨ ਦਿਨ ਤੱਕ ਉੱਤਰ-ਪੱਛਮ ਵਿਚ ਖਤਰੇ ਵਿਚ ਰਹੇ-ਗਹਿਰੇ ਮਦੁਰਾ ਜ਼ਿਲ੍ਹੇ ਵਿਚ। ਘਾਟ ਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਆਪਣੇ ਖੱਬੇ ਹੱਥ ਰੱਖ ਕੇ ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਦੱਖਣ ਦੀ ਵੱਲ ਮੁੜੇ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਚਮਤਕਾਰੀ ਮਦੁਰਾ ਦੇ ਕੋਲ ਆ ਗਏ ਜੋ ਸਰੀਲੀਪੁਬੁਰ ਤੋਂ 50 ਮੀਲ ਦੀ ਦੂਰੀ 'ਤੇ ਹੈ। ਪਰ ਤਦ ਅਸੀਂ 100 ਪਿੰਡਾਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਦੌਰਾ ਕਰ ਚੁੱਕੇ ਸੀ, ਕਈ ਸੈਂਕੜੇ ਘਰ ਦੂਸਰੀ ਦਰਜਨ ਤੋਂ ਘੱਟ।

ਇਸ ਪੂਰੇ ਸਮੇਂ ਅਸੀਂ ਬਿਲਕੁਲ ਭੋਜਨ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਸੀ ਅਤੇ ਕੁਝ ਥਾਵਾਂ ਵਿਚ ਇਸ ਮੌਸਮ ਵਿਚ ਪਾਣੀ ਮਿਲਣਾ ਵੀ ਬਹੁਤ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਹੈ ਕਿ ਇਕ ਵਾਰ, ਥੱਕੇ ਅਤੇ ਪਿਆਸੇ ਅਸੀਂ ਵਿਅਰਥ ਹੀ ਸਧਾਰਨ ਭੂਰੇ ਖੂਹ ਵੇਖ ਰਹੇ ਸੀ ਕਿ ਇਸ ਤੋਂ ਕੁਝ ਪੀਵਾਂਗੇ। ਅੰਤ ਵਿਚ ਅਸੀਂ ਇਕ ਸੁੱਕੀ ਝੀਲ ਦੇ ਕੋਲ ਆ ਗਏ-ਇਹ ਸੋਚ ਕੇ ਇੱਥੇ ਥੋੜ੍ਹਾ ਪਾਣੀ ਮਿਲ ਜਾਵੇਗਾ।

ਪਰ ਉੱਥੇ ਸਿਰਫ਼ ਮਿੱਟੀ ਨਾਲ ਸੱਜਿਆ ਹੋਇਆ ਦਲਦਲ ਜਿਸਦੇ ਕਿਨਾਰੇ ਹਰਾ ਘਾਹ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਕੁਝ ਡੱਡੂ ਵੀ ਸਨ। ਫਿਰ ਗਨਾਨਾਮਨੀ ਦੇ ਦਿਮਾਗ ਵਿਚ ਲਹਿਰ ਆਈ ਸੀ। ਕੁਝ ਮਿੱਟੀ ਲੱਗੀ ਅਤੇ ਕੁਝ ਬੂੰਦਾਂ ਮੇਰੇ ਮੂੰਹ ਵਿਚ ਪੈ ਗਈਆਂ। ਤਦ ਉਸਦੀ ਵਾਰੀ ਆਈ ਜਦ ਮੈਂ ਨਿਚੋੜਿਆ-ਉਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਸਾਨੂੰ ਸਭਨਾਂ ਨੂੰ ਕੁਝ ਬੂੰਦਾਂ ਆਪਣੀ ਪਿਆਸ ਬੁਝਾਉਣ ਨੂੰ ਮਿਲੀਆਂ।

ਉਨ੍ਹਾਂ ਤਿੰਨਾਂ ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਸਮੇਂ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਕੁਝ ਭੋਜਨ ਖਾਧਾ ਕੇਵਲ ਕੁਝ ਕੋਲੇ ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਸਵੇਰ ਨੂੰ ਇਕ ਆਦਮੀ ਨੇ ਦਿੱਤੇ ਸਨ। ਹਰ ਦਿਨ ਸਵੇਰੇ 5 ਵਜੇ ਤੋਂ ਰਾਤ 10 ਵਜੇ ਤੱਕ ਅਸੀਂ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਦੇ ਸੀ ਜਾਂ ਅਗਲੇ ਪਿੰਡ ਜਾਣ ਨੂੰ ਕੋਈ ਅਰਾਮ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਸੀ। ਰਾਤ ਦੇ ਸਮੇਂ ਅਸੀਂ ਪਿੰਡ ਦੀ ਕਿਸੇ ਗਲੀ ਵਿਚ ਲੇਟ ਜਾਂਦੇ।

ਚੌਥੀ ਰਾਤ ਜੋ ਚਾਂਦਨੀ ਸੀ ਇਹ ਪੂਰਣਮਾਸੀ ਸੀ - ਪੂਰੇ ਚੰਦਰਮਾ ਦਾ ਸਮਾਂ ਸੀ ਜਦ ਲੋਕ ਗਲੀਆਂ ਵਿਚ ਇਕੱਠੇ ਹੁੰਦੇ ਅਸੀਂ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਵਿਚ ਮੰਦਿਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਮਾਰਾਵਾਰ ਪਿੰਡ ਵਿਚ ਮਸੀਹ ਯਿਸੂ ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਦੇ ਸੀ,

ਜੋਥਮਾਇਆ ਕਾਮ ਦੇ ਨੇੜੇ। ਉਸ ਰਾਤ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਅਦਭੁੱਤ ਕੰਮ ਕੀਤਾ। ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਸਾਨੂੰ ਪਾਣੀ ਤੋਂ ਬਿਨ੍ਹਾਂ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ। ਆਪਣਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਸਮਾਪਤ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਸੀਂ ਲੇਟ ਗਏ। ਥੱਕੇ ਅਤੇ ਭੁੱਖੇ ਗਲੀ ਵਿਚ ਰੁੱਖ ਦੇ ਹੇਠਾਂ। ਇਕ ਵੱਡੀ ਭੀੜ ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਸੁਣਨ ਨੂੰ ਜਮ੍ਹਾਂ ਹੋਈ ਸੀ ਉਹ ਚਲੀ ਗਈ ਅਤੇ ਛੇਤੀ ਹੀ ਸੌਂ ਗਏ। ਤਦ ਕਿਸੇ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਛੂਹਿਆ ਅਤੇ ਜਗਾਇਆ। ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਅਸੀਂ ਮੰਦਿਰ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ ਲੇਟੇ ਹੋਏ ਸੀ ਅਤੇ ਉੱਥੋਂ ਪਰ੍ਹੇ ਹੋਣ ਨੂੰ ਤਿਆਰ ਸੀ ਪਰ ਮੈਂ ਹੈਰਾਨ ਹੋਇਆ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਪੁੱਛਿਆ "ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਖਾਣਾ ਖਾਧਾ ਹੈ?" ਇਸ ਨਾਲ ਫਰਕ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ "ਮੈਂ ਉੱਤਰ ਦਿੱਤਾ" ਸਾਨੂੰ ਬਹੁਤ ਨੀਂਦ ਆ ਰਹੀ ਹੈ ਸਾਨੂੰ ਸੌਣ ਦਿਉ "ਪਰ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨੇ ਕਿਹਾ" ਇਹ ਕੇਵਲ ਤੁਹਾਡੇ ਖਾਣੇ ਦਾ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਸਾਡੀਆਂ ਇਸਤਰੀਆਂ ਸਾਨੂੰ ਵੀ ਭੋਜਨ ਨਹੀਂ ਦੇਣਗੀਆਂ ਜਦ ਤੱਕ ਤੁਸੀਂ ਨਹੀਂ ਆਓਗੇ। ਮੈਂ ਉੱਤਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਪ੍ਰਭੂ ਯਿਸੂ ਨੇ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਪਿੰਡ ਦੇ ਮੁਖੀਏ ਤੋਂ ਸਿਵਾ ਕਿਸੇ ਦੇ ਘਰ ਨਾ ਜਾਣਾ।" "ਮੈਂ ਪਿੰਡ ਦਾ ਮੁਖੀਆ ਹਾਂ" ਉਸਨੇ ਉੱਤਰ ਦਿੱਤਾ "ਤੁਸੀਂ ਜ਼ਰੂਰ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਆ ਸਕਦੇ ਹੋ!"

ਤਾਂ ਮੈਂ ਗਨਾਨਾਮਨੀ ਨੂੰ ਪੁਕਾਰਿਆ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਗਏ ਅਤੇ ਭੋਜਨ ਦੇ ਲਈ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸਾਡਾ ਉਸ ਘਰ ਵਿਚ ਸਵਾਗਤ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਉਸ ਕਮਰੇ ਵਿਚ ਇਸਤਰੀਆਂ ਦੀ ਬਹੁਤ ਵੱਡੀ ਭੀੜ ਸੀ। ਪਰਿਵਾਰ ਨੇ ਬਾਹਰਲੀ ਤਰਫ ਸਾਡੇ ਨਹਾਉਣ ਲਈ ਪਾਣੀ ਗਰਮ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਪਰ ਫਿਰ ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਸੀਹ ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਨ ਲੱਗੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਕਿਹਾ, "ਪਹਿਲਾਂ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰੋ ਫਿਰ ਖਾਓ ਅਤੇ ਫਿਰ ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੀ ਖੁਸ਼ਬਖ਼ਰੀ ਸੁਣਾਓ।" ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿਚ ਵਧੀਆ ਭੋਜਨ, ਉਬਾਲੇ ਹੋਏ ਚੌਲ ਅਤੇ ਦਾਲ ਅਤੇ ਮੱਛੀ ਦੀ ਕਰੀ ਅਤੇ ਦਹੀ ਖਾਧਾ। ਚਾਰ ਦਿਨਾਂ ਵਿਚ ਪਹਿਲਾ ਵਧੀਆ ਭੋਜਨ। ਤਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਦੋ ਮੰਜੀਆਂ ਸਾਨੂੰ ਅਰਾਮ ਕਰਨ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀਆਂ ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੋਰ ਜ਼ਿਆਦਾ ਪ੍ਰਭੂ ਯਿਸੂ ਦੇ ਬਾਰੇ ਦੱਸੋ।

ਕਾਫ਼ੀ ਰਾਤ ਹੋ ਚੁੱਕੀ ਸੀ ਅਸੀਂ ਫਿਰ ਸੌਣ ਲਈ ਚਲੇ ਗਏ ਅਤੇ ਅਗਲੀ ਸਵੇਰ ਤੜਕੇ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਘਰ ਵਾਲੇ ਜਾਗਦੇ। ਅਸੀਂ ਤਿਆਰ ਹੋ ਕੇ ਜਾਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਸੀ। ਇਕ ਬਜ਼ੁਰਗ ਇਸਤਰੀ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਰੋਕ ਲਿਆ "ਨਹੀਂ" ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਇਡਲੀ-ਚਾਵਲ ਦਾ ਕੇਕ ਤਿਆਰ ਕਰ ਰਹੀ ਹਾਂ। ਥੋੜ੍ਹਾ ਠਹਿਰ ਜਾਓ ਖਾ ਕੇ ਜਾਇਓ" ਪਰ ਅਸੀਂ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਸਾਡਾ ਦੂਜੇ ਨਗਰ ਵਿਚ ਜਾਣਾ ਬਹੁਤ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਉਸ ਤੋਂ ਮਾਫ਼ੀ ਮੰਗੀ ਅਤੇ

ਆਪਣੇ ਮੇਜ਼ਬਾਨ ਦਾ ਧੰਨਵਾਦ ਕੀਤਾ। ਇਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਅਸੀਂ ਪੂਰਵ-ਦੱਖਣ ਦੀ ਵੱਲ ਚੱਲ ਪਏ। ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇਕ ਵੱਡਾ ਨਗਰ ਵੇਖਿਆ ਅਤੇ ਪੁੱਛਿਆ ਇਹ ਕਿਹੜਾ ਨਗਰ ਹੈ। ਇਹ ਤਿਰੁਮਾਨਗਲਮ ਸੀ ਮਦੂਰਾ ਤੋਂ ਸਿਰਫ਼ 12 ਮੀਲ। ਇੱਥੇ ਇਕ ਦਿਆਲੂ ਵਿਅਕਤੀ ਨੇ ਦੋ ਹਰੇ ਨਾਰੀਅਲ ਵੇਖ ਕੇ ਸਾਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪਾਣੀ ਪੀਤਾ। ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਮੂੰਹ ਦੱਖਣ ਦੀ ਵੱਲ ਰੱਖੇ ਹੁਣ ਸਾਡੇ ਸੱਜੇ ਪਾਸੇ ਪਹਾੜ ਸਨ ਫਿਰ ਅਗਲੇ ਤਿੰਨ ਦਿਨ ਅਸੀਂ ਪਿੰਡ-ਪਿੰਡ ਬਿਨ੍ਹਾਂ ਭੋਜਨ ਦੇ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕੀਤਾ। ਇਸ ਪਿੰਡ ਦੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਅਲੱਗ-ਅਲੱਗ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ। ਰੁੱ ਦੇ ਖੇਤਾਂ ਵਿਚ ਅਤੇ ਕਿੱਕਰ ਦੇ ਰੁੱਖਾਂ ਵਿੱਚ। ਅਸੀਂ ਸਿਵਾਕਾਸੀ ਸੜਕੋਂ ਪਾਰ ਫਿਰ ਇੱਕ ਲੰਮਾ ਮੋੜ ਪੂਰਬ ਅਤੇ ਦੱਖਣ ਸਰੀਲੀਪੁਬੁਰ ਤੋਂ ਗੁਜ਼ਰਦੇ ਹੋਏ ਲਿਆ। ਮਹਾਨ ਮੰਦਿਰ ਦੀ 'ਗੋਪੁਰਾਮ' ਮੀਨਾਰ, ਨਾਚੀਆਰ ਕੋਇਲ ਨਗਰ ਵਿਚ ਉੱਚੀ ਖੜ੍ਹੀ ਹੈ ਅਤੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਵਿਚ ਰੱਖਣ ਦੇ ਲਈ ਅਸਾਨ ਚਿੰਨ੍ਹ ਹੈ।

ਹੁਣ ਲੱਗਭੱਗ ਅਸੀਂ 200 ਪਿੰਡਾਂ ਦਾ ਦੌਰਾ ਕਰ ਲਿਆ ਸੀ। ਸੱਤਵੇਂ ਦਿਨ ਦੀ ਸ਼ਾਮ 9 ਵਜੇ ਅਸੀਂ ਚੋਲਾ ਪੁਰਮ ਵਿਚ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰ ਰਹੇ ਸੀ। ਸਾਡੇ ਆਰੰਭ ਦੇ ਬਿੰਦੂ ਤੋਂ 10 ਮੀਲ ਦੱਖਣ ਦੀ ਵੱਲ। ਇਕ ਬਹੁਤ ਵੱਡੀ ਭੀੜ ਸੁਣ ਰਹੀ ਸੀ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਬੋਲ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਸਮਾਪਤੀ ਹੋਈ। ਇਕ ਬੁੱਢਾ ਵਿਅਕਤੀ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਆਇਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ "ਤੁਹਾਡੇ ਪਿਤਾ ਦਾ ਨਾਮ ਕੀ ਹੈ?" ਜਦ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਿਆ "ਅਬਰਾਹਾਮ ਆਇਅੱਪਾ" ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਗਲੇ ਲਗਾ ਲਿਆ, "ਮੈਂ ਵੀ ਇਹੀ ਸੋਚ ਰਿਹਾ ਸੀ" ਉਹ ਚਿੱਲਾਇਆ, "ਤੁਹਾਡਾ ਪਿਤਾ ਪਹਿਲਾਂ ਇੱਥੇ ਸੀ, ਇਸੇ ਖੁਸ਼ਖ਼ਬਰੀ ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਦਾ ਸੀ।" ਤਦ ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਘਰ ਲੈ ਗਿਆ ਅਤੇ ਚੌਲ ਅਤੇ ਸਬਜ਼ੀਆਂ ਨਾਲ ਇਹ ਸਾਡਾ ਦੂਜਾ ਵਧੀਆ ਭੋਜਨ ਸੀ। ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਵਾਪਿਸ ਜਾਣ ਨੂੰ ਤਿਆਰ ਸੀ। ਇਕ ਹਫ਼ਤਾ ਬਤੀਤ ਹੋ ਚੁੱਕਾ ਸੀ ਅਤੇ ਚੋਲਾਪੁਰਮ ਤੋਂ ਅਸੀਂ ਘਰ ਦਾ ਰਸਤਾ ਜਾਣਦੇ ਸੀ।

ਪਰ ਇਸ ਦੌਰਾਨ ਸਰੀਲੀਪੁਬੁਰ ਵਿਚ ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਹੋ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਸਾਡੇ ਸਿਖਾਉਣ ਵਾਲਿਆਂ ਅਤੇ ਵਿਦਿਆਰਥੀਆਂ ਨੇ ਸਾਡੇ ਬਾਹਰ ਜਾਣ ਬਾਰੇ ਸੁਣਿਆ, ਅਤੇ ਜਦ ਅਸੀਂ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਸਮੇਂ ਤੇ ਵਾਪਿਸ ਨਹੀਂ ਗਏ ਤਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਚਿੰਤਾ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਦੋ ਲੜਕਿਆਂ ਦੀ ਹਾਨੀ ਲਈ ਹੈਂਡਮਾਸਟਰ ਨੂੰ ਕੋਸਿਆ? ਕੀ ਉਹ ਕਰੇਗਾ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਕਿਹਾ ਕੀ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਘੱਲੇਗਾ? ਸੱਤਵੇਂ ਦਿਨ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਤੇਜ਼ ਸਨ ਅਤੇ ਸ੍ਰੀਮਾਨ ਪੀਰੀਆਨਿਆਗਮ ਆਤਮਾ ਦੀ ਪੀੜ੍ਹਾ ਵਿਚ ਸੀ-ਰਾਤ ਦਿਨ

ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਜਦ ਉਸ ਰਾਤ, ਇਹ ਸਭ ਨਾ ਜਾਣਦੇ ਹੋਏ ਅਸੀਂ ਤਕਰੀਬਨ ਅੱਠ ਵਜੇ ਪਹੁੰਚੇ, ਅਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕਿੱਥੇ ਹੈ ਅਤੇ ਬਿਨ੍ਹਾਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਮਿਲੇ ਅਸੀਂ ਸਿੱਧਾ ਉਸ ਦੇ ਦਫ਼ਤਰ ਵਿਚ ਗਏ। ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਅਸੀਂ ਇਮਾਰਤ ਵਿਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਅਸੀਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਰੂਪ ਨਾਲ ਉਸਦੀ ਅਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ ਜੋ ਉਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਅੱਗੇ ਸਾਡੇ ਵਾਸਤੇ ਵਿਚੋਲਗੀ ਦੀ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਜਦ ਅਸੀਂ ਕਮਰੇ ਵਿਚ ਦਾਖ਼ਿਲ ਹੋਏ ਉਹ ਆਨੰਦ ਨਾਲ ਉੱਛਲ ਪਿਆ ਆਪਣੀ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਦੇ ਉੱਤਰ ਵਿਚ ਸਾਡੀ ਆਮਦ ਨੂੰ ਵੇਖਦੇ ਹੋਏ। ਉਸਦੇ ਅੱਥਰੂ ਵੱਗ ਰਹੇ ਸਨ ਜਦ ਉਸਨੇ ਸਾਨੂੰ ਗਲੇ ਲਗਾਇਆ ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਵਾਪਿਸ ਆਉਣ 'ਤੇ ਗੋਡੇ ਟੇਕ ਕੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਧੰਨਵਾਦ ਕੀਤਾ। ਅਸੀਂ ਓਸੇ ਸਮੇਂ ਸਭ ਕੁਝ ਦੱਸਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸੀ, ਪਰ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਘਰ ਸਾਨੂੰ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਅਤੇ ਫਿਰ ਭੋਜਨ ਕਰਨ ਲਈ। ਤਦ ਉਸਨੇ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਸਕੂਲ ਦੀ ਘੰਟੀ ਵਜਾਈ ਅਤੇ ਸਭ ਨੂੰ ਸੰਦੇਸ਼ ਭੇਜਿਆ ਕਿ ਆਣ ਕੇ ਸਾਡੀ ਕਹਾਣੀ ਸੁਣਨ।

9 ਵਜੇ ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਉਤੇਜਿਤ ਭੀੜ ਇਕੱਠੀ ਹੋ ਗਈ ਅਤੇ ਹੈੱਡਮਾਸਟਰ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਮੰਚ 'ਤੇ ਬੁਲਾਇਆ ਕਿ ਸਭਨਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਜਾਵੇ ਜੋ ਮਹਾਨ ਕੰਮ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਸਾਡੇ ਲਈ ਕੀਤੇ। ਇਹ ਪਹਿਲਾ ਸਮਾਂ ਸੀ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਮਸੀਹੀ ਝੁੰਡ ਵਿਚ ਸੰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ। ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਸਮਰੱਥਾ ਅਤੇ ਬੁੱਧ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਮੈਂ ਪੂਰੀ ਕਹਾਣੀ ਸੁਣਾਵਾਂ ਅਤੇ ਜਦ ਮੈਂ ਸਮਾਪਤ ਕੀਤਾ ਸ੍ਰੀਮਾਨ ਪੀਰੀਆਨਿਆਗਮ ਨੇ ਗਨਾਨਾਮਨੀ ਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ ਕਿ ਮੇਰੇ ਵਿਚ ਸ਼ਾਮਿਲ ਹੋਵੇ। ਉਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜੋ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਖੜ੍ਹੇ ਸਨ ਕਿਹਾ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਵੀ ਸਭ ਕੁਝ ਪਹਿਲਾਂ ਕਾਫ਼ੀ ਵਧੀਆ ਅਤੇ ਸੁਹਾਵਣਾ ਲੱਗਦਾ ਸੀ ਜਦ ਤੱਕ ਅਸੀਂ ਖਤਰੇ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਪਏ ਸੀ? ਉਸ ਦਿਨ ਸਭ ਹਿਰਦੇ ਪ੍ਰਸੰਸਾ ਨਾਲ ਭਰੇ ਹੋਏ ਸਨ ਜਦ ਉਸਨੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂੰ ਸਾਡੇ ਸਲਾਮਤੀ ਨਾਲ ਵਾਪਿਸ ਆਉਣ ਲਈ ਧੰਨਵਾਦ ਦਿੱਤਾ। ਤਦ ਪੂਰੀ ਘਟਨਾ ਇਕਸਾਰਤਾ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਲਿਖੀ ਗਈ ਅਤੇ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਘੁਮਾਈ ਗਈ। (ਸਾਡੀ ਯਾਤਰਾ ਲੱਗਦੀ ਉਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਨਮੂਨੇ ਵਾਂਗੂੰ ਰੱਖੀ ਗਈ ਜਿਵੇਂ “ਮਸੀਹ ਦੇ ਚੇਲੇ” ਯਾਤਰਾ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਸ੍ਰੀਮਾਨ ਪੀਰੀਆਨਿਆਗਮ ਨੇ ਖੁਦ ਅਗਵਾਈ ਕੀਤੀ।)

ਅਫ਼ਸੋਸ! ਮੇਰੀ ਕਿਤਾਬ ਗੁਆਚ ਚੁੱਕੀ ਹੈ, ਪਰ ਅਨੁਭਵ ਰਹਿ ਗਏ ਹਨ। ਮੈਂ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਭੁੱਲਾਂਗਾ। ਕਿਉਂਕਿ ਹੁਣ ਮੈਂ ਇਸਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਵਫ਼ਾਦਾਰੀ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਸਾਬਿਤ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜੋ ਉਸਦੇ ਵਚਨ ਪ੍ਰਤੀ ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਬਣੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਖ਼ਤਰੇ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਆਤਮਿਕ ਰੂਪ ਵਿਚ ਬਹੁਤ ਮਜ਼ਬੂਤ ਕੀਤਾ। ਜਦ ਮੈਂ ਵਾਦਾਮਾਲਾਪੁਰਮ ਵਾਪਿਸ ਆਪਣੀਆਂ ਬਾਕੀ ਛੁੱਟੀਆਂ ਕੱਟਣ ਗਿਆ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ ਨੂੰ

ਨਿੰਮੀ ਥੱਤੀ

ਯਸਾਯਾਹ 42:3

ਜਦ ਮੈਂ ਤਕਰੀਬਨ ਅਠਾਰ੍ਹਾਂ ਸਾਲਾਂ ਦਾ ਸੀ, ਯੂਰਪ ਵਿਚ ਪਹਿਲਾ ਵਿਸ਼ਵਯੁੱਧ ਛਿੜ ਪਿਆ। ਸਾਡੇ ਲਈ ਮਦਰਾਸ ਪ੍ਰਧਾਨਗੀ ਵਿਚ ਇਸ ਦਾ ਆਰੰਭ ਨਾਟਕੀ ਸੀ। ਲੱਗਭੱਗ 1 ਸਤੰਬਰ 1914 ਦੀ ਜਰਮਨ ਕਰੂਜਰ ਏਸਡੋਨ ਪੈਸਫਿਕ ਤੋਂ ਆਪਣਾ ਬਾਰ-ਬਾਰ ਹਮਲਾ ਕਰਨ ਦੇ ਪੇਸ਼ੇ ਨੂੰ ਆਰੰਭ ਕਰਨ ਬੰਗਾਲ ਦੀ ਖਾੜੀ ਵਿਚ ਆਈ ਉਹ ਸਮਾਪਤ ਹੋ ਗਈ ਜਾਂ ਮਰਚੈਂਟ ਸ਼ਿਪਿੰਗ ਡੁੱਬ ਗਈ ਅਤੇ 22 ਦੀ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਉਸ ਨੇ ਮਦਰਾਸ 'ਤੇ ਹਲਕਾ ਹਮਲਾ ਕੀਤਾ। ਅੱਧੇ ਘੰਟੇ ਤੱਕ ਉਸ ਨੇ ਸੇਂਟ ਜੋਰਜ ਕਿਲ੍ਹੇ ਤੇ ਗੋਲੀਬਾਰੀ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਬੰਦਰਗਾਹ ਅਤੇ ਤੇਲ ਦੇ ਭੰਡਾਰ ਨੂੰ ਅੱਗ ਲਗਾ ਦਿੱਤੀ। ਤਦ ਉਹ ਰਾਤ ਨੂੰ ਅਲੋਪ ਹੋ ਗਏ। ਕੁਝ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਤੱਕ ਜਦ ਤੱਕ ਉਹ ਨਸ਼ਟ ਨਾ ਹੋ ਗਈ ਉਸ ਦਾ ਵਿਸਫੋਟ ਪੂਰੇ ਕੋਏਮੰਡਲ ਮੁੰਦਰ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ ਤੱਕ ਫੈਲ ਗਿਆ। ਤਦ ਉਤੇਜਨਾ ਸਮਾਪਤ ਹੋ ਗਈ। ਯੁੱਧ ਦੀ ਲਹਿਰ ਸਮਾਪਤ ਜਿਹੀ ਹੋਵੇ, ਕਿ ਹੁਣ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਉਹ ਵਾਪਿਸ ਨਾ ਆਏ ਉਸਦੇ ਬਾਅਦ ਮੈਸੋਪੁਟਾਮੀਆ ਅਤੇ ਫਿਲਿਸਤੀਨ ਪਰ ਸਹੀ ਹੈ ਭਾਰਤੀ ਸੈਨਾ ਦਾ ਦਲ ਵਿਦੇਸ਼ ਵਿਚ ਇਸ ਵਿਸ਼ੇ ਲਈ ਜਾਂ ਦੂਜੇ ਵਿਸ਼ਿਆਂ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਲਈ ਗਿਆ।

ਆਪਣਾ ਹਾਈ ਸਕੂਲ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮੈਂ ਰਾਮਾਨਾਥਪੁਰਮ ਗਿਆ ਜਿੱਥੇ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਦਾ ਭਰਾ ਵਕੀਲ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਪਰੀਖਿਆ ਪਾਸ ਕੀਤੀ ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਪੀਰੀਆਨਿਆਗਮ ਨੇ ਸਰੀਲੀਪੁਥੁਰ ਵਾਪਿਸ ਆਉਣ ਦਾ ਸੁਨੇਹਾ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਮੈਂ ਬਿਨ੍ਹਾਂ ਟ੍ਰੇਨਿੰਗ ਦੇ ਸਿਖਾਉਣ ਵਾਲਾ ਬਣ ਜਾਵਾਂ।

ਇਸ ਵਿਚ ਕੁਝ ਵਿਰੋਧ ਸਨ ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਕੰਮ ਉੱਪਰ ਵੇਖਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸਕੂਲ ਦੇ ਇੰਸਪੈਕਟਰ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਭਨਾਂ ਨੇ ਹਟਾ ਦਿੱਤਾ। ਇਹ ਮੰਨਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਮੇਰੇ ਵਿਚ ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਲਈ ਜ਼ਿਆਦਾ ਯੋਗਤਾ ਦਾ ਵਰਦਾਨ ਹੈ। ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰੇ ਹੈੱਡਮਾਸਟਰ ਦੇ ਨਾਲ ਮੌਕਾ ਦੇ ਦਿੱਤਾ। ਮੇਰਾ ਛੋਟਾ ਭਰਾ ਜੋ 10 ਸਾਲ ਯੂਨੀਅਰ ਸੀ ਉਹ ਵੀ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਸਕੂਲ ਵਿਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਇਆ। ਉਹਦਾ ਨਾਮ ਪੱਪੀਆਹ ਦੋਰਾਈਰਾਜ ਸੀ।

ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਪੀਰੀਆਨਿਆਗਮ ਦੇ ਕੋਲ ਕੁਝ ਮੂਲ ਵਿਚਾਰ ਸਨ ਯੁੱਧ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿਚ। ਇਕ ਸਮੇਂ ਉਸ ਨੇ ਰਾਜੇ ਜੋਰਜ ਪੰਜ ਨੂੰ ਲਿਖਿਆ। ਅਤੇ ਮਿੰਤਰ ਰਾਸ਼ਟਰ ਦੀ ਸੈਨਾ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਗੈਸ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕਰਨ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਲਿਖਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਪੈਕਜ ਵਿਚ ਉਸ ਨੇ ਮਿਰਚ ਦਾ ਪਾਊਡਰ ਰੱਖਿਆ ਸੀ "ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਗੋਲੀ ਮਾਰ ਦਿਓ" ਉਸ ਨੇ ਲਿਖਿਆ ਅਤੇ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਅੰਨ੍ਹਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਇਸ ਦੇ ਉੱਤਰ ਵਿੱਚ ਉਸ ਨੇ ਰਾਜੇ ਦੇ ਸੈਕਟਰੀ ਦਾ ਇੱਕ ਪੱਤਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ। "ਤੁਹਾਡੇ ਸੁਝਾਵ ਨੂੰ ਯੁੱਧ ਦੇ ਅਫਸਰ ਦੇ ਕੋਲ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਸਾਵਧਾਨੀ ਨਾਲ ਵੇਖਿਆ ਜਾਏ। ਬਾਅਦ ਵਿਚ ਰਾਜਨੀਤੀ ਦੇ ਵਿਰੋਧ ਦੇ ਗੁਲਾਮ ਅੰਗਰੇਜ਼ਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਉਸ ਨੇ ਫਿਰ ਰਾਜੇ ਨੂੰ ਲਿਖਿਆ ਇਹ ਸੁਝਾਵ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ-ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰਾਂ ਦਾ ਭਾਰਤੀ ਰਾਜਕੁਮਾਰੀਆਂ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕਰ ਦੇਣ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਕੋਈ ਉੱਤਰ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਪਰ ਹਕੀਕਤ ਵਿੱਚ ਉਸਦਾ ਸੱਚਾ ਚਰਿੱਤਰ ਸੀ। ਉਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵਿਅਕਤੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਦੋ ਹਜ਼ਾਰ ਰੁਪਏ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਨ ਕਿ ਆਪਣੇ ਲਈ ਬੰਗਲੇ ਦਾ ਨਿਰਮਾਣ ਕਰ ਲਵੇ ਮਿਸ਼ਨਰੀ ਰਿਵਾਜ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਇਕ ਘਰ 600 ਰੁਪਏ ਵਿਚ ਪੂਰਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਬਾਕੀ ਪੈਸੇ ਵਾਪਿਸ ਕਰ ਦਿੱਤੇ ਅੱਜ ਵੀ ਉਹ ਘਰ ਝੀਲ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ ਸਥਿਤ ਹੈ।

ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਪੀਰੀਆਨਿਆਗਮ ਨੂੰ ਮੈਥੋਂ ਬੜੀਆਂ ਉੱਚੀਆਂ ਉਮੀਦਾਂ ਸਨ। ਉਹ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ ਕਿ ਮੈਂ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਟੀਮ ਵਿਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋ ਜਾਵਾਂ ਜਿਸਦੀ ਇਕ ਪਰਮੇਸੁਰ ਭਗਤ ਅੰਗਰੇਜ਼ ਬਜ਼ੁਰਗ ਦੁਆਰਾ ਅਗਵਾਈ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ। ਇਹ ਸੀ.ਐੱਮ.ਐੱਸ. ਪਾਸਟੋਰੇਟ ਦੇ ਲਈ ਟ੍ਰੇਨਿੰਗ ਦਾ ਸਮਾਂ ਸੀ ਬਿਓਲੋਜੀਕਲ ਕਾਲਜ ਤਿਰੁਮਾਰਿਆਰ ਵਿਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਦਾ ਸਮਾਂ ਸੀ ਉਸਦੇ ਮਹਾਨ ਦੁੱਖ ਵਿਚ ਫਿਰ ਵੀ ਮੇਰੀਆਂ ਦੂਜੀਆਂ ਯੋਜਨਾਵਾਂ ਸਨ। ਭਾਵੇਂ ਯੁੱਧ ਆਪਣੀ ਸਮਾਪਤੀ ਤੇ ਸੀ ਮੈਂ ਸੁਣਿਆ ਕਿ ਸੈਨਾ ਵਿਚ ਸਵੈ-ਸੇਵਕਾਂ ਦੀ ਵਿਦੇਸ਼ਾਂ ਵਿਚ ਲੋੜ ਹੋਵੇਗੀ। ਤਾਂ ਮੈਂ ਦੇਸ਼ ਭਗਤੀ ਦੁਆਰਾ ਆਉਂਦਾ ਅਤੇ ਯਾਤਰਾ ਦੀ ਇੱਛਾ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦਾ। ਮੈਂ ਗੁਨਡੀ ਮਦਰਾਸ ਵਿਚ ਮਿਲਟਰੀ ਕਾਲਜ ਵਿਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਦੇ ਲਈ ਮੈਂ

ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਉਹ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਈ ਗਈ।

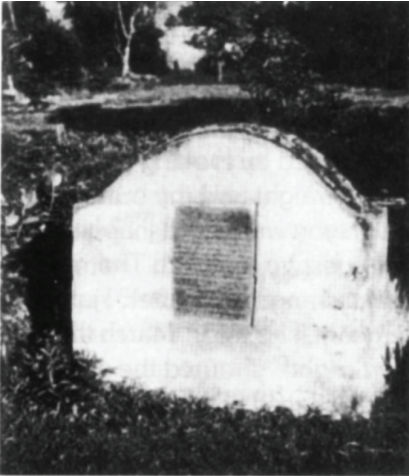
ਇੱਥੇ ਮੈਂ ਅਜਿਹੇ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ਦਾਖਿਲ ਹੋਇਆ ਜੋ ਬਿਲਕੁਲ ਵੱਖਰਾ ਸੀ ਅਤੇ ਜੀਵਨ ਬਹੁਤ ਹੈਰਾਨ ਸੀ। ਇਸ ਗੱਲ ਦੇ ਲਈ-ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਦੇ ਲਈ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਮਿਸ਼ਨਰੀਆਂ ਦੇ ਸੰਪਰਕ ਵਿਚ ਰਹਿਣ ਨਾਲ ਮੈਂ ਇਕ ਗਲਤੀ ਕੀਤੀ ਜੋ ਇਹ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਸਭ ਅੰਗਰੇਜ਼ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਾਂਗੂੰ ਹੀ ਹੋਣਗੇ ਪਰ ਇਕ ਦਿਨ ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਠੋਕਰ ਲੱਗੀ। ਮੇਰਾ ਭਰਾ ਰਾਬਨਾਸਾਮੀ ਜਿਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਸੈਨਾ ਵਿਚ ਜਾਣ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਜਿਸਦੀ ਟ੍ਰੇਨਿੰਗ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਹੀ ਪੂਰੀ ਹੋ ਚੁੱਕੀ ਸੀ ਜੋ ਮਿਸਰ ਨੂੰ ਜਾਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਸੀ ਅਤੇ ਮੈਂ ਵੀ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਜਾਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਅਗਿਆਨਤਾ ਵਿਚ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਸਿਰਫ ਕਮਾਂਡਿੰਗ ਅਫਸਰ ਤੋਂ ਹੀ ਪੁੱਛਣਾ ਪਵੇਗਾ ਅਤੇ ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਦੋਹਾਂ ਨੂੰ ਘੱਲਣ ਲਈ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਲੜਕਿਆਂ ਦੀ ਚੁਣੌਤੀ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰ ਅੰਦਾਜ਼ ਕਰਕੇ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਬੇਨਤੀ ਲੈ ਕੇ ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਗਿਆ।

ਮੈਂ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਨਮਸਕਾਰ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਉੱਤਰ ਮੈਨੂੰ ਉੱਪਰ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਤੱਕ ਵੇਖ ਕੇ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਮੇਰੀ ਟੋਪੀ ਸਿੱਧੀ ਹੈ ਅਤੇ ਬਟਨ ਠੀਕ ਹਨ ਅਤੇ ਬੂਟ ਚਮਕ ਰਹੇ ਹਨ। "ਠੀਕ ਹੈ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੀ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ"? ਉਸਨੇ ਪੁੱਛਿਆ। ਜਦ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਬੇਨਤੀ ਨੂੰ ਸੰਖੇਪ ਵਿਚ ਦੱਸ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਤਦ ਇਕ ਥਾਂ ਪਿੱਛੇ ਦੀ ਵੱਲ ਗੁੱਸੇ ਨਾਲ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ "ਸਲੂਟ ਮਾਰੋ"! ਮੈਂ ਉੱਛਲ ਕੇ ਸਲੂਟ ਮਾਰਿਆ "ਸਾਰਜੈਂਟ" ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ "ਇਸ ਲੜਕੇ ਨੂੰ ਇਸ ਦੇ ਘਰ ਤੱਕ ਮਾਰਚ ਕਰਾਓ" ਲੈਫਟ ਰਾਇਟ, ਲੈਫਟ ਰਾਇਟ! "ਸਾਰਜੈਂਟ ਚਿੱਲਾਇਆ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਮਾਰਚ ਕਰਾਇਆ ਸ਼ਰਮ ਨਾਲ ਮੂੰਹ ਥੱਲੇ ਨੂੰ ਕਰਕੇ ਆਪਣੇ ਮਿੱਤਰਾਂ ਵਿਚ ਮੇਰਾ ਮਖੌਲ ਉਡਾਇਆ ਮੇਰਾ ਸਵਾਗਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ।

ਵੇਦਮਾਲਪੁਰਾ ਦਾ ਘਰ

ਛੇਤੀ ਹੀ ਬਾਹਰ ਜਾਣ ਦੀ ਮੇਰੀ ਵਾਰੀ ਆਈ। ਅਚਾਨਕ ਆਦੇਸ਼ ਆ ਗਿਆ ਮੈਨੂੰ ਵਾਪਿਸ ਵਾਦਾਮਾਲਾਪਰਮ ਜਾਣ ਦਾ ਕੋਈ ਮੌਕਾ ਨਹੀਂ ਕਿ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ ਤੋਂ ਵਿਦਾਈ ਲੈ ਸਕਾਂ। ਮੇਰੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਮੈਸੋਪੋਤਾਮਿਆ ਸੀ। ਉੱਥੇ ਕੁਤਾਲ ਅਮਾਰਾ ਦਾ ਪਤਨ ਸੀ ਜੋ 1916 ਵਿਚ ਸਾਫ਼ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ 6ਵਾਂ ਪੁਨਾ ਡਵੀਜ਼ਨ ਵਿਚ। ਸਦੀਆਂ ਪੁਰਾਣੇ ਓਟੋਮੈਨ ਦਾ ਸ਼ਾਸਨ ਅੰਤ ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਚੁੱਕਾ ਸੀ ਅਤੇ ਬਾਹਰੀ ਉਦਯੋਗ ਦੀ ਸੈਨਾ ਨੇ ਫ਼ਤਿਹਮੰਦ ਤਰਕ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਸਾਡੇ ਦਲ ਨੂੰ ਗੇਰੀਸਨ ਡਿਊਟੀ ਦੇ ਲਈ ਦੇਸ਼ ਦੇ ਜਲ ਟ੍ਰਾਂਸਪੋਰਟ ਅਤੇ ਡਾਕਯਾਰਡ ਦੀਆਂ

ਜੇ.ਸੀ. ਅਰੂਲੱਪਾ ਦੀ ਕਬਰ 1810-67
ਕ੍ਰਿਸਚਨਪੀਟਾਹ ਵਿਚ

ਸੇਵਾਵਾਂ ਦੇ ਲਈ ਤਿਗਰਿਸ ਅਤੇ ਈਫ਼ਰਾਤਸ ਨਦੀਆਂ 'ਤੇ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। 5 ਮਈ 1919 ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਮੁੰਬਈ ਦੇ ਅਰਬ ਸਾਗਰ (ਤੋਂ ਸਮੁੰਦਰੀ ਯਾਤਰਾ ਦੀ ਫਾਰਸ ਦੀ ਖਾੜੀ ਤੋਂ ਹੁੰਦੇ ਹੋਏ ਅਤੇ 60 ਮੀਲ ਉੱਪਰ ਦੀ ਵੱਲ ਸਤ-ਅਲ-ਅਰਬ ਤੋਂ ਬਸਰਾ ਤੱਕ। ਇੱਥੇ ਮੈਂ ਅਗਲੇ ਪੰਜ ਸਾਲ ਰਹਿਣਾ ਸੀ, ਪਹਿਲਾਂ ਬ੍ਰਿਗੇਡੀਅਰ ਜਨਰਲ ਹਿਊਜੇਜ ਦੇ ਦਫ਼ਤਰ ਵਿਚ ਗੁਪਤ ਰੂਪ ਨਾਲ ਕਲਰਕ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਸੀ।

ਕ੍ਰਿਸਚਨਪੀਟਾਹ ਵਿਚ ਅੱਜ ਦੇ ਪੇਂਡੂ ਬੱਚੇ

ਸੁਰੇਨਦਾਈ ਹਾਈ ਸਕੂਲ ਦੇ ਬੱਚੇ 1968

ਲੇਖਿਕਾ ਦਾ ਪਿਤਾ
ਅਬਰਾਹਾਮ ਰਾਇਪਪਾ
1871-1920

ਬਸਰਾ ਦੇ ਅਸ਼ੋਰ ਵਿਚ ਕੈਂਪ ਵਿਚ ਇਕ ਮੁਰੰਮਤ ਦੀ ਦੁਕਾਨ ਸੀ। ਇਹ ਉਹ ਸਾਲ ਸੀ ਜੋ ਘਟਨਾਵਾਂ ਵਿਚ ਲੱਗ ਗਏ ਹਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਅਨੁਭਵਾਂ ਦੇ ਨਾਲ। ਮੈਂ ਓਥੇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਸੀ ਇਸ ਲਈ ਕਿ ਮੈਂ ਅਨੁਸ਼ਾਸਨ ਦੇ ਮੁੱਲ ਨੂੰ ਸਿੱਖਿਆ ਅਤੇ ਤੁਰੰਤ ਉੱਚ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦਾ ਪਾਲਨ ਕੀਤਾ। ਇਹ ਸਿਧਾਂਤ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੈਂ ਬਾਅਦ ਵਿਚ ਸਿੱਖਾਂਗਾ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਵਿਚ ਲਾਗੂ ਕਰਾਂਗਾ।

ਅਸ਼ੋਰ ਵਿਚ ਸਾਡਾ ਬਸਰਾ ਦੇ ਨੇੜੇ ਇਕ ਵੱਡਾ ਅਰਬ ਬਜ਼ਾਰ ਸੀ। ਇਕ ਰਾਤ ਤਕਰੀਬਨ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਨੂੰ ਇਕ ਚੇਤਾਵਨੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਕਿ ਬਿਨਾਂ ਰੋਸ਼ਨਦਾਨ ਦੇ ਕਮਰੇ ਦੀ ਛੰਨ ਨੂੰ ਅੱਗ ਲੱਗ ਗਈ ਅਤੇ ਉੱਚੀਆਂ-ਉੱਚੀਆਂ ਲਾਟਾਂ ਉੱਠ ਰਹੀਆਂ ਹਨ। ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਕੈਂਪ ਦੇ ਅੰਦਰ ਕੰਪ ਦੇ ਉੱਪਰ ਬਾਰੂਦ ਦਾ ਸਟੋਰ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਸਭ ਗਹਿਰੀ ਨੀਂਦ ਤੋਂ ਬੁਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਗਾਏ ਗਏ ਸੀ। ਹੌਲਦਾਰ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਚਿਲਾਇਆ "ਸਭ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲ ਜਾਓ" ਮੇਰਾ ਇਕ ਹਿੰਦੂ ਮਿੱਤਰ, ਇਕ ਨਟੇਸਾ-ਮੁਦਲਿਆਰ ਤੇਜ਼ ਬੁਖਾਰ ਨਾਲ ਪੀੜ੍ਹਤ ਸੀ। ਜਦ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਸਲਾਹ ਦਿੱਤੀ ਤਾਂ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਹ ਬਹੁਤ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਹੈ ਉਹ ਉੱਥੇ ਸੀ।

ਚਰਚ ਅਤੇ ਪੂਰਵ ਸਕੂਲ ਹੋਸਟਲ ਸੂਰੇਨਡਾਈ

ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਸਾਡਾ ਸਮਾਂ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਪ੍ਰੋਡ ਕਰਵਾ ਕੇ ਬਰਬਾਦ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਪਰ ਛੇਤੀ ਹੀ ਮੈਂ ਸਿੱਖ ਲਿਆ ਕਿ ਆਯੋਜਿਤ ਕੰਮ ਅੰਤ ਵਿਚ ਪੈਸਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਕੁਝ ਲੜਕਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਮੈਂ ਪਾਣੀ ਦੇ ਟੈਂਕ ਤੋਂ ਪਾਣੀ ਨੂੰ ਪੰਪ ਕਰਨ ਨੂੰ ਤਿਆਰ ਸੀ ਜਦ ਕਿ ਹੋਰਨਾਂ ਨੂੰ ਦੂਸਰਾ ਕੰਮ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਅਸੀਂ ਪੰਪ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਕੋਈ ਟੈਂਕ ਵਿਚ ਤੈਰ ਰਿਹਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਅੰਦਰ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਪਾਣੀਪ ਨੂੰ ਫੜਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਜਦ ਮੈਂ ਨੇੜੇ ਹੋ ਕੇ ਵੇਖਿਆ, ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਹੈਰਾਨ ਹੋਇਆ ਕਿ ਇਹ ਮੇਰਾ ਮਿੱਤਰ ਨਾਤੇਸਨ ਸੀ। ਹੌਲਦਾਰ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਪਲੰਘ ਤੇ ਪਾਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢ ਦਿੱਤਾ ਤਾਂ ਉਹ ਪਾਣੀ ਦੀ ਟੈਂਕੀ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਲੁਕ ਗਿਆ। ਪਰ ਉਸ ਨੂੰ ਉੱਥੋਂ ਘਸੀਟਿਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਪਾਣੀ ਅੰਦਰ ਜਾ ਕੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਉਪਯੋਗੀ ਬਣਾਓ ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਬੁਖਾਰ ਉੱਤਰ ਜਾਵੇਗਾ-ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਹੋ ਗਿਆ।

ਪਰ ਬਸਰਾ ਵਿੱਚ ਸੈਨਾ ਦਾ ਜੀਵਨ ਹਨ੍ਹੇਰੇ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਲੋਕ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਅਤੇ ਅਰਾਮ ਨਾਲ ਸ਼ਰਾਬ ਅਤੇ ਭੋਗ ਵਿਲਾਸ ਦੇ ਆਦੀ ਹੋ ਗਏ। ਇਸ ਵਾਤਾਵਰਨ ਵਿਚ ਮੇਰਾ ਆਤਮਿਕ ਜੀਵਨ ਛੇਤੀ ਹੀ ਬਹੁਤ ਹੇਠਲੇ ਸਥਿਰ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਗਿਆ। ਮੈਂ ਸਹਾਇਤਾ ਦੇ ਲਈ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਵੇਖਿਆ ਅਤੇ ਕਿਤਾਬਾਂ ਦੀ ਮਦਦ ਲਈ ਪਨਾਹ ਲਈ। ਮੈਂ ਅਸ਼ੋਰ ਦੀ ਸੈਨਾ ਦੇ ਚਰਚ ਵਿੱਚ ਵੀ ਗਿਆ ਜਿਸ ਵਿਚ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀ ਵੀ ਸੀ। ਉੱਥੋਂ ਮੈਂ ਕੁਝ ਚੰਗੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਪੜ੍ਹਨ ਲਈ ਮੰਗੀਆਂ। ਉਹਨਾਂ ਵਿਚ ਕੁਝ ਮੇਰੇ ਲਈ ਉਪਯੋਗੀ ਸਨ ਪਰ ਇਕ ਜਿਸ ਦੀ ਸਿਫਾਰਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਉਹ ਬਹੁਤ ਅਨੈਤਿਕ

ਕਿਤਾਬ ਨਿਕਲੀ ਜੋ ਮੈਂ ਅੱਜ ਤੱਕ ਪੜ੍ਹੀਆਂ ਸਨ। ਫਿਰ ਵੀ ਇਹ ਮਸੀਹੀ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀ ਸੀ। ਇੱਥੇ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਗ਼ਲਤ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ।

ਪਰ ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਜੋ ਮੇਰੀ ਆਤਮਿਕ ਗਰੀਬੀ ਵਿਚ ਪ੍ਰਭੂ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੀ ਵਫ਼ਾਦਾਰੀ ਉਪਲੱਬਧ ਕਰਵਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇੱਕ ਐਤਵਾਰ ਜਦ ਮੈਂ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਅਸ਼ੋਰ ਵਿਚ ਚੈਪਲ ਅਰਾਧਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਵੇਖਿਆ ਕਿ ਨਟੇਸ਼ਾ ਮੇਰੇ ਪਲੰਘ ਦੇ ਕੋਲ ਲੇਟਿਆ ਹੈ—ਇਸ ਸਮੇਂ ਉਹ ਦਰਦ ਨਾਲ ਤਰਲੇ ਲੈ ਰਿਹਾ ਸੀ। "ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਕੀ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, "ਨਹੀਂ ਮੈਨੂੰ ਤਿੰਨਾਂ ਦਿਨਾਂ ਤੱਕ ਸਹਿਣਾ ਪਵੇਗਾ" ਉਸ ਨੇ ਉੱਤਰ ਦਿੱਤਾ। ਇਹ ਅਕਸਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਬਹੁਤ ਡਾਕਟਰਾਂ ਨੇ ਮੇਰੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਪਰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ। "ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਇਕੱਲਾ ਛੱਡ ਦਿਓ।"

ਤਾਂ ਮੈਂ ਬਾਹਰ ਗਿਆ ਪਰ ਆਪਣੇ ਰਾਹ ਵਿਚ ਬਜ਼ਾਰ ਦੇ ਵਿਚੋਂ ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਲਈ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਜਦ ਮੈਂ ਅਚਾਨਕ ਪਿਛਾਂਹ ਮੁੜਿਆ ਤਾਂ ਮੈਂ ਇਕ ਦਵਾਈ ਦੀ ਦੁਕਾਨ ਵੇਖੀ ਜਿਸ ਖਿੜਕੀ ਉੱਪਰ ਇੱਕ ਨੋਟਿਸ ਕਈ ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਵਿਚ ਅਤੇ ਸਾਡੀ ਆਪਣੀ ਪਿਆਰੀ ਭਾਸ਼ਾ ਤਾਮਿਲ ਵਿਚ ਵੀ ਲੱਗਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਵਾਇਆਤਰੁ ਵਾਲੀਕੁ ਅਰੁਨਥੁ ਇਹ ਦਵਾਈ ਪੇਟ ਦਰਦ ਦੇ ਲਈ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਅਦਭੁੱਤ ਰੀਤੀ ਨਾਲ ਮੈਂ ਅੰਦਰ ਗਿਆ ਦਵਾਈ ਮੁੱਲ ਲਈ ਅਤੇ ਵਾਪਸ ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਆਇਆ "ਇਸ ਦਾ ਕੋਈ ਫਾਇਦਾ ਨਹੀਂ।" ਉਸ ਨੇ ਇਸ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਹਿਲਾਇਆ। "ਨਹੀਂ ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਨਾਤੇਸਾ ਮੁਦਲੀਅਰ" ਮੈਂ ਚੀਕਿਆ। ਇਹ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਖਰੀਦੀ ਹੈ ਸਿਰਫ਼ ਪਾਣੀ ਵਿੱਚ ਤਿੰਨ ਬੂੰਦਾਂ—ਤੁਹਾਨੂੰ ਲੈਣੀਆਂ ਪੈਣਗੀਆਂ।" ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਸ ਨੇ ਲੈ ਕੇ ਪੀ ਲਈ। ਅਤੇ ਦਰਦ ਉਸੇ ਵੇਲੇ ਜਾਂਦਾ ਰਿਹਾ। ਇਹ ਅਦਭੁੱਤ ਹੈ, ਇੱਕ ਸਾਲ ਦੇ ਬਾਅਦ ਉਹ ਮੇਰੇ ਘਰ ਮਦਰਾਸ ਵਿਚ ਆਇਆ। "ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਰਾਜਾਮਾਨੀ", ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ "ਮੈਨੂੰ ਪੇਟ ਦੀ ਤਕਲੀਫ਼ ਫਿਰ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਹੋਈ!"

ਆਪਣੀ ਭਾਰਤੀ ਕੈਂਪ ਵਿਚ ਇਹ ਭਿਆਨਕ ਦਸ਼ਾ ਵੇਖ ਕੇ ਮੈਂ ਮੇਜ਼ਰ ਦੇ ਕੋਲ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਇਸ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਦੁੱਖ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ। ਉਸ ਨੇ ਮੁਸਕਰਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ, "ਰਾਜਾਮਾਨੀ" "ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਸੋਚਦੇ ਹੋ ਇਹ ਮਿਸ਼ਨਰੀ ਘਰ ਹੈ?" "ਪਰ ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਚੁੱਪ ਖਲੋਤਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਪੁੱਛਿਆ ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ ਜੋ ਮੈਂ ਕਰਾਂ?" ਮੈਂ ਉੱਤਰ ਦਿੱਤਾ, "ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਮੈਨੂੰ ਕੁਝ ਪੈਸੇ ਦਿਓ ਜਿਸ ਨਾਲ ਮੈਂ ਕ੍ਰਿਕਟ ਕਲੱਬ ਖੋਲ੍ਹ ਸਕਾਂ ਕਿ ਲੜਕਿਆਂ ਦਾ ਦਿਮਾਗ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਲੱਗੇ।" ਉਸ ਨੇ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਮੈਨੂੰ ਪੰਜ ਸੌ ਰੁਪਏ ਦਿੱਤੇ।

ਉਸਦੇ ਬਾਅਦ ਮੈਂ ਛੇਤੀ ਹੀ ਉਪਯੁਕਤ ਸੈਦਾਨ ਵੇਖਿਆ ਅਤੇ ਖੇਡ ਬਹੁਤ ਉਤਸ਼ਾਹ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਈ। ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਬਾਅਦ ਇਕ ਟੈਨਿਸ ਕੋਰਟ ਪਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਮੈਂ ਫਿਰ ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਗਿਆ ਅਤੇ ਪੈਸੇ ਮੰਗੇ।

ਤਦ ਉਸੇ ਮੇਜ਼ਰ ਹੁਟੋਨ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਨਾਲ ਮੈਂ ਇਕ ਪੜ੍ਹਨ ਵਾਲਾ ਕਮਰਾ ਖੋਲ੍ਹਿਆ, ਅਖਬਾਰ ਅਤੇ ਰਸਾਲੇ ਲੰਡਨ ਅਤੇ ਮੁੰਬਈ ਤੋਂ ਮੰਗਵਾ ਕੇ ਰੱਖ ਦਿੱਤੇ। ਇਹ ਸਭ ਕੁਝ ਮੈਂ ਕੀਤਾ; ਫਿਰ ਵੀ ਆਪਣੀ ਸ਼ਰਮ ਦੇ ਕਾਰਨ ਮੈਂ ਪ੍ਰਭੂ ਯਿਸੂ ਦੇ ਬਾਰੇ ਨਹੀਂ ਬੋਲਿਆ।

ਕਾਫ਼ੀ ਲੰਮੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਮੈਂ ਵੱਡਾ ਹੌਂਸਲਾ ਕਰਕੇ ਭਾਰਤੀ ਚੈਪਲੇਨ ਦੀ ਇੰਟਰਵਿਊ ਲੈ ਸਕਿਆ ਅਤੇ ਇਸ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਮਸੀਹੀ ਅਰਾਧਨਾ ਆਯੋਜਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕਹਿ ਸਕਿਆ। ਹਰ ਐਤਵਾਰ ਨੂੰ ਕੈਂਪ ਦੇ ਅੰਦਰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਫਸਰਾਂ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਨਾਲ ਮੈਨੂੰ ਆਸ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਜਵਾਨ ਪੁਰਖਾਂ ਦੇ ਦਿਮਾਗ ਨੂੰ ਕੁਝ ਲਾਭਦਾਇਕ ਗੱਲਾਂ ਵੱਲ ਬਦਲਣ ਦੀ ਕਾਮਯਾਬੀ ਪਾਈ।

ਭਾਵੇਂ ਮੈਂ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਵਫ਼ਾਦਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਦੇ ਬਾਰੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸਣ ਲਈ ਨਜ਼ਰ ਅੰਦਾਜ਼ ਕੀਤਾ ਸੀ ਫਿਰ ਵੀ ਮੈਂ ਇਹ ਉਸਦੀ ਪ੍ਰਸੰਸਾ ਵਿੱਚ ਆਖਦਾ ਹਾਂ। ਉਹ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਤੀ ਵਫ਼ਾਦਾਰ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਤੋਂ ਉਸ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਬਚਪਨ ਤੋਂ ਚੁਣਿਆ ਹੈ ਉਸ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਮੈਂ ਰਿਸ਼ਵਤ ਅਤੇ ਝੂਠ ਤੋਂ ਘ੍ਰਿਣਾ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਹੁਣ ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਪਰੀਖਿਆ ਦਾ ਸਮਾਂ ਸੀ। ਪਹਿਲੇ ਦਿਨ ਮੈਨੂੰ ਕੈਂਪ ਵਿਚ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਮੈਂ ਬੰਦਰਗਾਹ ਤੇ ਗਿਆ ਜਿੱਥੇ ਸਾਰੇ ਮਜ਼ਦੂਰ ਹਾਜ਼ਰ ਸਨ। ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੇ ਲੱਗਭੱਗ ਹਰ ਸ਼ਾਮ ਰਿਸ਼ਵਤ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਪੈਸਾ ਇਕੱਠਾ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਪਰ ਮੈਂ ਇਸ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਸਮੇਂ-ਸਮੇਂ ਤੇ ਮੇਰਾ ਕੰਮ ਸੀ ਕਿ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਵਿਦੇਸ਼ ਦੇ ਲਈ ਤਿਆਰ ਕਰਾਂ। ਉਹਨਾਂ ਤਾਰਾ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ-ਗਿਣਤੀ ਵਿਚ ਜੋ ਅਲੱਗ-ਅਲੱਗ ਖੇਤਰਾਂ ਤੋਂ ਸੂਚਨਾ ਆਉਂਦੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਸੂਚੀ ਤੋਂ ਨਾਮ ਬੋਲੇ ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਪਹਿਲਾ ਵਿਅਕਤੀ ਅੱਗੇ ਆਇਆ ਮੈਂ ਉਸ ਦੀ ਫੀਲਡ ਸਰਵਿਸ ਕਿਤਾਬ ਲਈ। ਜਦ ਮੈਂ ਖੋਲ੍ਹੀ ਤਦ ਉਸ ਦੇ ਅੰਦਰ ਬਹੁਤ ਪੈਸੇ ਅਤੇ ਨੋਟ ਸਨ। ਫਿਰ ਮੈਂ ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਇੰਨੇ ਪੈਸੇ ਇੱਥੇ ਰੱਖਦੇ ਹੋ ਤੁਸੀਂ ਬੇਵਕੂਫ ਹੋ। ਪਰਸ ਵਿਚ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦੇ, ਪਰ ਮੇਰੇ ਲਾਗੇ ਬੈਠੇ ਕਲਰਕ ਨੇ ਮੇਰੇ ਕੰਨ ਵਿਚ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਦੱਸਿਆ, "ਸਰ ਇਹ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਹਨ।" ਫਿਰ ਮੈਂ ਹੈਰਾਨ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਪੁੱਛਿਆ, ਇਸ ਦਾ ਕੀ ਮਤਲਬ ਹੈ? ਇਹ ਵਿਅਕਤੀ ਯੁੱਧ ਦੇ ਸੈਦਾਨ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਜਾਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ "ਉਸਨੇ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਬੋਲਦਿਆਂ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। ਉਹ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ "ਕਿ ਤੁਸੀਂ

ਪੈਸੇ ਜੇਬ ਵਿਚ ਪਾਓ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਇੱਥੇ ਹੀ ਰਹਿਣ ਦਿਓ।”

ਇਹ ਲੈਣਾ ਬਹੁਤ ਸੌਖਾ ਸੀ ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਝਟਕਾ ਲੱਗਾ ਜਿਸ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਗੁੱਸਾ ਚੜ੍ਹਾਇਆ। ਮੈਂ ਉੱਛਲ ਕੇ ਮੇਜ਼ ਉੱਤੇ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋ ਗਿਆ ਅਤੇ ਇਸ਼ਾਰੇ ਨਾਲ ਇਕ ਲੰਮੇ ਅਫਰੀਕਨ ਨੂੰ ਗੁੱਸੇ ਨਾਲ ਅਵਾਜ਼ ਮਾਰ ਕੇ ਬੁਲਾਇਆ। ਮੈਂ ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਹਿੰਦੋਸਤਾਨੀ ਵਿਚ ਮੇਰੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਬੋਲੋ। ਮੈਂ ਹਰ ਇਕ ਨੂੰ ਜੋ ਉੱਥੇ ਹਾਜ਼ਿਰ ਸਨ ਕਿਹਾ ਕਿ ਕੀ ਹੋਇਆ। "ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਕਰੋਗੇ", ਮੈਂ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਇਕ ਦਮ ਤੁਹਾਨੂੰ ਤਾਲੇ ਵਿਚ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿਆਂਗਾ, ਅਤੇ ਤਦ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਖ਼ਤ ਸਜ਼ਾ ਮਿਲੇਗੀ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਤੁਹਾਡੇ ਉੱਪਰ ਰੱਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਬਿਨਾਂ ਪੱਖਪਾਤ ਦੇ ਭਲਾ ਕਰਾਂ ਅਤੇ ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਤੁਹਾਡੀ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਨ ਲਈ ਤੁਹਾਡੀ ਹਰੇਕ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਸਥਿਤੀ ਵਿਚ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਹਾਂ। ਪਰ ਨਾ ਮੈਨੂੰ ਅਤੇ ਨਾ ਮੇਰੇ ਕਿਸੇ ਕਲਰਕ ਨੂੰ ਕਦੇ ਰਿਸ਼ਵਤ ਦੇਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨੀ!" ਲੋਕ ਇਸ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਏ, ਉਸ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਇਕ ਭਰਾ ਵਾਂਗੂੰ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਨ ਲੱਗੇ ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਵਿਚ ਵਾਸਤਵਿਕ ਭਰੋਸਾ ਵੱਧ ਗਿਆ।

ਇਕ ਵੱਡੇ ਸੰਕਟ ਵਿਚ ਪ੍ਰਭੂ ਮੇਰੇ ਲਈ ਭਲਾ ਸੀ। ਹੁਣ ਮੈਂ ਇਕੋ ਕਪਤਾਨ ਐਡਵਰਡ ਦਾ ਸਹਾਇਕ ਸੀ-ਜੇ ਭਾਰਤੀ ਸੈਨਿਕਾਂ ਨੂੰ ਤਨਖ਼ਾਹ ਦਿੰਦਾ ਸੀ। ਇਕ ਦਿਨ ਮੈਂ ਬਸਰਾ ਵਿਚ ਇਮਪੀਰੀਅਲ ਬੈਂਕ ਆਫ ਇੰਡੀਆ ਤੋਂ ਪੰਜਾਹ ਹਜ਼ਾਰ ਰੁਪਏ ਕਢਵਾਏ ਕਿ ਅਗਲੀ ਸਵੇਰੇ ਪੈਸੇ ਦੇਣੇ ਹਨ। ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਮੈਂ ਰੁਪਇਆਂ ਦੀਆਂ ਥੱਦੀਆਂ ਗਿਣੀਆਂ ਜੋ ਪੂਰੀਆਂ ਅਤੇ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਸਨ। ਹਰ ਰੋਜ਼ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ। ਦੂਜੀ ਸਵੇਰ ਮੈਂ ਦੁਬਾਰਾ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਮੈਂ ਘਬਰਾ ਗਿਆ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਵਿਚੋਂ ਹਜ਼ਾਰ ਰੁਪਇਆ ਘਟਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਮੈਂ ਬਾਰ-ਬਾਰ ਗਿਣ ਕੇ ਵੇਖਿਆ। ਸਵੇਰੇ 7 ਵਜੇ, ਮੈਂ ਕਪਤਾਨ ਐਡਵਰਡ ਕੋਲ ਗਿਆ ਅਤੇ ਇਸ ਨੁਕਸਾਨ ਦੇ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ। ਅਤੇ ਉਸ ਵੱਲੋਂ ਚੇਤਾਵਨੀ ਮਿਲੀ, "ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇਸ ਦਾ ਕੀ ਅਰਥ ਹੈ"? ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਮੈਨੂੰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੈਦ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ ਅਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਤਾਲੇ ਵਿਚ ਬੰਦ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ, "ਬੇਸ਼ੱਕ ਮੈਂ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ।"

ਮੈਂ ਖਾਣੇ ਦੇ ਲਈ ਗਿਆ ਪਰ ਮੈਂ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮੇਰਾ ਪੂਰਾ ਭਵਿੱਖ ਰੁਕ ਗਿਆ ਸੀ। ਸਿਰਫ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਹੀ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਕਪਤਾਨ ਐਡਵਰਡ ਖੁਦ ਵੀ ਘੱਟ ਦੁਖੀ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਉਹ ਵੀ ਆਪਣੇ ਬੰਗਲੇ ਵਿਚ ਗਿਆ ਖਾਣੇ ਦੇ ਲਈ ਪਰ ਕੁਝ ਖਾ ਨਾ ਸਕਿਆ, ਉਹ ਬਹੁਤ ਪਰੇਸ਼ਾਨ

ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਇਹ ਸੋਚ ਰਿਹਾ ਸੀ ਉਸਦੇ ਨੌਕਰ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ, ਕੀ ਸੁਆਮੀ ਦੀ ਤਬੀਅਤ ਠੀਕ ਹੈ?" ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਉਸ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਕੀ ਹੋਇਆ ਹੈ? "ਸਰ" ਉਸ ਦੇ ਨੌਕਰ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਪਿੱਛਲੀ ਰਾਤ ਦੋ ਔਰਤਾਂ ਆਈਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਜਦ ਤੁਸੀਂ ਸ਼ਰਾਬ ਪੀ ਰਹੇ ਸੀ ਤਦ ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਅਲੱਗ ਲੈ ਗਈਆਂ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਤਿਜੋਰੀ ਦੀ ਚਾਬੀ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਲਈ ਹੋਈ ਸੀ। ਫਿਰ ਉਸ ਨੂੰ ਯਾਦ ਆਇਆ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਉਸ ਰਾਤ ਕੀ ਹੋਇਆ, ਪਰ ਉਹ ਦੌੜਦਾ ਹੋਇਆ ਦਫਤਰ ਵਿਚ ਆਇਆ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਹਲੀਮੀ ਨਾਲ 1000/- ਰੁ. ਦਾ ਚੈੱਕ ਲਿਖਿਆ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਸੱਚਾਈ ਨੂੰ ਉਹ ਦੇ ਦਿਮਾਗ ਵਿਚ ਸਮੇਂ ਸਿਰ ਲਿਆਂਦਾ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਪਸ਼ਚਾਤਾਪ ਉਸ ਦੇ ਚਿਹਰੇ ਤੋਂ ਨਜ਼ਰ ਆ ਰਿਹਾ ਸੀ।

ਮੇਰੇ ਬਸਰਾ ਤੋਂ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਤੋਂ ਪੰਜ ਸਾਲ ਬਾਅਦ ਜਿਸ ਦਿਨ ਅਸੀਂ ਮੁੰਬਈ ਦੀ ਸਮੁੰਦਰੀ ਯਾਤਰਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸੀ, ਮੋਟਰ ਮੈਨੂੰ ਟਰੂਪ ਦੇ ਸਮੁੰਦਰੀ ਜਹਾਜ਼ ਵਿਚ ਲੈ ਜਾਣ ਨੂੰ ਤਿਆਰ ਸੀ। ਕਪਤਾਨ ਐਡਵਰਡ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਵਿਦਾਈ ਦੇਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਉਹ ਨਹੀਂ ਆਇਆ ਪਰ ਆਪਣੇ ਨੌਕਰ ਨੂੰ ਘੱਲ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਘਰ ਬੁਲਾਇਆ। ਉਹ ਬਿਸਤਰ ਉੱਪਰ ਬਿਮਾਰ ਪਿਆ ਸੀ, ਉਸ ਨੇ ਮੇਰਾ ਹੱਥ ਫੜਿਆ ਅਤੇ ਰੌਣ ਲੱਗ ਪਿਆ। "ਮੈਂ ਇਕ ਖ਼ਰਾਬ ਵਿਅਕਤੀ ਰਾਜਾਮਨੀ" ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਲਗਾਤਾਰ ਮੇਰੇ ਲਈ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਨਾ" ਉਹ ਇਕੱਲਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਜੋ ਮੇਰੀ ਵਿਦਾਈ ਤੇ ਦੁਖੀ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ ਸਗੋਂ ਪੂਰਾ ਕੈਂਪਸ ਹੀ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਤੀ ਆਪਣਾ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਭਾਵੇਂ ਮੈਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਲਈ ਗਵਾਹ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਬੁਰਾਈਆਂ ਤੋਂ ਬਚਾਇਆ, ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਲਈ ਉਸਦਾ ਧੰਨਵਾਦ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਮਈ 1984 ਨੂੰ ਮਦਰਾਸ ਪਹੁੰਚਿਆ ਅਤੇ ਨੌਕਰੀ ਤੋਂ ਛੁੱਟੀ ਲਈ। ਚਾਰ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਪ੍ਰਭੂ ਵਿਚ ਸੌਂ ਗਏ ਸਨ। ਸਿਹਤ ਖ਼ਰਾਬ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਉਹ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਨਾਲ ਚਲੇ ਗਏ, ਬਿਹਤਰ ਰੁੱਤ ਨੂੰ ਵੇਖ ਕੇ ਇਲਾਨਜੀ ਸ਼ੋਨਕੋਟਾਹ ਦੇ ਕੋਲ।

ਰਤਨਾ ਸੁਆਮੀ ਦੇ ਸੋਹੁਰਿਆਂ ਦਾ ਘਰ ਕੁਝ ਦੂਰ ਸੀ। ਫਿਰ ਵੀ ਉਸਦਾ ਜੋਸ਼ ਖੁਸ਼ਖ਼ਬਰੀ ਵਿਚ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸੀ। ਅਤੇ ਉਹ ਫਿਰ ਪਰਚਾਰ ਦੇ ਕੰਮ ਦੇ ਲਈ ਨਿਡੂਵੇਲੀ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਤੇ ਸੀ। ਪਰ ਅਚਾਨਕ ਬਿਮਾਰ ਪੈ ਗਿਆ। ਸੋਨਦਾਰਪੰਡੀ ਉਸਦਾ ਵਾਦਾਮਾਲਾਪੁਰਮ ਵਿਚ ਪਹਿਲਾ ਬਦਲਿਆ ਹੋਇਆ ਸਰਾਵਾਰ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਈਲਾਂਜਲੀ ਲੈ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉੱਥੇ 48 ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਵਿਚ ਖਾਮੋਸ਼ੀ ਨਾਲ ਪ੍ਰਭੂ ਵਿਚ ਸੌਂ ਗਿਆ।

ਇਸ ਬਿੰਦੂ ਤੇ ਇਹ ਸਹੀ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਉਸਦੇ ਮਹਾਨ ਦਾਦਾ ਰਾਇਆਪਾਨ ਦੇ ਲਈ ਕੁਝ ਸ਼ਬਦ ਆਖੇ। ਜਿਸਦਾ ਨਾਮ ਉਸ ਨੇ ਅਪਨਾਇਆ ਅਤੇ ਜਿਸਦੀ ਨਿਹਚਾ ਦੀ ਰੀਸ ਕੀਤੀ। ਉਸ ਨੇ ਅਪਨਾਇਆ ਅਤੇ ਜਿਸ ਦੀ ਨਿਹਚਾ ਦੀ ਰੀਸ ਕੀਤੀ। ਰਾਇਆਪਾਨ ਪਰੋਟੈਸਟੈਂਟ ਮਿਸ਼ਨ ਇੰਨ ਇੰਡੀਆ ਦਾ ਇਕ ਬਹੁਤ ਮਹਾਨ ਚਰਿੱਤਰ ਸੀ। ਮਹਾਰਾਠਾ ਮੂਲ ਦੇ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਪਰਿਵਾਰਿਕ ਰੀਤੀ-ਰਿਵਾਜ ਚੱਲਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਰੋਮਨ ਕੈਥੋਲਿਕ ਦਾ ਚੇਲਾ ਸੀ। ਪੂਨਾ ਵਿਚ ਪਾਦਰੀ ਸੀ। ਇਕ ਦਿਨ (ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਕਰੀਬ 1775 ਵਿੱਚ) ਉਸ ਨੇ ਪਾਦਰੀ ਨਾਲ ਮੁਲਾਕਾਤ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਇਕ ਕਿਤਾਬ ਉੱਤੇ ਧਿਆਨ ਕਰਦੇ ਵੇਖਿਆ। ਕਾਫੀ ਸਿੱਖਿਆ ਪਾਉਣ ਦੇ ਬਾਅਦ, ਜੋ ਉਹ ਹੁਣ ਕੁਝ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਵੀ ਬੋਲ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਇਕ ਮੌਕਾ ਲੱਭਿਆ ਕਿ ਖੁਦ ਪੜ੍ਹ ਸਕੇ। ਇਹ ਨਵਾਂ ਨੇਮ ਸੀ। ਅਤੇ ਛੇਤੀ ਹੀ ਉਹ ਉਸਦੇ ਹੱਥ ਤੋਂ ਮੋਹਿਤ ਹੋ ਗਿਆ। ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਸ ਨੇ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਸੁਣਿਆ ਮੁਕਤੀ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿੱਚ। ਉਸ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਖੁੱਲ੍ਹੀਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਉਹ ਮਸੀਹ ਯਿਸੂ ਵਿਚ ਨਵੇਂ ਜੀਵਨ ਦਾ ਸੁਆਦ ਚੱਖਣ ਲੱਗਾ। ਹੁਣ ਰੋਮੀਵਾਦ ਤੋਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਸਦਾ ਮੋਹ ਭੰਗ ਹੋ ਗਿਆ। ਉਹ ਪਰੋਟੈਸਟੈਂਟ ਜੋ ਦੇਸ਼ ਵਿਚ ਤਾਮਿਲ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਉਸ ਨੂੰ ਸੁਣਨ ਆਇਆ। ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਜੁਆਨ ਪਤਨੀ ਦੇ ਨਾਲ ਉੱਥੇ ਜਾਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਉਹ ਗਰਭਵਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਲੰਮੀ ਪੈਦਲ ਯਾਤਰਾ ਮਹਾਂਰਾਸ਼ਟਰ ਤੋਂ ਤਾਮਿਲਨਾਡੂ ਦੇ ਕੋਲ ਪੱਛਮੀ ਤੱਟ ਤੱਕ ਉਸਦੀ ਉਮੀਦ ਤੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਦੂਰ ਸੀ। ਰੋਡ ਤੇ ਜਾਤੀ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਹਿੰਦੂ ਪਿੰਡ ਵਿਚ ਸਿਰਫ ਪਤੀ ਦੇ ਇਲਾਵਾ ਕੋਈ ਵੀ ਸੇਵਾ ਲਈ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਜਨਮ ਦਿੱਤਾ। ਹੁਣ ਰਾਇਆਪਾਨ ਗਿਆ ਸਧਾਰਨ ਦੇਖਭਾਲ ਦੇ ਲਈ ਕੋਈ ਛੱਤ ਅਤੇ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰਾਉਣ ਲਈ ਪਾਣੀ ਦੀ ਭਾਲ ਕੀਤੀ। ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕਦੇ ਵੀ ਇਕ ਦਿਨ ਦੇ ਜਣੇਪੇ ਨੂੰ ਇਕ ਦਿਨ ਦੇ ਬੱਚੇ ਦੇ ਨਾਲ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਨਗੇ, ਫਿਰ ਵੀ ਉਹ ਝੂਠ ਨਹੀਂ ਬੋਲਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਸਨੇ ਵੇਖਿਆ ਪਹਿਲਾ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਸੀ। "ਇਸਦੀ ਉਮਰ ਕਿੰਨੀ ਹੈ?" ਇਸ ਦੁਬਿਧਾ ਵਿਚ ਉਹ ਆਪਣੇ ਵਿਵੇਕ ਨੂੰ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਕਰਨ ਵਿਚ ਲੱਗਾ ਰਿਹਾ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਰੀਤੀ ਰਿਵਾਜ ਦੀ ਅਸੁੱਧਤਾ ਇਹ ਉੱਤਰ ਦੇ ਕੇ "ਇਰੁਪਾਬੁਰ ਨਾਲ" (ਇਹ ਦਿਨ ਪਹਿਲਾਂ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ ਹੈ) ਅਸਪੱਸ਼ਟ ਰੂਪ ਨਾਲ ਉਸ ਨੂੰ ਸਮਝਿਆ ਗਿਆ। "ਇਰੁਪਾਬੁਰ ਨਾਲ" (ਇੱਕੀਆਂ ਦਿਨਾਂ ਦਾ)। ਇਹ ਸਮਝ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਛੇਤੀ ਹੀ ਪਰਿਵਾਰ ਵਿਚ ਫੈਲ ਗਈ।

ਦੱਖਣ ਦੇ ਦੇਸ਼ ਵਿਚ ਆਉਣ 'ਤੇ ਉਹ ਬਿਨ੍ਹਾਂ ਭੈਅ ਦੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਪੁੱਤਰ

ਜਿਸੂ ਦੇ ਬਾਰੇ ਵਿਚ ਲੱਗ ਗਿਆ ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਲੜਕਿਆਂ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰੱਖਿਆ ਜਾਣਾ ਸੀ ਤਿਨੀਵੇਲੀ ਵਿਚ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੇ ਪ੍ਰਚਾਰ ਦੇ ਕਾਰਨ ਬਹੁਤ ਸਤਾਇਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟਤਾ ਨਾਲ ਯੂਕੀਰਮਨਕੋਟਾਈ ਵਿਚ ਰਹਿਣ ਲਈ ਦੁਬਾਰਾ ਚਲਿਆ ਗਿਆ ਜੋ ਲੱਗਭੱਗ 20 ਮੀਲ ਪਾਲਮਕੋਟਾਹ ਤੋਂ ਪੱਛਮ ਵੱਲ ਹੈ। ਇਥੇ ਪਿੰਡ ਵਾਲੇ ਮਿਸ਼ਰਤ ਲਹੂ ਦੇ ਹਨ ਇਹ ਸੈਨਾ ਵਿਚ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਮਰਾਠਾ ਸੈਨਿਕ ਦੱਖਣ ਸਭਾ ਦ ਰੀਸ ਕਰਦੇ 16ਵੀਂ ਸਦੀ ਵਿਚ। ਇੱਥੇ ਰਾਇਆਪਾਨਜ਼ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਅਤੇ ਪੁੱਤਰੀਆਂ ਨੇ ਵਿਆਹ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਇੱਥੋਂ ਉਹ ਲਗਾਤਾਰ ਗਵਾਹੀ ਦਿੰਦਾ ਰਿਹਾ ਮੂਰਤੀਪੂਜਕਾਂ ਸਾਹਮਣੇ। ਅਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਪਹਿਲੇ ਮਸੀਹੀ ਪ੍ਰਚਾਰਕ ਤਿਨੀਵੇਲੀ ਦੀ ਮਿਸ਼ਨ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰ ਸਕਿਆ।

ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮੇਰੀ ਮਾਤਾ ਅਤੇ ਛੋਟੇ ਬੱਚੇ ਫਿਰ ਓਥੋਂ ਚਲੇ ਗਏ ਅਤੇ ਹੁਣ ਪਾਮਬਾਨ ਵਿਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਹ ਸਨਾਰ ਖਾੜੀ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ ਹੈ। ਹੁਣ ਮੈਂ ਦੱਖਣ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਦੀ ਸਿਲੋਨ ਐਕਸਪ੍ਰੈਸ ਤੋਂ ਉਸਨੂੰ ਮਿਲਣ ਦੇ ਲਈ ਗਿਆ। ਮੈਂ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਤੱਕ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਨਹੀਂ ਵੇਖਿਆ, ਘਰ ਜਾਣ ਦਾ ਕੋਈ ਮੌਕਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਵਿਦੇਸ਼ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ। ਮੇਰੀ ਤੀਬਰ ਇੱਛਾ ਸੀ ਕਿ ਇਲਾਨਜੀ ਜਾਵਾਂ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਕਬਰ ਨੂੰ ਮਿਸਤਰੀ ਲਗਾ ਕੇ ਇਕ ਮੀਨਾਰ ਬਣਾਵਾਂ।

ਜਦ ਇਸ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਮੈਂ ਪਾਮਬਾਮ ਤੋਂ ਕੂਚ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਸੀ ਤਾਂ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਆਪਣਾ ਦਇਆ ਨਾਲ ਭਰਪੂਰ ਹੱਥ ਫਿਰ ਵਿਖਾਇਆ। ਇਕ ਦਿਨ ਰਸੋਈ ਵਿਚ ਅੱਗ ਲੱਗ ਗਈ ਜੋ ਸਾਡੇ ਘਰ ਦੇ ਨੇੜੇ ਸੀ ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ ਅੱਗ ਜ਼ਿਆਦਾ ਵੱਧ ਗਈ ਅਤੇ ਛੱਤ ਵੀ ਖਜ਼ੂਰ ਦੇ ਪੱਤਿਆਂ ਦੀ ਸੀ। ਇਹ ਮੁੱਖ ਇਮਾਰਤ ਤੋਂ ਕੁਝ ਫੁੱਟ ਹੀ ਦੂਰ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਸਭ ਖ਼ਤਰੇ ਵਿਚ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਅੱਗ ਦੀਆਂ ਲਾਟਾਂ ਵੇਖ ਰਹੇ ਸੀ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂੰ ਪੁਕਾਰਿਆ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਕਿਰਪਾ ਨਾਲ ਰਸੋਈ ਬਲ ਕੇ ਧਰਤੀ ਤੇ ਡਿੱਗ ਪਈ, ਘਰ ਅਤੇ ਘਰ ਦੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਅਦਭੁੱਤ ਰਤੀ ਨਾਲ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਬਚੀਆਂ ਰਹੀਆਂ। ਇਹ ਉਸਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਦਾ ਸਬੂਤ ਹੈ। ਜੋ ਅਦਭੁੱਤ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਮੇਰੀ ਨਿਹਚਾ ਨੂੰ ਮਜ਼ਬੂਤ ਕਰਦਾ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਮੋਢਿਆਂ ਨੂੰ ਬਲ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।

ਥੋੜ੍ਹੇ ਸਮੇਂ ਵਿਚ ਮੈਂ ਈਲਾਨਜੀ ਪਹੁੰਚ ਗਿਆ ਅਤੇ ਇੱਥੇ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਸਾਰੇ ਕੰਮਾਂ ਨੂੰ ਤੈਅ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਤਦ ਇਕ ਘਟਨਾ ਵਾਪਰੀ ਕਿ ਮੈਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਹੋਰ ਜ਼ਿਆਦਾ ਧੰਨਵਾਦ ਕਰਾਂ। ਨਦੀ ਦੇ ਤੱਟ 'ਤੇ ਕਬਰਿਸਤਾਨ ਵਿਚ ਕੋਈ ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੱਸ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਕਬਰ ਕਿੱਥੇ ਹੈ ਜਿਹੜੀ ਕੁਝ

ਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਦੀਆਂ ਕਬਰਾਂ ਦੇ ਵਿਚ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲੀ ਰਾਤ ਮੈਂ ਕਾਫੀ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ, ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਅਗਵਾਈ ਕਰਨ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਸਹੀ ਜਗ੍ਹਾ ਤੇ ਲੈ ਜਾਵੇ। ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਹਾਲਤ ਵਿਚ ਕਬਰ ਨੂੰ ਬਣਾਉਣਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਦਫਨ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਮੇਰਾ ਛੋਟਾ ਭਰਾ ਬਾਲਈਆਹ ਸਿਰਫ 12 ਸਾਲਾਂ ਦਾ ਸੀ ਉਸਨੇ ਇਕ ਇੱਟ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਲਾਈ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਉਸ ਦੀ ਖੋਜ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਆਪਣਾ ਹਿਰਦੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਸਨਮੁੱਖ ਉਠਾਇਆ, ਕੁਝ ਫੁੱਟ ਖੋਦਣ ਦੇ ਬਾਅਦ ਜ਼ਮੀਨ ਹੇਠਾਂ ਨੂੰ ਘੱਸ ਗਈ ਇਹ ਸੰਕੇਤ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਇੱਥੇ ਇਕ ਕਫਨ ਹੈ। ਇਹ ਸ਼ੱਕ ਦੂਰ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਸਾਵਧਾਨੀ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਹੱਥਾਂ ਤੋਂ ਮਿੱਟੀ ਹਟਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮੇਰੀ ਹੈਰਾਨਗੀ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਜਦ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਚਿਹਰੇ ਨੂੰ ਖੋਲਿਆ-ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਿ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਸੌਂ ਰਹੇ ਹੋਣ ਅਤੇ ਇਹ ਮਿੱਟੀ ਸਿਉਂਕੇ ਦੁਆਰਾ ਬਰਬਾਦ ਕੀਤੀ ਜਾ ਚੁੱਕੀ ਸੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਾਲ ਅਤੇ ਮੁੱਛ ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਟੋਪੀ ਅਤੇ ਕੋਟ ਬਿਲਕੁਲ ਸਹੀ ਸਲਾਮਤ ਦਸ਼ਾ ਵਿਚ ਸਨ। ਕਰਮਚਾਰੀ ਜੋ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਖੁਦਾਈ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ ਬਹੁਤ ਡਰੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਪਰ ਮੇਰੇ ਲਈ ਇਹ ਮੇਰੀ ਇੱਛਾ ਸੀ ਕਿ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਦੂਜੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਵੇਖਣ ਲਈ ਸੱਦਾ ਜਾਂ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਇਕ ਫੋਟੋ ਖਿੱਚ ਲਵਾਂ। ਛੇਤੀ ਹੀ ਇਕ ਭੀੜ ਇਕੱਠੀ ਹੋ ਗਈ ਅਤੇ ਸਭ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਹ ਅਚਰਜ ਕੰਮ ਹੈ। ਪਰ ਅਫਸੋਸ! ਬਾਰਿਸ਼ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਸੀ ਸਾਨੂੰ ਸਭ ਕੁਝ ਛੇਤੀ-ਛੇਤੀ ਕਰਨਾ ਪੈਣਾ ਸੀ। ਦੁੱਖ ਨਾਲ ਇਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਕਬਰ ਨੂੰ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਪਰ ਹੁਣ ਮੈਂ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਹੀ ਉਸਦੀ ਯਾਦਗਾਰ ਪੂਰੀ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ

ਇਸ ਘਟਨਾ ਨੇ ਮੇਰੀ ਹਿਰਦੇ ਦੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨੂੰ ਨਵਾਂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਵੀ ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਜਦ ਉਸ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋਈ ਤਾਂ ਮੈਂ ਘਰ ਤੋਂ ਦੂਰ ਸੀ ਅਤੇ ਸ਼ਾਇਦ ਪ੍ਰਭੂ ਤੋਂ ਵੀ ਦੂਰ ਹੋ ਚੁੱਕਾ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਨਿਹਚਾ ਸੀ ਕਿ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਮੁਰਦੇ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਚਾਰ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਮੇਰੇ ਲਈ ਬਚਾ ਕੇ ਰੱਖਿਆ ਸੀ। ਗ਼ੈਰ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਪਿੰਡ ਵਾਲੇ ਉਸ ਕਬਰ ਨੂੰ ਹੈਰਾਨੀ ਨਾਲ ਵੇਖ ਰਹੇ ਸਨ। ਸਿਰਫ ਮੈਂ ਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕਰੀਬ ਗਿਆ। ਮੈਂ ਖੁਦ ਇਨ੍ਹਾਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੇ ਮੁਕਤੀਦਾਤੇ ਦੀ ਨਜ਼ਦੀਕੀ ਵਿਚ ਆਉਂਦਾ ਗਿਆ।

ਮੇਰਾ ਕੰਮ ਪੂਰਾ ਹੋਇਆ, ਹੁਣ ਸਮਾਂ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਨੌਕਰੀ ਦੀ ਭਾਲ ਕਰਾਂ। ਮੈਂ ਇਕ ਜਗ੍ਹਾ ਦੇ ਬਾਰੇ ਸੁਣਿਆ ਜ ਤਿਨੀਵੇਲੀ ਟੂਟੀਕੋਰਿਨ ਜ਼ਿਲ੍ਹੇ ਦੇ ਬੰਦਰਗਾਹ 'ਤੇ ਨੌਕਰੀ ਲਈ ਇਕ ਪਦ ਖਾਲੀ ਹੈ ਅਤੇ ਬਸਰਾ ਵਿਚ ਮੇਰੇ ਜਹਾਜ ਮੁਰੰਮਤ ਦੇ ਅਨੁਭਵ ਨਾਲ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਾ ਕਿ ਇਹ ਨੌਕਰੀ ਮੈਂ ਅਸਾਨੀ ਨਾਲ ਲੈ ਲਵਾਂਗਾ।

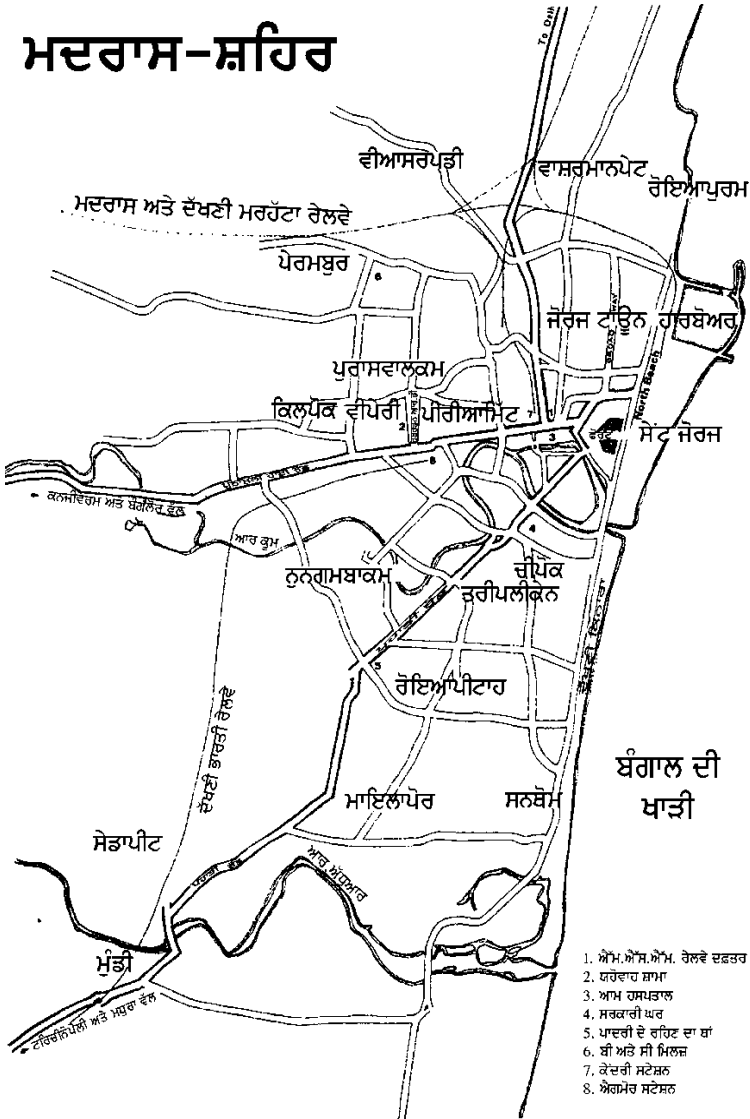
ਪੁੱਛ-ਗਿੱਛ ਕਰਨ 'ਤੇ ਪਤਾ ਚੱਲਿਆ ਕਿ ਇਹ ਨੌਕਰੀ 500 ਰੁਪਏ ਰਿਸ਼ਵਤ ਦੇਣ ਨਾਲ ਉਪਲੱਬਧ ਹੋਵੇਗੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਦੁੱਖ ਹੋਇਆ ਬੇਸ਼ੱਕ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਪੈਸੇ ਹੁੰਦੇ ਵੀ ਤਾਂ ਵੀ ਮੈਂ ਇਸ ਗੱਲ ਦੇ ਸਖ਼ਤ ਵਿਰੁੱਧ ਸੀ।

ਤਦ ਕਿਸੇ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਇਕ ਸੀਨੀਅਰ ਅਫ਼ਸਰ ਜੋ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ.ਡੀ ਵਿਚ ਹੈ ਉਹ ਰਿਸ਼ਵਤ ਨਹੀਂ ਲੈਂਦਾ ਅਤੇ ਚਿਪਾਲਿਕ ਮਦਰਾਸ ਵਿਚ ਚੀਫ਼ ਇੰਜੀਨੀਅਰ ਸੀ। ਮੇਰੇ ਵਿਦੇਸ਼ ਦੇ ਲੰਮੇ ਅਰਸੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮੈਂ ਹੁਣ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਪਰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ "ਬੁੱਧ ਵਿਚ ਮਹਾਨ" ਹੈ (ਯਸਾਯਾਹ 28:29) ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਮਾਰਗ ਅਦਭੁੱਤ ਹਨ ਜਿੱਥੋਂ ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਕਿ ਇਸ ਅਫ਼ਸਰ ਨਾਲ ਮਿਲਾਂ ਤਾਂ ਮੈਂ ਲੰਮੀ ਯਾਤਰਾ ਇਗਮੋਰ ਤੱਕ ਜਾਣ ਦੀ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਇਕ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ.ਡੀ. ਦਫ਼ਤਰ ਵਿਚ ਗਿਆ ਜੋ ਪੁਰਾਣੇ ਨਵਾਬ ਦੇ ਮਹਿਲ ਦੇ ਕੋਲ ਚਿਪਾਉਕ ਵਿਚ ਸੀ। ਮੇਰੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਦਾ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਲਗਾਓ ਜਦ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਜਿਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਲਈ ਮੈਂ ਆਇਆ ਉਹ ਵੀ ਇੰਨੀ ਦੂਰ ਤੋਂ-ਉਹ ਖ਼ੁਦ ਟੂਟੀਕੋਰਿਨ ਨੂੰ ਪਿੱਛਲੀ ਰਾਤ ਗਿਆ ਸੀ।

ਬਹੁਤ ਨਿਰਾਸ਼ ਹੋ ਕੇ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਭੈਣ ਦੇ ਘਰ ਜਾਰਜ ਟਾਊਨ ਨੂੰ ਮੁੜ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਜਦ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਜਨਰਲ ਹਸਪਤਾਲ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਮਦਰਾਸ ਅਤੇ ਦੱਖਣੀ ਮਰਾਠਾ ਦੇ ਰੇਲਵੇ ਦੇ ਮੁੱਖ ਦਫ਼ਤਰ ਦੀ ਇਮਾਰਤ ਸੀ। ਇਸ ਪ੍ਰੇਰਣਾ ਨਾਲ ਮੈਂ ਟ੍ਰਾਂਸ-ਕਾਰ ਤੋਂ ਛਾਲ ਮਾਰ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਇਮਾਰਤ ਦੀਆਂ ਪੌੜੀਆਂ ਨੌਕਰੀ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇਣ ਲਈ ਚੜ੍ਹ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਨਾ ਜਾਣਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਕਿੱਥੇ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਚੀਫ਼ ਆਡੀਟਰ ਦੇ ਦਫ਼ਤਰ ਵਿਚ ਪਹੁੰਚ ਗਿਆ ਜਿੱਥੇ ਇਕ ਵਿਅਕਤੀ ਬਾਹਰ ਬਿਠਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਕ ਖਾਲੀ ਫਾਰਮ ਜੋ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦਿੱਤਾ। ਮੈਂ ਉਸ ਉੱਪਰ ਆਪਣੀ ਅਰਜ਼ੀ ਲਿਖੀ ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਸਨੂੰ ਅੰਦਰ ਅਫ਼ਸਰ ਦੇ ਕੋਲ ਲੈ ਜਾਓ ਪਰ ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਮੈਂ ਖਿੰਝ ਗਿਆ, ਜਦ ਉਸਨੇ ਇਸ ਕੰਮ ਦੇ ਲਈ ਰੁਪਇਆ ਮੰਗਿਆ। ਇਹ ਰਿਸ਼ਵਤ 500 ਤੋਂ ਘੱਟ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਨਿਰਾਸ਼ ਹੋ ਕੇ ਮੈਂ ਉਸ ਤੋਂ ਕਾਗਜ਼ ਫੜਿਆ ਅਤੇ ਮਰੋੜ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਜ਼ੋਬ ਵਿਚ ਪਾ ਕੇ ਗੁੱਸੇ ਨਾਲ ਮੈਂ ਦੂਰ ਚਲਿਆ ਗਿਆ।

ਛੇਤੀ-ਛੇਤੀ ਵਿਚ ਮੈਂ ਪੌੜੀਆਂ ਭੁੱਲ ਗਿਆ ਅਤੇ ਇਕ ਹਾਲ ਵਿਚ ਜਾ ਵੜਿਆ ਜਿੱਥੇ ਡੈਸਕ ਤੇ ਇੱਕ ਐਂਗਲੋ-ਇੰਡੀਅਨ ਜਵਾਨ ਬੈਠਾ ਸੀ। "ਕੀ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ" ਉਹ ਮੇਰੇ 'ਤੇ ਚਿੱਲਾਇਆ "ਤੁਸੀਂ ਅੰਦਰ ਕਿਉਂ ਆ ਰਹੇ ਹੋ?"

ਮਦਰਾਸ-ਸ਼ਹਿਰ

ਮਾਫੀ ਮੰਗਦੇ ਹੋਏ "ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਆ ਰਿਹਾ ਹਾਂ।" "ਮੈਂ ਬਾਹਰ ਜਾਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਪਰ ਇਹ ਇਮਾਰਤ ਮੇਰੇ ਲਈ ਨਵੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਮੈਂ ਰਸਤਾ ਭੁੱਲ ਗਿਆ ਹਾਂ, ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਆਪਣੇ ਚਪੜਾਸੀ ਨੂੰ ਕਹੋ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਬਾਹਰ ਜਾਣ ਦਾ ਰਸਤਾ ਦੱਸ ਦਵੇ।"

ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਮੈਂ ਕਿਉਂ ਐੱਮ.ਐੱਸ.ਐੱਮ.ਆਇਆ ਹਾਂ। ਪਹਿਲੇ ਥਾਂ ਤੇ ਅਫ਼ਸਰ। ਤਾਂ ਮੈਂ ਸੰਖੇਪ ਕੀਤਾ, ਚਪੜਾਸੀ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੇਰੇ ਪੱਤਰ ਨੂੰ ਅੰਦਰ ਲੈ ਜਾਣ ਤੋਂ ਮਨ੍ਹਾਂ ਨਾ ਕਰਨਾ "ਮੈਨੂੰ ਪੇਪਰ ਵਿਖਾਓ", ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਸਿੱਧਾ ਕਰਕੇ ਪੜ੍ਹਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਓਸੇ ਚਪੜਾਸੀ ਦੇ ਹੱਥ "ਡਿਪਟੀ ਚੀਫ਼ ਅਫ਼ਸਰ" ਦੇ ਕੋਲ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ। ਫਿਰ ਮੈਂ ਇੰਟਰਵਿਊ ਦੇ ਲਈ ਅਗਲੇ ਅਫ਼ਸਰ ਕੋਲ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਜੋ ਮਿਲਟਰੀ ਤੋਂ ਰਿਟਾਇਰ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਜਿਸਨੇ ਮੇਰੀਆਂ ਯੋਗਤਾਵਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ। ਉਸਨੇ ਤੁਰੰਤ ਮੇਰੀ ਨਿਯੁਕਤੀ ਕਰ ਦਿੱਤੀ। ਇੱਕ ਯੂਨੀਅਰ ਕਲਰਕ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜੋ ਕੋਲੇ ਦੇ ਖਣਿਜ ਪੁੱਟਣ ਦੇ ਦਫ਼ਤਰ ਵਿਚ ਅਕਾਊਂਟੈਂਟਜ਼ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਹ 7 ਜੁਲਾਈ 1924 ਦਾ ਦਿਨ ਸੀ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਮੈਨੂੰ ਮਦਰਾਸ ਲੈ ਕੇ ਆਇਆ।

ਮੈਂ ਹਾਜ਼ਰ ਹਾਂ; ਮੈਨੂੰ ਘੱਲ

ਯਸਾਯਾਹ 6:8

ਇਸ ਲਈ ਕਿ ਪ੍ਰਭੂ ਮੇਰੇ ਲਈ ਬਹੁਤ ਭਲਾ ਹੈ, ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਵੱਲ ਖਿੱਚਿਆ ਚਲਿਆ ਆਇਆ ਅਤੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਮੇਰੇ ਅੰਦਰ ਉਹਦੇ ਵਚਨ ਦੀ ਭੁੱਖ ਵੱਧ ਗਈ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਮਦਰਾਸ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿਚ ਮਸੀਹੀਆਂ ਦੀ ਦਸ਼ਾ ਬਹੁਤ ਹਨੇਰੀ ਸੀ। ਉੱਥੇ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਥੋੜ੍ਹੇ ਜਿਹੇ ਝੰਡ ਸਨ ਜਿੱਥੇ ਖੁਸ਼ਖਬਰੀ ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਪਰ ਚਾਰ-ਚੁਫੇਰੇ ਠੰਡਾਪਨ ਅਤੇ ਮੌਤ ਸੀ। ਮੈਂ ਇਕ ਦੂਸਰੀ ਕਲੀਸਿਆ ਵਿਚ ਗਿਆ ਤਾਂ ਜੋ ਆਤਮਿਕ ਭੋਜਨ ਕਰ ਸਕਾਂ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਹਿਰਦੇ ਦੀਆਂ ਲੋੜਾਂ ਪੂਰੀਆਂ ਨਹੀਂ ਹੋਈਆਂ ਨਾ ਮੈਂ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹੋਇਆ, ਨਿਰਾਸ਼ ਹੋ ਕੇ ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਥਾਂ ਤੇ ਜਾਣਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਮਦਰਾਸ ਵਿਚ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਮੈਦਾਨ ਵਿਚ ਪਰਚਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਹੁੰਦਾ ਨਾ ਹੀ ਪੰਤੋਕੁਸਤ ਮਿਸ਼ਨ ਨੇ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿਚ ਕੰਮ ਆਰੰਭ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਸਿਵਾਏ ਕੁਝ ਗਰੁੱਪਾਂ ਦੇ ਜੋ ਰੋਇਆਪੀਟਾਹ ਵਿਚ ਸਨ। ਇਕ ਸਪੱਸ਼ਟ ਖੁਸ਼ਖਬਰੀ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਝੰਡ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਮੈਂ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੋਵਾਂ। ਅਕਸਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਿਨਾਂ ਵਿਚ ਮੈਂ ਦਫ਼ਤਰ ਦੇ ਬਾਅਦ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਘੁੰਮਣ ਟ੍ਰਿਪਲੀਕਨ ਸਮੁੰਦਰੀ ਕਿਨਾਰੇ ਤੇ ਜਾਂਦਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਓਥੇ ਕਿਨਾਰੇ ਬੈਠ ਕੇ ਮੈਂ ਲਹਿਰਾਂ ਵੇਖਦਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਮੇਰੀ ਪੁਕਾਰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਕੀ ਸੀ, "ਕਦੋਂ ਤੱਕ ਪ੍ਰਭੂ ਕਦੋਂ ਤੱਕ?"

1925 ਵਿਚ ਮੇਰਾ ਭਰਾ ਆਰ.ਪੀ.ਡੋਰਾਰਾਜ ਮਦਰਾਸ ਆਇਆ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਜੁੜ ਗਿਆ। ਅਸੀਂ ਪੋਰਤਗੀਜ ਚਰਚ ਸਟ੍ਰੀਟ ਵਿਚ ਰਹਿੰਦੇ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸ ਸਮੇਂ ਅਸੀਂ ਕੁਆਰੇ ਹੀ ਸੀ। ਪਰ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਸਾਲ ਵਿਚ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਭਰਾ ਨੂੰ ਪਾਸਬਾਨ ਤੋਂ ਮਾਂ ਅਤੇ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਣ ਲਈ ਘੱਲਿਆ ਕਿ ਉਹ ਆ ਜਾਣ। ਪਹਿਲਾਂ ਅਸੀਂ ਸਭ ਬੰਦਰਗਾਹ ਦੇ ਉੱਤਰ ਵਿਚ ਰੋਇਆਪੁਰਮ

ਵਿਚ ਗਏ, ਤਦ 1927 ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿਚ ਅਸੀਂ ਇਕ ਦੂਰ ਦੇ ਅੰਕਲ ਦੇ ਨਾਲ ਰਹਿਣ ਲੱਗ ਪਏ, ਜੋ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦਾ ਵਕੀਲ ਸੀ ਅਤੇ ਜੋ ਜੋਰਜ ਮੁਹੱਲੇ ਵਿਚ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਜਿੱਥੇ ਮੈਂ ਅਦਭੁੱਤ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ "ਯਹੋਵਾਹ ਵਿਟਨੈਸ" ਵਾਲਿਆਂ ਤੋਂ ਬਚਿਆ।

ਇਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਛੇਤੀ-ਛੇਤੀ ਬਾਈਬਲ ਦੀਆਂ ਕਲਾਸਾਂ ਆਯੋਜਿਤ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ ਜੋ ਅੰਕਲ ਦੇ ਘਰ ਵਿਚ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਆਪਣੀ ਬਾਈਬਲ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾ ਜਾਣਦੇ ਹੋਏ ਮੈਂ ਗਲਤ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਇਹ ਸ਼ੁੱਭ ਮੌਕਾ ਹੈ ਬਾਈਬਲ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਾ ਜਿਸਦੀ ਖੋਜ ਮੈਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਪੂਰੇ ਤਨੋਂ-ਮਨੋਂ ਸਿੱਖਿਆ ਪਾਈ। ਉਹ ਹਰ ਮਹੀਨੇ ਇੱਕ ਤਾਮਿਲ ਰਸਾਲੇ ਦਾ ਵੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ ਅਤੇ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਦੇ ਲਈ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਰਸਾਲੇ ਦਾ ਸੈਕਟਰੀ ਬਣ ਗਿਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਇਕ ਵਧੀਆ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਸਾਰੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਪੜ੍ਹਨ ਲੱਗ ਪਿਆ। ਜਿਸ ਵਿਚ 5 ਲੜੀਆਂ ਦਾ ਧਰਮ-ਸ਼ਾਸਤਰ ਦਾ ਅਧਿਐਨ ਹੈ। ਜੋ ਪਾਸਟਰ ਚਾਰਸ ਟੀ ਰਸ ਨੇ ਲਿਖਿਆ ਹੈ। ਇਸਨੂੰ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਸਾਵਧਾਨੀ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹਿਆ ਅਤੇ ਉਸਦੇ "ਯੁੱਗਾਂ ਦੀ ਯੋਜਨਾ" ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਇਆ ਜਦ ਤੱਕ ਇਕ ਵਰਨਣ 'ਤੇ ਨਾ ਆਇਆ ਜੋ ਮਸੀਹ ਦੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਹੋਣ ਦਾ ਇਨਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਆਖਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਇਕ ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕੇ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਜੋ ਦੇਹ ਵਿਚ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇਆ। ਇਹ ਮੇਰੇ ਲਈ ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਝਟਕਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਮਾਸੀ ਕੋਲ ਗਿਆ ਜੋ ਇਸੇ ਝੁੰਡ ਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਮੈਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਬਾਈਬਲ ਸਿੱਖਿਅਕ ਨੂੰ ਪੁੱਛਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਜੋ ਉੱਤਰ ਪਾਇਆ ਉਸ ਨਾਲ ਮੈਨੂੰ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀ ਨਹੀਂ ਹੋਈ। ਤਦ ਅੰਤ ਵਿਚ ਮੈਂ ਰਸਾਲੇ ਦੇ ਅੰਦੋਲਨ ਦਾ ਅਸਲੀ ਚਰਿੱਤਰ ਪਛਾਣਿਆ ਅਤੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਦੇ ਲਈ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ।

1928 ਵਿਚ ਜੋਰਜ ਟਾਊਨ ਤੋਂ ਅਸੀਂ ਰੋਇਆਪੀਟਨ ਵਿਚ ਆ ਗਏ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਦੱਖਣ ਸਥਾਨ ਵਿਚ ਅਤੇ ਹੁਣ ਮੈਂ "ਟੁਕਰ ਮੈਮੋਰੀਅਲ ਚਰਚ" ਸੀ.ਐੱਮ.ਐੱਸ. ਵਿਚ ਸ਼ਾਮਿਲ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ ਜੋ ਬ੍ਰੇਡਵੇ ਵਿਚ ਸੀ। ਕਾਫ਼ੀ ਲੰਮੇ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਮੈਂ ਆਤਮਿਕ ਸੰਗਤੀ ਦੀ ਕਮੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ ਅਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਵਿਚ ਮੇਰਾ ਜੀਵਨ ਬਹੁਤ ਹੇਠਲੇ ਪੱਧਰ ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਚੁੱਕਾ ਸੀ।

ਰੇਲਵੇ ਦੇ ਐੱਮ.ਐੱਸ.ਐੱਮ. ਵਿਚ ਜੀਵਨ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸਿੱਧਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਜਿੱਥੇ ਮੈਨੂੰ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੈਂ ਕੋਇਲੇ ਦੀ ਖਾਨ ਵਿਭਾਗ ਦੇ ਅਕਾਊਂਟੈਂਟਸ

ਵਿਭਾਗ ਵਿਚ ਇਹ ਖੋਜਿਆ ਕਿ ਹਿੰਦੂ ਲੋਕ ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਇਕ ਖਾਮੋਸ਼ ਜਗ੍ਹਾ ਵਿਚ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ ਉੱਥੇ ਕੁਝ ਕਰਨ ਲਈ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਪਰ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਕੰਮ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਬਣਾਇਆ ਅਤੇ ਗਿਆ ਅਤੇ ਸਾਰੀਆਂ ਫਾਇਲਾਂ ਜੋ ਕੋਇਲੇ ਦੀ ਖਾਨ 'ਤੇ ਸਨ ਅਤੇ ਰੇਲਵੇ ਮਾਈਨਿੰਗ ਬਿਜਨਸ ਦੇ ਪੂਰੇ ਇਤਿਹਾਸ ਨੂੰ ਜਾਣ ਲਿਆ।

ਹੁਣ ਅਜਿਹਾ ਹੋਇਆ ਕਿ ਦਫ਼ਤਰ ਇਕ ਅਕਾਊਂਟੈਂਟ ਇੰਸਚਿਊਟ ਬਣਾਉਣ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਚੀਫ਼ ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਗੋਪਾਲਨ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ "ਰਾਜਾਮਨੀ", ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿਸ ਨੇ ਐੱਮ.ਐੱਸ.ਐੱਮ. ਤੇ ਲੇਖ ਪੜ੍ਹਨਾ ਹੈ ਇਸਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਦੱਸਦੇ ਹੋਏ ਅਤੇ ਹਰ ਕੋਈ ਮਨੁੱਖ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਕਰੋਗੇ? ਮੈਂ ਗਿਆ ਅਤੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਇਤਿਹਾਸ ਨੂੰ ਹੋਰ ਜਾਣਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨ ਲੱਗਾ ਖਦਾਨ ਦੇ ਅਕਾਊਂਟੈਂਟ ਦੇ ਬਾਰੇ ਵਿੱਚ। ਜਦ ਮਿਸ਼ਨ ਗੋਪਾਲਨ ਨੇ ਵੇਖਿਆ ਉਸ ਨੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਮੈਂ ਪੜ੍ਹਾਂ। ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਸੰਸਾ ਨਾਲ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਚੀਫ਼ ਅਕਾਊਂਟੈਂਟਸ ਨੇ ਇਸ ਨੂੰ ਵੇਖਣਾ ਚਾਹਿਆ ਅਤੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਉਸ ਨੇ ਚੁਣਿਆ ਕਿ ਮੈਂ ਕਲਕੱਤਾ ਜਾ ਕੇ ਬਿਹਾਰ ਅਤੇ ਉੜੀਸਾ ਦੇ ਪੂਰੇ ਰੇਲਵੇ ਦੇ ਮਾਈਨਿੰਗ ਅਕਾਊਂਟੈਂਟਸ ਉਸ ਸਮੇਂ ਇਕ ਅਫ਼ਸਰ ਦੁਆਰਾ ਚਲਾਇਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜੋ ਈਸਟ ਰੇਲਵੇ ਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਹ ਵਿਖਾਉਣ ਯੋਗ ਸੀ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਅਕਾਊਂਟੈਂਟਸ ਨੂੰ ਸਾਡੇ ਆਪਣੇ ਦਫ਼ਤਰ ਵਿਚ ਬਦਲਿਆ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਸੰਭਾਲੇ ਜਿਸ ਨਾਲ ਪੈਸੇ ਦੀ ਕਾਫ਼ੀ ਬੱਚਤ ਹੋਵੇਗੀ। ਥੋੜ੍ਹੇ ਸਮੇਂ ਵਿਚ ਲੰਡਨ ਦਫ਼ਤਰ ਨੇ ਬਦਲੀ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਜਦ ਇਹ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਮੈਨੂੰ ਯੂਨੀਅਰ ਕਲਰਕ ਦੇ ਸੁਪਰੀਟੈਂਡੈਂਟ ਦਾ ਪਦ ਮੇਰੀ ਤਰੱਕੀ ਦੇ ਵਜੋਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ-65 ਤੋਂ 140 ਰੁ: ਪ੍ਰਤੀ ਮਹੀਨਾ।

1930 ਮਈ ਵਿਚ ਮੇਰਾ ਵਿਆਹ ਨਾਵਾਨੀਥਾਮ ਹਾਬਰੀਏਲ ਦੇ ਨਾਲ ਹੋਇਆ ਜੋ ਮਦਰਾਸ ਵਿਚ ਪੈਦਾ ਹੋਈ ਸੀ। ਉਹ ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਦੀ ਭੈਣ ਦੀ ਲੜਕੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਨਵਾਨੀ ਦੇ ਨਾਮ ਨਾਲ ਬੁਲਾਉਂਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਬੈਨਿਟਕ ਹਾਈ ਸਕੂਲ ਵਿਚ ਅਧਿਆਪਿਕਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਕ ਵਾਸਤਵਿਕ ਚਰਿੱਤਰ ਦੀ ਲੜਕੀ ਸੀ। ਸਾਡਾ ਵਿਆਹ 5 ਮਈ ਨੂੰ ਐੱਸ.ਪੀ.ਜੀ. ਚਰਚ ਐਗਮੋਰ ਵਿਚ ਹੋਇਆ ਡਾਕਟਰ ਪੀ.ਸੈਮੂਏਲ ਦੇ ਘਰ ਤੋਂ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਪਹਿਲਾਂ ਰੋਇਆਪੀਥਨ ਵਿਚ ਰਹੇ। ਅਤੇ ਤਦ 1933 ਵਿਚ ਜਦ ਦੋਰਾਈਰਾਜ ਦਾ ਵਿਆਹ ਹੋਇਆ, ਅਸੀਂ ਘਰ ਆਪਸ ਵਿਚ ਵੰਡ ਲਿਆ ਮਾਨੋਨਮਨੀ ਪੁਰਾ ਸਾਵਲਕਾਮ ਵਿਚ।

ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਕੰਮ ਵਿਚ ਵੱਧ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਪਰ ਮੇਰਾ ਆਤਮਿਕ ਜੀਵਨ ਚੰਗਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮੈਂ ਅਪ੍ਰੈਲ 1933 ਵਿਚ ਫਿਰ ਰੇਲਵੇ ਦੇ ਕੰਮ ਦੇ ਲਈ ਕਲਕੱਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਪਾਸ ਹੋ ਕੇ ਮੈਂ ਈਸਟਰ ਨੂੰ ਇਕ ਹਫ਼ਤੇ ਦੀਆਂ ਛੁੱਟੀਆਂ ਲਈਆਂ ਅਤੇ ਦਾਰਜਲਿੰਗ ਗਿਆ ਅਤੇ ਮਨੋ-ਵਿਊ ਹੋਟਲ ਵਿਚ ਠਹਿਰਿਆ।

ਗੁੱਡ ਫਰਾਈਡੇ ਦੇ ਦਿਨ ਮੌਸਮ ਸਾਫ਼ ਸੀ ਅਤੇ ਮੈਂ "ਕੰਚਨਜੁਗਾ" ਦੀਆਂ ਚੋਟੀਆਂ ਨੂੰ ਬਰਫ਼ ਨਾਲ ਢੱਕਿਆ ਹੋਇਆ ਵੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮੇਰਾ ਹਿਰਦੇ ਪਿੰਡ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਪ੍ਰਤੀ ਪ੍ਰੇਮ ਨਾਲ ਭਰ ਗਿਆ, "ਇਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਮਸੀਹ ਯਿਸੂ ਦੇ ਬਾਰੇ ਕੌਣ ਦੱਸੇਗਾ?" ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ-ਨਿੱਕਾ ਜਿਹਾ ਸੁਫ਼ਨਾ ਮੈਂ ਵੇਖਿਆ ਕਿ ਛੇਤੀ ਹੀ ਤਾਮਿਲਨਾਡੂ ਤੋਂ ਪ੍ਰਚਾਰਕਾਂ ਨੂੰ ਭੇਜ ਸਕਾਂਗੇ।

ਮੈਂ ਹੋਟਲ ਦੇ ਅੰਦਰ ਬੈਠਕ ਵਾਲੇ ਕਮਰੇ ਵਿਚ ਗਿਆ ਜਿੱਥੇ ਪਿਆਨੋ ਰੱਖਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਮੈਂ ਬੈਠ ਕੇ ਪਿਆਨੋ ਵਜਾਉਣ ਲੱਗਾ ਅਤੇ "ਜਿਸ ਸਲੀਬ 'ਤੇ ਯਿਸੂ ਮਰਿਆ ਸੀ ਉਸ ਸਲੀਬ ਵੱਲ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਧਿਆਨ ਕਰਦਾ ਹਾਂ।" ਗੀਤ ਗਾਉਣ ਲੱਗਾ। ਉਸੇ ਪਲ ਇਹ ਗੀਤ ਵਾਪਿਸ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਆ ਗਿਆ ਜੋ ਨੇੜੇ ਦੇ ਐਂਗਲੋ ਇੰਡੀਅਨ ਦੇ ਸਕੂਲ ਦੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਗਾਇਆ ਸੀ। "ਪਿਆਰ ਬਹੁਤ ਵਿਲੱਖਣ, ਬਹੁਤ ਰੂਹਾਨੀ ਹੈ ਮੇਰੀ ਆਤਮਾ, ਮੇਰਾ ਜੀਵਨ, ਮੇਰਾ ਸਭ ਕੁਝ ਮੰਗਦਾ ਹੈ।" ਇਹ ਮੇਰੇ ਲਈ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਸੀ। ਅਜਿਹਾ ਪ੍ਰੇਮ ਮੇਰਾ ਸਭ ਕੁਝ ਹੈ।

ਤਦ 1935 ਵਿਚ ਮੇਰੀ ਛੋਟੀ ਭੈਣ ਜੀਆਮਨੀ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ। ਉਹ ਮੈਥੋਂ ਛੋਟੀ ਸੀ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਦੋਵੇਂ ਬਹੁਤ ਇਕ ਦੂਜੇ ਦੇ ਨੇੜੇ ਸੀ। ਉਹ ਕੁਝ ਸਾਲਾਂ ਤੱਕ ਕੈਂਡੀ ਸੀਲੋਨ ਵਿਚ ਰਹੀ ਜਿੱਥੇ ਇਕ ਵਾਰ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਮਿਲਣ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਉਸਦਾ ਪਤੀ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਹੁਣ ਬਿਮਾਰੀ ਦੇ ਕਾਰਨ ਉਹ ਮਦਰਾਸ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਤੇ ਸੀ। ਉਹ ਰਸਤੇ ਵਿਚ ਸਾਡੀ ਮਾਂ ਦੇ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਕ੍ਰਿਸਚਨਪੀਟਾਹ ਵਿਚ ਰੁਕ ਗਈ ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਜਦ ਉਸ ਦਾ ਸਵਾਗਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਉਸਦੇ ਅਚਾਨਕ ਜਾਣ ਦਾ ਦੁੱਖ ਇਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਮੈਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਨੇੜੇ ਖਿੱਚ ਲਿਆਇਆ। ਅਸੀਂ ਕ੍ਰਿਸਚਨਪੀਟਾਹ ਦੀ ਵੱਲ ਯਾਤਰਾ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਇਹ ਸਾਡੇ ਬਚਪਨ ਦੇ ਕੁਝ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਵਾਪਿਸ ਲਿਆਇਆ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਪੁਰਾਣੇ ਪ੍ਰੇਮ ਦੀ ਭਲਾਈ ਦੀ ਯਾਦਗਾਰ ਨੂੰ ਬਣਾਇਆ। ਉੱਥੋਂ ਰੋਡ ਸਰੀਵੀਲੀਪੁੱਥਰ ਤੋਂ ਇਕ ਸੁੰਦਰ ਖਾੜੀ ਦੀ ਵੱਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਪਹਾੜਾਂ ਦੀ ਵੱਲ ਜੋ ਉਪਜਾਊ ਅਤੇ ਸਿੱਜੀ ਹੋਈ ਜ਼ਮੀਨ ਹੈ।

ਉੱਥੇ ਇਕ ਝੀਲ ਦੇ ਨੇੜੇ ਜਿਸਨੂੰ ਉਸਨੇ ਸਾਫ਼ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਦੁਬਾਰਾ ਇਸਤੇਮਾਲ

ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਬਣਾਇਆ, ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਦੀ ਦਾਦੀ-ਜੌਨ ਕ੍ਰਿਸਚਨ ਅਰੁਲਾਪਨ ਨੇ 1842 ਵਿਚ ਪਿੰਡ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕੀਤੀ। ਇਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਉਸਦੀ ਗਵਾਹੀ ਦੁਆਰਾ ਹਿੰਦੂਵਾਦ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਨਵਾਂ ਜਨਮ ਪਾਇਆ ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੇ ਇਸ ਜਗ੍ਹਾ ਦਾ ਨਾਮ ਕ੍ਰਿਸਚਨਪੀਟਾਹ ਰੱਖਿਆ ਸੀ। ਦੋ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਸਿਰਫ਼ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਉਸ ਨੇ ਮਿਸ਼ਨ ਦੀ ਤਨਖ਼ਾਹ ਦਾ ਤਿਆਗ ਕੀਤਾ। ਇਸ ਕਦਮ ਦਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਬਹੁਤ ਆਦਰ ਕੀਤਾ, ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ ਤੇ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਤੱਕ ਸੇਵਕਾਈ ਕਾਫੀ ਹੱਦ ਤੱਕ ਠੀਕ ਠਾਕ ਚੱਲਦੀ ਰਹੀ। ਜਦ ਅਸੀਂ ਜੀਆਮਨੀ ਨੂੰ ਅਰਾਮ ਦੇ ਲਈ ਸਵਾ ਦਿੱਤਾ ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲੱਗਾ ਕਿ ਇਸ ਅਦਭੁੱਤ ਜੀਵਨ ਦੀ ਨਿਹਚਾ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਇਸ ਸਥਾਨ 'ਤੇ ਕਾਫੀ ਪਿਆ। ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਇਸ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਗਏ।

ਦੱਖਣ ਦੋਰਾਈਰਾਜ ਤੋਂ ਸਾਡੇ ਵਾਪਿਸ ਜਾਣ ਤੇ, ਮੈਂ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਪ੍ਰੇਮ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਨਵੀਂ ਜਾਗ੍ਰਿਤੀ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਇਕੱਠੇ ਹੋ ਕੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪਏ। ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਅਸੀਂ ਇਕ ਵਚਨ ਪ੍ਰਤਿਗਿਆ ਦਾ ਬਣਾਇਆ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਸਵਰਗਦੂਤਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਭਵਿੱਖ ਵਿਚ ਉਸਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਦਾ। ਸਾਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਆਰੰਭ ਕਰਨਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਾਡੀ ਅਗਵਾਈ ਦੇ ਲਈ ਵੀ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਕ ਗੱਲ ਜੋ ਰਾਜਮਨੀ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦਸਵੰਧ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿਚ ਆਖੀ। ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਕਮਾਈ ਵਿਚੋਂ ਦਸਵੰਧ ਦੇਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਇਕ ਖੁਸ਼ਖ਼ਬਰੀ ਦੇ ਪ੍ਰਚਾਰਕ ਦੀ ਨਿਯੁਕਤੀ ਕੀਤੀ। ਇਕ ਕ੍ਰਿਸਚਨਪੀਟਾਹ ਦਾ ਵਿਅਕਤੀ ਜਿੱਥੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੱਖਣ ਦੇ ਪਿੰਡਾਂ ਵਿਚ ਜਿੱਥੇ ਪਹੁੰਚ ਨਹੀਂ ਸੀ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰੇ (ਉਹ ਸਾਡੀ ਅਣਵੇਖੀ ਦੇ ਦਿਨ ਸਨ, ਅਤੇ ਦੋਰਾਈਰਾਜ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਪੈਸਿਆਂ ਦਾ ਦਸਵੰਧ ਵੀ ਦਿੱਤਾ ਜੋ ਉਸਨੇ ਦੌੜ ਵਿਚੋਂ ਜਿੱਤੇ ਸਨ। ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਦੂਜੇ ਲੋਕ ਇਸ ਪ੍ਰੋਜੈਕਟ ਵਿਚ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਸ਼ਾਮਿਲ ਹੋ ਗਏ। ਇਹ ਚੰਗੇ ਵਿਚਾਰ ਸਨ ਜੋ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਉਦੇਸ਼ ਵਿਚ ਈਮਾਨਦਾਰ ਸੀ ਪਰ ਇਹ ਯੋਜਨਾ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਚੱਲੀ। ਪ੍ਰਭੂ ਸਾਡੇ ਤੋਂ ਕੀ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸਾਡੀਆਂ ਸੇਵਾਵਾਂ ਸਾਡਾ ਪੈਸਾ ਨਹੀਂ। ਆਪਣੇ ਸਥਾਨ ਤੇ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਘੱਲਣ ਦਾ ਕੋਈ ਵਿਕੱਲਪ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਅੰਤ ਵਿਚ ਖੁਦ ਪ੍ਰਚਾਰਕ ਆਇਆ ਕਿ ਤਨਖ਼ਾਹ ਦੇ ਅਧਾਰ ਤੇ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਠੀਕ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤਾਂ ਤਕਰੀਬਨ ਇਕ ਸਾਲ ਦੇ ਬਾਅਦ ਯੋਜਨਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ। ਜਦ ਅਸੀਂ ਜਾਣਿਆ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਸਾਡੇ ਲਈ ਦੂਜਾ ਕੰਮ ਰੱਖਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ।

ਉਸੇ ਸਾਲ ਅਕਤੂਬਰ ਵਿਚ 1935 ਨੂੰ ਇਕ ਖੁਸ਼ਖਬਰੀ ਦੇ ਪ੍ਰਚਾਰਕ ਤੋਂ ਸਾਧੂ ਕੋਚੀਕੁੰਜੁ ਮਦਰਾਸ ਖੁਸ਼ਖਬਰੀ ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਆਇਆ। ਉਸਦਾ ਇਕ ਆਸ਼ਰਮ ਤ੍ਰਿਵੇਂਦਰਮ ਦੇ ਕੋਲ ਪੋਨਾਮਮਲ ਸੰਨਿਆਸਨੀ ਦੇ ਅਤੇ ਦੂਜਿਆਂ ਦੇ ਸਹਿਯੋਗ ਨਾਲ ਚੱਲਣਾ ਸੀ। ਉਹ ਵਿਅਕਤੀ ਪੂਰਣ ਤੌਰ ਦੇ ਨਾਲ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਦੁਆਰਾ ਵਚਨ ਦੇ ਖੁਲਾਸੇ ਤੋਂ ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਸਹਾਇਤਾ ਮਿਲੀ। ਉਸਨੇ ਮਲਿਆਲਮ ਵਿਚ ਇਕ ਗੀਤ ਗਾਇਆ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੀ।

ਹਰ ਕੋਈ ਆਪਣੇ ਹੀ ਕੰਮ ਨੂੰ ਕਰਦਾ ਹੈ,

ਪਰ ਕੋਈ ਵੀ ਆਤਮਾ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਕੰਮ ਦੀ ਚਿੰਤਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਇਸਨੇ ਮੇਰੇ ਹਿਰਦੇ ਨੂੰ ਛੂਹ ਲਿਆ, ਇਹ ਉਸ ਸਮੇਂ ਮੇਰੇ ਲਈ ਬਿਲਕੁਲ ਸੱਚ ਸੀ। ਮੈਂ ਸਿਰਫ ਦੂਜਿਆਂ ਦੀ ਆਲੋਚਨਾ ਕਰਦਾ ਸੀ। "ਇਹ ਮਦਰਾਸ, "ਮੈਂ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕੀਤੀ, "ਕਿ ਇਹ ਥਾਂ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਦੇ ਲਈ ਨਹੀਂ ਹੈ।"

ਆਖ਼ਰੀ ਦਿਨ ਦੀ ਸਭਾ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਸੰਤ ਐਂਨਡਰਿਓ ਚਰਚ ਵਿਚ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਤਾਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸਭ ਗਵਾਹੀ ਦੇ ਕੇ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਮੈਦਾਨ ਵਿਚ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰੀਏ। ਮੈਂ ਸੰਗਦਾ-ਸੰਗਦਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੂਰੀ ਬਣਾਈ ਰੱਖਾਂਗਾ ਅਤੇ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ ਘਰ ਵਾਪਿਸ ਆ ਜਾਵਾਂਗਾ। ਉਸ ਜਲੂਸ ਵਿਚ ਦੋ ਲੜਕਿਆਂ ਨੇ ਬੈਨਰ ਫੜਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਇਹ ਲਿਖਿਆ ਸੀ, "ਉਸਦੇ ਪੁੱਤਰ ਯਿਸੂ ਦਾ ਲਹੂ ਸਾਨੂੰ ਸਾਰੇ ਪਾਪਾਂ ਤੋਂ ਸ਼ੁੱਧ ਕਰਦਾ ਹੈ" ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਜੁਆਨ ਲੋਕ ਗੀਤ ਗਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਜਾ ਰਹੇ ਸਨ। ਉਹ ਬਾਰਿਸ਼ ਦਾ ਮੌਸਮ ਸੀ ਅਤੇ ਦੁਪਿਹਰ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਹਵਾ ਚੱਲ ਰਹੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਕਾਲਰ ਵਾਲਾ ਸੂਟ, ਟਾਈ ਅਤੇ ਸਿੱਧੀ ਟੋਪੀ ਪਾਈ ਹੋਈ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸ ਜਲੂਸ ਤੋਂ ਅਲੱਗ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਸੀ। ਜਦ ਸੜਕ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੜਕਿਆਂ ਉਸ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ।" ਮੈਂ ਬੁੜਬੁੜਾਇਆ।

ਫਿਰ ਪ੍ਰਭੂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਰੂਪ ਨਾਲ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਬੋਲਿਆ: "ਤੇਰੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿਚ ਕੀ ਹੈ?" ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੈਂ ਇਹ ਅਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ ਮੇਰਾ ਘੁਮੰਡ ਚੂਰ-ਚੂਰ ਹੋ ਗਿਆ। ਮੈਂ ਦੌੜ ਕੇ ਸਾਹਮਣੇ ਗਿਆ ਅਤੇ ਇਕ ਲੜਕੇ ਤੋਂ ਸੋਟੀ ਫੜ ਲਈ। ਇਹ ਵੇਖ ਕੇ ਇਕ ਹੋਰ ਜੁਆਨ ਦੌੜਦਾ ਹੋਇਆ ਆਇਆ ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਇਕ ਹੋਰ ਸੋਟੀ ਫੜ ਲਈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਿਲ ਕੇ ਅਸੀਂ ਸੰਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਉਠਾ ਕੇ ਰੱਖਿਆ। ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੀ ਕ੍ਰਿਆਸ਼ੀਲ ਸੇਵਾ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕੀਤਾ।

¹ ਵਧੇਰੇ ਜਾਣਕਾਰੀ ਲਈ ਜੇ.ਸੀ.ਅਰੁਲਾਪਨ ਜਮੀਮਾਂ II ਵੇਖੋ

ਇਹ ਮੇਰੇ ਜੀਵਨ ਵਿਚ ਕ੍ਰਾਂਤੀ ਸੀ। ਉਸ ਦਿਨ ਤੋਂ ਮੈਂ ਖੁਸ਼ਖ਼ਬਰੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪੂਰੇ ਆਤਮਾ ਨਾਲ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਨ ਲੱਗਾ।

ਸਥਾਨਕ ਪੰਤੋਕੁਸਤ ਪਾਸਟਰ ਇਕ ਵਰਦਾਨ ਪਾਇਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਜਿਸਦੇ ਘਰ ਵਿਚ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਸਭਾਵਾਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਸਨ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਭਰਾ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਆਤਮਿਕ ਦਸ਼ਾ ਦੇ ਬੋਝ ਨੂੰ ਲੈਣ ਲੱਗੇ ਅਤੇ ਜੋ ਮੇਰੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਗੁਆਚੇ ਲੋਕ ਸਨ। ਉਸਨੇ ਸਾਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਸ਼ਾਮਿਲ ਹੋਣ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ। ਤੁਸੀਂ ਦੋਵੇਂ ਅਬਰਾਹਾਮ ਦੇ ਖੂਹ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੋ ਜਿਸਨੂੰ ਫ਼ਲਿਸਤੀਆਂ ਨੇ ਭਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ "ਤੁਹਾਨੂੰ ਫਿਰ ਤੋਂ ਖੁੱਲਣਾ ਹੋਵੇਗਾ" ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਮੇਰੀ ਗੱਲ ਹੈ ਮੇਰੀ ਸਿੱਖਿਆ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਹੈ ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਆ ਕੇ ਮੇਰੀ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰੋ "ਅਸੀਂ ਇੱਕੋ ਗੱਲ ਹੀ ਅਪਣਾਈ ਹੋਈ ਸੀ: ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ, ਜਦ ਅਸੀਂ ਇਕੱਠੇ ਪ੍ਰਚਾਰ ਲਈ ਗਏ। ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਪੰਤੋਕੁਸਤ ਧਾਰਮਿਕ ਸਿਧਾਂਤ ਪਰਾਈ ਭਾਖਿਆ ਬੋਲਣ ਤੇ ਕਿ ਆਤਮਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਤੇ ਇਸਦਾ ਹੋਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ, ਕਿ ਇਹ ਉਸਦਾ ਸਬੂਤ ਹੈ। ਇਸ ਧਾਰਮਿਕ ਸਿਧਾਂਤ ਤੋਂ ਅਸੀਂ ਥੋੜ੍ਹਾ ਬੇਚੈਨ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਇਕੱਠਿਆਂ ਅਸਧਾਰਨ ਖੁਸ਼ਖ਼ਬਰੀ ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕੀਤਾ ਮੁਕਤੀ ਮਸੀਹ ਦੇ ਲਹੂ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਹੈ।

ਇਸ ਗੱਲ ਨਾਲ ਉਹ ਸਹਿਮਤ ਹੋ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਅਸੀਂ ਲਗਾਤਾਰ ਸ਼ਨੀਵਾਰ ਅਤੇ ਛੁੱਟੀ ਵਾਲੇ ਦਿਨ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿਚ ਅਤੇ ਸੜਕਾਂ ਤੇ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਨ ਜਾਂਦੇ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਪਰਚੇ ਛਪਵਾਏ ਅਤੇ ਵੰਡੇ ਕੋਲਈ ਅਤੇ ਵੀਪੇਰੀ ਦੀਆਂ ਗਲੀਆਂ ਵਿਚ ਅਸੀਂ ਪੰਡਾਲ ਲਾ ਕੇ ਖੁਸ਼ਖ਼ਬਰੀ ਦੀ ਸਭਾ ਦਾ ਆਯੋਜਨ ਕੀਤਾ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਤਾਜ਼ਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਸਮਾਂ ਸੀ ਅਤੇ ਛੇਤੀ ਹੀ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਨੌਜੁਆਨ ਲੋਕ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਅਲੱਗ-ਅਲੱਗ ਵਰਗਾਂ ਤੋਂ ਇਸ ਚੰਗੇ ਕੰਮ ਵਿਚ ਸ਼ਾਮਿਲ ਹੋ ਗਏ।

ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ 1935 ਵਿਚ ਵੀਪੇਰੀ "ਗੋਸਪਲ ਲੀਗ" ਹੋਂਦ ਵਿਚ ਆਇਆ। ਇਸਦਾ ਕੋਈ ਸੰਵਿਧਾਨ ਨਹੀਂ ਸੀ ਨਾ ਮੈਂਬਰਸ਼ਿਪ ਨਾ ਦਾਨ ਦੀ ਸੂਚੀ, ਪਰ ਪ੍ਰਭੂ ਯਿਸੂ ਦੇ ਪ੍ਰੇਮ ਵਿਚ ਇਹ ਏਕਤਾ ਪਾਈ ਅਤੇ ਸਾਡਾ ਅਜ਼ਾਦ ਪੂਰਨ ਹਿਰਦੇ ਦਾ ਸਮਰਪਣ ਉਸਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਸੀ। ਇਸਦੇ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਭੂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਨੌਜੁਆਨਾਂ ਨੂੰ ਭਵਿੱਖ ਦੇ ਮਹਾਨ ਕੰਮ ਦੇ ਲਈ ਤਿਆਰ ਕਰਨ ਲੱਗਾ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਜੋ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਤੇ ਅਧਾਰਿਤ ਹੋਣ, ਸੰਸਥਾ ਦਾ ਨਹੀਂ ਪਰ ਮਸੀਹ ਵਿਚ ਜੀਵਨ। ਮੈਂ ਉਸ ਰਿਪੋਰਟ ਨੂੰ ਸੰਭਾਲ ਕੇ ਰੱਖਿਆ ਜੋ ਪਹਿਲੀ ਸਲਾਨਾ 16 ਅਕਤੂਬਰ, 1936 ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਜਿਸ ਵਿਚ ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨ ਦੇ ਚੀਫ਼ ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ

ਇੰਜੀਨੀਅਰ ਆਈ ਕੂਰੀਅਨ ਨੇ ਪ੍ਰਧਾਨਗੀ ਕੀਤੀ। ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਵਾਤਾਵਰਣ ਦੇ ਸਾਹ ਲੈਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਪ੍ਰੇਮ ਦੀ ਆਤਮਾ ਅਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਵਿਚ ਆਨੰਦ ਜਿਸ ਵਿਚ ਅਸੀਂ ਇਕੱਠੇ ਅੱਗੇ ਵਧੇ। ਮੈਂ ਸਹੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਲੰਬਾਈ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਇਸਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਇੱਥੇ ਪੇਸ਼ ਕਰਾਂ।

ਗੌਸਪਲ ਲੀਗ ਵੀਪੇਰੀ, ਮਦਰਾਸ ਦੇ 1935-36 ਦੇ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਸਲਾਨਾ ਰਿਪੋਰਟ

ਮੈਨੂੰ ਵੀਪੇਰੀ ਮਦਰਾਸ ਦੀ ਸਲਾਨਾ 1935-36 ਦੇ ਕੰਮਾਂ ਅਤੇ ਉੱਨਤੀ ਦੀ ਸਲਾਨਾ ਰਿਪੋਰਟ ਪੇਸ਼ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ। ਇਕ ਯਾਦਗਾਰ ਸਾਲ ਜਿਸ ਵਿਚ ਸਾਡੇ ਦਇਆਵਾਨ ਪਿਤਾ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ ਅਤੇ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਸਦੀ ਇੱਛਾ ਅਤੇ ਅੰਤਿਮ ਨੇਮ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਚੱਲੀਏ। "ਸਾਰੇ ਜਗਤ ਵਿਚ ਜਾ ਕੇ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰੋ" ਮੈਂ ਮਸੀਹ ਵਿਚ ਮਹਿਮਾ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਉਸਦੀ ਬੁਲਾਹਟ ਤੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਨੌਜੁਆਨ ਜੋ ਅਲੱਗ-ਅਲੱਗ ਮਿਸ਼ਨ ਦੇ ਸਨ ਜਾਂ ਅਲੱਗ-ਅਲੱਗ ਕਲੀਸੀਆਵਾਂ ਦੇ ਸਨ। ਖੁਦ ਉਸਦੇ ਸਤਰ ਤੇ ਖੜ੍ਹੇ ਰਹੇ ਅਤੇ ਇਹ ਜਲਾਲੀ ਕੰਮ ਆਪਣੇ ਵੱਧਦੇ ਹੋਏ ਜੋਸ਼ ਦੇ ਨਾਲ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ।

ਇਕ ਰਿਪੋਰਟ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਕੁਝ ਜ਼ਿਆਦਾ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਹਕੀਕਤ ਵਿਚ ਲੀਗ ਨੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਸਭ ਕੁਝ ਸਾਡੇ ਸੁਆਮੀ ਅਤੇ ਮੁਕਤੀਦਾਤੇ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਸਿਰਫ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਵੱਲੋਂ ਪੱਖ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸੀ। ਮੇਰੀ ਵਰਤਮਾਨ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਇਹ ਹੈ, ਕਿ ਸਿਰਫ ਗਵਾਹੀ ਦੇਣਾ ਜੋ ਵੱਡੇ-ਵੱਡੇ ਕੰਮ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਸਾਡੇ ਲਈ ਕੀਤੇ ਹਨ।

ਲੀਗ ਦਾ ਇਤਿਹਾਸ

ਲੀਗ ਦਾ ਇਕ ਹਲੀਮ ਇਤਿਹਾਸ ਸੀ। ਤਕਰੀਬਨ 2 ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਸ੍ਰੀਮਾਨ ਗੋਪਾਲ ਡੈਨੀਅਲ ਇਕ ਸਵੈ-ਸੇਵਕ, ਸੁਆਰਥਗੀਣ ਮਸੀਹ ਦੇ ਲਈ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਕੁਝ ਸਮਰਪਿਤ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਇਕੱਠਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਬੁੱਧਵਾਰ ਅਤੇ ਐਤਵਾਰ ਦੀ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਘਰ ਵਿਚ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਸਭਾ ਆਰੰਭ ਕੀਤੀ। ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸੁਣਿਆ ਅਤੇ ਇਸ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਨੂੰ ਬਹੁਤਾਇਤ ਨਾਲ ਆਸ਼ੀਸ਼ ਦਿੱਤੀ। ਜਿਵੇਂ ਹਰ ਸਲਾਹ ਲਈ ਜ਼ਿਆਦਾ ਤੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਲੋਕ ਸ਼ਾਮਿਲ ਹੁੰਦੇ ਰਹੇ ਹੁਣ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਘਰ ਦੀ ਤਲਾਸ਼ ਕਰਨੀ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿਚ ਜ਼ਿਆਦਾ ਜਗ੍ਹਾ ਹੋਵੇ। ਇਸ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀ ਨੂੰ ਵੇਖਦੇ ਹੋਏ ਸ੍ਰੀਮਾਨ ਦੀਵਾਪੀਰੀਅਨ ਜੋ ਹੁਣ ਲੀਗ ਦੇ ਕ੍ਰਿਆਸ਼ੀਲ ਮੈਂਬਰ ਹਨ, ਆਪਣਾ ਵੱਡਾ ਕੰਪਾਊਂਡ ਸ੍ਰੀਮਾਨ ਗੋਪਾਲ ਡੈਨੀਅਲ ਨੂੰ ਇਕ ਛੰਨ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਦਿੱਤੀ, ਜਿਸਦਾ ਨਿਰਮਾਣ

ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਅਰੂਣ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਜੋ ਪਰਾਮਬੁਰ ਅਪਰਾਧੀ ਬਸਤ ਤੋਂ ਬਦਲਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਵਰਤਮਾਨ ਫੰਨ ਦਾ ਅੱਧਾ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਤੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਲੋਕ ਜਮ੍ਹਾਂ ਹੋਣ ਲੱਗੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਾਨੂੰ ਵਰਤਮਾਨ ਹਾਲ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਲੋੜ ਪਈ।

ਹੁਣ ਜੋ ਗੱਲਾਂ ਹੋਈਆਂ ਉਸਦੀ ਦੁਹਰਾਈ ਇਹ ਹੈ। ਪਿੱਛਲੇ ਅਕਤੂਬਰ ਵਿਚ ਸਾਧੂ ਕੋਟਚੂ ਕੁੰਜੂ ਟਰਵਨਕੋਰ ਤੋਂ ਮਦਰਾਸ ਵਿਚ ਆਇਆ ਸੀ। ਤਿੰਨ ਦਿਨ ਉਸਨੂੰ ਸਾਡੇ ਵਿਚ ਬੋਲਣ ਲਈ ਸੱਦਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਇਸ ਸਥਾਨ ਤੇ ਸਭਾਵਾਂ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕੇ ਕਿਉਂਕਿ ਮੀਂਹ ਬਹੁਤ ਪੈ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਸਾਡੇ ਇਹ ਹਲਾਤ ਵੇਖ ਕੇ ਰੈਵ. ਸੁਬਰਾਮਨੀਅਨ ਨੇ ਸੇਂਟ ਐਂਡਰ ਚਰਚ ਸਾਨੂੰ ਦੇ ਦਿੱਤਾ। ਬਹੁਤ ਵੱਡੀ ਭੀੜ ਸਾਧੂ ਨੂੰ ਸੁਣਨ ਲਈ ਇਕੱਠੀ ਹੋਈ। ਤਿੰਨ ਦਿਨ ਤੱਕ ਉਸਨੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਵਚਨ ਦਾ ਆਪਣੀ ਬੁਲੰਦ ਅਵਾਜ਼ ਨਾਲ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਤੀਜੇ ਦਿਨ 20 ਅਕਤੂਬਰ 1935 ਨੂੰ ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਭਨਾਂ ਨੂੰ ਸੱਦਾ ਦਿੱਤਾ ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਸੇਵਾ ਦੇ ਲਈ ਚਾਹਵਾਨ ਹਨ ਤਾਂ ਚਰਚ ਦੇ ਕੰਪਾਊਂਡ ਵਿਚ ਇਕੱਠੇ ਹੋ ਜਾਣ। ਤਾਂ ਜੋ ਸੜਕਾਂ ਤੇ ਜਾ ਕੇ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਨ। 4 ਵਜੇ ਸ਼ਾਮ ਥੋੜ੍ਹੇ ਲੋਕ ਇਕੱਠੇ ਹੋਏ ਅਤੇ ਥਾਨਾ ਸੜਕ ਤੋਂ ਪੁਰਾਸੇਟਕਮ ਵਿਚ ਜਲੂਸ ਕੱਢ ਕੇ ਡਰੰਮ, ਸਾਰੰਗੀ ਦੇ ਨਾਲ ਗੀਤ ਗਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਨਿੱਕਲੇ। ਉਸ ਦਿਨ ਅਤੇ ਉਸ ਘੰਟੇ ਵਿਚ ਗੋਸਪਲ ਲੀਗ ਦਾ ਜਨਮ ਹੋਇਆ। ਉਸ ਐਤਵਾਰ ਤੋਂ ਲੋਕ ਹਰ ਐਤਵਾਰ ਨੂੰ ਬਿਨ੍ਹਾਂ ਰੁਕੇ ਲਗਾਤਾਰ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਰਹੇ। ਲੀਗ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਵੱਧ ਕੇ 7 ਤੋਂ 30 ਹੋ ਗਈ।

ਲੀਗ ਦਾ ਉਦੇਸ਼

ਇਸਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਕਿ ਲੀਗ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਖੁਸ਼ਖਬਰੀ ਦੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਵਿਚ ਕਰਨੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਯਿਸੂ ਦਾ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਸੁਣਿਆ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੇ ਵਿਚੋਂ ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੂੰ ਜਾਣ ਕੇ ਹੈਰਾਨੀ ਹੋਵੇਗੀ ਕਿ ਮਦਰਾਸ ਵਿਚ ਮੀਲੋ ਮੀਲ ਸੜਕਾਂ ਤੇ ਖੁਸ਼ਖਬਰੀ ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਹੀ ਲੋਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕਰਕੇ ਇਸਤਰੀਆਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਦਾ ਅਦਭੁੱਤ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਸੁਣਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਲੀਗ ਦੇ ਲਈ ਦਰਦਨਾਕ ਸੀ ਅਤੇ ਹੈਰਾਨਗੀ ਹੋਈ ਕਿ ਜੋ ਲੋਕ ਮਸੀਹੀਆਂ ਦੇ ਵਿਚ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ ਉਹ ਮਸੀਹ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਮੁਕਤੀ ਤੋਂ ਅਣਜਾਣ ਸਨ। ਲੀਗ ਦੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸਮਰਪਿਤ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਮਸੀਹ ਵਿਚ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਹ ਸੰਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਹਰ ਇਕ ਘਰ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਵਿਸਥਾਰਪੂਰਵਕ ਸਿਖਾਉਣਗੇ।

ਸ਼ੋਲਪੁਰਮ ਦੇ ਨੇੜੇ ਪਹਾੜ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਇਕ ਪਿੰਡ ਹੈ

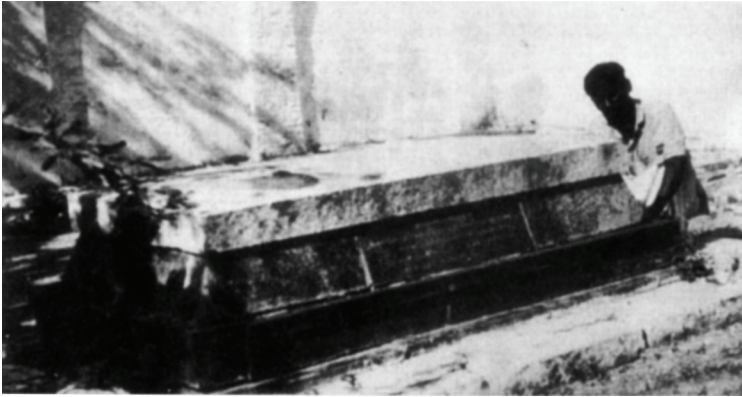

ਮੀਨਾਕਸ਼ੀ ਮੰਦਿਰ ਦਾ ਮੁੱਖ ਦਰਵਾਜ਼ਾ
ਮਦੁਰੇ

ਇਸ ਪ੍ਰੋਜੈਕਟ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦੇ ਲਈ ਅਤੇ ਇਕ ਦਿਲੇਰ ਅਤੇ ਚੰਗਾ ਤਰੀਕਾ ਸੜਕਾਂ ਤੇ ਜਾਣ ਦੇ ਜਲੂਸ ਵਿਚ ਜਾ ਕੇ ਗਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਸਾਥੀਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਡਰੰਮ ਅਤੇ ਸੰਗੀਤ ਯੰਤਰਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਅਪਨਾਇਆ। ਬੈਨਰ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਵੇਖ ਰਹੇ ਹੋ ਉਸ ਨੂੰ ਦੋ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਕ ਦੋੜਦਾ ਹੋਇਆ ਆਦਮੀ ਜੀਵਨ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਸੰਦੇਸ਼। ਬੈਨਰ ਉੱਪਰ ਉਸੇ ਉਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਚੁਣੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਆਇਤਾਂ ਲਿਖੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਹਨ।

ਪਰਚੇ ਵੰਡਣ ਵਿਚ ਸੰਗੀਤ ਨੇ ਸਾਡੀ ਸਹਾਇਤਾ ਕੀਤੀ ਜਦ ਲੋਕ "ਤਮਾਸ਼ਾ" ਵੇਖਣ ਬਾਹਰ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕੇ ਇਸ ਜਲੂਸ ਵਿਚ ਜਾਣ ਕਰਕੇ ਸਾਡੀ ਝਿਜਕ ਸ਼ਰਮ ਅਤੇ ਡਰ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨ ਵਿਚ ਸਹਾਇਤਾ ਕੀਤੀ ਹੈ।

ਸ਼ਿਵਾਕਾਸ਼ੀ ਵਿਚ ਥੋਮਸ ਜੀ.ਰੇਡਲੇਂਡ ਦੀ ਕਬਰ

ਹੈਂਡਮਾਸਟਰ 1892-1927
ਸੀ.ਐੱਮ.ਐੱਸ. ਹਾਈ ਸਕੂਲ
ਸਰੀਵੀਲੀਪੁਥੁਰ

ਕੁਝ ਮੈਂਬਰ ਬੈਜ ਪਹਿਨਣ ਤੋਂ
ਝਿਜਕ ਰਹੇ ਸਨ ਨਾਲ ਹੀ ਸੜਕਾਂ
'ਤੇ ਗੀਤ ਗਾਉਣ ਵਿਚ ਵੀ, ਬੈਨਰ
ਉਠਾਉਣ ਅਤੇ ਡਰੰਮ ਵਜਾਉਣ
ਵਿਚ ਵੀ ਝਿਜਕ ਰਹੇ ਸਨ। ਪਰ
ਹੁਣ ਪ੍ਰਭੂ ਯਿਸੂ ਦੀ ਸਤੂਤੀ ਹੋਵੇ
ਹਰ ਕੋਈ ਇਹ ਕਰਨ ਲਈ
ਤਿਆਰ ਹੈ, ਅਤੇ ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ
ਹਲੀਮ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਕੰਮ ਉਸ ਦੇ
ਜਲਾਲੀ ਨਾਮ ਦੇ ਲਈ। ਉਸ
ਭਾਈ ਦਾ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਧਿਆਨ ਕਰਨਾ
ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜੋ ਅਪਰਾਧੀ ਬਸਤੀ
ਦਾ ਸੀ ਜੋ ਇਸ ਲੀਗ ਦਾ ਲੂਣ
ਹੈ। ਉਹ ਅਪਰਾਧੀ ਅਤੇ ਡਕੈਟ
ਸੀ। ਹੁਣ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੁਕਤੀਦਾਤੇ ਦੀ
ਮਹਿਮਾ ਲਈ ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ
ਚੋਰੀ/ਡਾਕਾ ਮਾਰਨ ਤੋਂ ਬਦਲ ਕੇ
ਆਤਮਾ ਜਿੱਤਣ ਵਾਲਾ ਬਣਾ
ਦਿੱਤਾ।

ਲੇਖਕ (ਐੱਲ) ਆਪਣੇ ਵੱਡੇ ਭਰਾ ਦੇ ਨਾਲ
ਡਬਲਯੂ.ਜੀ.ਰਤਨਾਸਾਮੀ ਅਤੇ (ਬੈਠੇ) ਸੁੰਦਰ-
ਰਾਜ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਵੱਡੀ ਭੈਣ ਦੇ ਪਤੀ
ਗਨਾਬਾਕਿਅਨ

ਸਟਾਫ਼ ਗਰੁੱਪ ਦਾ ਹਿੱਸਾ
ਐੱਮ.ਐੱਸ.ਐੱਮ. ਰੇਲਵੇ
ਆਡਿਟ ਵਿਭਾਗ 1934

ਮਦਰਾਸ ਅਤੇ ਦੱਖਣ ਮਰਾਠਾ ਰੇਲਵੇ ਦਾ ਦਫ਼ਤਰ ਮਦਰਾਸ ਸ਼ਹਿਰ

ਲੀਗ ਦੀਆਂ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ

ਮੈਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਭਨਾਂ ਨੂੰ ਜੋ ਇਕੱਠੇ ਹੋਏ ਹਨ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਇਹ ਲੀਗ ਦੇ ਲਈ ਸੰਭਵ ਕੀਤਾ ਕਿ ਪੁਰਾਸਾਵਾਕਮ, ਵੀਪੇਰੀ, ਕੋਸਾਪੇਟ, ਵੀਸਾਰਪੇਡੀ, ਚੋਲੀਆ ਅਤੇ ਪੀਰਾਮਿਟ ਦੀਆਂ ਗਲੀਆਂ ਵਿਚ ਬੀਜ ਬੀਜਿਆ ਜਾ ਸਕਿਆ। ਕ੍ਰਿਸਮਸ ਦੀਆਂ ਛੁੱਟੀਆਂ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਲੀਗ ਨੇ ਪਾਰਕ ਫੇਅਰ ਵਿਚ ਪ੍ਰਤੀਦਿਨ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਪਰਚੇ (ਟਰੈਕਸ) ਵੰਡੇ। ਜਦ ਕਦੇ ਅਸੀਂ ਗਏ ਉਸਦੇ ਨਾਮ ਦੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਹੋਵੇ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਮਿਲੇ। ਆਰੰਭ ਵਿਚ ਆਰੀਆ ਸਮਾਜ ਦੁਆਰਾ ਕੁਝ ਵਿਰੋਧ ਜ਼ਰੂਰ ਹੋਇਆ ਸੀ; ਪਰ ਉਹ ਜ਼ਿਆਦਾ ਦੇਰ ਟਿਕ ਨਾ ਸਕੇ। ਯਿਸੂ ਦੇ ਨਾਮ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਾਰੇ ਯਤਨਾਂ ਨੂੰ ਛਿੰਨ-ਭਿੰਨ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਹੁਣ ਉਹ ਕਦੇ-ਕਦੇ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਆਉਂਦੇ ਹਨ।

ਸਾਡੇ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦਾ ਤਰੀਕਾ ਉਸਦੇ ਸਥਾਨ ਦੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ 3 ਜਾਂ 3:30 ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਕੁਝ ਕਦਮ ਅਸੀਂ ਟਰੈਕਸ ਵੰਡਦੇ ਜਾਂਦੇ ਅਤੇ ਸੁਵਿਧਾਜਨਕ ਸਥਾਨ ਤੇ ਰੁਕਦੇ ਕਿ ਸੰਦੇਸ਼ ਦਿੰਦੇ ਅਤੇ ਤਦ ਅੱਗੇ ਵੱਧਦੇ ਅਤੇ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ 6:30 ਸ਼ਾਮ ਤੱਕ ਕਰਦੇ। ਸ੍ਰੀਮਾਨ ਗੋਪਾਲ ਡੈਨੀਅਲ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ, ਕਿ ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਰਿਪੋਰਟ ਵਿਚ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ। ਪਰ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨਾ ਅਸੰਭਵ ਸੀ। ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਤਾਂ ਆਯੋਜਿਕ ਸਨ ਪ੍ਰੇਰਣਾ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਅਤੇ ਲੀਗ ਦੇ ਆਗੂ ਸਨ। ਹਰ ਬੁੱਧਵਾਰ ਅਤੇ ਐਤਵਾਰ ਨੂੰ ਹਿੱਲਾ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਸੰਦੇਸ਼ਾਂ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਨਵੀਂ ਸ਼ਕਤੀ ਅਤੇ ਨਵਾਂ ਜੋਸ਼ ਦਿੱਤਾ। ਖੁਦ ਨਵਾਂ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਵੀ ਉਹ ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਿਮ ਦੀ ਵੱਡੀ ਭੀੜ ਦਾ ਧਿਆਨ ਆਪਣੀ ਵੱਲ ਖਿੱਚ ਲੈਂਦਾ ਸੀ। ਆਪਣੀ ਗਵਾਹੀ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੀ ਚਰਚਾ ਦੁਆਰਾ ਉਹ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਮਨਾਂ ਨੂੰ ਮੋਹ ਲੈਂਦਾ ਸੀ। ਪ੍ਰਭੂ ਉਸਨੂੰ ਆਸ਼ਿਸ਼ ਦੇਵੇ ਕਿ ਉਹ ਇਸ ਮਦਰਾਸ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿਚ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਜਿੱਤ ਸਕੇ।

ਜੇ ਕੁਝ ਅਸੀਂ ਕੀਤਾ ਉਹ ਬਹੁਤ ਥੋੜ੍ਹਾ ਹੈ-ਅਜੇ ਤੱਕ ਕੁਝ ਕਰਨਾ ਬਾਕੀ ਹੈ। ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਤਿੰਨ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦਾ ਕਾਰਜਕ੍ਰਮ ਹੈ ਜੋ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਸਾਲ ਦੇ ਲਈ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਨਾਲ ਅਸੀਂ ਪੇਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਾਂ:

- i. ਆਪਣੀਆਂ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਨੂੰ ਪਾਰਕ ਟਾਊਨ, ਜੌਰਜ ਟਾਊਨ ਅਤੇ ਚੀਨਤਾਦਰੀਪੈਟ ਵਿਚ ਅੱਗੇ ਵਧਾਇਆ।

- ii. ਹਰ ਸ਼ਾਮ ਟੈਕਸ ਐਗਮੋਰ ਅਤੇ ਸੈਂਟਰਲ ਸਟੇਸ਼ਨਾਂ ਤੇ ਮੁਸਾਫਿਰਾਂ ਨੂੰ ਵੰਡੀਏ;
- iii. ਹਫ਼ਤੇ ਦੇ ਵਿਚ ਪ੍ਰਚਾਰ ਦਾ ਕੰਮ ਵੀ ਆਯੋਜਿਤ ਕਰੀਏ।

ਅਸੀਂ ਈਮਾਨਦਾਰੀ ਨਾਲ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਆਪਣੀ ਅਦਭੁੱਤ ਦਇਆ ਨਾਲ ਇਸ ਕੰਮ ਨੂੰ ਸਫਲਤਾਪੂਰਵਕ ਕਰਨ ਵਿਚ, ਅਤੇ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਸਾਲ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਸਾਡੀ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰੇ।

ਲੀਗ ਦੀ ਆਰਥਿਕ ਵਿਵਸਥਾ

ਇਹ ਤਾਂ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੀ ਹਰ ਰਿਪੋਰਟ ਵਿਚ ਹੈ ਕਿ ਆਮਦਨ ਅਤੇ ਖਰਚੇ ਦਾ ਲੇਖਾ-ਜੋਖਾ ਪੇਸ਼ ਕਰੀਏ। ਪਰ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਾਡਾ ਕੋਈ ਖਾਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੈਂਬਰਸ਼ਿਪ ਮੁਫਤ ਹੈ-ਹਕੀਕਤ ਵਿਚ ਮੈਂਬਰਸ਼ਿਪ ਵਰਗੀ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਹੈ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਸਭ ਦੇ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਹੈ। ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਦਾਨ ਦੀ ਸੂਚੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕੇਵਲ ਅਜ਼ਾਦ ਇੱਛਾ ਨਾਲ ਦੇਣ ਵਾਸਤੇ ਬਕਸਾ ਰੱਖਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਆਪਣੀਆਂ ਸਭਾਵਾਂ ਵਿਚ ਚੰਦਾ ਨਹੀਂ ਲੈਂਦੇ ਨਾ ਅਸੀਂ ਕਿਸੇ ਕੋਲੋਂ ਮੰਗਦੇ ਹਾਂ। ਸਾਡਾ ਕੋਈ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ, ਖਜ਼ਾਨਚੀ ਅਤੇ ਸੈਕਟਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਕੋਈ ਰਜਿਸਟਰ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦੇ ਨਾ ਕੋਈ ਲਿਖਣ ਪੜ੍ਹਨ ਵਾਲਾ ਕੰਮ। ਨਾ ਅਸੀਂ ਦਿੰਦੇ ਨਾ ਮੰਗਦੇ ਹਾਂ। ਇਸ ਲੀਗ ਦੀ ਸਫਲਤਾ ਦਾ ਭੇਤ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਪੈਸੇ ਦਾ ਲੈਣ ਦੇਣ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਕੰਮ ਦੇ ਲਈ ਜੋ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੁੰਦਾ ਬਿਨ੍ਹਾਂ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀ ਦੇ ਸਾਨੂੰ ਮਿਲ ਜਾਂਦਾ। ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਟਰੈਕਸ ਅਤੇ ਗੀਤਾਂ ਦੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਛਪਵਾਈਆਂ।

ਮਿੱਤਰੇ ਹੁਣ ਮੈਂ ਸਮਾਪਤੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ: ਸਾਨੂੰ ਤੁਹਾਡਾ ਪੈਸਾ ਨਹੀਂ ਪਰ ਤੁਹਾਡੇ ਜੁਆਨ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਮੈਂ ਨਿਮਰਤਾ ਸਹਿਤ ਤੁਹਾਡੇ ਅੱਗੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਆਪਣੇ ਨੌਜਵਾਨਾਂ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਾਓ ਅਤੇ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰੋ ਕਿ ਉਹ ਆਉਣ ਅਤੇ ਇਸ ਜਲਾਲੀ ਕੰਮ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਬਣਨ।

“ਦਿਨ ਹੁੰਦੇ ਹੁੰਦੇ ਉਹ ਦੇ ਕੰਮ ਕਰੀਏ... ਰਾਤ ਚੱਲੀ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਕੰਮ ਕਰ ਸਕਦਾ।”

ਮੁਫਤ ਚਰਚ ਮਿਸ਼ਨ ਰੋਇਆਪੁਰਮ ਦੇ ਪਾਸਟਰ ਰੈਵ.ਐੱਸ. ਪਰਮਾਨੰਦਮ ਵਰਦਾਨ ਪਾਏ ਪਾਸਟਰ ਨੇ ਇਸ ਰਿਪੋਰਟ ਦੀ ਰੀਸ ਕਰਕੇ ਵਚਨ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਰੂਪ ਨਾਲ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕੀਤਾ। “ਜੇ” ਲੂਕਾ 14:26,27 “ਕੋਈ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਆਵੇ ਅਰ ਆਪਣੇ ਪਿਉ ਅਤੇ ਮਾਂ ਅਤੇ ਤੀਵੀਂ ਅਤੇ ਬਾਲ ਬੱਚਿਆਂ ਅਤੇ ਭਾਈਆਂ ਅਤੇ ਭੈਣਾਂ ਨਾਲ ਸਗੋਂ ਆਪਣੀ ਜਾਨ ਨਾਲ ਵੀ ਵੈਰ ਨਾ ਰੱਖੇ ਤਾਂ ਉਹ ਮੇਰਾ ਚੇਲਾ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਜੇ ਕੋਈ ਆਪਣੀ ਸਲੀਬ ਚੁੱਕ ਕੇ ਮੇਰੇ ਮਗਰ ਨਾ

ਆਵੇ ਮੇਰਾ ਚੇਲਾ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ।"

ਇਹੀ ਉਹ ਤਰੀਕਾ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿਚ ਉਸਦੀ ਸੰਤਾਨ ਹੋ ਕੇ ਅਸੀਂ ਸਭ ਤੋਂ ਅਸਾਨ ਰਾਹ ਭਾਲਿਆ ਅਤੇ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਸੁਭਾਵਿਕ ਤਰੀਕਾ। ਅਸੀਂ ਦਫ਼ਤਰ ਵਿਚ ਬੈਠੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਨਹੀਂ ਸੀ ਇਕ ਆਮ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੰਸਥਾ ਵਾਂਗੂੰ, ਮਿਸ਼ਨਾਂ ਤੋਂ ਫੰਡ ਲੈਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ (ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਕਰ ਵਿਦੇਸ਼ਾਂ ਤੋਂ) ਅਸੀਂ ਮਸੀਹ ਵਿਚ ਸਭ ਭਾਈ ਸੀ। ਜੋ ਕੁਝ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਸੀ ਉਸ ਸਭ ਦੇ ਨਾਲ ਅਸੀਂ ਉਸਦੀ ਸੇਵਾ ਦੇ ਲਈ ਸਮਰਪਿਤ ਸੀ।

ਜ਼ਦ ਮੈਂ ਹਠੇਰੇ ਵਿੱਚ ਬੈਠਾ

ਮੀਕਾਹ 7:8

1935-1937 ਤੱਕ ਤਿੰਨ ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਲਈ ਅਸੀਂ ਖੁਸ਼ਖ਼ਬਰੀ ਵਿੱਚ ਆਨੰਦ ਨਾਲ ਇਕੱਠੇ ਹੋ ਕੇ ਮਿਹਨਤ ਕਰਦੇ ਰਹੇ, ਆਪਣੇ ਬੇਸ਼ਕੀਮਤੀ ਸਮਾਂ ਅਤੇ ਸਾਧਨਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕੀਤਾ। ਹਰ ਸ਼ਹਿਰ ਦੀਆਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਕਲੀਸਿਆਵਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਜੁੜ ਗਏ ਸੀ। ਹੁਣ ਮੈਂ ਬਰੋਡਵੇ ਵਿੱਚ ਸੀ.ਐੱਮ.ਐੱਸ. ਦੇ ਟੱਕਰ ਚਰਚ ਦਾ ਮੈਂਬਰ ਸੀ। ਮੇਰਾ ਭਰਾ "ਆਰ.ਪੀ. ਦੋਰਾਈਰਾਜ" ਉਸ ਸਮੇਂ ਸੇਂਟ ਪੌਲ ਦੇ ਐੱਸ.ਪੀ.ਜੀ. ਕਲੀਸਿਆ ਵੀਪੇਰੀ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਜਿੱਥੇ ਉਸਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੇ ਬੱਚੇ ਸੁਗਨਥੀਅ ਨੇ ਯਰਦਨ ਨਦੀ ਵਿੱਚ ਬਪਤਿਸਮਾ ਲਿਆ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਕਾਰਨਾਂ ਨਾਲ ਉਸਦੀ ਬਦਲੀ ਸਕਾਟਿਸ ਪ੍ਰੈੱਸਬੀਟੇਰੀਅਨ ਸੇਂਟ ਐਂਡਰਿਊ ਚਰਚ ਚੋਲਾਏ ਵਿੱਚ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਦੂਜੇ ਲੀਗ ਦੇ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਅਲੱਗ-ਅਲੱਗ ਸੰਸਥਾਵਾਂ ਤੋਂ ਸਨ। ਫਿਰ ਵੀ ਅਲੱਗ-ਅਲੱਗ ਪਿਛੋਕੜ ਤੋਂ ਹੋ ਕੇ ਵੀ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਪਾਇਆ ਕਿ ਸਾਡੀਆਂ ਇੱਛਾਵਾਂ ਸਨ ਗੁਆਚੇ ਹੋਇਆਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਮਸੀਹ ਯਿਸੂ ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਇਸ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਕਲੀਸਿਆਵਾਂ ਦੀਆਂ ਚੰਗੀਆਂ ਇੱਛਾਵਾਂ ਦਾ ਆਨੰਦ ਲਿਆ ਹੈ।

ਹਰ ਐਤਵਾਰ ਸਵੇਰੇ ਅਤੇ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਅਤੇ ਛੁੱਟੀਆਂ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਅਸੀਂ ਆਪਣਾ ਹਿਰਦੇ ਅਤੇ ਆਤਮਾ ਸੜਕਾਂ ਤੇ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਲਗਾ ਕੇ ਰੱਖਦੇ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਇਹ ਕੰਮ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਹਿੰਦੂ ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚਿਆ ਅਤੇ ਉਹ ਇਸਦੇ ਦੁਆਰਾ ਬਦਲੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਰੂਪ ਨਾਲ ਪੁਰਮ ਮੈਗਜ਼ੀਨ ਜਿੱਥੇ ਪੂਰਵ ਹਿੰਦੂ ਆਪਣੇ ਗੁਆਂਢੀਆਂ ਲਈ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ, ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਖੁਸ਼ਖ਼ਬਰੀ ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਬਹੁਤ ਘਰਾਂ ਵਿੱਚ ਫੈਲ ਗਿਆ। ਦੋਰਾਏਰਾਜ ਹਰ ਸ਼ਾਮ ਵਫ਼ਾਦਾਰੀ ਨਾਲ ਨਵੇਂ

ਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਨੂੰ ਬਾਈਬਲ ਆਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਲਈ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਨਵੇਂ ਬਦਲੇ ਹੋਏ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਪਰਿਚੈ ਕਲੀਸਿਆ ਵਿਚ ਕਰਾਇਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀ ਜਗ੍ਹਾ ਤੇ ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਰਗ ਦੇ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਮਦਰਾਸ ਡਾਇਓਸਿਸ ਦਾ ਰਸਾਲਾ ਜਨਵਰੀ 1940 ਵਿਚ, "ਡਾਇਆਸਿਸ ਵਿਚ ਮਿਸ਼ਨਰੀ ਇੰਟਰਪਰਾਈਜ" ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਹੈ ਜੋ ਇਕੋ-ਇਕ ਰਿਪੋਰਟ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਹੈ ਜੋ ਪਿੱਛਲੇ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਵਿਚ ਆਈ। ਸ਼ਹਿਰੀ ਇਲਾਕਿਆਂ ਦੇ ਲਈ ਸਹਾਇਕ ਸਿਰਲੇਖ ਹੈ "ਸੀ.ਐੱਮ.ਐੱਮ. ਨੋਰਦਨ ਪੈਰਾਗਰਾਫ ਮਦਰਾਸ" ਵਿਚ ਇੱਥੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਜ਼ਰੂਰੀ ਪੈਰ੍ਹੇ ਦੁਬਾਰਾ ਬਣਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। (ਲੜੀ XXXV ਨੰਬਰ 1 ਪੰਨੇ 24, 25):

ਇਹ ਸਰਵ-ਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਨੂੰ ਧੰਨਵਾਦ ਅਤੇ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਨਾਲ ਖੁਸ਼ਖਬਰੀ ਦੇ ਕੰਮ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿਚ ਇਸ ਪਾਸਟਰਾਂ ਦੀ (ਕਲੀਸਿਆ) ਨੇ ਕਾਫੀ ਚੰਗੇ ਨਤੀਜੇ ਦਿੱਤੇ ਹਨ। ਖੁਸ਼ਖਬਰੀ ਦੇ ਪ੍ਰਚਾਰ ਦਾ ਕੰਮ ਕਲੀਸਿਆ ਦੇ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਚਲਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਸਵੈ-ਸੇਵਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਖ਼ਾਮੋਸ਼ੀ ਨਾਲ ਕਈ ਮਹੀਨਿਆਂ ਤੱਕ ਚੱਲਦਾ ਰਿਹਾ ਜਿਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਖ਼ਾਸ ਨਤੀਜਾ ਨਹੀਂ ਨਿੱਕਲਿਆ ਕੇਵਲ ਵੱਡਿਆਂ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਬਪਤਿਸਮਾ ਹੁਣੇ-ਹੁਣੇ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਬਾਈਬਲ ਅਧਿਐਨ ਦੇ ਮੈਂਬਰ ਅਤੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਗਰੁੱਪ ਦੀ ਸੰਗਤੀ ਹਮੇਸ਼ਾ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿਚ ਖੁਸ਼ਖਬਰੀ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਪਿੱਛਲੇ ਮਾਰਚ ਦੇ ਮਹੀਨੇ ਵਿਚ ਇਹ ਪਛਾਣਿਆ ਗਿਆ ਜੋ ਸਾਡੇ ਵੱਡੇ ਆਨੰਦ ਦਾ ਕਾਰਨ ਸੀ ਕਿ ਇਕ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੁੱਲ੍ਹ ਰਿਹਾ ਸੀ ਇਕ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਖੁਸ਼ਖਬਰੀ ਦੇ ਪ੍ਰਚਾਰ ਦੇ ਕੰਮ ਦੇ ਲਈ ਇਕ ਸਥਾਨ ਜੋ ਵਾਇਸਾਰਪੇਡੀ ਕਹਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਜਾਰਜ ਟਾਊਨ ਤੋਂ 2½ ਮੀਲ ਦੀ ਦੂਰੀ 'ਤੇ ਇਕ ਬਸਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੇ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇ ਲਈ ਸਵੈ-ਸੇਵਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਆਰ.ਆਰ.ਰਾਜਮਨੀ ਦੇ ਅਧੀਨ ਦਿੱਤੇ ਜੋ ਉੱਤਰੀ ਕਲੀਸਿਆ ਦਾ ਮੈਂਬਰ ਸੀ। ਨਵੀਆਂ ਕਲੀਸਿਆਵਾਂ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਝੁੰਡ ਅਪ੍ਰੈਲ 1, 1939 ਨੂੰ ਬਪਤਿਸਮੇ ਦੇ ਲਈ ਆਇਆ। ਜਦ 12 ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਕਲੀਸਿਆ ਵਿਚ ਸ਼ਾਮਿਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਮਦਰਾਸ ਦੇ ਲਾਰਡ ਬਿਸ਼ਪ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਪਤਿਸਮਾ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਸਨ। ਦੂਜੇ ਨਵੇਂ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਦਾ ਝੁੰਡ ਉਸੇ ਇਲਾਕੇ ਦਾ ਅਤੇ ਬਪਤਿਸਮਾ ਲੈਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ 11 ਵਿਅਕਤੀ ਸਨ ਜੋ 4, 1939 ਨੂੰ ਬਪਤਿਸਮਾ ਲੈਣ ਲਈ ਆਏ ਅਤੇ ਤਦ ਤੀਜਾ ਝੁੰਡ 12 ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦਾ ਅਗਸਤ 19, 1939 ਨੂੰ ਬਪਤਿਸਮੇ ਦੇ ਲਈ ਆਇਆ, ਲਿਖਦੇ ਸਮੇਂ ਕੁੱਲ ਗਿਣਤੀ 35 ਆਤਮਾਵਾਂ ਹੋਈਆਂ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਜੋ ਠਹਿਰਣ ਦੀ ਸੂਚੀ

ਵਿਚ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਸਿੱਖਿਆ ਦੇਣ ਦੇ ਲਈ ਵੱਡੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਚੰਗੀ ਸਿੱਖਿਆ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਨਿਹਚਾ ਨੂੰ ਮਜ਼ਬੂਤ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਅਤੇ ਸਹੀ ਗਿਆਨ ਉਸ ਧਰਮ ਦਾ ਜਿਸਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਅਪਨਾਇਆ ਸੀ ਜਾਣਨ ਦੇ ਲਈ।

ਇਹ ਨਵੇਂ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਬੁਕਿੰਗਮ ਅਤੇ ਕਾਰਨਾਟਕ ਵਿਚ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਉਹ ਬਹੁਤ ਜੋਸ਼ ਵਿਖਾ ਰਹੇ ਸੀ। ਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਵਿਚੋਂ ਇਕ ਨੇ ਆਪਣੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਟੁੱਕੜਾ ਆਪਣੇ ਘਰ ਦੇ ਕੋਲ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਸ਼ੈੱਡ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਮਕਸੱਦ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਅਰਾਧਨਾ ਦੇ ਲਈ ਦੇ ਦਿੱਤਾ। ਇਹ ਧਿਆਨ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਸ਼ੈੱਡ ਨਵੇਂ ਬਦਲੇ ਹੋਏ ਲੋਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਤਕਰੀਬਨ 90 ਰੁਪਏ ਦੀ ਕੀਮਤ ਤੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਵੇਰ ਦੀ ਅਰਾਧਨਾ 5:30 ਵਜੇ ਹੁੰਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਸ਼ਾਮ ਦੀ 7 ਵਜੇ। ਉਹ ਐਤਵਾਰ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਵਿਚ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਸਵੈ-ਸੇਵਕ ਖੁਸ਼ਖਬਰੀ ਦੇ ਪ੍ਰਚਾਰਕਾਂ ਨਾਲ ਸ਼ਾਮਿਲ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਸਨ। ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਦੇ ਸ਼ੈੱਡ ਵਿਚ ਸੰਡੇ ਸਕੂਲ ਤਕਰੀਬਨ 200 ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਉਸਨੂੰ ਸਥਾਨਕ ਲੋਕਾਂ ਵਿਚ ਜਿੱਥੇ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਬੱਚੇ ਗ਼ੈਰ ਮਸੀਹੀ ਹਨ ਇਸ ਸੰਡੇ ਸਕੂਲ ਦੁਆਰਾ ਬੱਚਿਆਂ ਤੱਕ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਪਹੁੰਚਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਨੂੰ ਆਸ ਹੈ ਅਗਲਾ ਝੁੰਡ ਬਪਤਿਸਮੇ ਲਈ ਕ੍ਰਿਸਮਿਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਲਿਆਂਦਾ ਜਾਵੇਗਾ।

ਇੰਡੀਅਨ ਚਰਚ ਕੌਂਸਲ ਨੇ 10 ਰੁਪਏ ਪ੍ਰਤੀ ਮਹੀਨਾ ਜੂਨ 1939 ਤੋਂ ਸਹਾਇਤਾ ਦੇਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸ ਖੇਤਰ ਵਿਚ ਕਿਸੇ ਖੁਸ਼ਖਬਰੀ ਪ੍ਰਚਾਰਕ ਨੂੰ ਰੱਖਿਆ ਜਾਵੇ-ਇੱਥੋਂ ਇਹ ਨਤੀਜਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਸੀਂ ਆਖ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਹਰ ਪਾਸੇ ਅਸਲ ਅੰਦੋਲਨ ਚੱਲ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਇੰਡੀਅਨ ਚਰਚ ਕੌਂਸਲ ਨੇ ਇਸ ਨਤੀਜੇ ਦੀ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਸੰਸਾ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਕੰਮ ਜੋ ਚਲਾਇਆ ਗਿਆ ਉਹ ਉੱਤਰੀ ਕਲੀਸਿਆ ਦੇ ਪਾਸਟਰ ਖੁਸ਼ਖਬਰੀ ਪ੍ਰਚਾਰ ਵਿਚ ਸਹਾਇਕ ਰੂਪ ਵਿਚ ਗਏ। ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਇਸ ਸਾਲ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿਚ ਦਾਨ ਉੱਤੇ ਸ਼ਰਤਾਂ ਲਗਾ ਦਿੱਤੀਆਂ। ਇਹ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਕਰਨੀ ਔਖੀ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ ਇੰਡੀਅਨ ਚਰਚ ਕੌਂਸਲ ਦੀ ਆਰਥਿਕ ਸਥਿਤੀ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਹੋਵੇਗੀ ਅਤੇ ਉਹ ਖੁਸ਼ਖਬਰੀ ਦੇ ਪ੍ਰਚਾਰ ਦੇ ਕੰਮ ਵਿਚ ਕਿੰਨੀ ਮਦਦ ਕਰ ਸਕੇਗੀ। ਇਹ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਸਹਾਇਤਾ ਵਿਦੇਸ਼ ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਨਵੇਂ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕਰਕੇ ਨੌਜਵਾਨ ਪੁਰਖ ... ਅਤੇ ਜੋ ਨੌਜਵਾਨ ਪਤੀ ਹਨ, ਕੁਝ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਇਲਾਵਾ ਜੋ ਪੂਰੇ ਦੇ ਪੂਰੇ ਆ ਗਏ ਹਨ ਧਿਆਨ ਪੂਰਵਕ ਵੇਖਣ ਨਾਲ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਪਿੱਛਲੇ ਪੂਰੇ ਸਾਲ ਦੇ ਰਿਕਾਰਡ ਤੋੜ

ਦਿੱਤੇ ਅਤੇ ਅਜਿਹੀ ਆਸ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਨਾਲ ਇਸ ਪਾਸਟਰਾਂ ਦੀ ਸੇਵਕਾਈ ਦਾ ਕੰਮ ਅੱਗੇ ਵਧੇਗਾ ਅਤੇ ਵਾਇਸਾਰਪੇਡੀ ਨਾਲ ਇਕ ਮਜ਼ਬੂਤ ਅਤੇ ਉੱਨਤੀਸ਼ੀਲ ਕਲੀਸਿਆ ਸਥਾਪਿਤ ਹੋਵੇਗੀ। "ਵਫ਼ਾਦਾਰ ਲੋਕਾਂ ਦੀਆਂ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾਵਾਂ ਈਮਾਨਦਾਰੀ ਨਾਲ ਸੁਣੀਆਂ ਜਾਣਗੀਆਂ।"

ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਤਿੰਨਾਂ ਸਾਲਾਂ ਵਿਚ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਪਾਸਟਰਾਂ ਦੇ ਸਹਿਯੋਗ ਲਗਾਤਾਰ ਜ਼ਾਰੀ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ 1938 ਨੂੰ ਬਸੰਤ ਰੁੱਤ ਵਿਚ ਮੈਨੂੰ ਇਕ ਸੈਕਟਰੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਚੁਣ ਲਿਆ ਕਿ ਸ਼ਹਿਰ ਦੀ ਕੰਨਵੈਨਸ਼ਨ ਨੂੰ ਆਯੋਜਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ। ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਸਾਲ ਦੇ ਲਈ ਯੋਜਨਾ ਬਣਾਈ ਇਸੇ ਸਾਲ ਵਿਚ ਇੰਗਲਿਸ਼ "ਕੇਸਵਿੱਕ" ਦੇ ਸਮੇਂ ਯੋਜਨਾ ਬਣਾਈ। ਕਿ ਮਸੀਹੀਆਂ ਦੇ ਆਤਮਿਕ ਜੀਵਨ ਦੀ ਗਹਿਰਾਈ ਵਿਚ ਜਾ ਸਕੀਏ ਇਸ ਸਿਰਲੇਖ ਦੇ ਅਧੀਨ "ਦੀ ਮਦਰਾਸ ਯੂਨੀਅਨ ਕ੍ਰਿਸਚਨ ਚੇਤਨਾ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕੰਨਵੈਨਸ਼ਨ ਇਸਦੀ ਜਨਰਲ ਅਤੇ ਆਰਥਿਕ ਅਤੇ ਪ੍ਰੋਗਰਾਮ ਕਮੇਟੀਜ਼" ਜਿਸਨੂੰ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਕਿ ਇੰਡੀਅਨ ਮਨਿਸਟਰੀ ਕਾਨਫਰੰਸ ਦੇ ਨਾਲ ਮਿਲ ਕੇ ਕੰਮ ਕਰਨ।

ਪਰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਕੁਝ ਹੋ ਗਿਆ ਅਧਿਕਾਰਿਕ ਚਰਚ ਲੀਡਰਸ ਦੇ ਨਾਲ ਸਾਡੀ ਸੰਗਤੀ ਤੇ ਛਾਇਆ ਹੋਈ। 22 ਜਨਵਰੀ 1938 ਨੂੰ ਮਦਰਾਸ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਨਿਊਜ਼ ਪੇਪਰ ਦੇ ਮੇਲ ਨੇ ਇਕ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਖ਼ਬਰ ਛਾਪੀ ਜੋ 20 ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਐਂਗਲੀਕਨ ਚਰਚ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਅਤੇ ਸੋਧ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਨਿਯੁਕਤੀ 15 ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਬਿਸ਼ਪੀ ਨਿਜ਼ਾਮ ਕਦਮਚਾਲ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਅਤੇ ਯੋਰਕ ਦੁਆਰਾ ਕ੍ਰਿਸਚਨ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਤੇ ਇਕ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਸ਼ਾਇਦ ਇਹ ਉਮੀਦ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਪ੍ਰੈੱਸ.ਏਜੈਂਸੀਆਂ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਤਾਰਾਂ ਦੇ ਸਾਰ ਦੀ ਖ਼ਬਰ ਨੂੰ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਲਿਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਅਹਿਮੀਅਤ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ ਅਕਸਰ ਸਿਰਲੇਖ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੀ ਖੋਜ ਨੂੰ ਜ਼ਿਆਦਾ ਕ੍ਰਾਂਤੀਕਾਰੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਲਿਆ। ਸਭ ਜੋ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਸਨ ਉਹ ਜੋ ਕਾਗਜ਼ਾਂ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਦਿੱਤਾ। ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦਾ ਵਰਣਨ ਜੋ ਮਦਰਾਸ ਪਹੁੰਚਿਆ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਉਸ ਅਧਾਰ ਤੇ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਹੇਠਾਂ ਲਿਖੀ ਹੋਈ ਰਿਪੋਰਟ ਦੇ ਸਾਹ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਲੰਡਨ ਵਿਚ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਈ। ਇਸ ਸਿਰਲੇਖ ਦੇ ਅਧੀਨ "ਡਾਕਟ੍ਰੀਨ ਇਨ ਦਾ ਚਰਚ ਐਂਡ ਇੰਗਲੈਂਡ (ਐੱਸ.ਪੀ.ਸੀ. ਕੇ 1938)।

ਬਾਈਬਲ ਦੇ ਅੰਦਰਲੇ ਰੀਤੀ ਰਿਵਾਜ ਸਧਾਰਨ ਰੂਪ ਨਾਲ ਕਲੀਸਿਆ ਵਿਚ ਰੱਖੇ ਗਏ ਉੱਨੀਵੀਂ ਸਦੀ ਦੇ ਪਹਿਲਾਂ ਤੱਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਗਿਆਨ ਦੇ ਚਾਨਣ ਵਿਚ ਹੁਣ ਬਣਾਇਆ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਡੇ ਹਟਾਉਣ 'ਤੇ (ਪੰਨਾ 29) ਰਿਕਾਰਡ (ਖੁਸ਼ਖ਼ਬਰੀ ਵਿਚ) ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਜਿਵੇਂ

ਹਮੇਸ਼ਾ ਦੁਬਾਰਾ ਬਣਾਇਆ ਜਾਂਦਾ "ਇਪਸਿਸ-ਸੀਮਾ-ਵਰਬਾ" (ਉਹੀ ਸ਼ਬਦ) ਸਾਡੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਹੈ। (ਪੰਨਾ 32)

ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੇ ਮਸੀਹੀ ਧਾਰਮਿਕ ਸਿਧਾਂਤ-ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਲਈ ਕਾਫੀ ਜਗ੍ਹਾ ਛੱਡ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਜਿਵੇਂ ਸੰਸਾਰ ਦੀ ਮੂਲ ਕਿਰਿਆ-ਇਸ ਵਿਕਾਸ ਦੀ ਕਿਰਿਆ ਦਾ ਕੋਈ ਵਿਰੋਧ ਨਹੀਂ ਹੈ ਵੇਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਦੋਹਾਂ ਵਰਨਣਾਂ ਤੋਂ ਉਤਪਤ 1 ਅਤੇ 2 ਵਿਚ। ਜਦ ਕਿ ਇਹ ਸਿੱਖਿਅਕ ਮਸੀਹੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਸਹਿਮਤ ਹਨ, ਕਿ ਇਹ ਮੂਲ ਵਿਚ ਮਿੱਥਿਹਾਸ ਹੈ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮੁੱਲ ਸਾਡੇ ਲਈ ਇਤਿਹਾਸਿਕ ਦੀ ਬਜਾਏ ਸੰਕੇਤਿਕ ਹੈ (ਪੰਨਾ 45)।

ਸਾਡੇ ਵਰਤਮਾਨ ਦੇ ਗਿਆਨ ਵਿਚ ਇਹ ਅਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿ ਵਰਣਨ ਦੇ ਉਹੀ ਸਬੂਤ ਖੁਸ਼ਖਬਰੀ ਦੇ ਅਚਰਜ ਕੰਮਾਂ ਤੋਂ ਪੇਸ਼ ਕਰੀਏ ਜੋ ਪਹਿਲੇ ਸਮੇਂ ਵਿਚ ਸੰਭਵ ਲੱਗਦੇ ਸਨ। (ਪੰਨਾ 51)

(ਕੁਆਰੀ ਤੋਂ ਜਨਮ) ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਇਕ ਹੈ ਜਿਸ 'ਤੇ ਇਤਿਹਾਸਿਕ ਸਬੂਤ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿਚ ਅਨਿਰਣਾਇਕ ਤੋਂ ਕੁਝ ਹੋਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ... ਕੁਝ ਸਾਡੇ ਵਿਚ ਹਨ ਜੋ ਇਤਿਹਾਸਕ ਦੇਹ ਧਾਰਨ ਤੇ ਪੂਰਣ ਨਿਹਚਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸਥਿਰ ਹੈ ਇਸ ਕਲਪਨਾ ਦੇ ਨਾਲ ਕਿ ਸਾਡੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਜਨਮ ਮਨੁੱਖੀ ਸੰਤਾਨ ਦੇ ਸਮਾਨ ਹਲਾਤ ਵਿਚ ਹੋਇਆ। (ਪੰਨਾ 82)

ਸਬੂਤ ਦਾ ਸੁਭਾਵ ਜੋ ਵੀ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਰਣਨਾਂ ਤੇ (ਸਵਰਗ ਉਠਾਏ ਜਾਣ)...ਇਹ ਸਰੀਰਕ ਗੱਲਾਂ ਹਨ ਜਿਸਦਾ ਅਨੁਵਾਦ ਚਿੰਨ੍ਹ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਜਦ ਕਿ ਇਹ ਸਵਰਗ ਦੇ ਹੋਰ ਦੇ ਨੇੜੇ ਤੋਂ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ ਇਕ ਸਥਾਨ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਥਾਨਕ ਰੂਪ ਨਾਲ ਅਕਾਸ਼ ਤੋਂ ਉੱਪਰ ਥੰਮ੍ਹ ਗਈ (ਪੰਨਾ 89)

ਸੁੱਧੀ ਅਸਾਨ ਦੀ ਮੱਧ-ਕਾਲੀਨ ਧਾਰਨਾ ਦੀ ਕੁਝ ਅਸੰਭਿਅਤਾ ਇਸਨੂੰ ਮਿਟਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ ਕਿ ਜ਼ਰੂਰੀ ਵਿਚਾਰ ਇਕ ਸਥਾਨ ਦਾ ਵੱਧਦੇ ਹੋਏ ਹੜ੍ਹ ਦਾ ਅਤੇ ਇਹ ਮੌਤ ਦੇ ਬਾਅਦ ਆਤਮਾ ਦੀ ਸੁੱਧੀਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। (ਪੰਨਾ 212) ਚਾਹੇ ਤੱਥਾਂ ਵਿਚ ਕੋਈ ਆਤਮਾ ਅੰਤਿਮ ਹਾਨੀ ਸਹੇਗੀ-ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਲਈ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕਰਨਾ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਹੈ। (ਪੰਨਾ 218)

ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੀ ਸਮਾਪਤੀ ਨੇ 15 ਸਾਲ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਲਏ ਜੋ ਸੰਤ ਪੌਲ ਦੀ ਟੀਮ ਦੇ ਡੀਨ ਦੁਆਰਾ ਦੁਬਾਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ "ਇਕ ਸਧਾਰਨ ਦਿਮਾਗ ਦੇ ਪ੍ਰਗਟਾਉ ਉਸੇ ਖੋਜ ਦੀ ਚਰਚਾ ਦੇ ਬਾਅਦ ਪਹੁੰਚੇ।"

ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਸੱਚੇ ਮਸੀਹੀ ਪੂਰੇ ਦੱਖਣ ਭਾਰਤ ਵਿਚ (ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਲੰਮੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ "ਬਾਈਬਲ ਦੇ ਲੋਕਾਂ" ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਪਛਾਣੇ ਗਏ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਜੋ

ਦੂਜੀ ਨਿਹਚਾ ਦੇ ਸਨ।) ਉਹ ਇਸ ਰਿਪੋਰਟ ਤੋਂ ਬਿਲਕੁਲ ਹਿੱਲ ਗਏ। ਅਸੀਂ ਜੋ ਖੁਸ਼ਖਬਰੀ ਲੀਗ ਦੇ ਹਾਂ ਬਹੁਤ ਸੁਚੇਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਹਿਰਦੇ ਦੀ ਕਾਫੀ ਕਸਰਤ ਦੇ ਬਾਅਦ ਅਤੇ ਗੋਡਿਆਂ ਤੇ ਰਾਤ ਗੁਜ਼ਾਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਸੀਂ ਇਕੱਠਿਆਂ ਕਲੀਸਿਆਵਾਂ ਵਿਚ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਘੱਲਣ ਦੇ ਲਈ ਇਕ ਚਰਚਾ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੀ ਖੋਜ ਕੀਤੀ। ਸੂਚਨਾਵਾਂ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਸਨੇ ਬਾਈਬਲ ਦੇ ਸੱਚ ਨੂੰ ਅੱਗ ਦੇ ਅਧੀਨ ਸੂਚੀ ਬਣਾਈ ਅਤੇ ਸਮਾਪਤੀ ਕੀਤੀ:

ਮਸੀਹ ਦੇ ਅਨੁਯਾਈ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਅਧਰੰਗ ਦੇ ਮਾਰੇ ਹੋਏ ਵੇਖਦਾ ਹਾਂ। ਜਾਗ੍ਰਿਤੀ, ਜੀਵਨ ਅਤੇ ਮਸੀਹ ਅਤੇ ਬਾਈਬਲ ਦੇ ਲਈ ਦਿਲੇਰੀ ਨਾਲ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋਏ। ਘਬਰਾਏ, ਸਭਾ ਆਯੋਜਿਤ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪਾਸਟਰਾਂ ਅਤੇ ਆਗੂਆਂ ਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕਰੋ ਕਿ ਰਿਪੋਰਟ ਨੂੰ ਸਭ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਨਕਾਰੋ ਅਤੇ ਜੋਸ਼ ਨਾਲ ਹਰ ਪਾਸਟਰ ਜੋ ਮਸੀਹ ਦੇ ਲਈ ਖੜ੍ਹਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਦਾ ਬਾਈਬਲ ਤ੍ਰਿਸਕਾਰ ਕਰਦੀ ਹੈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮੰਚ ਤੋਂ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਆਮ ਆਪਣੀ ਮੌਲਿਕ ਨਿਹਚਾ ਦੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿਸ਼ਿਆਂ ਤੇ ਕਰੋ। "ਜੇਕਰ ਅਸੀਂ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨੂੰ ਰੋਕੀਏ ਤਾਂ ਦੋਸ਼ ਉਸ ਉੱਪਰ ਭਾਰੀ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ" (2 ਰਾਜਿਆਂ 7:9) ਮਸੀਹ ਦੇ ਨਾਮ ਵਿਚ ਅਸੀਂ ਹਰ ਮਸੀਹੀ ਨੂੰ ਲੜਨ ਦੇ ਲਈ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਉੱਚੇ ਸਥਾਨਾਂ ਦੀ ਬੇਧਰਮੀ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਬਿਨ੍ਹਾਂ ਭੈਅ ਦੇ ਜਾਂ ਪੱਖ ਦੇ ਜਿਸ ਨਾਲ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਰਿਪੋਰਟ ਵਾਪਿਸ ਲਈ ਜਾ ਸਕੇ ਅਤੇ ਆਸ ਦੀ ਭੇਂਟ ਹੋਵੇ। ਕਾਸ਼ ਪ੍ਰਭੂ ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਆਸ਼ੀਸ਼ਿਤ ਕਰੇ।

ਇਸ ਪਰਚੇ ਦਾ ਠੰਡੇ ਰੂਪ ਨਾਲ ਸਵਾਗਤ ਹੋਇਆ ਕਲੀਸਿਆ ਦੇ ਆਗੂਆਂ ਦੁਆਰਾ। ਪਰ ਇਸ ਵਿਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਕਿ ਬਹੁਤਿਆਂ ਦੇ ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ ਵਿਆਕੁਲਤਾ ਸੀ। ਇਸਨੂੰ ਹਟਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਵਿਚ ਮਦਰਾਸ ਦੇ ਬਿਸ਼ਪ ਨੇ ਫਰਵਰੀ 1938 ਡਾਇਓਸੀਸਨ ਰਸਾਲੇ ਨੂੰ ਲਿਖਿਆ (ਲੜੀ XXXIII ਨੰ:ਪੰਨਾ 55, 56) ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹੈ:

ਮੈਂ ਪਾਠਕਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਜੋ ਆਲੋਚਨਾ ਵਿਚ ਕੁੱਦਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਵਿਰੋਧ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਮੱਤ ਦੇ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨ ਵਿਚ, ਬਹੁਤੇ ਵਿਸ਼ੇ ਤੇ। ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਇਹ ਰਿਪੋਰਟ ਕਲੀਸਿਆ ਦੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ: ਇਹ ਰਿਪੋਰਟ ਬਿਸ਼ਪੀ ਨਿਜ਼ਾਮ ਨੂੰ ਭੇਜੀ ਗਈ ਜਿਸਦਾ ਮਾਮਲਾ ਵੇਖਿਆ ਜਾਵੇਗਾ ਕਿ ਕੀ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ... ਦੂਜਾ ਇਹ ਵਰਣਨ ਆਦਰਯੋਗ ਲੇਖਕ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਨਹੀਂ ਜੋ ਉਹ ਮੰਨਦੇ ਹਨ ਕਿ ਨਿਹਚਾ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਪਰ ਉਸ ਸਹਿਮਤੀ ਦੀ ਰਜ਼ਾਮਤੀ ਦਾ ਸਾਰ ਮੈਂਬਰਾਂ ਦੇ ਵਿਚ (ਇੰਗਲੈਂਡ ਦੀ ਚਰਚ ਦੇ)... ਇਹ ਚਰਚ ਦੀ ਨਿਹਚਾ ਦੀ ਬੁਨਿਆਦ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦਾ ਹੈ। ਤੀਜਾ, ਨਾ ਖੁਦ ਰਿਪੋਰਟ ਨਾ ਹੀ ਮਹਾਂਸਭਾ ਦੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਅਤੇ ਅਸੈਂਬਲੀ ਆਫ ਚਰਚ ਆਫ ਇੰਗਲੈਂਡ

ਕਿਸੇ ਰੀਤੀ ਨਾਲ ਕਿਸੇ ਭਾਰਤ ਦੇ ਪ੍ਰਾਂਤ ਨੂੰ ਬੰਨ੍ਹੇਗਾ, ਬਰਮਾ, ਸੀਲੋਨ, ਜੋ ਸਵੈ-ਸ਼ਾਸਤ ਐਂਗਲੀਕਨ ਸੰਗਤੀ ਦੇ ਹਨ... ਅਸੀਂ ਆਪਣੀ ਨਿਹਚਾ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕਾਫੀ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਹਾਂ।

ਮੈਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਆਸ ਰੱਖਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਰਿਪੋਰਟ ਤੇ ਧਿਆਨ ਦਿੰਦੇ ਸਮੇਂ ਲੋਕ ਇਨ੍ਹਾਂ ਢਿੱਲੀਆਂ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰਹਿਣਗੇ ਜਿਵੇਂ ਚਰਚ ਆਫ ਇੰਗਲੈਂਡ ਜਾਂ ਬਿਸ਼ਪ ਨਿਜ਼ਮ ਨੇ ਇਸਦੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕੀਤੀ ਹੈ ਜਾਂ ਇਸਦਾ ਤ੍ਰਿਸਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਜਾਂ ਚਰਚ ਦਾ ਧਾਰਮਿਕ ਸਿਧਾਂਤ, ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਵਰਣਨ ਸੱਚ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਜੋ ਸਾਡੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨੂੰ ਭਟਕਾ ਦੇਵੇ ਅਤੇ ਉਰਜਾ ਨਾਲ ਜੋ ਮਹਾਨ ਕੰਮ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਭਾਰਤ ਵਿਚ ਹੈ।

ਫਿਰ ਵੀ ਦੋਹਾਂ ਮਸੀਹੀਆਂ ਅਤੇ ਗ਼ੈਰ ਮਸੀਹੀਆਂ ਦੇ ਦਿਮਾਗ ਵਿਚ ਇਹ ਅਸਰ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ: ਸਾਡੀ ਨਿਹਚਾ ਦੀ ਬੁਨਿਆਦ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵੱਲੋਂ ਦਬਾਇਆ ਗਿਆ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਉੱਚੇ ਔਹੁਦੇ ਸਨ। ਜਦ ਮੈਂ ਖੁਦ ਮਦਰਾਸ ਮੇਲ ਦੇ ਸੰਪਾਦਕ ਦੇ ਕੋਲ ਗਿਆ ਕਿ ਸਾਡੇ ਵਿਰੋਧ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਅਖ਼ਬਾਰ ਵਿਚ ਛਾਪ ਦੇਵੇ ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ "ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਸੋਚਦੇ ਹੋ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਬਿਸ਼ਪ ਨਿਜ਼ਮ ਤੋਂ ਮਹਾਨ ਹੋ?"

ਇਹ ਮਸੀਹ ਦੇ ਕੁਆਰੀ ਤੋਂ ਜਨਮ 'ਤੇ ਇਕ ਹਮਲਾ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕਰਕੇ ਸਾਡੇ ਕ੍ਰੋਧ ਨੂੰ ਭੜਕਾਇਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਉਸਦੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਤਾਈ ਤੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਉਠਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਪੂਰੀ ਰਿਪੋਰਟ ਦਾ ਅਸਰ ਸਾਡੇ ਦਿਮਾਗਾਂ ਵਿਚ ਉਤਪੰਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਕਲੀਸਿਆਵਾਂ ਦੇ ਵਰਗਾਂ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਸ ਦੀ ਹੋਂਦ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਕੀ ਇਹ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਪਾਣੀ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੇਠਲੇ ਦਰਜੇ ਦੀ ਨਿਹਚਾ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿਚ ਸਾਡੇ ਨਵੇਂ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਰੂ ਮਿਲ ਦੇ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦੇ ਵਿਚ ਸ਼ਾਮਿਲ ਹੋਏ ਹਨ।

ਪਰ ਸਭ ਤੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਦੁੱਖ ਸਾਡੇ ਲਈ ਅਜੇ ਰੱਖਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। 1938 ਦੇ ਆਰੰਭ ਵਿਚ ਗੋਸਪਲ ਲੀਗ ਵਿਚ ਦਰਾੜ ਪੈ ਗਈ। ਪੰਤੋਕੁਸਤ ਭਾਈ ਗੋਪਾਲ ਦਾਨੀਏਲ ਨੇ ਉਸ ਪ੍ਰਤੀਬੰਧ ਨੂੰ ਜਿਸ ਵਿਚ ਉਹ ਸਹਿਮਤ ਸੀ ਉਸਨੂੰ ਤੋੜ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਮਜ਼ਬੂਤੀ ਨਾਲ "ਪਰਾਈ ਭਾਖਿਆ" ਬੋਲਣ ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇਣ ਲੱਗਾ ਜੋ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸਬੂਤ ਹੈ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਦੇ ਬਪਤਿਸਮੇ ਦਾ। ਦੋਰਾਈਰਾਜ ਨੇ ਅਤੇ ਮੈਂ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਕਿ ਇਸ ਨਾਲ ਸਾਡੇ ਹਿਰਦਿਆਂ ਵਿਚ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਬਹੁਤ ਨਿਰਾਸ਼ ਸੀ ਜਦੋਂ ਕੁਝ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਇਸ "ਬਪਤਿਸਮੇ" ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਪਰ ਕਿਸੇ ਨੇ ਨੀਤੀ ਸ਼ਾਸਤਰ ਨੈਤਿਕ

ਸਤਰ ਦੇ ਇਸ ਦਾਅਵੇ ਨੂੰ ਝੂਠਾ ਠਹਿਰਾਇਆ ਪਰ ਅਸੀਂ ਨਿਹਚਾ ਕੀਤੀ ਜੋ ਸਾਡਾ ਆਪਣਾ ਸੀ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਕੋਈ ਕਮੀ ਨਹੀਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਉਸ ਸਵਾਦ ਨੂੰ ਚੱਖ ਲਿਆ ਜੋ ਸੱਚ ਵਿਚ "ਆਤਮਾ ਵਿਚ ਚੱਲਣਾ ਹੈ"। ਮਹਾਨ ਵਿਰੋਧ ਦੇ ਨਾਲ ਅਸੀਂ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ, ਇਸ ਲਈ ਅਸੀਂ ਮਜ਼ਬੂਰ ਸੀ ਕਿ ਆਪਣੇ ਭਾਈ ਤੋਂ ਵੱਖਰੇ ਹੋ ਜਾਈਏ ਜੇਕਰ ਇਸ ਸੰਦੇਸ਼ 'ਤੇ ਇਹੀ ਦਬਾਓ ਪਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਇਹ ਦੋ ਘਟਨਾਵਾਂ - ਬਾਈਬਲ ਤੇ ਸ਼ੱਕ ਪਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ ਸਾਡੇ ਇਤਿਹਾਸਿਕ ਆਗੂਆਂ ਦੁਆਰਾ ਅਤੇ ਸਾਡੀ ਆਪਣੀ ਸੰਗਤੀ ਦਾ ਟੁੱਟਣਾ ਮਸੀਹ ਵਿਚ ਹੈ - ਇਸਨੇ ਸਾਨੂੰ ਬਹੁਤ ਨਿਰਾਸ਼ ਕੀਤਾ। ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਤਕਰੀਬਨ ਛੇ ਮਹੀਨਿਆਂ ਤੱਕ ਅਸੀਂ ਗੋਸਪਲ ਲੀਗ ਦੀਆਂ ਸਭਾਵਾਂ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਗਏ ਅਤੇ ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਰਾਧਨਾ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਗਿਆ। ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਸਾਡੀਆਂ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਮੈਦਾਨ ਦੀਆਂ ਗਵਾਹੀਆਂ ਦੇ ਕਾਰਨ ਸਾਨੂੰ ਧਮਕੀਆਂ ਮਿਲਣ ਲੱਗੀਆਂ। ਇਕ ਰਾਤ ਮੈਂ ਇਕੱਲਾ ਤਕਰੀਬਨ 8 ਵਜੇ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਮੈਗਜ਼ੀਨਪੁਰਮ ਦੇ ਨੇੜੇ ਇਕ ਜਗ੍ਹਾ ਸੀ ਪੰਤੋਕੁਸਤ ਨਿਹਚਾ ਦਾ ਇਕ ਝੁੰਡ ਆਇਆ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚੋਂ ਇਕ ਜੁਆਨ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ "ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਗ਼ੈਰ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿਚ ਗੱਲਾਂ ਕਰਦੇ ਹੋ?" ਨਹੀਂ! ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਦਾ ਬਪਤਿਸਮਾ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ ਫਿਰ ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ।"

ਇਸ ਗੱਲ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਸੰਕਟ ਵਿਚ ਪਾ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਮੈਂ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਨ ਲੱਗਾ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿਚ ਰੌਸ਼ਨੀ ਮਿਲੇ। ਮੈਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂੰ ਪ੍ਰਕਾਰਦਾ ਰਿਹਾ ਕਿ ਮੇਰੇ ਤੇ ਸੱਚਾਈ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰੇ। ਤਕਰੀਬਨ ਤਿੰਨ ਮਹੀਨੇ ਮੈਂ ਵਿਅਰਥ ਖੋਜਦਾ ਰਿਹਾ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਰੌਸ਼ਨੀ ਮਿਲੇ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੈਂ ਚਿੰਤਾ ਕਰ ਕੇ ਬਹੁਤ ਨਿਰਾਸ਼ ਹੋ ਗਿਆ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਚਮੜੀ ਦਾ ਰੋਗ ਹੋ ਗਿਆ।

ਇਸ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿਚ ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਨਵਾਨੀਥਮ ਬਹੁਤ ਸੁਚੇਤ ਹੋ ਗਈ। ਆਪਣੀ ਅਕਲਮੰਦੀ ਨਾਲ ਉਸਨੇ ਪੈਸਾ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਕੇ 13 ਰੁ: ਮੈਨੂੰ ਜਰਮਨ ਅਕੋਰਡੀਅਨ ਖਰੀਦਣ ਲਈ ਦਿੱਤੇ। ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਕੋਈ ਕੁਝ ਵੀ ਕਰੋ, "ਪਿੰਡ ਵਿਚ ਜਾ ਕੇ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰੋ" ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੀਤਾ। ਤਾਂ ਹਰ ਐਤਵਾਰ ਸਵੇਰੇ ਕਈ ਮਹੀਨਿਆਂ ਤੱਕ ਮੈਂ 5 ਵਜੇ ਸਵੇਰੇ ਉੱਠਦਾ ਅਤੇ ਬੈਗ ਵਿਚ ਕੁਝ ਟਰੈਕਸ ਪਾ ਕੇ ਸਟੇਸ਼ਨ 'ਤੇ ਜਾਂਦਾ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਜ਼ੋਬ ਵਿਚ ਖਾਣ ਲਈ ਇਕ "ਕੋਲਾ" ਅਤੇ ਇਕ "ਵੜਾ" ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਗਰਮੀ ਵਿਰੁੱਧ ਮੈਂ ਛੱਤਰੀ ਅਤੇ ਚੱਪਲ ਨਹੀਂ ਲੈਂਦਾ ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਇਕ ਵਾਰ ਸਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਕਿ ਮੁਸ਼ਕਿਲਾਂ ਸਹੀਏ। ਆਪਣਾ ਰੇਲਵੇ ਪਾਸ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਮੈਂ ਦੱਖਣ ਜਾਂ ਪੱਛਮ ਵੱਲ ਚਲਾ ਜਾਂਦਾ

ਅਤੇ ਪਿੰਡ-ਪਿੰਡ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਦਾ ਕੇਵਲ ਖਾਣ ਦੇ ਲਈ ਰੁੱਕਦਾ, ਰੁੱਖ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਜਾਂ ਖੂਹ ਦੇ ਨੇੜੇ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੈਂ ਰਾਤ 8 ਵਜੇ ਤੱਕ ਕਰਦਾ - ਘਰ ਵਾਪਿਸ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ। ਇੱਥੇ ਇਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਆਤਮਾ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਉੱਪਰ ਉਠਾਇਆ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਰਾਹਤ ਦਿੱਤੀ। ਮੈਨੂੰ ਭਿਆਨਕ ਬੀਮਾਰੀ ਤੋਂ ਬਚਾਇਆ, ਪਿੰਡ ਵਿਚ ਕੰਮ ਚੱਲਦਾ ਰਿਹਾ ਅਤੇ ਛੇਤੀ ਹੀ ਮੇਰੀ ਚਮੜੀ ਤੋਂ ਦਾਣੇ ਅਲੋਪ ਹੋ ਗਏ।

ਇਸ ਦੌਰਾਨ ਮੇਰੀ ਮਾਂ "ਪਰਨਜੋਥੀ" ਮੇਰੇ ਕਲੀਸਿਆ ਵਿਚ ਨਾ ਜਾਣ ਤੋਂ ਕੁਝ ਫਿਕਰਮੰਦ ਸੀ "ਕਿੰਨਾਂ ਸਮਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪ੍ਰਭੂ ਭੋਜ ਲਏ ਨੂੰ ਹੋ ਗਿਆ?" ਉਸਨੇ ਇਕ ਦਿਨ ਮੈਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ। "ਕਈ ਮਹੀਨੇ" ਦੁੱਖ ਨਾਲ ਉੱਤਰ ਦਿੱਤਾ। ਤਦ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਝਿੜਕਿਆ "ਤੁਸੀਂ ਖੁਦ ਧਾਰਮਿਕ ਹੋ" ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ "ਇਹ ਚੰਗੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਤੁਸੀਂ ਮਸੀਹ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ" ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਉੱਤਰ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਿਆ। ਮੈਂ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਨਾਲ ਚੱਲਣ ਦੀ ਭਾਲ ਵਿਚ ਸੀ ਪਰ ਮੈਂ ਸਾਰਿਆਂ ਵੱਲੋਂ ਭਰੋਸਾ ਗੁਆ ਚੁੱਕਾ ਸੀ। ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਚਰਚ ਜਾਣ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਮੈਂ ਨਿਰੰਤਰ ਉਦਾਸੀ ਅਤੇ ਮਨ ਦੀ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀ ਵਿਚ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ।

ਤਦ ਇਕ ਦਿਨ ਅਗਸਤ 1938 ਨੂੰ ਉਹ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਫਿਰ ਆਈ। ਪੰਜਾਬ ਤੋਂ ਇਕ ਬਦਲਿਆ ਹੋਇਆ ਸਿੱਖ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਆਇਆ ਹੈ ਜੋ ਪ੍ਰਚਾਰ ਦੀਆਂ ਸਭਾਵਾਂ ਮੈਥੋਡਿਸਟ ਐਪੀਸਕੋਪਲ ਚਰਚ ਰੀਬਰਡਨ ਰੋਡ ਤੇ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਅੱਜ ਦੀ ਰਾਤ ਆ ਕੇ ਉਸ ਨੂੰ ਸੁਣੋ? ਤੇ ਮਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਸੰਨ ਕਰਨ ਲਈ ਮੈਂ ਉੱਥੇ ਗਿਆ ਅਤੇ ਦੂਰ ਇਕ ਕੋਨੇ ਤੇ ਖੜ੍ਹਾ ਰਿਹਾ ਅਤੇ ਵੇਖਦਾ ਰਿਹਾ ਜੋ ਉਸ ਕੰਪਾਊਂਡ ਵਿਚ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ "ਮੈਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਪ੍ਰਚਾਰਕ ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਨਹੀਂ ਹੈ।"

ਇਹ ਸਭਾਵਾਂ ਦਾ ਤੀਜਾ ਦਿਨ ਸੀ ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਇਕ ਵੱਡੀ ਭੀੜ ਇਕੱਠੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਪਹਿਲਾਂ ਗੀਤ ਭਜਨ ਗਾਏ ਗਏ ਅਤੇ ਫਿਰ ਇਕ ਨੌਜਵਾਨ ਪਲੇਟਫਾਰਮ 'ਤੇ ਆਇਆ ਕਿਸੇ ਨੇ ਮੇਰੇ ਕੰਨ ਵਿਚ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਦੱਸਿਆ "ਇਹ ਭਗਤ ਸਿੰਘ ਹੈ" ਮੈਨੂੰ ਕਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਕਿ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਨਿਰਾਸ਼ ਸੀ। ਮਿਲਟਰੀ ਦੀ ਸੇਵਾ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਸਿੱਖਾਂ ਨੂੰ ਵੇਖਿਆ ਸੀ, ਸਧਾਰਨ: ਵਧੀਆ ਕਲਰ, ਟਾਈ ਅਤੇ ਪਹਾੜੀ ਦੇ ਨਾਲ ਮਜ਼ਬੂਤ ਸਰੀਰ ਅਤੇ ਦਾੜੀ ਦੇ ਨਾਲ ਅਤੇ ਜਦ ਉਹ ਚਿੱਲਾਉਂਦੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲੱਗਦਾ ਜਿਵੇਂ ਸ਼ੇਰ ਗਰਜ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ। (ਮੈਂ ਖੁਦ ਸੈਨਾ ਵਿਚ ਸ਼ਾਮਿਲ ਹੋ ਕੇ ਕਲਪਨਾ ਕੀਤੀ। ਇਕ ਹੋਰ ਨਾਮ ਰਾਜਾ ਸਿੰਘ, ਮੈਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਨੂੰ ਯਾਦ ਦਿਵਾਉਂਦਾ ਹੈ!) ਪਰ ਇੱਥੇ ਇੱਕ ਪਤਲਾ ਪ੍ਰਭਾਵ

ਰਹਿਤ ਜਵਾਨ ਨਾ ਮੁੱਛਾਂ ਨਾ ਦਾੜੀ ਨਾ ਮਹਾਨ ਪ੍ਰਚਾਰਕਾਂ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਟਾਈ
ਲਾਈ ਨਾ ਵਧੀਆ ਬੂਟ ਪਾਈ ਪਰ ਨੰਗੇ ਪੈਰੀਂ ਇਕ ਸਧਾਰਨ ਵਿਅਕਤੀ ਹੈ।
ਮੈਂ ਸੱਚੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਕਿ ਜਿਵੇਂ ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਚਾਰਕਾਂ ਤੋਂ ਨਿਰਾਸ਼
ਸੀ ਤਿਵੇਂ ਹੀ ਹੁਣ ਇਸ ਵਿਅਕਤੀ ਤੋਂ ਵੀ ਨਿਰਾਸ਼ ਹੋਵਾਂਗਾ।

ਉਸ ਪਲ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ "ਆਓ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰੀਏ।"

6

ਵਰਣਨ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਆਣਿਦ

1 ਪਤਰਸ 1:8

ਉੱਡੀ ਭੀੜ ਜੋ ਹਾਜ਼ਿਰ ਸੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਗੋਡੇ ਟੇਕੇ ਅਤੇ ਬਾਹਰ ਮੈਂ ਵੀ ਆਪਣੇ ਗੋਡੇ ਟੇਕੇ ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੈਂ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਲਈ ਗੋਡੇ ਟੇਕੇ, ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ਮੇਰੇ ਹਿਰਦੇ ਦੀ ਗਹਿਰਾਈ ਤੱਕ ਗਈ। ਜਦ ਸਮਾਪਤੀ ਹੋਈ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਦੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ "ਕੀ ਉਹ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿਚ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਦਾ ਹੈ? "ਹਾਂ", ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਨਾਲ ਖਤਮ ਕਰਦਾ ਹੈ।" ਮੈਂ ਸੰਦੇਸ਼ ਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਧਿਆਨ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਪਰ ਸਮਾਪਤੀ ਦੀ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਦੀ ਉੱਡੀਕ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਸੰਦੇਸ਼ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿਚ ਮੈਂ ਫਿਰ ਗੋਡੇ ਟੇਕੇ ਆਪਣੇ ਹਿਰਦੇ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਵੱਲ ਉਠਾਉਂਦੇ ਹੋਏ। ਮੈਂ ਅਚਰਜ ਰੂਪ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਆਤਮਾ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ "ਜੇਕਰ ਇਹ ਵਿਅਕਤੀ ਅਜਿਹੀ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ" ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ, "ਉਹ ਜ਼ਰੂਰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਜਨ ਹੋਵੇਗਾ"।

ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪਹਿਲੇ ਸਾਹਮਣੇ ਵਾਲੇ ਟੇਬਲ ਤੇ ਬੈਠੇ ਅਤੇ ਵਚਨ ਨੂੰ ਪੀਂਦੇ ਵੇਖਿਆ ਮੀਟਿੰਗਾਂ 17 ਦਿਨਾਂ ਤੱਕ ਚੱਲੀਆਂ। ਸੁਭਾ ਸਵੇਰੇ ਲੰਡਨ ਮਿਸ਼ਨ ਚੈਪਲ ਮੁਖਤਲ ਸਟਰੀਟ ਵਿਚ ਅਤੇ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਤਾਮਿਲ ਮੈਥੋਡਿਸਟ ਚਰਚ ਵਿਚ ਅਤੇ ਮੈਂ ਹਰ ਦਿਨ ਓਥੇ ਸੀ ਪ੍ਰਚਾਰਕ ਦਾ ਜ਼ੋਰ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਤੇ ਸੀ ਅਤੇ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਨ 'ਤੇ।

ਪੱਛਮ ਵਿਚ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਇੰਜੀਨੀਅਰਿੰਗ ਦਾ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਹੋ ਕੇ ਭਗਤ ਸਿੰਘ ਅਦਭੁੱਤ ਰੀਤੀ ਨਾਲ 1929 ਵਿਚ ਪਰਿਵਰਤਿਤ ਹੋ ਕੇ ਮਸੀਹ ਵਿਚ ਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਨਵਾਂ ਨੇਮ ਪੜ੍ਹਨ ਦੇ ਦੁਆਰਾ। 1933 ਵਿਚ ਆਪਣਾ ਅਧਿਐਨ ਪੂਰਾ ਕਰਨ 'ਤੇ ਉਹ ਭਾਰਤ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਬੁਲਾਹਟ ਵਿਚ ਵਾਪਿਸ ਆਇਆ

ਕਿ ਆਪਣੇ ਦੇਸ਼ ਵਾਸੀਆਂ ਨੂੰ ਯਿਸੂ ਦੀ ਮੁਕਤੀ ਦੀ ਸਮਰੱਥਾ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਦੇਣ ਨੂੰ। ਉਸਨੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਤੋਂ ਉਸ ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰਨ ਅਤੇ ਇਕੱਲਿਆਂ ਇਸ ਮਕਸੱਦ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਦੀ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ। ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਬੁਲਾਹਟ ਦੀ ਆਗਿਆ ਪਾਲਨ ਕਰਨ ਵਿਚ ਉੱਤਰ ਭਾਰਤ ਵਿਚ ਉਸਨੂੰ ਬਹੁਤ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀਆਂ ਤੋਂ ਹੋ ਕੇ ਗੁਜ਼ਰਨਾ ਪਿਆ ਪਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਭਨਾਂ ਗੱਲਾਂ ਵਿਚ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਸੰਭਾਲ ਕੇ ਰੱਖਿਆ।

ਉਸਨੇ ਗਵਾਹੀ ਛਾਪੀ "ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਮੈਂ ਵਰਣਨ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਆਨੰਦ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਪੂਰਣ ਮਹਿਮਾ ਪਾਈ" ਇਸਨੇ ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੂੰ ਆਸ਼ੀਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ। ਹੁਣ ਉਸਦੀ ਇਕ ਸਵੇਰ ਦੀ ਸਭਾ ਦੇ ਬਾਅਦ ਮੇਰੇ ਭਰਾ ਨੇ ਅਤੇ ਮੈਂ ਮਿਸਟਰ ਡੀ.ਸੈਮੂਏਲ ਨਾਲ ਸੰਗੀਤ ਸਮੂਹ ਦੇ ਇਕ-ਇਕ ਮੈਂਬਰ ਨਾਲ ਗੱਲਾਂ ਕਰਦੇ ਸੁਣਿਆ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਮਦਰਾਸ ਲਿਆਉਣ ਵਾਲੇ ਮੁੱਖ ਵਿਅਕਤੀ ਸਨ। ਉਹ ਇਕ ਫੋਟੋ ਨੂੰ ਪੁਸਤਕ ਵਿਚ ਸ਼ਾਮਿਲ ਕਰਨ ਬਾਰੇ ਚਰਚਾ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਸਾਡੀ ਇੱਛਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਪੰਜਾਬੀ ਮਸੀਹੀ ਭਾਈ ਦੇ ਸੰਪਰਕ ਵਿਚ ਆਈਏ, ਹੁਣ ਦੋਰਾਈਰਾਜ ਚਰਚ ਵਿਚ ਆਇਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ "ਉਹ ਇਕ ਚੰਗੇ ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫਰ ਨੂੰ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉੱਥੇ ਲੈ ਜਾਵੇਗਾ ਪਰ ਪਹਿਲਾਂ ਨਾਸ਼ਤੇ ਦੇ ਲਈ ਮੇਰੇ ਘਰ ਆਓ" ਭਗਤ ਸਿੰਘ ਮੁਸਕਰਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਰਾਜ਼ੀ ਹੋ ਗਏ ਅਤੇ ਇਹ ਸਾਡੀ ਉਸ ਨਾਲ ਪਹਿਲੀ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਮੁਲਾਕਾਤ ਸੀ।

ਉਸ ਮਹਾਂ ਸਭਾ ਦੇ ਦੂਜੇ ਸ਼ੁੱਕਰਵਾਰ ਨੂੰ ਭਗਤ ਸਿੰਘ ਨੇ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕੀਤੀ ਕਿ ਹਫ਼ਤੇ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿਚ ਰੈੱਡ ਹਿੱਲ ਲੋਕ 'ਤੇ ਪਿੱਛੇ ਵੱਲ ਝੁਕੇ ਹੋਏ ਪੂਰੀ ਰਾਤ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਹੋਵੇਗੀ। ਪਹਿਲਾਂ ਅਸੀਂ ਸ਼ੱਕ ਕਰ ਰਹੇ ਸੀ ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ "ਆ ਕੇ ਵੇਖੋ" ਅਸੀਂ ਦੋਵਾਂ ਨੇ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਦਿਨ ਗਏ। ਮੇਰੀ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਨ ਦੀ ਬਹੁਤ ਇੱਛਾ ਸੀ ਫਿਰ ਵੀ ਹਕੀਕਤ ਵਿਚ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚੋਂ ਸੀ ਜੋ ਗੁਪਤ ਰੂਪ ਨਾਲ ਪੂਰੀ ਰਾਤ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਨ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਤੇ ਮੁਸਕਰਾ ਰਹੇ ਸੀ। ਇੰਨੀ ਲੰਮੀ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਅਸੀਂ ਕਿਵੇਂ ਕਰਾਂਗੇ? ਉਸਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਬਿਸਤਰਾ ਵੀ ਨਾਲ ਲੈ ਗਿਆ। ਸਾਡੇ ਪਹੁੰਚਣ 'ਤੇ ਭੋਜਨ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਂ ਇਕ ਚੰਗਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਸੁਣਨ ਦੀ ਆਸ ਕੀਤੀ ਤਦ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਦੇ ਲਈ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰੀਏ ਅਤੇ ਤਦ ਸੌਣ ਜਾਈਏ। ਮੈਂ ਕਿੰਨਾ ਗ਼ਲਤ ਸੀ।

ਤਕਰੀਬਨ 9:30 ਵਜੇ ਰਾਤ ਨੂੰ ਸਾਡੇ ਵਿਚੋਂ 120 ਲੋਕ ਇਕੱਠੇ ਹੋਏ ਉਸ ਹਾਲ ਵਿਚ ਅਤੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੀ ਆਸ ਕੀਤੀ। ਭਗਤ ਸਿੰਘ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋਏ ਕੁਝ ਆਇਤਾਂ ਪੜ੍ਹੀਆਂ ਅਤੇ ਤਦ ਕਿਹਾ "ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਪੂਰੀ ਰਾਤ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਤੇ। ਆਓ ਅਸੀਂ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਵਿਚ ਜਾਈਏ ਜਿਵੇਂ ਪ੍ਰਭੂ

ਸਾਡੀ ਅਗਵਾਈ ਕਰੇ।"

ਅਸੀਂ ਬਾਂਸਾਂ ਦੀਆਂ ਚਟਾਈਆਂ ਤੇ ਬੈਠੇ ਸੀ, ਜੋ ਬਹੁਤ ਸਖਤ ਅਤੇ ਖੁਰਦਰੀ ਸੀ ਅਤੇ ਅਰਾਮਦਾਇਕ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਆਰੰਭ ਹੋਈ ਮੈਂ ਗੋਡੇ ਟੇਕੇ ਅਤੇ ਅੱਖਾਂ ਬੰਦ ਕਰ ਲਈਆਂ। ਆਤਮਾ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਬੋਝ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਹਿਰਦੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਪ੍ਰਤੀ ਡੋਲ ਦਿੱਤੇ। ਮੈਂ ਖੁਦ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਵਿਚ ਬਹੁਤ ਮਗਨ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ ਜਦ ਮੀਟਿੰਗ ਸਮਾਪਤ ਹੋਈ ਮੈਂ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਖੋਲ੍ਹੀਆਂ ਅਤੇ ਪਾਇਆ ਕਿ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਗੋਡਿਆਂ ਤੇ ਸੀ। ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਇਕ ਘੰਟਾ ਬੀਤ ਗਿਆ ਹੋਵੇਗਾ ਪਰ ਮੈਂ ਹੈਰਾਨ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਲੱਗਭੱਗ ਦਿਨ ਨਿਕਲਣ ਵਾਲਾ ਸੀ। ਦੂਜਿਆਂ ਨੇ ਕੀ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਪਰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਆਤਮਾ ਮੇਰੇ ਉੱਪਰ ਆਈ ਅਤੇ ਮੈਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਬਹੁਤ ਨੇੜੇ ਖਿੱਚਿਆ ਗਿਆ।

ਉਸ ਐਤਵਾਰ ਦੀ ਸ਼ਾਮ ਵਾਪਿਸ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿਚ ਭਗਤ ਸਿੰਘ ਅਮਰੀਕਾ ਦੇ ਬੈਪਟਿਸਟ ਚਰਚ, ਪੀਰੀਆਮੈਟ ਵਿਚ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰ ਰਹੇ ਸੀ। ਅਸੀਂ (ਮੈਂ ਅਤੇ ਦੋਰਾਈਰਾਜ) ਮੀਟਿੰਗ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿਚ ਇਹ ਆਖਦੇ ਹੋਏ ਸੁਣਿਆ ਅਤੇ ਭਾਈ ਡੀ ਸੈਮੂਏਲ ਸੇਵਕ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ, ਰੈਵ.ਈ. ਬੇਨੈਸ ਤੋਂ ਇੱਕ ਲਾਉਡ ਸਪੀਕਰ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ ਵੱਡੀ ਭੀੜ ਦੇ ਲਈ "ਇਹ ਅਸੰਭਵ ਹੈ" ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਬੇਨੈਸ ਕਹਿ ਰਹੇ ਸੀ "ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਮਦਰਾਸ ਵਿਚ ਇਹ ਉਪਲੱਬਧ ਨਹੀਂ ਹੈ" ਇਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਅਸੀਂ ਦਖਲ ਦਿੱਤਾ "ਸਰ ਕੀ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੀ ਮਦਦ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ?" ਅਸੀਂ ਪੁੱਛਿਆ "ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਦੋਂ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ?" "ਕੱਲ" ਉੱਤਰ ਸੀ "ਇਹ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ" ਅਸੀਂ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕੀਤੀ। ਅਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਸੀ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਕੁਝ ਮੁਸ਼ਕਿਲਾਂ ਹੋਣਗੀਆਂ ਪਰ ਸਾਡਾ ਭਾਈ "ਬਲੀਆਹ" ਜਰਲ ਇੱਲੈਕਟ੍ਰਿਕ ਕੰਪਨੀ ਵਿਚ ਸੀ ਅਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਨਾਲ ਅਸੀਂ ਉਹ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਸਮੇਂ ਤੇ ਲਗਾ ਦਿੱਤਾ।

ਇਕ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਘਰ ਜਾਂਦੇ ਸਮੇਂ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਨਾਲ ਰੀਬਰਡਨ ਰੋਡ 'ਤੇ ਉਸ ਪਹਿਲੇ ਹਫ਼ਤੇ ਵਿਚ ਦੂਜੇ ਨੌਜਵਾਨ ਨੇ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਰੋਕੀ ਮੈਥੋਡਿਸਟ ਚਰਚ ਦੇ ਬਾਹਰ ਇਹ ਪੁੱਛਣ ਲਈ ਕਿ ਇੱਥੇ ਲੋਕ ਕਿਉਂ ਇਕੱਠੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਇਹ ਜਾਰਜ ਟੀ. ਰਾਜਾਰਤਨਮ ਸੀ, ਜੋ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਉਪਲੱਬਧੀ ਵਿਚ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਦਿਨਾਂ ਵਿਚ ਬਹੁਤ ਨੇੜੇ ਖਿੱਚੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਸੀ। ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਪਕੜ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਅਤੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕਾਰ ਵਿਚ ਘਰ ਘੱਲਿਆ ਅਤੇ ਖੁਦ ਅਤੇ ਅੰਤ ਤੱਕ ਰੁਕਿਆ।

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਵਚਨ ਉਸ ਵਿਚ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲੱਗਾ। ਉਸਨੇ ਪ੍ਰਭੂ ਯਿਸੂ ਨੂੰ

ਆਪਣਾ ਮੁਕਤੀਦਾਤਾ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਉਸੇ ਪਲ ਤੋਂ ਉਸਦੇ ਜੀਵਨ ਵਿਚ ਸਭ ਕੁਝ ਬਦਲ ਗਿਆ। ਛੇਤੀ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਦਾ ਵੀ ਨਵਾਂ ਜਨਮ ਹੋ ਗਿਆ। ਉਹ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿਚ ਸ਼ਾਮਿਲ ਹੋਏ ਸ਼ਨੀਵਾਰ ਰਾਤ ਨੂੰ ਰੈੱਡ ਹਿੱਲ ਲੋਕ 'ਤੇ। ਛੇਤੀ ਹੀ ਉਹ ਗਵਾਹੀ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਜਲੂਸ ਵਿਚ ਸੀ, ਆਪਣੀ ਛੋਟੀ ਲੜਕੀ ਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਵਾਲੀ ਗੱਡੀ ਵਿਚ ਰੱਖ ਕੇ ਜਲੂਸ ਵਿਚ ਸ਼ਾਮਿਲ ਹੋ ਗਏ ਸਨ।

ਇਹ ਕਈ ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਵਿਚੋਂ ਇਕ ਸੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਛੁਹਿਆ ਸੀ। ਸਾਰੇ ਆਨੰਦ ਵਿਚ ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਨਵਨੀਥਮ ਨੇ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਰੂਪ ਨਾਲ ਮੁਕਤੀਦਾਤੇ ਨੂੰ ਪਾ ਲਿਆ ਇਨ੍ਹਾਂ ਹੀ ਸਭਾਵਾਂ ਵਿਚੋਂ। ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਇਕ ਨਵੇਂ ਨਾਪ ਵਿਚ ਸੀ ਆਤਮਾ ਵਿਚ ਇਕ ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ।

ਮੈਂ ਭਗਤ ਸਿੰਘ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਭੁੱਲ ਸਕਦਾ ਜੋ ਉਸਨੇ ਅੰਤਿਮ ਦਿਨ ਮੈਥੋਡਿਸਟ ਚਰਚ ਵਿਚ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਵਿਸ਼ੇ ਸੀ "ਵੇਖ ਉਹ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਦਾ ਹੈ" (ਰਸੂਲ ਦੇ ਕਰਤੱਬ 9:11)। ਉਸਨੇ ਮਦਰਾਸ ਵਿਚ ਬਹੁਤ ਮਸੀਹੀਆਂ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਖੋਲ੍ਹ ਦਿੱਤੀਆਂ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੀ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਜਦ ਉਸਦੀ ਸੰਤਾਨ ਆਪਣੇ ਗੋਡਿਆਂ ਤੇ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਪ੍ਰਚਾਰਕ ਦਾ ਮਜ਼ਬੂਤ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਵਰਣਨ ਪ੍ਰਚਾਰ ਤੇ ਸੀ ਅਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਫੜ ਲਿਆ। ਮੇਰੇ ਅੰਦਰ ਹੁਣ ਇਕ ਮਹਾਨ ਪਰਿਵਰਤਨ ਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਹਿਰਦੇ ਇਕ ਨਵੇਂ ਆਨੰਦ ਨਾਲ ਭਰ ਗਿਆ ਸੀ।

ਇਸਦੇ ਥੋੜ੍ਹੇ ਸਮੇਂ ਬਾਅਦ ਭਾਈ ਭਗਤ ਸਿੰਘ ਨੇ ਮਦਰਾਸ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਪੰਜਾਬ ਚਲੇ ਗਏ ਪਰ ਆਤਮਾ ਲਗਾਤਾਰ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ ਅਤੇ ਇਹ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਦੀ ਲਹਿਰ ਪੂਰੇ ਮਦਰਾਸ ਵਿਚ ਫੈਲ ਗਈ। ਜੋ ਅੱਗ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ ਲਗਾਈ ਉਹ ਵੱਧਦੀ ਗਈ। ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਸਭਾਵਾਂ ਪੂਰੇ ਮਦਰਾਸ ਵਿਚ ਆਰੰਭ ਹੋ ਗਈਆਂ।

ਝੁੰਡ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਦੇ ਲਈ ਸ਼ਾਮ, ਸਵੇਰੇ, ਦੁਪਿਹਰ ਨੂੰ ਮਿਲਦੇ ਰਹੇ। ਬਹੁਤ ਸਥਾਨਾਂ ਤੇ ਪੂਰੀ ਰਾਤ ਦੀਆਂ ਸਭਾਵਾਂ ਆਯੋਜਿਤ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸ਼ਨੀਵਾਰ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਸੈਂਕੜੇ ਲੋਕ ਇਕੱਠੇ ਹੋਣ ਲੱਗੇ। ਬੇਨਤੀ ਅਤੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਦੀ ਆਤਮਾ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਉੱਪਰ ਸੀ ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਜ਼ਕਰਯਾਹ 12:12-14 ਵਿਚ ਅਸੀਂ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਾਂ "ਮਹਾਨ ਵਿਸ਼ਾ" ਹਰ ਪਰਿਵਾਰ ਆਪਣੇ ਲਈ ਵਿਰਲਾਪ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਹ ਠੀਕ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਹੀ ਸੀ। ਲੋਕ ਪਾਪਾਂ ਤੋਂ ਕਾਇਲ ਹੋ ਰਹੇ ਸਨ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਲੋਕ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਵੱਲ ਆ ਗਏ।

ਇਹ ਮਹਾਨ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਦੀ ਜਾਗ੍ਰਿਤੀ ਦੇ ਸਾਲਾਂ ਤੱਕ 1938-1940 ਤੱਕ ਜ਼ਾਰੀ ਰਹੀ ਇਸਨੇ ਬਹੁਤ ਹਿਰਦਿਆਂ ਵਿਚ ਧਾਰਮਿਕਤਾ ਦੇ ਲਈ ਭੁੱਖ ਅਤੇ ਪਿਆਸ ਪੈਦਾ ਕੀਤੀ। ਨਾ ਕੇਵਲ ਪੁਰਾਸਵਾਲਕਾਮ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਅਤੇ ਵੀਪੇਰੀ ਜਿੱਥੇ ਇਸਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਹੋਈ ਅਤੇ ਮਦਰਾਸ ਦੇ ਦੂਜੇ ਹਿੱਸਿਆਂ ਵਿਚ ਵੀ। ਦੂਜੇ ਪ੍ਰਾਂਤਾਂ ਦੇ ਮਸੀਹੀ ਸਾਨੂੰ ਆਖਦੇ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਥਾਨ ਤੇ ਜਾ ਕੇ ਮੀਟਿੰਗ ਆਯੋਜਿਤ ਕਰੀਏ। ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਹੈ ਕਿ ਇਕ ਸੋਮਵਾਰ ਸ਼ਾਮ ਮੈਂ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਸਭਾ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਅਸੀਂ ਇਕੱਠੇ ਹੁੰਦੇ ਸੀ। ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ ਇਕ ਚਰਚ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰੀ ਆਇਆ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਕੰਨ ਵਿਚ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਬੋਲਿਆ "ਇਮਾਰਤ ਵਿਚ ਅੱਗ ਨਹੀਂ ਲੱਗੀ ਹੈ। ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰੋ, ਦੂਜੇ ਕਮਰੇ ਵਿਚ ਸਾਡੀ ਕਮੇਟੀ ਬੈਠੀ ਹੈ।" ਫਿਰ ਵੀ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਪ੍ਰਭੂ ਵਿਚ ਆ ਗਏ ਇਨ੍ਹਾਂ ਮੀਟਿੰਗਾਂ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ। ਅਤੇ ਸੀ.ਐੱਮ.ਐੱਸ. ਟਕਰ ਚਰਚ, ਬਰਾਂਡੇ ਵਿਚ ਅਸੀਂ ਇਕ ਵਿਸ਼ਾਲ "ਸੜਕ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ ਤੇ ਮੰਚ" ਦਾ ਨਿਰਮਾਣ ਕੀਤਾ ਜਿਸ ਵਿਚ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਵਚਨ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਹੁਣ ਉਸਨੂੰ ਅੱਧਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਪਰ ਉਹ ਹੁਣ ਵੀ ਚੰਗਾ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਆਨੰਦ ਵਿਚ ਅਸੀਂ ਆਰਕ ਬਿਸ਼ਪ ਦੇ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੀ ਖੋਜ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਗਏ ਸੀ ਜੋ ਧਾਰਮਿਕ ਸਿਧਾਂਤਾਂ 'ਤੇ ਸੀ ਨਾਲ ਹੀ ਆਪਣੇ ਆਤਮਾ ਦੇ ਤ੍ਰਿਸਕਾਰ 'ਤੇ ਸੀ।

ਭਾਈ ਡੀ.ਡੈਨੀਅਲ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਲਗਾਤਾਰ ਰੱਖਣ ਦੇ ਕੰਮ ਵਿਚ ਸਹਾਇਤਾ ਦੇ ਲਈ ਬੁਲਾਇਆ। ਉਸਨੇ ਸਾਡੇ ਲਈ ਲੰਡਨ ਮਿਸ਼ਨ ਚੈਪਲ ਵਿਚ ਬਾਈਬਲ ਅਧਿਐਨ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕੀਤਾ ਅਤੇ 1938 ਦੇ ਅੰਤ ਵਿਚ ਪਹਿਲੀ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਸਭਾ ਦੀ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਪਿੱਛੇ ਵੱਲ ਝੁਕੇ ਹੋਏ ਇਕ ਲੜੀ ਇਕ ਵੱਡੇ ਤੰਬੂ ਵਿਚ ਅਮੀਨਜੀਕਰਾਏ ਵਿਚ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿਚ ਪੂਨਾਮਲੀ ਰੋਡ ਦੇ ਪੱਛਮ ਵਿਚ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਦੋ ਅੰਗਰੇਜ਼ ਵਿਅਕਤੀ ਵੈਲਿੰਗਟਨ ਤੋਂ ਨੀਲਗਿਰੀ ਹਿਲਸ ਅਲਫ੍ਰੈਂਡ. ਜੇ ਫਲੇਕ ਅਤੇ ਸੀ. ਰੇਮੰਡ ਗੋਲਡਸਵਰਥ, ਸਾਡੇ ਲਈ ਧਰਮਸ਼ਾਸਤਰ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣ ਆਏ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਨੂੰ ਸਿਖਾਇਆ ਕਿ ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਮਸੀਹ ਯਿਸੂ ਦੀ ਮੌਤ ਅਤੇ ਜੀਅ ਉੱਠਣ ਦੀ ਸਮਰੱਥਾ ਜੀਵਨਾਂ ਵਿਚ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਸਾਨੂੰ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਦੇ ਲਈ ਹਿਲਾਇਆ ਕਿ ਉਸਦੇ ਆਉਣ ਦੇ ਲਈ ਕੰਮ ਕਰੀਏ। ਅਸੀਂ ਗਾਇਆ "ਯੇਸੂ ਨਾਥਾਰ ਵਾਰੁਵਰ" ਮਸੀਹ ਯਿਸੂ ਫਿਰ ਆਵੇਗਾ ਉੱਥੇ ਬਾਈਬਲ ਸਿੱਖਿਆ ਚੱਲਦੀ ਰਹੀ ਅਤੇ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਚਰਚਾਂ ਵਿਚ ਇਕ ਸਾਲ ਤੱਕ ਇਕ ਜਾਂ ਦੋ ਵਾਰ ਅਮੀਨਜੀਕਰਾਏ ਵਿਚ ਅਸੀਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਦਿਨ ਰੋਟੀ ਤੋੜੀ; ਇਸਦੇ ਬਿਨ੍ਹਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਾਡੇ ਚਰਚ ਦੀ

ਮੈਂਬਰਸ਼ਿਪ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤੇ ਇਕ ਵਾਰ 1939 ਵਿਚ ਇਕ ਬਦਲੇ ਹੋਏ ਮੁਸਲਿਮ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਬਪਤਿਸਮੇ ਦੇ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਕਈਆਂ ਮੈਂਨੂੰ ਬਪਤਿਸਮਾ ਦੇਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਪਰ ਮੈਂ ਮਨ੍ਹਾਂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਮੈਂ ਕੌਣ ਹੁੰਦਾ ਹਾਂ? ਇਸਦੇ ਬਦਲੇ ਅਸੀਂ ਭਾਈ ਪੀ. ਐੱਚ. ਰੌਬਰਟ ਜੋ ਬਰਾਂਡੇ ਵਿਚ ਮੀਟਿੰਗ ਅਤੇ ਤਾਮਿਲ ਡੇਵਿਡ ਦੇ ਜਵਾਈ ਸਨ ਉਸ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ।

ਦੋਰਾਈਰਾਜ ਇਸ ਸਮੇਂ ਲਿਖਤ ਸੇਵਕਾਈ ਵਿਚ ਇਸਤੇਮਾਲ ਹੋ ਰਹੇ ਸਨ। 1938 ਤੋਂ ਉਹ "ਤਾਮਿਲ ਆੱਨ.ਬਾਏ-ਵਨ ਰਸਾਲੇ" ਤੋਂ ਸੰਪਾਦਕ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ ਅਤੇ ਅਨੁਵਾਦ ਵਿਚ ਵੀ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ ਬਾਈਬਲ ਸਟੱਡੀ ਨੋਟਸ ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਆਰ.ਟੀ. ਆਰਚੀਬਾਲਡ ਦੇ ਲਈ। 1940 ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਉਸਨੇ ਤਾਮਿਲ ਵਿਚ ਆਰਚੀਬਾਲਡ ਦੀ ਜੀਵਨੀ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਜਿਸਨੂੰ ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਗੋਡਫਰੇ ਵੈਬ-ਪਿਉਪਲ ਦੋਹਨਾਵਰ ਨੇ ਉਸਦੀ ਭੂਮਿਕਾ ਵਧਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਲਿਖਿਆ।

ਮੇਰੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਵਿਚ ਇਸ ਸਮੇਂ ਦੋ ਪੁਸਤਕਾਂ ਨੇ ਬਹੁਤ ਸਹਾਇਤਾ ਕੀਤੀ: ਕ੍ਰਿਕਟਰ ਸੀ.ਟੀ. ਸਟੱਡ ਅਤੇ ਚੀਨਾ ਦੇ ਮਿਸ਼ਨਰੀ ਹਡਸਨ ਟੇਲਰ ਦੀਆਂ ਜੀਵਨੀਆਂ। ਹਡਸਨ ਟੇਲਰ ਦੀ ਇਕ ਹਿੱਸੇ ਦੀ ਉਹਦੀ ਜੀਵਨੀ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਹਿਲਾ ਦਿੱਤਾ। ਉਸਦੇ ਪੜਦਾਦਾ ਜੇਮਸ ਟੇਲਰ ਇਕ ਜੁਆਨ ਝੁੰਡ ਜੋਰਕਸੀਰੇਮੈਨ ਵਿਚ ਸੀ ਜਿਸਨੇ 1761 ਵਿਚ ਜੌਨ ਵੈਸਲੀ ਤੇ ਬਰਫ ਦੇ ਢੇਲਿਆਂ ਨਾਲ ਹਮਲਾ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਫਿਰ ਵੀ ਮਹਾਨ ਪ੍ਰਚਾਰਕ ਦੀ ਆਪਣੀ ਅਲੱਗ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਨੇ ਆਪਣਾ ਚਿੰਨ੍ਹ ਪਾਇਆ: "ਮੈਂ ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਘਰਾਣਾ ਤਾਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਾਂਗੇ।" ਜੇਮਸ ਦੇ ਵਿਆਹ ਦਾ ਦਿਨ ਆਇਆ, ਉਹ ਇਸ ਘਟਨਾ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਉਹ ਫਾਰਮ ਵਿਚ ਚਾਰ-ਚੁਫੇਰੇ ਬਾਰ-ਬਾਰ ਘੁੰਮ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਫਾਰਮ ਵਿਚ ਉਸਦੀ ਨਜ਼ਰ ਇਕ ਪੂਲੇ ਤੇ ਪਈ ਜਿਸਨੂੰ ਅਜੇ ਗਾਹਿਆ ਨਹੀਂ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਗਾਹਿਆ ਜਦ ਉਸ ਨੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੀਤਾ ਤਾਂ "ਮੈਂ ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਘਰਾਣਾ" ਇਹ ਅਵਾਜ਼ ਉਸਨੂੰ ਪਿੱਛੋਂ ਸੁਣਾਈ ਦਿੱਤੀ "ਅਸੀਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਾਂਗੇ।" ਇਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਗੋਡਿਆਂ ਤੇ ਲਿਆਂਦਾ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਉਸ ਦਿਨ ਉਸਦਾ ਜੀਵਨ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ।

ਇਸ ਘਟਨਾ ਨੇ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਰੂਪ ਨਾਲ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕੀਤੀ। ਜੇਕਰ ਅਸੀਂ ਵਫ਼ਾਦਾਰ ਹਾਂ ਤਾਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੀ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ? ਉਸਦੇ ਵਚਨ ਦੇ ਆਤਮਾ ਨਾਲ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰੀਏ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਸੰਸਾਰ ਨੂੰ ਜ਼ਰੂਰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਾਂਗੇ। ਇਹ

ਚੱਲਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਜਦ ਤੱਕ ਉਸਨੇ ਪੂਰਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਿਸ ਦੇ ਲਈ ਉਸਨੂੰ ਘੱਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ।

1940 ਦੇ ਆਰੰਭ ਵਿਚ ਭਾਈ ਭਗਤ ਸਿੰਘ ਪੰਜਾਬ ਨੂੰ ਜਾਂਦੇ ਹੋਏ ਥੋੜ੍ਹੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਲਈ ਮਦਰਾਸ ਵਿਚ ਰੁਕ ਗਏ। ਅਸੀਂ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਮੌਕੇ ਦਾ ਪੂਰਾ-ਪੂਰਾ ਫਾਇਦਾ ਉਠਾਵਾਂਗੇ ਇਸ ਲਈ ਅਸੀਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਗਵਾਹੀ ਦੀ ਰੈਲੀ ਸ਼ਨੀਵਾਰ ਦੁਪਹਿਰ ਨੂੰ ਆਯੋਜਿਤ ਕੀਤੀ। ਇਕ ਵੱਡੀ ਭੀੜ ਲੰਡਨ ਮਿਸ਼ਨ ਚੈਪਲ, ਮੁਕਾਬਲ ਸਟਰੀਟ 'ਤੇ ਇਕੱਠੀ ਹੋਈ। ਜਦ ਤੱਕ ਇਹ ਬਹੁਤ ਵੱਡੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਗਈ ਗੌਸਪਲ ਰੈਲੀ ਮਦਰਾਸ ਨੇ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਐਨੀ ਵੱਡੀ ਭੀੜ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਵੇਖੀ ਸੀ। ਤਿੰਨ ਲਾਇਨਾਂ ਬਰਾਬਰ ਦੀਆਂ ਕੁਝ ਫਾਸਲੇ ਤੱਕ ਸਿਰਫ ਬੱਚੇ ਹੀ ਘਰ ਛੱਡੇ ਗਏ ਸਨ। ਪੂਰੀ ਰੈਲੀ ਲੰਬਾਈ ਵਿਚ ਇਕ ਮੀਲ ਤੱਕ ਵੱਧ ਗਈ ਜਿਸ ਵਿਚ ਤਕਰੀਬਨ ਦਸ ਹਜ਼ਾਰ ਤੋਂ ਵੱਧ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਭਾਗ ਲਿਆ। ਸਧਾਰਨ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਸਭ ਹੈਲੋਲੂਯਾਹ ਦੇ ਗੀਤ ਗਾ ਰਹੇ ਸਨ। ਸਭ ਧਾਰਮਿਕ ਵਰਗਾਂ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਹਿੱਸਾ ਲਿਆ ਜਦ ਅਸੀਂ ਮੈਥੋਡੀਸਟ ਚਰਚ ਕੰਪਾਊਂਡ ਪਹੁੰਚੇ ਭਾਈ ਭਗਤ ਸਿੰਘ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਇਕ ਉਤੇਜਨਾ ਪੂਰਨ ਸੰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ।

ਇਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਡੇ ਤੋਂ ਵਿਦਾਈ ਲਈ ਪਰ ਸ਼ਨੀਵਾਰ ਰਾਤ ਦੀਆਂ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾਵਾਂ ਲਗਾਤਾਰ ਜਾਰੀ ਰਹੀਆਂ। ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਸੇਂਟ ਐਂਡਰਿਊ ਵਿਚ ਜਿੱਥੇ ਦੋਰਾਏਰਾਜ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਪਰਿਵਾਰ ਅਰਾਧਨਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਹਫ਼ਤੇ ਗੁਜ਼ਰਦੇ ਗਏ ਜ਼ਿਆਦਾ ਤੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਹਿੱਸਾ ਲਿਆ। ਪ੍ਰਭੂ ਖੁਸ਼ਖਬਰੀ ਲਈ ਇਕ ਮਹਾਨ ਸਮੂਹ ਤਿਆਰ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਜਿਵੇਂ ਸਾਡਾ ਪ੍ਰੇਮ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਵਚਨ ਦੇ ਲਈ ਵਧਿਆ ਅਸੀਂ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਨ ਲੱਗੇ ਕਿ ਸਥਾਨਕ ਪਾਸਟਰਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਚਾਰ ਵਿਚ ਕੁਝ ਕਮੀ ਸੀ। ਪਰ ਉਹ ਇਨਸਾਨ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਅਸੀਂ ਆਦਰ ਅਤੇ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਦੇ ਸੀ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਨੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਤੇ ਨਿਹਚਾ ਕੀਤੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਹਾਨ ਯੋਗਦਾਨ ਦੇ ਲਈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਆਰੰਭਿਕ ਯੋਜਨਾ "ਕੋਸਵਿਕ" ਸਥਾਨ ਤੇ ਕੰਨਵੈਨਸ਼ਨ ਕਰਨ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਸੀ, ਪਰ ਇਹ ਸਫਲ ਨਹੀਂ ਹੋਈ। ਜੇਕਰ ਪ੍ਰਭੂ ਸਾਡੇ ਭਾਈ ਨੂੰ ਮਸੀਹ ਵਿਚ ਵਾਪਿਸ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਲਿਆਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਲੰਮੇ ਅਰਸੇ ਦੇ ਲਈ, ਤਾਂ ਇਹ ਸਾਬਿਤ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਲੋੜਾਂ ਦਾ ਉੱਤਰ ਕੀ ਹੈ?

ਤੇਰੇ ਲੋਕ ਤੇਰੀ ਭਰਤੀ ਦੇ ਵੇਲੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਪੇਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ" ਇਹ ਜ਼ਬੂਰਾਂ ਵਿਚ ਲਿਖਿਆ ਹੈ (ਜ਼ਬੂਰ 110:3) ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਿਨਾਂ ਦੌਰਾਨ ਪ੍ਰਭੂ

ਦੀ ਉਡੀਕ ਹਕੀਕਤ ਵਿਚ ਸਾਡੇ ਵਿਚ ਪੂਰੀ ਹੋਈ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਸਮਰੱਥ ਉਸਦੇ ਮਨ ਭਾਉਂਦੇ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਸਾਡੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਉਸਦੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦੇ ਸਿੰਘਾਸਣ ਤੇ ਗਈ, ਅਸੀਂ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ ਕਿ ਇਹ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਉੱਤਰ ਕੀ ਉਹ ਆਪਣੇ ਸੇਵਕ ਨੂੰ ਵਾਪਿਸ ਪ੍ਰਚਾਰ ਦੇ ਲਈ ਘੱਲ ਦੇਵੇਗਾ ਕਿ ਅਸੀਂ ਫਿਰ ਵਚਨ ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰੀਏ। ਉਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਉਸ ਸਮੇਂ ਲਈ ਚੁਣਿਆ ਹੋਇਆ ਸੰਦੇਸ਼ ਵਾਹਕ ਸੀ। ਹਕੀਕਤ ਵਿਚ ਮੈਂ ਹੁਣ ਵੀ ਨਿਹਚਾ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਜੇਕਰ ਯੂਨਾਹ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਸਨੇ ਮਦਰਾਸ ਆਉਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਕਿਤੇ ਹੋਰ ਚਲਿਆ ਗਿਆ, ਤਾਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕਿਸੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਮਗਰਮੱਛ ਦਾ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕਰਕੇ ਉਸਨੂੰ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਲਿਆਵੇਗਾ।

7

ਤੇਰੀ ਭਰਤੀ ਦੇ ਵੇਲੇ

ਜ਼ਬੂਰ 110:3

1940 ਦਾ ਅਗਸਤ ਦਾ ਮਹੀਨਾ ਆ ਗਿਆ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਸਾਡੀਆਂ ਆਸ਼ਾਵਾਂ ਪੂਰੀਆਂ ਹੋਈਆਂ। ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾਵਾਂ ਦੇ ਉੱਤਰ ਵਿਚ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸੇਵਕ ਨੂੰ ਵਾਪਿਸ ਮਦਰਾਸ ਲਿਆਂਦਾ। ਇਸ ਵਾਰ ਉਸ ਨੇ ਤਿੰਨ ਮਹੀਨੇ ਇੱਥੇ ਰਹਿਣਾ ਸੀ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਭਗਤ ਸਿੰਘ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੇ ਨਾਲ ਆਏ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਤਿੰਨਾਂ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਉਸੇ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਹਰੇਕ ਚਰਚ ਵਿਚ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਨਾ ਸੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਸੈਂਕੜੇ ਲੋਕ ਹਰ ਸਭਾ ਵਿਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਯਿਰਮਿਯਾਹ ਨਬੀ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਕਿਹਾ "ਤੂੰ ਨਾ ਆਖ ਜੋ ਮੈਂ ਛੋਕਰਾ ਹਾਂ ਤੂੰ ਤਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਕੋਲ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਘੱਲਾਂਗਾ ਜਾਵੇਂਗਾ, ਸਭ ਕੁਝ ਜੋ ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਹੁਕਮ ਦਿਆਂਗਾ ਤੂੰ ਬੋਲੇਂਗਾ।" ਸਾਡੇ ਭਾਈ ਨੇ ਇਸ ਤੋਂ ਹੌਂਸਲਾ ਪਾਇਆ ਹੋਵੇਗਾ ਜੋ ਅਜਿਹੇ ਹੀ ਸ਼ਬਦ ਦਿਲੇਰੀ ਨਾਲ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਪੂਰੀ ਪਰਜਾ ਨੂੰ ਬੋਲੇ। ਉਸਨੇ ਇਹ ਬਿਨ੍ਹਾਂ ਭੈਅ ਦੇ ਜਾਂ ਪੱਖਪਾਤ ਦੇ ਕੀਤਾ।

ਇਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਮੀਟਿੰਗ ਦੀਆਂ ਲੜੀਆਂ ਦਾ ਆਰੰਭ ਓਸੇ ਮੈਥੋਡਿਸਟ ਚਰਚ ਤੋਂ ਕੀਤਾ। ਉਸਨੇ ਬਾਈਬਲ ਦੇ ਮਹੱਤਵ 'ਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਇਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਵਚਨ ਹੈ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੀਆਂ ਗਲਤੀਆਂ ਨੂੰ ਉਜਾਗਰ ਕੀਤਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਉਸ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਨੂੰ ਇਕ ਪਾਸੇ ਰੱਖਣ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਕੀਤੀ। ਹਰੇਕ ਸਭਾ ਦੇ ਆਰੰਭ ਵਿਚ ਹਰੇਕ ਨੂੰ ਆਪੋ ਆਪਣੀ ਬਾਈਬਲ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਵਿਚ ਲੈ ਕੇ ਉੱਪਰ ਕਰਕੇ ਵਿਖਾਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਅਤੇ ਜਿਸਦੀ ਬਾਈਬਲ ਉਹਦੇ ਕੋਲ ਨਾ ਹੋਵੇ ਉਹ ਸ਼ਰਮਿੰਦਗੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰੇ। ਸੈਂਕੜੇ ਬਾਈਬਲਾਂ ਓਥੇ ਵੇਚੀਆਂ ਗਈਆਂ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਬਾਈਬਲ ਸੋਸਾਇਟੀ ਨੂੰ ਤਾਮਿਲ, ਤੇਲਗੂ ਅਤੇ ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ੀ ਵਿਚ ਲਿਆਉਣ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿਚ ਵੀ।

ਉਹ ਇਕ ਵੈਨ ਭਰ ਕੇ ਲਿਆਏ ਅਤੇ ਸਵੈ-ਸੇਵਕਾਂ ਨੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਚਾਹੀਦੀਆਂ ਸਨ ਵੰਡ ਦਿੱਤੀਆਂ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਪੈਸਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਦਿੱਤੀਆਂ ਇਹ ਭਰੋਸਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਬਾਅਦ ਵਿਚ ਦੇ ਦੇਣਗੇ। ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੀਤਾ। ਹੁਣ ਤੋਂ ਮਦਰਾਸ ਵਿਚ ਲੋਕ ਬਾਈਬਲ ਪੜ੍ਹਨ ਲੱਗੇ ਜਦਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਉਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਨਾਲ ਲਿਆਉਂਦੇ ਸਨ। ਸਿਰਫ਼ ਗੀਤਾਂ ਵਾਲੀ ਕਿਤਾਬ ਨਹੀਂ ਪਰ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਚਰਚਾ ਵਿਚ ਬਾਈਬਲ ਵੀ ਲਿਆਉਣ ਲੱਗੇ।

ਹਾਂ, ਭਗਤ ਸਿੰਘ ਨੇ ਬਾਈਬਲ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿਚ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕੀਤਾ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਇਸ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕੇ ਆਤਮਾਵਾਂ ਜਿੱਤਣ ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕੀਤਾ। ਉਸਨੇ ਪਾਪ ਅਤੇ ਤੋਬਾ ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਇਸ ਨੂੰ ਬਾਈਬਲ ਨਾਲ ਸਮਝਾਇਆ ਮੁਕਤੀ ਦਾ ਮਾਰਗ ਯਿਸੂ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਜਿਵੇਂ ਉਸਨੇ ਖੁਦ ਪਾਇਆ। ਉਸਨੇ ਆਨੰਦ ਦੀ ਭਰਪੂਰੀ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ ਜੋ ਮਸੀਹ ਵਿਚ ਹੈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਜੋ ਸਭ ਭੁੱਲ ਜਾਣਗੇ ਤੇ ਉਸਦੇ ਪਿੱਛੇ ਚੱਲਣਗੇ। ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਹਰ ਰਾਤ ਨੂੰ ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੇ ਆਪਣਾ ਜੀਵਨ ਪ੍ਰਭੂ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਗਵਾਹੀ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਵਾਂ ਜਨਮ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਆਤਮਾ ਦੁਆਰਾ।

ਉਸਨੂੰ ਅਗਲੇ ਦੋ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਦੇ ਲਈ ਸੀ.ਐੱਮ.ਐੱਸ. ਟੱਕਰ ਚਰਚ ਵਿਚ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਨ ਦਾ ਸੱਦਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਹਰ ਸ਼ਾਮ ਉਸਨੇ ਸਾਡੇ ਲਈ ਧਰਮ-ਸ਼ਾਸਤਰ ਨੂੰ ਖੋਲਿਆ, ਹਮੇਸ਼ਾ ਉਸਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਇਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਵਚਨ ਹੈ। ਉਸਦੇ ਖੁਲਾਸੇ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਹਿੱਲਾ ਕੇ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ। ਅਤੇ ਸਭਨਾਂ ਨੂੰ ਬਾਈਬਲ ਨਾਲ ਲਿਆਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ (ਆਪਣੀ-ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿਚ) ਛੇਤੀ ਹੀ ਤਾਮਿਲ ਬਾਈਬਲਾਂ ਸੋਸਾਇਟੀ ਦੇ ਡੀਪੂ ਤੋਂ ਵਿਕ ਗਈਆਂ।

ਇਕ ਰਾਤ ਟੁੱਕਰ ਚਰਚ ਵਿਚ ਇਕ ਵੱਡੀ ਭੀੜ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿਚ ਬਹੁਤ ਸਾਰਿਆਂ ਦਰਵਾਜ਼ਿਆਂ ਤੋਂ ਅੰਦਰ ਨਹੀਂ ਆ ਸਕਦੇ ਸੀ। ਭਾਈ ਭਗਤ ਸਿੰਘ ਨੇ ਆਗਿਆ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਬੈਂਚਾਂ ਨੂੰ ਇਕ ਪਾਸੇ ਕਰ ਦਿਓ ਤਾਂ ਕਿ ਲੋਕ ਫਰਸ਼ ਤੇ ਬੈਠ ਸਕਣ ਅਤੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਉੱਪਰ ਬੁਲਾ ਕੇ ਚੁੱਪ-ਚਾਪ ਬਿਠਾਇਆ। ਇਸ ਫੈਸਲੇ ਨੇ ਚਰਚ ਦੇ ਐਲਡਰਾਂ ਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀ ਵਿਚ ਪਾ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਬਿਸ਼ਪ ਨੂੰ ਰਿਪੋਰਟ ਕੀਤੀ। ਅਗਲੀ ਰਾਤ ਭਗਤ ਸਿੰਘ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ: “ਬਿਸ਼ਪ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਕੋਈ ਹੋਰ, ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਘੱਲਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਉਹਦਾ ਵਚਨ ਸੁਣਾਉਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਜੋ ਵੱਡੇ ਹੋ ਸਿਗਰਟ ਨੋਸ਼ੀ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਹੋਰ ਦੂਜੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਨਾਲ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਘਰ ਨੂੰ ਜ਼ਿਆਦਾ ਅਸੁੱਧ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹੋ: ਇਨ੍ਹਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਹਜ਼ੂਰੀ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕੇ?”

ਤਕਰੀਬਨ ਦੋ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਤੱਕ ਉਸਨੇ ਪੁਲਪਿਟ ਤੋਂ ਸਖ਼ਤ ਭਾਸ਼ਾ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕੰਬਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ। ਇਸੇ ਚਰਚ ਵਿਚ ਮੈਂ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਹੁਣ ਤੱਕ ਅਰਾਧਨਾ ਕਰਦਾ ਆਇਆ ਹਾਂ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੱਸਾਂ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਵਚਨ ਸਾਡੇ ਲਈ ਜੀਉਂਦਾ ਆਇਆ।

ਉਹ ਕਿਸੇ ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਦਿਲੇਰੀ ਨਾਲ ਬੋਲਿਆ ਜਿਵੇਂ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਆਗਿਆ ਦਿੱਤੀ। ਕੰਮ ਕੀਤਾ। ਉਸਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਰੂਪ ਵਿਚ ਨਾਮਧਾਰੀ ਮਸੀਹੀਆਂ ਦੀ ਸੰਸਾਰਿਕਤਾ ਅਤੇ ਵਾਸਨਾ ਨੂੰ ਉਜਾਗਰ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਝਿਜਕ ਦੇ ਪਾਪ ਤੇ ਵਾਰ ਕੀਤਾ। ਇਕ ਦਿਨ ਸਭਾ ਵਿਚ ਪੁਰਾਸਾਵਾਲਕਮ ਵਿਚ ਉਸਨੇ ਇਕ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਵੇਖਿਆ ਜੋ ਮੰਡਲੀ ਵਿਚ ਇਸਤਰੀਆਂ ਵੱਲ ਵੇਖ ਕੇ ਮੁਸਕਰਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਬੋਲਣਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਉਹਦੇ ਕੋਲ ਗਿਆ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਗੁੱਸੇ ਨਾਲ ਉਸਨੂੰ ਝਿੜਕਿਆ। ਕੁਝ ਇਸਨੂੰ ਕਰ ਸਕਦੇ ਸੀ ਪਰ ਅਲੱਗ ਹੋ ਗਏ ਪਰ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ।

ਜਿੱਥੇ ਉਸਨੂੰ ਜ਼ਰੂਰੀ ਲੱਗਾ ਉਸਨੇ ਪਾਸਟਰਾਂ ਅਤੇ ਮਿਸ਼ਨਰੀਆਂ ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਿਹਾ ਕਈਆਂ ਨੇ ਇਸ ਦੀ ਤਾਰੀਫ਼ ਕੀਤੀ ਕਈਆਂ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਔਖਾ ਸਮਝਿਆ। ਫਿਰ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਵਿਚ ਸੱਦਾ ਦਿੱਤਾ ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮੰਡਲੀ ਉਸਦੇ ਲਈ ਤਾਂ ਰੋਲਾ ਪਾਉਂਦੀ ਸੀ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਉਸਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ਾਂ ਦਾ ਸਵਾਗਤ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਲੱਗਭੱਗ ਪੂਰੇ ਸਮਾਜ ਦੁਆਰਾ। ਜਿੱਥੇ ਕਿਤੇ ਵੀ ਉਹ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਦਾ ਲੋਕ ਸੁਣਨ ਦੇ ਲਈ ਉਤਸ਼ਾਹ ਨਾਲ ਇਕੱਠੇ ਹੁੰਦੇ। ਕੋਈ ਇਸ਼ਤਿਹਾਰ ਨਹੀਂ ਛਾਪੇ ਜਾਂਦੇ ਸਨ ਪਰ ਲੋਕਾਂ ਕੋਲ ਖ਼ਬਰ ਪਹੁੰਚ ਜਾਂਦੀ ਸੀ ਤਾਂ ਉਹ ਇਕੱਠੇ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਸਨ।

ਇਹ ਦੂਜੇ ਵਿਸ਼ਵਯੁੱਧ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਦਿਨ ਸਨ। ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਜੀਵਨ ਸਧਾਰਨ ਰੂਪ ਨਾਲ ਬਦਲ ਗਏ ਸਨ: ਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਦੇਖ-ਭਾਲ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਕੂਲ ਜਾਣਾ ਹੈ, ਅਕਸਰ ਦੋਵੇਂ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ ਕੰਮ ਤੇ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ। ਪੈਟਰੋਲ, ਰਾਸ਼ਨ ਅਤੇ ਪਬਲਿਕ ਟ੍ਰਾਂਸਪੋਰਟ ਹਟਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਹੁਣ ਹੋਰ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀਆਂ ਆਉਣ ਲੱਗੀਆਂ। ਫਿਰ ਵੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਰਾਤ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਲੋਕ ਆਉਂਦੇ ਸਨ। ਇਹ ਸਭਾਵਾਂ ਰਾਤ ਦੇ 10-11 ਵਜੇ ਤੱਕ ਚੱਲਦੀਆਂ ਸਨ 3 ਘੰਟਿਆਂ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੇ ਨਾਲ, ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ ਲੋਕ ਆਉਂਦੇ ਰਹੇ, ਇਹ ਹੈਰਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਭਰੋਸੇਮੰਦ ਪ੍ਰਚਾਰ ਦੇ ਵਸੀਲੇ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਸੈਂਕੜੇ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਨਵਾਂ ਜੀਵਨ ਮਸੀਹ ਵਿਚ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ।

ਬਾਅਦ ਵਿਚ ਸਭਾਵਾਂ ਸਕਾਟਿਸ ਚਰਚ ਸੇਂਟ ਐਂਡਰਿਊ, ਅਵਰਨਾ ਪਰਪਿਆ

ਰੋਡ, ਚੂਲੇ ਵਿਚ ਵੀ ਹੋਈਆਂ। ਇੱਥੇ ਸਾਡੇ ਮਿੱਤਰ ਜਾਰਜ ਰਾਜਰਤਨ ਨੇ ਅਰਾਧਨਾ ਕੀਤੀ ਉਹ ਅਤੇ ਦੋਰਾਈਰਾਜ ਹੁਣ ਐਲਡਰ ਸਨ। ਇਹ ਅਕਤੂਬਰ ਦਾ ਮਹੀਨਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉੱਤਰੀ-ਪੂਰਵ ਮਾਨਸੂਨ ਮੀਂਹ ਪੈ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਕ ਸ਼ਾਮ ਅਕਾਸ਼ ਹਨੇਰੇ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਮੈਂ ਘਬਰਾਉਣ ਲੱਗਾ ਅਤੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਜ਼ਰੂਰ ਅੰਦਰ ਜਾਣਾ ਪਵੇਗਾ, ਪਰ ਇਕ ਵੱਡੀ ਭੀੜ ਇਕੱਠੀ ਹੋਈ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਚਰਚ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਸਮਝ ਸਕਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਦੇ ਬਾਅਦ ਭਾਈ ਭਗਤ ਸਿੰਘ ਨੇ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਅਸੀਂ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਵਿਚ ਹੀ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਦੇ ਰਹਾਂਗੇ। ਅਚਾਨਕ ਮੀਂਹ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਈ - ਬਹੁਤ ਤੇਜ਼, ਉਸਨੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਘਬਰਾਓ ਨਾ ਪਰ ਆਪੋ ਆਪਣੀਆਂ ਬਾਈਬਲਾਂ ਆਪਣੇ ਕੱਪੜਿਆਂ ਨਾਲ ਢੱਕ ਲਓ। ਪਰ ਉਹ ਆਪਣੀ ਬਾਈਬਲ ਖੋਲ੍ਹ ਕੇ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ। ਲੋਕ ਬੈਠ ਗਏ ਅਤੇ ਮੀਂਹ ਦਾ ਪਾਣੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਤੋਂ ਵਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਭਿੱਝ ਚੁੱਕੇ ਸਨ ਉਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਮੁਕਤੀ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਵਚਨ ਨੂੰ ਸੁਣ ਰਹੇ ਸਨ ਕਾਫੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ ਮੀਂਹ ਬੰਦ ਹੋ ਗਿਆ। ਓਥੇ ਮਾਵਾਂ ਵੀ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਬੱਚੇ ਗੋਦ ਵਿਚ ਚੁੱਕੇ ਹੋਏ ਸਨ, ਪਰ ਓਥੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹਿੱਲਿਆ ਜਦ ਤੱਕ ਮੀਟਿੰਗ ਸਮਾਪਤ ਨਹੀਂ ਹੋਈ, ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੋਈ ਛੇਤੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਕਿਉਂਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਹਵਾ ਮਦਰਾਸ ਵਿਚ ਵਹਿ ਰਹੀ ਸੀ ਪਾਣੀ ਜਿਸ ਨੇ ਸਾਡੇ ਹਿਰਦਿਆਂ ਨੂੰ ਭਿਉਂ ਦਿੱਤਾ ਇਹ ਬਰਕਤਾਂ ਦਾ ਮੀਂਹ ਸੀ।

ਖੁਸ਼ੀ-ਖੁਸ਼ੀ ਹਰ ਇਕ ਨੇ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਦਿਲ ਨਾਲ ਆਪਣਾ ਸਮਾਂ, ਸਮਰੱਥਾ, ਸਮੱਗਰੀ ਅਤੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕੇ ਉਹਦੀ ਇੱਛਾ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਲਈ ਆਪਣਾ ਧਿਆਨ ਪ੍ਰਭੂ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਉਸ ਤੋਂ ਉੱਪਰ ਰੱਖਿਆ ਜੋ ਵੀ ਮੰਗ ਉਹਨਾਂ ਰੱਖੀ। ਸੁਭਾ-ਸਵੇਰੇ ਬਾਈਬਲ ਅਧਿਐਨ ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ ਤੋਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਪ੍ਰਤੀਦਿਨ ਲੰਡਨ ਮਿਸ਼ਨ ਚੈਪਲ ਵਿਚ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਇਸ ਵਿਚ ਭਾਗ ਲਿਆ। ਸ਼ਨੀਵਾਰ ਦੀ ਸਵੇਰ ਨੂੰ ਗਵਾਹੀ ਦਾ ਜਲੂਸ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿਚ ਪਾਸਟਰਾਂ ਅਤੇ ਮੰਡਲੀ ਨੇ ਭਾਗ ਲਿਆ। ਅਕਸਰ ਕੁਝ ਕਦਮ ਪੈਦਲ ਚੱਲ ਕੇ ਦੂਰੀ ਤੈਅ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਜਿਸ ਵਿਚ ਬੱਚੇ ਅਗਵਾਈ ਕਰਦੇ, ਪਿੱਛੇ ਇਸਤਰੀਆਂ ਚੱਲਦੀਆਂ, ਪੁਰਸ਼ ਵੀ ਨਾਲ ਮਿਲ ਕੇ ਗਾਉਂਦੇ ਜਾਂਦੇ "ਹੈਲੋਲੂਯਾਹ ਯੀਸੂਵੇ" ਪੂਰੇ ਮਦਰਾਸ ਵਿਚ। ਸ਼ਨੀਵਾਰ ਦੇ ਦਿਨ, ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਦਿਨ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਦੇ ਲਈ-ਸਾਰੀ ਰਾਤ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਹੁੰਦੀ। ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਬਿਨ੍ਹਾਂ ਇਸ਼ਤਿਹਾਰਾਂ ਤੋਂ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ਬਖ਼ਰੀ ਸੁਣਨ ਲਈ ਲਿਆਇਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਕੰਮ ਨੂੰ ਮਸ਼ਹੂਰੀ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਸ਼ਹਿਰ ਵਿਚ ਵੱਡਾ ਆਨੰਦ ਸੀ। ਤੁਸੀਂ ਹਰ ਜਗ੍ਹਾ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਗਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਸੁਣ

ਸਕਦੇ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਜ਼ਬੂਰ 126:1-3 ਵਿਚ ਲਿਖਿਆ ਹੈ, ਤਦ ਸਾਡੇ ਮੂੰਹ ਹਾਸੇ ਨਾਲ ਭਰ ਗਏ। ਗ਼ੈਰ ਮਸੀਹੀ ਹੈਰਾਨ ਸਨ। ਇਕ ਹਿੰਦੂ ਵਿਅਕਤੀ ਨੇ ਇਹ ਟਿੱਪਣੀ ਕੀਤੀ "ਅਜਿਹਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਮੰਨੋ ਸੈਨਾਏ-ਪਤਾਨਾ ਪੂਰਾ ਸ਼ਹਿਰ ਮਸੀਹੀ ਬਣ ਗਿਆ ਹੋਵੇ।" ਲੋਕ ਧਰਮ ਦੇ ਭੁੱਖੇ ਅਤੇ ਤਿਹਾਏ ਹਨ (ਮੱਤੀ 5:6) ਅਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਭਰ ਦਿੱਤਾ।

ਬਹੁਤ ਚੰਗੇ ਵਾਰਤਾਲਾਪ ਹੋਏ ਦੋਹਾਂ ਵਿਚ ਨਾਮਧਾਰੀ ਮਸੀਹੀਆਂ ਅਤੇ ਗ਼ੈਰ-ਮਸੀਹੀਆਂ ਵਿਚ। ਕੁਝ ਸਾਡੇ ਪਿਆਰਿਆਂ ਨੇ ਵੀ ਇਸ ਸਮੇਂ ਪ੍ਰਭੂ ਨੂੰ ਪਾਇਆ। ਤਦ ਇਕ ਦਿਨ ਇਕ ਹਿੰਦੂ ਲੜਕੀ ਜਿਸਨੇ ਆਪਣਾ ਹਿਰਦੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਭਾਈ ਭਗਤ ਸਿੰਘ ਕੋਲ ਬਪਤਿਸਮਾ ਲੈਣ ਆਈ। ਇਸਨੇ ਇਕ ਨਵੀਂ ਸਮੱਸਿਆ ਪੈਦਾ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਸਾਡੀ ਸਲਾਹ ਲਈ। ਇਕੱਠੇ ਹੋ ਕੇ ਅਸੀਂ ਇਸ ਵਿਸ਼ੇ ਲਈ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਦੂਜੇ ਮਸੀਹੀਆਂ ਨਾਲ ਵੰਡਿਆ। ਬਹੁਤ ਨੌਜਵਾਨ ਉਹਦੇ ਨਾਲ ਪੰਜਾਬ ਤੋਂ ਆਏ ਸਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਪੁੱਛਿਆ ਕੀ ਇਹ ਵੀ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗਵਾਹੀ ਦੇਣਗੇ। ਤਦ ਇਹ ਸਹਿਮਤੀ ਹੋਈ ਕਿ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਰੂਪ ਨਾਲ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ, ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਖ਼ਮੋਸ਼ੀ ਨਾਲ ਕੁਸ ਰੋਡ ਦੇ ਬੈਪਟਿਸਟ ਚਰਚ ਵਿਚ ਬਪਤਿਸਮਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ ਜਿੱਥੇ ਇਸਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਹ ਹਿੰਦੂ ਲੜਕੀ ਦਾ ਨਾਮ ਮਰੀਅਮ ਮਗਦਲੀਨੀ ਰੱਖਿਆ ਅਤੇ ਉਹ ਮਦਰਾਸੀ ਗਰੁੱਪ ਵਿਚ ਸ਼ਾਮਿਲ ਹੋ ਗਈ।

ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਦੇ ਅਦਭੁੱਤ ਉੱਤਰ ਸਨ। ਬਿਮਾਰਾਂ ਦੇ ਲਈ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਲੋਕ ਚੰਗੇ ਹੋ ਗਏ। ਇਕ ਦਿਨ ਇਕ ਕੋੜੀ ਨੇ ਛੁੱਟੀ ਮੰਗੀ ਕਿ ਉਹ ਮੀਟਿੰਗ ਵਿਚ ਪੰਜ ਮਿੰਟ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਦੇਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਕ ਹਫ਼ਤਾ ਪਹਿਲਾ ਉਹ ਕੰਬਲ ਦੀ ਬੁੱਕਲ ਮਾਰ ਕੇ ਚਰਚ ਦੇ ਇਕ ਕੋਨੇ ਤੇ ਬੈਠਾ ਸੀ ਅਤੇ ਜਿਸਦੇ ਪੈਰ ਫੋੜਿਆਂ ਨਾਲ ਭਰੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਲੰਮਾ ਇਲਾਜ ਵੀ ਅਸਫਲ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਨਿਰਾਸ਼ ਹੋ ਕੇ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ। ਤਦ ਉਸਨੂੰ ਮਸਹ ਕਰ ਕੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਅਤੇ ਉਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਚੰਗਾ ਹੋ ਗਿਆ ਅਤੇ ਬਿਮਾਰੀ ਦਾ ਕੋਈ ਚਿੰਨ੍ਹ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ ਸੀ।

ਪਰ ਜ਼ੋਰ ਚੰਗਾਈ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਸੀ ਪਰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਪਾਪੀਆਂ ਨੂੰ ਤੌਬਾ ਵਿਚ ਅਤੇ ਨਿਹਚਾ ਵਿਚ ਲਿਆਉਂਦਾ ਸੀ। ਪਰਚਾਰ ਨੇ ਲਗਾਤਾਰ ਸਾਡੇ ਹਿਰਦਿਆਂ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ ਉੱਚ ਸਤਰ ਦੇ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਰੱਖਿਆ "ਸਗੋਂ ਜਿਵੇਂ ਤੁਹਾਡਾ ਸੱਦਣ ਵਾਲਾ ਪਵਿੱਤਰ ਹੈ ਤੁਸੀਂ ਆਪ ਭੀ ਤਿਵੇਂ ਹੀ ਆਪਣੀ ਸਾਰੀ ਚਾਲ ਵਿਚ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣੋ, ਕਿਉਂਜੋ ਇਹ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਭਈ ਤੁਸੀਂ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣੋ ਇਸ ਲਈ ਜੋ ਮੈਂ ਪਵਿੱਤਰ ਹਾਂ" (1 ਪਤਰਸ 1:15-16)

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਖੋਜਿਆ ਕਿ ਹਿਰਦੇ ਉਹਦੇ ਲਈ ਸਮਰਪਿਤ ਕਰੀਏ। ਅਸੀਂ ਵੇਖਣ ਲੱਗੇ ਕਿ ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਕੀ ਹੈ ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਨੇ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਹ ਸਭ ਗਹਿਣੇ ਉਤਾਰ ਦੇਵੇਗੀ ਅਤੇ ਸਧਾਰਨ ਬਸਤਰ ਪਹਿਨੇਗੀ। ਮੈਂ ਵੀ ਕੰਧ ਤੋਂ ਆਪਣੀ ਗਰੁੱਪ ਫੋਟੋ ਉਤਾਰ ਦਿੱਤੀ ਜੋ ਐੱਮ.ਐੱਸ.ਐੱਸ. ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਜਗ੍ਹਾ ਤੇ ਆਇਤਾਂ ਲਗਾ ਦਿੱਤੀਆਂ। ਪ੍ਰਭੂ ਯਿਸੂ ਗਰੀਬੀ ਵਿਚ ਇਕ ਉਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਰਹੇ: ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਲਈ ਨਾ ਕਿ ਕਰਾਉਣ ਲਈ। ਕੀ ਸਾਨੂੰ ਵੀ ਇਸ ਦੀ ਰੀਸ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ?

ਸੰਸਾਰ ਤੋਂ ਅਲੱਗ ਹੋ ਜਾਣ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿਚ ਭਗਤ ਸਿੰਘ ਨੇ ਬਹੁਤ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਮੰਗਾਂ ਰੱਖੀਆਂ। ਇਕ ਮੌਕੇ 'ਤੇ ਉਸਨੂੰ ਦੁਪਹਿਰ ਦੇ ਭੋਜਨ ਦੇ ਲਈ ਇਕ ਮਸੀਹੀ ਭਾਈ ਦੁਆਰਾ ਸੱਦਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਚੰਗੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਇਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨੇ ਉਸ ਭੋਜ ਦਾ ਭੋਜਨ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਦੇ ਘਰ ਵਿਚ ਕੀਤਾ। ਸਭ ਕੁਝ ਤਿਆਰ ਹੋ ਗਿਆ ਪਰ ਅੰਦਰ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਤੇ ਭਗਤ ਸਿੰਘ ਨੇ ਕੰਧ ਤੇ ਸਿਨੇਮੇ ਦੇ ਪੋਸਟਰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਕਰ ਇਸਤਰੀਆਂ ਦੀਆਂ ਤਸਵੀਰਾਂ ਵੇਖੀਆਂ। ਉਸਨੇ ਘਰ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ ਅਤੇ ਪੁੱਛਿਆ "ਕੀ ਇਹ ਮਸੀਹੀ ਘਰ ਹੈ?" ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਤਸਵੀਰਾਂ ਨੂੰ ਨਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਕਰੋਗੇ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਇੱਥੇ ਭੋਜਨ ਨਹੀਂ ਖਾ ਸਕਾਂਗੇ।" ਉਹ ਵਿਅਕਤੀ ਘੁਮੰਡੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਵਿਰੋਧ ਕੀਤਾ। ਤਾਂ ਭਗਤ ਸਿੰਘ ਬਿਨ੍ਹਾਂ ਭੋਜਨ ਦੇ ਵਾਪਿਸ ਚਲੇ ਗਏ।

ਚਰਚ ਲੀਡਰਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਜਿੱਥੇ ਅਜਿਹੀਆਂ ਪ੍ਰਸਥਿਤੀਆਂ ਸਨ ਉਹ ਸਮਝੌਤਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਇਕ ਐਤਵਾਰ ਉਸਨੂੰ ਮੁਫਤ ਚਰਚ ਮਿਸ਼ਨ ਪਰਮਾਨੰਦਮ ਵਿਚ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਨ ਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ ਗਿਆ। ਜਿੱਥੇ ਮਹਾਨ ਖੁਸ਼ਖਬਰੀ ਦੇ ਪ੍ਰਚਾਰਕ ਰੈਵ ਐੱਸ ਪਰਮਾਨੰਦਮ ਸੇਵਾ ਮੁਕਤ ਹੋਏ ਸਨ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ ਜਾਣ ਲਈ ਕੁਝ ਰੁਕਾਵਟ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤੀ ਪਰ ਅੰਤ ਵਿਚ ਜਾਣ ਲਈ ਰਾਜ਼ੀ ਹੋ ਗਿਆ। ਉਸਨੇ ਬੈਂਚਾਂ ਨੂੰ ਹਟਾ ਕੇ ਹਲਕਾ ਪੰਡਾਲ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਕਿ ਵੱਧਦੀ ਭੀੜ ਦੇ ਲਈ ਛਾਂ ਕਰ ਸਕੇ।

ਜਿਵੇਂ ਅਸੀਂ ਬੈਠੇ, "ਭਾਈ ਰਾਜਾਮਨੀ" ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਕਿਹਾ "ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸੰਦੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿਉਂ।" ਜਦ ਅਸੀਂ ਉੱਥੇ ਪਹੁੰਚੇ ਤਾਂ ਕਾਰਨ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋਇਆ। ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਲੋਕ ਤਿੱਖੀ ਧੁੱਪ ਵਿਚ ਖਲੋਤੇ ਸਨ ਸਭ ਤੋਂ ਇਤਰਾਜ਼ ਕਰਦੀ ਹੋਈ ਭੀੜ ਤੋਂ ਦਾਨ ਵੀ ਇਕੱਠਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਉਸਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਦੀਆਂ ਸਭਾਵਾਂ ਵਿਚ ਅਜਿਹਾ ਨਾ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਉਹ ਜਾਣਦੇ ਸਨ। ਜਦ ਉਸਨੇ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕੀਤੇ ਹੋਏ ਪੈਸੇ ਨੂੰ

ਵੇਖਿਆ ਤਾਂ ਉਸ ਦੀ ਪ੍ਰਤੀਕ੍ਰਿਆ ਹੋਈ।

"ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਇਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਲਈ ਕੋਈ ਸੰਦੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ", ਉਸਨੇ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕੀਤੀ "ਇਹ ਇੱਥੇ ਨਹੀਂ ਬੋਲ ਸਕਦਾ।" ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ ਦੇ ਵੱਡਿਆਂ ਨੂੰ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ "ਮੂਰਖ ਪੁਰਖੋ। ਤੁਸੀਂ ਪੈਸੇ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਲੱਗੇ ਹੋ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਝੁੰਡ ਦੇ ਆਤਮਿਕ ਘਰ ਦੇ ਲਈ ਨਹੀਂ?" ਜੇਕਰ ਸਭਾ ਵਿਚ ਪੈਸਾ ਕਾਫੀ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਉਹ ਕਦੇ ਆਪਣੀ ਸਭਾ ਵਿਚ ਚੰਦਾ ਲੈਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦੇਵੇਗਾ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਖੁਸ਼ਖਬਰੀ ਮੁਫਤ ਹੈ।

ਤਿੰਨਾਂ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿਚ ਭਾਈ ਭਗਤ ਸਿੰਘ ਨੇ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕੀਤੀ ਅਸੀਂ ਇਕ ਪ੍ਰੇਮ ਭੋਜ ਕਰਾਂਗੇ। ਇਹ ਬੈਲਫੋਰ ਹਾਲ ਕਿਲਪਾਕ ਦੇ ਕੰਪਾਊਂਡ ਵਿਚ ਹੋਣਾ ਸੀ ਅਤੇ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਸੱਦਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਹਰੇਕ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਚਾਵਲ ਅਤੇ ਟਿੱਕੀਆਂ ਲਿਆਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਜਦ ਕਿ ਸਾਂਬਰ (ਸਬਜ਼ੀ) ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਬਣਾਈ ਜਾਵੇਗੀ। ਪਲੇਟਾਂ ਦੀ ਬਜਾਏ ਪੱਤੇ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣਗੇ ਅਤੇ ਪੀਣ ਨੂੰ ਪਾਣੀ। ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਕਿ ਉਹ ਸਭਾ ਵਿਚ ਗਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਆਉਣ।

ਓਸੇ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਅਤੇ ਤਿੰਨ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਗਿਆ। ਅਸੀਂ ਆਪਣਾ ਭੋਜਨ ਇਕ ਰਿਕਸ਼ੇ ਤੇ ਰੱਖਿਆ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਚੱਲ ਪਏ। ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਵਾਇਲਨ ਵਜਾਇਆ। ਨਵਾਨਥਿਮ ਜੋ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਸਾਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਵਿਚ ਸੀ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਗਾਉਣ ਵਿਚ ਸ਼ਾਮਿਲ ਹੋ ਗਈ ਅਤੇ ਮੈਂ ਉੱਚੀ ਅਵਾਜ਼ ਨਾਲ ਗਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਆਪਣੀ ਅਵਾਜ਼ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈ। ਆਂਢ-ਗੁਆਂਢ ਵਿਚ ਸਾਨੂੰ ਸਾਰੇ ਜਾਣਦੇ ਸਨ। ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਪਾਗਲ ਸਮਝਦੇ ਸਨ। ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਗਾ ਰਹੇ ਸੀ ਤਾਂ ਜਿਹੜੇ ਲੋਕ ਸਭਾ ਵਿਚ ਆ ਰਹੇ ਸਨ ਉਹ ਵੀ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਮਿਲ ਕੇ ਗਾਉਣ ਲੱਗ ਪਏ। ਜਦ ਤੱਕ ਮੈਂ ਹਾਲ ਵਿਚ ਪਹੁੰਚਿਆ ਮੇਰੇ ਪਿੱਛੇ ਇਕ ਵੱਡਾ ਜਲੂਸ ਸੀ। ਸਾਰੇ ਆਪਣੇ ਦਿਲ ਤੋਂ ਗਾ ਰਹੇ ਸਨ।

"ਹੈਲੋਲੂਯਾਹ ਮੇਮਨੇ ਦੇ ਲਈ
ਜੋ ਕਲਵਰੀ ਸਲੀਬ 'ਤੇ ਮਰਿਆ,
ਹੈਲੋਲੂਯਾਹ, ਹੈਲੋਲੂਯਾਹ,
ਹੈਲੋਲੂਯਾਹ - ਆਮੀਨ।

ਇਹ ਨਿਹਚਾ ਕਰਨੀ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਹੈ ਕਿ ਗੱਲਾਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਾਪਰੀਆਂ ਹਨ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੱਸਦਾ ਹਾਂ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਲੋਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਿਨਾਂ ਵਿਚ ਮੂਰਖ ਬਣਨ ਨੂੰ ਰਾਜ਼ੀ ਸੀ।

ਪ੍ਰੇਮ ਭੋਜ ਦੇ ਲਈ ਬਾਰਾਂ ਹਜ਼ਾਰ ਤੋਂ ਵੱਧ ਲੋਕ ਇਕੱਠੇ ਹੋਏ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਸੈਦਾਨ ਵਿਚ। ਜਦ ਅਸੀਂ ਹਾਲ ਵਿਚ ਪਹੁੰਚੇ ਮੈਂ ਇਮਾਰਤ ਦੇ ਅੰਦਰ ਇਹ ਵੇਖਣ ਗਿਆ ਕਿ ਭੋਜਨ ਦੀਆਂ ਕਿੰਨੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦਾਨ ਵਿਚ ਆਈਆਂ ਹਨ। ਸਵੈ-ਸੇਵਕ ਕਮਰੇ ਵਿਚ ਚੌਲਾਂ ਦੀਆਂ ਬਾਲਟੀਆਂ ਖਾਲੀ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਤੇ ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। ਇੱਥੇ ਚੌਲਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਢੇਰ ਲੱਗਾ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਇੱਧਰ-ਉੱਧਰ ਸਵੈ-ਸੇਵਕ ਕਾਫ਼ੀ ਮਾਤਰਾ ਵਿਚ ਸਾਂਬਰ ਬਣਾ ਰਹੇ ਸਨ। ਤਦ ਮੈਂ ਟਿੱਕੀਆਂ ਦਾ ਇਕ ਹੋਰ ਵੱਡਾ ਢੇਰ ਵੇਖਿਆ ਜੋ ਐੱਨੀ ਭੀੜ ਦੇ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ।

ਭਾਈ ਭਗਤ ਸਿੰਘ ਨੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਇਹ ਸਭ ਸਵੈ-ਸੇਵਕ ਕਾਰਜ ਕਰਤਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਪੂਰੀਆਂ ਸਭਾਵਾਂ ਵਿਚ ਕ੍ਰਿਆਸ਼ੀਲ ਹਿੱਸਾ ਲਿਆ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਆਤਮਾ ਤੋਂ ਨਵਾਂ ਜਨਮ ਲੈਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਇਸ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਚਿਹਰੇ ਤੇ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਉਹ ਬੋਲਣ ਦੇ ਲਈ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋਇਆ। ਪਹਿਲਾਂ ਜਦਕਿ ਇਸ ਵਿਚ ਰੁਚੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਕਿਉਂ ਉਸਨੇ ਰਾਇਆਪੁਰਮ ਚਰਚ ਵਿਚ ਬੋਲਣ ਤੋਂ ਮਨ੍ਹਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਤਦ ਉਸਨੇ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕੀਤਾ, ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਨਹੀਂ ਇੱਕ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੇ ਪਾਠਾਂ ਵਿਚੋਂ "ਤੁਸੀਂ ਜੀਉਂਦੇ ਨੂੰ ਮੁਰਦਿਆਂ ਵਿਚ ਕਿਉਂ ਲੱਭਦੇ ਹੋ" ਉਸਨੇ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਸਿਸਟਮ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ 'ਚ ਬੋਲਿਆ ਜੋ ਕਲੀਸਿਆ ਨੂੰ ਵੜ ਗਏ ਹਨ ਉਸਨੇ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟਾਚਾਰ ਨਾਲ ਕਦਮ-ਕਦਮ ਤੇ ਧਰਮ-ਸ਼ਾਸਤਰ ਦੁਆਰਾ ਵਰਤਾਓ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਉਸਨੇ ਸਾਡੇ ਵਿਚੋਂ ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੂੰ ਨਵੀਂ ਜੋਤ ਦਿੱਤੀ। ਅਸੀਂ ਨਵੇਂ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਵੇਖਿਆ ਕਿ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਵਿਚ ਵੱਖਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ ਸਾਰੀ ਅਸੁੱਧਤਾਈ ਤੋਂ ਅਤੇ ਸਭ ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਵਿਰੋਧ ਵਿਚ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਅਤੇ ਧਾਰਮਿਕਤਾ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕਰਕੇ ਸਮਾਪਤੀ ਕੀਤੀ ਸਾਡੀ ਜੋ ਮਸੀਹ ਵਿਚ ਜੋ ਸਾਡਾ ਜੀਵਨ ਹੈ।

ਜਦ ਸਭਾ ਸਮਾਪਤ ਹੋ ਗਈ ਉਸਨੇ ਸਵੈ-ਸੇਵਕਾਂ ਨੂੰ ਭੋਜਨ ਵਰਤਾਉਣ ਲਈ ਬੁਲਾਇਆ। ਲੱਗਭੱਗ ਦੋ ਸੌ ਅੱਗੇ ਆਏ। ਉਸਨੇ ਭੀੜ ਨੂੰ ਸਿੱਧਾ ਇਕ ਦੂਜੇ ਵੱਲ ਮੂੰਹ ਕਰਕੇ ਬੈਠਣ ਨੂੰ ਕਿਹਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਅੱਗੇ ਪੱਤੇ ਰੱਖ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਅਤੇ ਗਾਇਕਾ ਨੇ ਹਰੇਕ ਅੱਗੇ, ਚੌਲ, ਸਾਂਬਰ ਅਤੇ ਟਿੱਕੀਆਂ ਵੰਡ ਦਿੱਤੀਆਂ। ਇੱਥੇ ਸੁੰਦਰ ਅਨੁਸ਼ਾਸਨ ਸੀ ਅਤੇ ਕੋਈ ਗੜਬੜੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਗੀਤ ਗਾ ਕੇ ਧੰਨਵਾਦ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਆਪਣਾ ਭੋਜਨ ਖਾਧਾ, ਜਿਸ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਉਹ ਦੁਬਾਰਾ ਵੀ ਲੈ ਲੈਂਦਾ। ਜਦ ਸਭ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹੋ ਗਏ ਤਾਂ ਅਸਾਂ ਨੇੜੇ ਦੇ ਝੁੰਗੀ ਝੌਂਪੜੀ ਵਾਲੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਸੱਦਾ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਜੋ ਵਧਿਆ ਹੈ ਲੈ ਜਾਓ। ਅਜਿਹੀਆਂ

ਅਣਸੁਣੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਸਾਡੇ ਜੀਵਨਾਂ ਵਿਚ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪਾਉਣ ਤੋਂ ਬਿਨ੍ਹਾਂ ਨਾ ਰਹਿ ਸਕੀਆਂ। ਉਹ ਨਵੇਂ ਸਨ ਅਤੇ ਉਹ ਸਭ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੁਆਰਾ ਨਹੀਂ।

ਆਰ.ਆਰ. ਰਾਜਮਨੀ ਅਤੇ ਨਵਾਨੀਥਮ
ਗੈਬਰੀਏਲ ਵਿਆਹ ਦੀ ਫੋਟੋ 1930

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਸਾਡੇ ਦਰਸਿਆਨ ਚੱਲ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਸਿਰਫ ਹਲੀਮੀ ਨਾਲ ਝੁੱਕ ਸਕਦੇ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹਦੀ ਭਲਿਆਈ ਅਤੇ ਦਇਆ ਨੂੰ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰ ਸਕਦੇ ਸੀ।

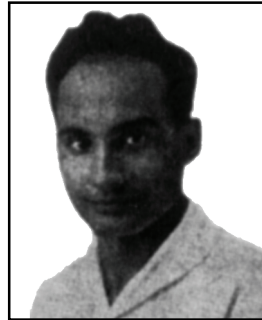
ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਉਹ ਤਿੰਨ ਮਹੀਨੇ ਸੁਫਨੇ ਵਾਂਗੂੰ ਬੀਤ ਗਏ, ਅਤੇ ਇਕ ਦਿਨ ਆਇਆ ਕਿ ਭਗਤ ਸਿੰਘ ਨੇ ਛੱਡ ਕੇ ਪੰਜਾਬ ਨੂੰ ਜਾਣਾ ਸੀ। ਉਸ ਦਿਨ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਲੋਕ ਸੈਂਟਰਲ ਸਟੇਸ਼ਨ ਤੇ ਉਸਨੂੰ ਵਿਦਾ ਕਰਨ ਆਏ ਸਨ। ਚੱਲਣਾ ਅਸੰਭਵ ਸੀ ਅਤੇ ਭੀੜ ਦੇ ਕਾਰਨ ਉਹ ਆਪਣੇ ਡੱਬੇ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਟ੍ਰੇਨ ਨੂੰ ਲੇਟ ਕਰਨਾ ਪਿਆ।

ਪੱਲਾ ਵਰਮ ਪਹਾੜੀ ਮਦਰਾਸ

ਦੇ ਤਾਕਤਵਰ ਨੌਜਵਾਨਾਂ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਮੋਢਿਆਂ ਤੇ ਚੁੱਕਿਆ ਅਤੇ ਭੀੜ ਦੇ ਉੱਤੋਂ ਦੀ ਉਸ ਨੂੰ ਡੱਬੇ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਾਇਆ। ਜਿਵੇਂ ਟ੍ਰੇਨ ਅੱਗੇ ਵਧੀ ਲੋਕ ਚਿੱਲਾਏ "ਸਾਨੂੰ ਵਿਦਾ ਹੋਣ ਦੀ ਆਇਤ ਦਿਓ" ਲੇਵੀਆਂ ਦੀ ਪੋਥੀ 6:13" ਉਹ ਚਿੱਲਾਇਆ "ਜਗਵੇਦੀ ਦੇ ਉੱਤੇ ਅੱਗ ਸਦਾ ਬੱਲਦੀ ਰਹੇ, ਉਹ ਕਦੇ ਨਾ ਭੁੱਝੇ।"

ਭਗਤ ਸਿੰਘ 1938

ਆਰ.ਆਰ.ਰਾਜਾਮਨੀ.ਜਾਰਜ ਟੀ
ਰਾਜਰਤਨਮ ਆਰ.ਪੀ.ਦੋਰਾਈਰਾਜ

ਮਦਰਾਸ ਦੀਆਂ ਸੜਕਾਂ 'ਤੇ, ਭਗਤ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਭਾਈ ਮੋਜ਼ਸ ਡੌਨ

ਯਹੋਵਾਹ ਸਾਮਾ ਮਦਰਾਸ

(ਖੱਬੇ ਤੋਂ ਸੱਜੇ) ਭਗਤ ਸਿੰਘ, ਐੱਫ.ਜੌਹਨ ਪੌਲ ਜੀ ਦੇਵਾਸਹਾਇਮ, ਆਰ.ਆਰ. ਰਾਜਾਮਨੀ, ਜੋਰਜ ਟੀ ਰਾਜਰਤਨਮ, ਆਰ.ਪੀ.ਦੋਰਾਈਰਾਜ, ਜੇ.ਸੀ ਡਾਸਨ

ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਛੇਕ ਦਿੱਤਾ

ਯੂਹੰਨਾ 9:34

ਇਸ ਅਭਿਆਸ ਦੇ ਪੂਰੇ ਤਿੰਨ ਮਹੀਨੇ ਭਾਈ ਭਗਤ ਸਿੰਘ ਦੇ ਦਿਮਾਗ ਵਿਚ ਕਲੀਸਿਆ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰਨ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਬਿਲਕੁਲ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਹਦੀ ਸਿਰਫ ਇਹ ਇੱਛਾ ਸੀ ਜੋ ਬਾਅਦ ਵਿਚ ਖੁਸ਼ਬਰੀ ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਨ ਅਤੇ ਹੋਂਦ ਵਿਚ ਆਏ ਚਰਚਾਂ ਦੇ ਜੀਵਨ ਦੀ ਸ਼ੁੱਧਤਾ ਨੂੰ ਬਾਈਬਲ ਦੁਆਰਾ ਯਾਦ ਕਰਾਉਂਦੇ ਰਹਿਣ।

ਉਸਦੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਅਨਾਥਾਂ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਪਰ ਉੱਥੇ ਸਾਡੇ ਮਸਰੂਫ ਰਹਿਣ ਲਈ ਕਾਫੀ ਕੁਝ ਸੀ ਅਤੇ ਕੰਮ ਚੰਗਾ ਚੱਲਦਾ ਰਿਹਾ। ਇਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਸੀ ਕਿ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕ ਲਗਾਤਾਰ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਦਿਲ ਨਾਲ ਦਿੰਦੇ ਸਨ। ਹਰ ਜਗ੍ਹਾ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਦਾਨ ਨੂੰ ਵਧਾਇਆ।

ਹੁਣ ਬਾਈਬਲਾਂ ਦੀ ਕਮੀ ਹੋਣ ਲੱਗੀ। ਸੋਸਾਇਟੀ ਇਸ ਵੱਡੀ ਮੰਗ ਦੇ ਲਈ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਜੋ ਖਰੀਦਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਕਾਫੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਪਰ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਸਨ ਉਹ ਜਿੱਥੇ ਵੀ ਜਾਂਦੇ ਉਸਨੂੰ ਨਾਲ ਲੈ ਕੇ ਜਾਂਦੇ ਅਤੇ ਤਾਮਿਲ ਬਾਈਬਲਾਂ ਬਹੁਤ ਸਨ। ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਉਹ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਦੇ ਲਈ ਘਰ ਵਿਚ ਇਕੱਠੇ ਹੁੰਦੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਿਨਾਂ ਵਿਚ ਵੱਡਾ ਆਨੰਦ ਸੀ ਵੀਪੇਰੀ ਦੀਆਂ ਸੜਕਾਂ 'ਤੇ ਚੱਲਣਾ ਜਾਂ ਪੁਰਾਸਵਾਲਕਮ ਵਿਚ 7 ਵਜੇ ਸ਼ਾਮ ਦੇ ਬਾਅਦ ਹਰ ਮਸੀਹੀ ਘਰ ਵਿੱਚੋਂ ਗੀਤਾਂ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਹਰ ਸ਼ਾਮ 5 ਵਜੇ ਨੌਜਵਾਨਾਂ ਦੇ ਝੁੰਡ ਜਾਂ ਕਦੇ-ਕਦੇ ਪੂਰੇ ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਨੇ ਪ੍ਰਭੂ ਯਿਸੂ ਦੀ ਖੁਸ਼ਬਰੀ ਨੂੰ ਮਦਰਾਸ ਦੀਆਂ ਸੜਕਾਂ ਤੇ ਲੈ ਗਏ, ਗਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਜੀਵਨ ਦੇ ਵਚਨ ਦੀਆਂ ਆਇਤਾਂ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ।

ਕੀ ਇਹ ਕਾਇਮ ਰਹੇਗਾ? ਇਹੀ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਸਭ ਆਪੋ ਆਪਣੀ ਕਲੀਸਿਆ ਦੇ ਆਮ ਜੀਵਨ ਵਿਚ ਪਰਤ ਚੁੱਕੇ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਆਤਮਿਕ ਖਾਲੀਪਨ

ਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਹੇ ਸੀ। ਲੋਕ ਬਾਈਬਲ ਅਧਾਰਿਤ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਸੰਦੇਸ਼ਾਂ ਦੀ ਤੁਲਨਾ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਜਦ ਕਿ ਬਾਅਦ ਵਿਚ ਉਹ ਇੱਕੋ ਜਿਹੇ ਅਤੇ ਸਧਾਰਨ ਸੰਦੇਸ਼ ਸੁਣਦੇ ਸਨ। ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਪ੍ਰਚਾਰ ਵਿਚ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੀ ਕਮੀ ਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਛੇਤੀ ਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਭੇਡਾਂ ਵਾਂਗੂੰ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਅਯਾਲੀ ਨਾ ਹੋਵੇ ਉਹ ਇੱਧਰ-ਉੱਧਰ ਆਤਮਿਕ ਭੋਜਨ ਲਈ ਜਾਣ ਲੱਗੇ।

ਇੱਥੇ ਪ੍ਰਚਾਰਕਾਂ ਦਾ ਅਕਾਲ ਸੀ ਲੋਕ ਜਿਹੜੇ ਵਚਨ ਦੁਆਰਾ ਸਿਖਾਏ ਗਏ ਅਤੇ ਯੋਗ ਬਣਾਏ ਗਏ ਕਿ ਅੱਗੇ ਵਿਕਾਸ ਕਰਨ ਜੋ ਆਰੰਭ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਹਕੀਕਤ ਵਿਚ ਸਾਡੇ ਵਿਚ ਆਤਮਿਕ ਆਗੂਆਂ ਦੀ ਕਮੀ ਸੀ। ਉਹ ਜਿਹੜੇ ਵਰਦਾਨ ਪਾਏ ਹੋਏ ਸੀ ਜੋ ਕਰ ਸਕਦੇ ਸੀ ਕੀਤਾ। ਭਾਈ ਡੀ.ਸੈਮੂਏਲ ਨੂੰ ਉਦਾਹਰਣ ਦੇ ਲਈ ਸੇਂਟ ਐਂਡਰਿਊ ਵਿਚ ਬਾਈਬਲ ਅਧਿਐਨ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਕੀਤੀ। ਪਰ ਸਾਡੇ ਵਿਚੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਪੁਰਖ ਸੰਸਾਰਿਕ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀਆਂ ਪੂਰੀਆਂ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ ਥੋੜ੍ਹਾ ਸਮਾਂ ਹੀ ਬਚਦਾ ਸੀ। ਦੋਰਾਈਰਾਜ ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨ ਇੰਜੀਨੀਅਰ ਦਫ਼ਤਰ ਵਿਚ ਰਿਪੋਰਟ ਇਮਾਰਤ ਵਿਚ ਸੀ। ਜਾਰਜ ਰਾਜਰਤਨਮ ਔਕਸ ਟ੍ਰਾਂਸਪੋਰਟ ਦੋਰਾਈਰਾਜ ਕੰਪਨੀ ਵਿਚ ਨਿਯੁਕਤ ਸੀ। ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਰੇਲਵੇ ਦਾ ਕੰਮ ਸੀ। ਆਪਣੀ ਉਪਲੱਬਧ ਲੰਮੀ ਛੁੱਟੀ ਨੂੰ ਪੂਰੇ ਹਿਰਦੇ ਅਤੇ ਆਤਮਾ ਨਾਲ ਅਭਿਆਨ ਵਿਚ ਲਗਾ ਦਿੱਤਾ। ਪਰ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਨਾਲ ਅਸੀਂ ਨਵੀਂ ਮੰਗ ਦੀ ਪ੍ਰਸਥਿਤੀ ਦੇ ਲਈ ਵਰਦਾਨਾਂ ਅਤੇ ਅਨੁਭਵ ਵਿਚ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਬਰਾਬਰ ਪਾਇਆ।

ਪ੍ਰਭੂ ਯਿਸੂ ਨੇ ਕਿਹਾ "ਮੇਰੇ ਪਿੱਛੇ ਆ ਜਾ", ਮੈਂ ਖੁਦ ਇਕੱਲੇ ਕਲਵਰੀ ਤੱਕ ਜਾਣ ਨੂੰ ਤੈਅ ਕਰ ਲਿਆ। ਜੇਕਰ ਛੋਟੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇਕੱਲਿਆਂ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਕੀ ਉਸਨੇ ਸਾਨੂੰ ਜੋ ਆਸ ਹੈ ਉਸਦੀ ਵੱਲ ਅਗਵਾਈ ਕੀਤੀ। ਇਸ ਇਕੱਲੇਪਨ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਗਹਿਰਾਈ ਨਾਲ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ। ਆਗੂਵਾ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਕਾਫ਼ੀ ਨੁਕਸਾਨ ਹੋਇਆ। ਨੇਕ ਸਾਮਰੀ ਦਾ ਪ੍ਰਯੋਗ ਕਰਨਾ ਚੰਗਾ ਹੋਵੇ, ਜਿਸਨੇ ਯਾਤਰੀ ਨੂੰ ਪੱਟੀ ਬੰਨ੍ਹੀ ਅਤੇ ਜਿਸਨੂੰ ਜੰਗਲ ਵਿਚ ਇਕੱਲਾ ਜੰਗਲੀ ਜਾਨਵਰਾਂ ਵਿਚ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ? ਬਿਨ੍ਹਾਂ ਸਰਾਂ ਦੇ ਉਸਦੀ ਪਹਿਲੀ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਨ ਦਾ ਮਕਸੱਦ ਸੀ? 1940 ਵਿਚ ਸਾਨੂੰ ਲੱਗਾ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਯਰੀਹੋ ਦੇ ਰਾਹ ਤੇ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਕਿ ਆਪਣੇ ਆਪ ਰਾਹ ਲੱਭ ਲਈਏ।

ਇਹ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੀ, ਜਦ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਸੇਵਕ ਨੇ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ। ਗਿਰਝਾਂ ਨੇ ਹੇਠਾਂ ਉੱਤਰ ਕੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਲੈ ਲਿਆ। ਕੁਝ ਸੈਵਨਥ ਡੋਰ ਆਮਦ ਅੰਦੋਲਨ ਲੈ ਗਏ- ਕਈਆਂ ਨੂੰ ਯਹੋਵਾਹ ਵਿਟਨੈੱਸ ਵਾਲਿਆਂ ਖਿੱਚ ਲਿਆ। ਸਾਡੇ ਪਿਆਰੇ ਮਿੱਤਰ ਪੰਤੋਕੁਸਤ ਦੇ ਵਿਚ ਆਪਣੇ ਪੂਰੇ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਵਿਚ ਹੁੰਦੇ ਹੋਏ ਵੀ ਵਿਰੋਧ

ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ, ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵਫ਼ਾਦਾਰੀ ਨਾਲ ਵਚਨ ਸਿਖਾਇਆ ਜੋ ਉਹਦੇ ਕੋਲ ਆਏ। ਪਰ ਅਫ਼ਸੋਸ! ਬਹੁਤ ਲੋਕ ਜੰਗਲ ਵਿਚ ਡਿੱਗ ਪਏ। ਛੁਟਕਾਰਾ ਮਿਸਰ ਤੋਂ ਨਿਕਲਣ ਨਾਲ ਪੂਰਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਪਰ ਜਦ ਤੱਕ ਅਸੀਂ ਕਨਾਨ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚਦੇ। ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਸਕਦੇ ਅਤੇ ਰਾਹ ਵਿਚ ਹੀ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਈ ਖ਼ਤਰਿਆਂ ਵਿਚ ਪਾ ਦਿੰਦੇ ਹੋ।

ਵਾਸਤਵਿਕਤਾ ਵਿਚ (ਜੇਕਰ ਅਸੀਂ ਉਸ ਸਮੇਂ ਐਂਨਾ ਵਰਣਨ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕੇ) ਸਾਡੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਲਈ ਪੁਕਾਰ ਦਾਉਦ ਦੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੀ "ਮੈਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਵਾਚਾ ਦੇ ਸੰਦੂਕ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਘਰ ਕਿਵੇਂ ਲਿਆਵਾਂ"? (2 ਸਮੂਏਲ 6:9)। ਦਾਉਦ ਨੇ ਇਹ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਬਨਾਵਟੀ ਸਾਧਨ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਬੌਲਦਾਂ ਨੂੰ ਠੇਢਾ ਲੱਗਾ ਅਤੇ ਉੱਜੀਯਾਹ ਮਰ ਗਿਆ। ਦਾਉਦ ਇਸਨੂੰ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਸਕਿਆ। ਹਕੀਕਤ ਵਿਚ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਆਪਣੇ ਸੇਵਕ ਅਸਫ਼ਲ ਹੋ ਗਏ, ਇੱਥੇ ਕਿਸੇ ਨਬੀ ਜਾਂ ਯਾਜਕ ਨੇ ਰਾਜੇ ਨੂੰ ਇਹ ਕਹਿਣ ਦਾ ਹੌਂਸਲਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ "ਸਰ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ ਉਹ ਗ਼ਲਤ ਹੈ! ਕਿਉਂਕਿ ਆਤਮਿਕ ਕੰਮ ਸਿਰਫ਼ ਆਤਮਿਕ ਸਾਧਨ ਕਰਨਗੇ। ਲੇਵੀਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ।"

ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਅਸਫ਼ਲਤਾ ਸਾਡੀ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸਨੇ ਛੇਤੀ ਹੀ ਸਾਨੂੰ ਦਾਉਦ ਵਰਗੀ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀ ਵਿਚ ਪਾ ਦਿੱਤਾ। ਅਸੀਂ ਸਖ਼ਤ ਮਿਹਨਤ ਸਥਾਪਿਤ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਨਾਲ ਕਰ ਰਹੇ ਸੀ ਪਰ ਜੂਲਾ ਬੇਮੇਲ ਸੀ। ਇਹ ਮਸ਼ੀਨਰੀ ਅਤੇ ਜੀਵਨ ਦੋਹਾਂ ਨੂੰ ਬੰਨ੍ਹਦਾ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਆਪਣੀ ਗਵਾਹੀ ਨੂੰ ਕੁਝ ਸਹੀ ਕਰਨ ਦਾ ਯਤਨ ਕਰ ਰਹੇ ਸੀ ਜਿਸਦੇ ਲਈ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਸਮਰਪਿਤ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਆਪਣੇ ਖ਼ੁਦ ਦੇ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਉਹਦੇ ਨਾਲ ਨਸ਼ਟ ਕਰਨ ਦਾ ਯਤਨ ਸੀ। ਕਿਉਂਕਿ ਸਰੀਰਕ ਅਤੇ ਸੰਸਾਰਿਕ ਹੋਣ ਨਾਲ ਅਸੀਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਤੋਂ ਅਲੱਗ ਹੁੰਦੇ ਹਾਂ, ਇਸ ਵਿਚ ਕਈ ਮਸੀਹੀ ਗੱਲਾਂ ਵੀ ਸ਼ਾਮਿਲ ਹਨ। ਸ਼ਬਦ "ਤੁਸੀਂ ਜੀਉਂਦੇ ਨੂੰ ਮੁਰਦਿਆਂ ਵਿਚ ਕਿਉਂ ਲੱਭਦੇ ਹੋ?" ਅਜੇ ਵੀ ਸਾਡੇ ਕੰਨਾਂ ਨੂੰ ਸੁਣਦੇ ਹਨ ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਡੇ ਹਿਰਦਿਆਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਛੇਕਿਆ। ਸ਼ਾਇਦ ਇਹ ਅਜੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ।

1940 ਦੇ ਅੰਤ ਵਿਚ ਇਕ ਘਟਨਾ ਵਾਪਰੀ ਜੋ ਮੇਰੀ ਆਤਮਾ ਉੱਪਰ ਉੱਠੀ। ਇਕ ਦਿਨ ਸਵੇਰ ਨੂੰ ਮੈਂ ਸੁਣਿਆ ਕਿ ਇਕ ਅੰਗਰੇਜ਼ ਤਾਮਿਲ ਮੈਥੋਡਿਸਟ ਚਰਚ ਵਿਚ ਬੱਚਿਆਂ ਨਾਲ ਗੱਲਾਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਕਿ ਪ੍ਰਭੂ ਮੈਨੂੰ ਬਚਪਨ ਵਿਚ ਮਿਲੇ, ਮੇਰੀ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਕੰਮ ਵਿਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਮੈਂ

ਪੁੱਛਿਆ - "ਪ੍ਰਚਾਰਕ ਕੌਣ ਹੈ?" ਆਰ.ਟੀ. ਆਰਚੀ ਬਾਲਡ ਬਿਨ੍ਹਾਂ ਉਮੀਦ ਦੇ ਉੱਤਰ ਸੀ।

ਬਿਨ੍ਹਾਂ ਨਾਸ਼ਤਾ ਕੀਤੇ ਹੀ ਮੈਂ ਮੀਟਿੰਗ ਲਈ ਭੱਜਿਆ। ਮੇਰਾ ਪਿਆਰਾ ਮਿੱਤਰ ਹੁਣ ਇਕ ਵੱਡਾ 64 ਸਾਲਾਂ ਦਾ ਬਜ਼ੁਰਗ ਸੀ (ਉਸਨੇ ਭਾਰਤ ਵਿਚ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਅਗਲੇ ਛੇ ਮਹੀਨਿਆਂ ਆਪਣੀ ਸੇਵਾ ਮੁਕਤ ਹੋਣ ਦੇ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਕਰਨੀ ਸੀ) ਪਰ ਉਹ ਬਿਲਕੁਲ ਨਹੀਂ ਬਦਲਿਆ। ਹਕੀਕਤ ਵਿਚ ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਸੀ, ਮੈਂ ਪਾਇਆ, ਚੰਗੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦੇ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕਰ ਰਹੇ ਉਹੀ ਕਾਲੇ ਕਾਂ ਦੀ ਉਦਾਹਰਣ ਜਿਸਦਾ ਸਕੂਲ ਦੇ ਦਿਨਾਂ ਵਿਚ ਕਈ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕੀਤਾ ਸੀ।

ਮੀਟਿੰਗ ਦੇ ਬਾਅਦ ਮੈਂ ਚਰਚ ਦੇ ਕਮਰੇ ਵਿਚ ਉਸਨੂੰ ਮਿਲਣ ਗਿਆ "ਭਾਈ" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ "ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹੋ?" ਹੁਣ ਮੈਂ 44 ਸਾਲ ਦਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਪਿੱਛਲੇ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਮੈਂ ਇੱਕ ਪੱਤਰ ਸੰਭਾਲ ਕੇ ਰੱਖਿਆ ਸੀ ਜੋ 1910 ਵਿਚ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਸ਼ਿਮਲੇ ਤੋਂ ਲਿਖਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਵਿਖਾਇਆ, ਇਕ ਦਮ ਉਸਨੂੰ ਯਾਦ ਆਇਆ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਗਲੇ ਲਗਾ ਲਿਆ। ਮੇਰਾ ਨਾਮ "ਰਾਜਮਨੀ" ਲੈ ਕੇ ਬੁਲਾਇਆ। ਮੇਰੇ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛ-ਗਿੱਛ ਕਰਨ ਦੇ ਬਾਅਦ "ਇਹ ਜਾਣ ਕੇ ਚੰਗਾ ਲੱਗਾ" ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ "ਕਿ ਮੇਰਾ ਕੰਮ ਬਰਬਾਦ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ" ਉਸਨੇ ਮੈਥੋਂ ਉਹ ਪੱਤਰ ਮੰਗਿਆ ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਹ ਇਸਦਾ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕਰ ਸਕੇ ਜਿਵੇਂ ਉਸਨੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਕੋਲ ਲਿਆਉਣ ਲਈ ਸੋਚਿਆ ਉਸ ਤੋਂ ਅਲੱਗ ਹੋਣਾ ਬਹੁਤ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਸੀ ਪਰ ਮੈਂ ਇਸ ਚੰਗੇ ਮਕਸੱਦ ਦੇ ਲਈ ਦੇ ਦਿੱਤਾ।

1941 ਦੇ ਆਰੰਭ ਵਿਚ ਇਕ ਮਾਮਲਾ ਉੱਠਿਆ ਜਿਸ ਨਾਲ ਮੈਨੂੰ ਕੁਝ ਦਿਲ ਵਿਚ ਦਰਦ ਹੋਇਆ। ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦੱਸ ਚੁੱਕਾ ਹਾਂ ਕਿ ਕਿਵੇਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਉਭਾਰਿਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਸਭ ਗਹਿਣੇ ਉਤਾਰ ਕੇ ਸਧਾਰਨ ਕੱਪੜੇ ਪਹਿਨਣ ਦਾ ਫ਼ੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਹੁਣ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਫਿਰ ਬੋਲਿਆ। ਜਦ ਬਾਈਬਲ ਕੋਰਸ ਦਾ ਅਧਿਐਨ ਰੋਮੀਆਂ ਦੀ ਪੱਤਰੀ 'ਤੇ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ ਉਸ ਨੂੰ ਪੱਕਾ ਭਰੋਸਾ ਹੋ ਗਿਆ ਕਿ ਇਕ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਹੋ ਕੇ ਉਸ ਬਪਤਿਸਮੇ ਦੁਆਰਾ ਗਵਾਹੀ ਦੇਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇਸਦਾ ਸੰਬੰਧ ਮਸੀਹ ਦੇ ਨਾਲ ਹੈ। ਭਾਈ ਗੋਪਾਲ ਡੈਨੀਆ- ਉਹ ਜਿਸਦੇ ਨਾਲ ਅਸੀਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮਿਹਨਤ ਕੀਤੀ ਉਹ ਇਸ ਸਮੇਂ ਬਪਤਿਸਮਾ ਲੈ ਰਿਹਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਬਪਤਿਸਮਾ ਦੇਵੇਗਾ। ਪਰ ਉਸਨੇ ਬਿਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਰਤ ਦੇ ਗੱਲ ਰੱਖੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਸੋਨੇ ਦੀ ਤਾਲੀ ਉਤਾਰਨੀ ਪਵੇਗੀ, ਜੋ ਸਾਡੀ ਸ਼ਾਦੀ ਦਾ ਚਿੰਨ੍ਹ ਹੈ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ

ਦੱਸਿਆ ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਇਹ ਗਲਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਸ਼ਰਤ ਤੇ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦਾ - ਹੁਣ ਵੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਨਵਾਨੀਬਮ ਨਾਲ ਗੱਲਾਂ ਕੀਤੀਆਂ ਅਤੇ ਉਹ ਜਾਣਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਆਗਿਆ ਪਾਲਨ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ - ਕਦੋਂ, ਇਸ ਲਈ ਅਪ੍ਰੈਲ ਵਿਚ ਇਕ ਦੂਜਾ ਪੰਤੋਕੁਸਤ ਪਾਸਟਰ ਬਿਨ੍ਹਾਂ ਅਜਿਹੀ ਸ਼ਰਤ ਦੇ ਬਪਤਿਸਮਾ ਦੇਣ ਲਈ ਰਾਜ਼ੀ ਹੋ ਗਿਆ, ਮੈਂ ਵੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇ ਦਿੱਤੀ। ਫਿਰ ਵੀ ਮੈਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ ਪਰ ਆਪ ਮੈਂ ਜਾਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ। ਮੈਂ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਕਿ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਪੰਤੋਕੁਸਤਾਂ ਨੂੰ ਵੇਖਿਆ ਹੈ। ਤਾਂ ਉਹ ਮੈਥੋਂ ਬਿਨ੍ਹਾਂ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਸਮੁੰਦਰ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ ਗਈ ਅਤੇ ਇਕੱਲਿਆਂ ਸਮੁੰਦਰ ਵਿਚ ਬਪਤਿਸਮਾ ਲਿਆ। ਇਹ ਕਿਸੇ ਦੇ ਲਈ ਵੀ ਸੌਖਾ ਕਦਮ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਿਸਦਾ ਪਾਲਣ-ਪੋਸ਼ਣ ਐੱਸ.ਪੀ.ਜੀ. ਵਿਚ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਪ੍ਰਸਥਿਤੀਆਂ ਦੇ ਕਾਰਨ ਮੈਂ ਇਸ ਵਿਚ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ।

ਮਈ ਦਾ ਮਹੀਨਾ ਆਇਆ ਬਹੁਤ ਤੇਜ਼ ਗਰਮੀ ਸੀ ਅਤੇ ਅਚਾਨਕ ਸ਼ੁੱਕਰਵਾਰ ਸਵੇਰੇ 9 ਵਜੇ ਭਾਈ ਭਗਤ ਸਿੰਘ ਵੱਲੋਂ ਇਕ ਤਾਰ ਆਈ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਨੀਲ ਗਿਰੀ ਦੇ ਰਸਤੇ ਵਿਚ 13 ਮਈ ਨੂੰ ਮਦਰਾਸ ਵਿਚ ਆਉਣਗੇ ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਸਵੇਰੇ ਸੈਂਟਰਲ ਸਟੇਸ਼ਨ ਤੇ ਮਿਲਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਅਸੀਂ ਇਕੱਠਿਆਂ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਫੈਸਲਾ ਲਿਆ ਕਿ ਓਸੇ ਦਿਨ ਛੇਤੀ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਈ ਇਕ ਪਬਲਿਕ ਮੀਟਿੰਗ ਦਾ ਆਯੋਜਨ ਕਰਾਂਗੇ। ਜਦ ਦੂਜੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਵਿਚ ਸ਼ਾਮਿਲ ਹੋਏ ਜਾਰਜ ਰਾਜਰਤਮਨ ਅਤੇ ਦੋਰਾਈਰਾਜ ਭਰੋਸੇ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਚਰਚ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੇ ਕੋਲ ਗਿਆ ਕਿ ਕੀ ਉਹ ਸੇਂਟ ਐਂਡਰਿਊ ਦਾ ਚਰਚ ਕੰਪਾਊਂਡ ਦਾ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਮੈਦਾਨ ਜੋ ਅਵਰਨਾਥ ਗਏ ਪਰਪਿਆ ਰੋਡ ਤੇ ਹੈ ਕੀ ਉਸਦਾ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ? ਪਹਿਲਾਂ ਇਹ ਕਈ ਵਾਰ ਇਸ ਮਕਸੱਦ ਦੇ ਲਈ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਬਰਸਾਤ ਦੇ ਮੌਸਮ ਵਿਚ ਵੀ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਮੈਦਾਨ ਦੀ ਸਭਾ ਦਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਾਰ ਉਹ ਬਹੁਤ ਹੈਰਾਨ ਹੋਏ ਕਿਉਂ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਉਹ ਹੱਕੇ ਬੱਕੇ ਰਹਿ ਗਏ। ਪਹਿਲਾਂ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਪਰ ਜਾਰਜ ਜੋ ਖੁਦ ਚਰਚ ਦਾ ਐਲਡਰ ਸੀ ਉਸਨੇ ਪਾਸਟਰ ਤੇ ਦਬਾਓ ਪਾਇਆ, ਉਸ ਦਾ ਇਕ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ ਸਮਝਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਉਸ ਨੂੰ ਦੱਸਣ ਗਿਆ "ਅਸੀਂ ਇੰਡੀਅਨ ਮਨਿਸਟਰੀ ਕਾਨਫਰੰਸ ਵਿਚ ਮਿਲੇ ਸੀ ਅਤੇ ਓਥੇ ਇਹ ਮਤਾ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਸਥਾਨ ਉਸ ਪੰਜਾਬੀ ਪ੍ਰਚਾਰਕ ਦੇ ਲਈ ਉਪਲੱਬਧ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਸਾਡਾ ਵਿਰੋਧ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਮਸਹ ਪਾਇਆ ਹੋਇਆ ਪਾਸਟਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੂੰ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਦੇ ਬਾਅਦ ਅਸੀਂ ਇਸ ਨਤੀਜੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚੇ ਹਾਂ। ਉਸਨੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਵਿਖਾਓ ਬਾਈਬਲ ਵਿਚ ਕਿੱਥੇ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਕੇਵਲ ਮਸਹ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ

ਪਾਸਟਰ ਹੀ ਬਪਤਿਸਮਾ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ "ਇਹ ਬਾਈਬਲ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਲਿਖਿਆ ਪਰ ਇਹ ਚਰਚ ਦਾ ਨੇਮ ਹੈ" ਪਰ ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਚਰਚ ਕੰਪਾਊਂਡ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਵਚਨ ਦੇ ਪ੍ਰਚਾਰ ਲਈ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਾਂ ਉਸਨੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦੇ ਹੋਇਆਂ ਪੁੱਛਿਆ "ਕੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ ਚਰਚ ਜਾਂ ਸੰਵਿਧਾਨ"? ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਜਾਣਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ" ਉਸਨੇ ਜੋੜਿਆ "ਤੁਸੀਂ ਸਾਨੂੰ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਪ੍ਰਸਥਿਤੀ ਵਿਚ ਪਾ ਰਹੇ ਹੋ।"

"ਮੈਂ ਕੇਵਲ ਇਹ ਦੁਹਰਾ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਅੱਗੇ ਨੂੰ ਇਹ ਜਗ੍ਹਾ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੇਵਾਂਗੇ" ਇਹ ਦ੍ਰਿੜ ਜਵਾਬ ਸੀ।

ਭਾਈ ਜਾਰਜ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਆਏ ਅਤੇ ਜੋ ਕੁਝ ਹੋਇਆ ਸੀ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ, ਤਦ ਅਸੀਂ ਗੋਡੇ ਟੇਕ ਕੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ। ਉਸੇ ਐਤਵਾਰ ਅਸੀਂ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਮੈਦਾਨ ਵਿਚ ਪ੍ਰਚਾਰ ਲਈ ਗਏ। ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਦੋਰਾਈਰਾਜ ਨੇ ਵੀ ਉਹ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਅਚਾਨਕ ਅਸੀਂ ਮਿਲੇ। ਸਾਡੀ ਚਰਚਾ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਸਿਰਫ ਇਹ ਸੀ ਜਾਰਜ ਦੀ ਪਾਸਟਰ ਨਾਲ ਇੰਟਰਵਿਊ। ਅਸੀਂ ਕਾਰਨ ਵੇਖੇ ਕਿ ਚਰਚ ਕੰਪਾਊਂਡ ਫੁੱਟਬਾਲ ਦੇ ਲਈ ਅਤੇ ਬਾਜੀਗਰਾਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਜਨ ਦੇ ਲਈ ਕਿਉਂ ਉਪਲੱਬਧ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਵਾਪਿਸ ਪਹੁੰਚ ਕਿ ਅਸੀਂ ਦੋਰਾਈਰਾਜ ਦੇ ਘਰ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਲੰਮੇ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਇਸ ਵਿਸ਼ੇ ਤੇ ਚਰਚਾ ਕੀਤੀ। ਸਾਨੂੰ ਕੀ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ? ਇਹ ਸੰਕਟ ਸਾਡਾ ਬਣਾਇਆ ਹੋਇਆ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਐਨੇ ਕ੍ਰੋਧ ਵਿਚ ਸੀ ਜੋ ਅਸੀਂ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਚਰਚਾਂ ਦੀ ਸੰਮਤੀ ਤੋਂ ਅਲੱਗ ਹੋ ਜਾਈਏ-ਪਰ ਕਿੱਥੇ ਜਾਈਏ-ਇਹ ਬਲਦ ਹੋਇਆ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਸੀ।

ਅਸੀਂ ਲੱਗਭੱਗ ਝਗੜਾ ਕਰਨ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਚੁੱਕੇ ਸੀ। ਮੈਂ ਕਿਹਾ "ਸਾਨੂੰ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਵਿਚ ਚੱਲਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਅਤੇ ਬਾਹਰ ਹੋ ਕੇ ਨਤੀਜੇ ਨੂੰ ਉਹਦੇ ਹੱਥ ਛੱਡ ਦੇਈਏ। ਅਸੀਂ ਹਨ੍ਹੇਰੇ ਵਿਚ ਛਾਲ ਮਾਰਾਂਗੇ ਤਾਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਸਾਡੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰੇਗਾ।" ਦੋਰਾਈਰਾਜ ਜੋ 10 ਸਾਲ ਛੋਟਾ ਸੀ ਪਰ ਸੁਭਾਅ ਵਿਚ ਘੱਟ ਉਤੋਜਿਤ ਸੀ ਮੈਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਜਲਦਬਾਜ਼ੀ ਨਾ ਕਰੋ "ਸਾਨੂੰ ਕਿਤੇ ਹੋਰ ਚੱਲਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ" ਉਸਨੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਭਾਈ ਜਾਰਜ ਖਾਮੋਸ਼ ਬੈਠੇ ਸੀ ਉਸਨੇ ਇਹ ਬਹੁਤ ਗਹਿਰਾਈ ਨਾਲ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ। ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਚਰਚ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤੇ, ਭਾਵੇਂ ਮੈਂ ਵੀ ਸੀ ਇਸ ਲਈ ਜੋ ਬਹੁਤ ਨੇੜੇ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਅਕਸਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਸ਼ਾਮਿਲ ਹੁੰਦਾ ਸੀ।

ਅਸੀਂ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਤੱਕ ਬਿਨ੍ਹਾਂ ਕਿਸੇ ਹੱਲ ਦੇ ਗੱਲਾਂ ਕਰਦੇ ਰਹੇ। ਅੰਤ ਵਿਚ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਦੀ ਆਤਮਾ ਵਿਚ ਘਰ ਵਾਪਿਸ ਪਰਤ ਗਿਆ। ਨਵਾਨੀਅਮ

ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਮਾਮਲਾ ਕੀ ਸੀ। ਜਦ ਉਸਨੇ ਇਹ ਸੁਣਿਆ, ਉਸਨੇ ਵੀ ਕਿਹਾ ਮੈਂ ਅਣਉੱਚਿਤ ਸੀ। ਅਗਲੇ ਐਤਵਾਰ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਅਰਾਧਨਾ ਦੇ ਲਈ ਕਿੱਥੇ ਲੈ ਕੇ ਜਾਵਾਂਗੇ? ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਪ੍ਰਭੂ ਸਾਨੂੰ ਵਿਖਾਵੇਗਾ। ਇਹ ਸਾਡੇ ਤੇ ਸੀ ਕਿ ਵਚਨ ਅਨੁਸਾਰ ਆਪਣਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰੀਏ। ਅਸੀਂ ਨਿਰਾਸ਼ ਦੁਖੀ ਫਿਰ ਸੌਣ ਲਈ ਚਲੇ ਗਏ।

ਅਗਲੀ ਸਵੇਰ 12 ਨੂੰ ਮੈਂ ਇਕ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੜਕਣ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ, ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹਣ ਤੇ ਮੈਂ ਭਾਈ ਜਾਰਜ ਰਾਜਰਤਮ ਨੂੰ ਖੜ੍ਹੇ ਵੇਖਿਆ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਹਿਰਦੇ ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਡੋਲ ਦਿੱਤਾ "ਪਿੱਛਲੀ ਰਾਤ ਜਦ ਤੁਸੀਂ ਇਕੱਠਿਆਂ ਗੱਲਾਂ ਕਰ ਰਹੇ ਸੀ" ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਮੈਂ ਪ੍ਰਚੰਡਤਾ ਨਾਲ ਸੋਚ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਸਮਝਣ ਲਈ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਹਦਾ ਵਚਨ ਜ਼ਿਆਦਾ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ ਕਿਸੇ ਵੀ ਚਰਚ ਦੇ ਨੇਮਾਂ ਤੋਂ। ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਦੁੱਖਦਾਇਕ ਹੈ ਪਰ ਮੈਂ ਹੁਣ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ ਕਿ ਜੇਕਰ ਅਸੀਂ ਉਹਦੇ ਨਾਲ ਸੱਚੇ ਹੁੰਦੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਕੋਈ ਰਸਤਾ ਨਹੀਂ ਬਚਿਆ ਕੇਵਲ ਇਹ ਕਿ ਬਾਹਰ ਹੋ ਜਾਈਏ। ਮੈਂ ਕੋਈ ਵਿਕੱਲਪ ਨਹੀਂ ਵੇਖਦਾ।"

ਮੈਂ ਉਸ ਅੱਗੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਫੈਸਲਾ ਲੈਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰੋ ਅਤੇ ਉਹ ਆਪਣੇ ਦਫਤਰ ਚਲਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਇਹ ਪਾਇਆ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣਾ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਿਆ। ਅੰਤ ਵਿਚ ਉਸ ਨੇ ਕਾਗਜ਼ ਅਤੇ ਪੈਨ ਲਿਆ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪਾਸਟਰ ਨੂੰ ਲਿਖਿਆ "ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਹੋਈ ਗੱਲਬਾਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਆਤਮਾ ਵਿਚ ਬਹੁਤ ਬੋਝ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ। ਮੈਂ ਸਿਰਫ ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿਚ ਬੀਮਾਨਦਾਰੀ ਨਾਲ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਵਿਚ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂੰ ਖੋਜਿਆ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਐਲਡਰ ਦੇ ਦਫਤਰ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਚਰਚ ਤੋਂ ਅਸਤੀਫਾ ਦੇ ਰਿਹਾ ਹਾਂ।" ਉਸਨੇ ਇਸ ਪੱਤਰ ਨੂੰ ਲੜਕੇ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ ਫਿਰ ਉਸਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤੀ ਮਿਲੀ। ਉਸਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਆਪਣੀ ਅਜ਼ਾਦ ਇੱਛਾ ਨਾਲ ਦੋਰਾਈਰਾਜ ਨੇ ਅਤੇ ਮੈਂ ਵੀ ਸੰਤ ਐਂਡਰਿਊ ਚਰਚ ਨੂੰ ਘੱਲ ਦਿੱਤੇ। ਘਰੇਲੂ ਕਾਰਨ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਣਗੇ, ਮੇਰਾ ਆਪਣਾ ਰਸਮੀ ਪੱਤਰ ਟੱਕਰ ਚਰਚ ਨੂੰ, ਕਿਸੇ ਕਾਰਨ ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਲਈ ਦੇਰੀ ਹੋ ਗਈ।

ਮੰਗਲਵਾਰ 13 ਤਾਰੀਖ ਦਾ ਦਿਨ ਆ ਗਿਆ ਪਰ ਕੋਈ ਇੰਤਜ਼ਾਮ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਿਆ। ਜਦ ਭਾਈ ਭਗਤ ਸਿੰਘ ਦੀ ਟ੍ਰੇਨ ਆਈ, ਭੀੜ ਦਾ ਸਵਾਗਤ ਕਰਨ ਬਦਲੇ ਅਸੀਂ ਤਿੰਨੋਂ ਉਸਨੂੰ ਮਿਲਣ ਓਥੇ ਗਏ। ਮੈਂ ਇਕ ਬੈਨਰ ਬਣਾਇਆ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਹੱਥ ਵਿਚ ਫੜਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਜਿਸ ਤੇ ਯੂਹੰਨਾ 16:2 ਲਿਖਿਆ ਸੀ "ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਮਾਜਾਂ ਵਿਚੋਂ ਛੇਕ ਦੇਣਗੇ ਸਗੋਂ ਉਹ ਸਮਾਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਹਰੇਕ ਜੋ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਾਰ ਦੇਵੇ ਸੋ ਇਹ ਸਮਝੇਗਾ ਭਈ ਮੈਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਸੇਵਾ

ਕਰਦਾ ਹਾਂ" ਜਦ ਭਗਤ ਸਿੰਘ ਨੇ ਇਹ ਵੇਖਿਆ ਉਸਨੇ ਪੁੱਛਿਆ, "ਮਾਮਲਾ ਕੀ ਹੈ?" ਇਸ ਦਾ ਉੱਤਰ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ ਦੋਰਾਈਰਾਜ ਨੇ ਕਿਹਾ "ਮੈਨੂੰ ਆਪਣਾ ਸਮਾਨ ਅਤੇ ਟਿਕਟ ਦਿਓ ਤਾਂ ਜੋ ਮੈਂ ਇਸਦਾ ਧਿਆਨ ਰੱਖ ਸਕਾਂ। ਰਾਜਮਨੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੋਟਲ ਲੈ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਸਾਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਦੱਸੇਗਾ। ਅਸੀਂ ਉੱਪਰਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਤੇ ਗਏ ਅਤੇ ਜੋ ਕੁਝ ਹੋਇਆ ਸੀ ਸਭ ਕੁਝ ਉਸ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ। ਇੱਕਦਮ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ, ਦੁਖੀ ਹਿਰਦੇ ਨਾਲ ਮੈਂ ਉੱਤਰ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ "ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਕਰਦੇ?" ਇਕ ਪਲ ਉਸਨੇ ਸੋਚ ਕੇ ਕਿਹਾ, "ਠੀਕ ਹੈ ਆਓ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰੀਏ" ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਗੋਡੇ ਟੇਕੇ ਯਾਤਰੀਆਂ ਦੇ ਵਿਚ ਡਾਈਨਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿਚ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ।

ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਪੁਰਾਸਾਵਾਲਕਮ ਵਾਪਿਸ ਜਾਣ ਤੇ ਅਸੀਂ ਭਾਈ ਡੀ ਸੈਮੂਏਲ ਦੇ ਘਰ ਪਹੁੰਚੇ ਜੋ ਖਾਲੀ ਸੀ। ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਸਭਾ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਖ਼ਬਰ ਹਰ ਪਾਸੇ ਫੈਲ ਗਈ ਅਸੀਂ ਉੱਥੇ ਪਹੁੰਚੇ ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਕਾਫੀ ਲੋਕ ਇਕੱਠੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਨੇੜੇ ਦੇ "ਹਾਰਵੁੱਡ ਮੈਮੋਰੀਅਲ ਚਰਚ ਦਾ ਬਜ਼ੁਰਗ ਪਾਸਟਰ ਵੇਦਾਨਾਆਹਮ ਓਥੋਂ ਦੀ ਗੁਜ਼ਰਿਆ ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਅਸੀਂ ਕੀ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਸਾਡੀ ਗੱਲਬਾਤ ਸੁਣ ਕੇ ਉਸਨੇ ਦਇਆ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਚਰਚ ਦੀ ਇਮਾਰਤ ਨੂੰ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕਰਨ ਦਾ ਸੱਦਾ ਦਿੱਤਾ "ਮੈਨੂੰ ਚਿੰਤਾ ਨਹੀਂ ਜੇਕਰ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਕੱਢ ਦੇਣ" ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਇਸਨੂੰ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕਰਨ ਲਈ ਤੁਹਾਡਾ ਸਵਾਗਤ ਹੈ"

ਉਸ ਸ਼ਾਮ ਅਸੀਂ ਜਲੂਸ ਵਿਚ ਗਏ, ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਨਾਵਾਨੀ ਬਿਮਾਰ ਹੋਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਸੀ। ਭਾਈ ਭਗਤ ਸਿੰਘ ਨੇ ਜ਼ਬੂਰ 119 ਤੋਂ ਤਿੰਨ ਘੰਟੇ ਤੱਕ ਸੰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ।

ਹੁਣ ਵੀ ਅਲੱਗ ਹੋਣ ਦੇ ਲਈ ਕੋਈ ਸ਼ਬਦ ਨਹੀਂ। ਜਦ ਉਹ ਨੀਲਗਿਰੀ ਦੇ ਲਈ ਚੱਲ ਪਏ, ਸਾਨੂੰ ਹਿਰਦੇ ਦੀ ਹੈਰਾਨਗੀ ਵਿਚ ਛੱਡ ਗਏ। ਜਦ ਉਹ ਚਲੇ ਗਏ ਮੈਂ ਦੁੱਖ ਨਾਲ ਦੋਰਾਈਰਾਜ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, "ਉਸਨੇ ਮੈਥੋਂ ਪੁੱਛਿਆ" "ਤੁਸੀਂ ਕਿਉਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੀਤਾ"? "ਕੀ ਉਹ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦਾ?" ਇਹ ਸਾਡੇ ਉੱਪਰ ਠੰਡੇ ਪਾਣੀ ਦੀ ਧੁਆਈ ਵਰਗਾ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਸਾਂ ਕਿ ਵਾਪਿਸ ਜਾਣ ਲਈ ਅਸੀਂ ਇਹ ਕਦਮ ਨਹੀਂ ਉਠਾਏ, ਪਰ ਅੱਗੇ ਕੋਈ ਰਸਤਾ ਨਹੀਂ ਵੇਖ ਸਕੇ।

ਹੁਣ ਵੀ ਮੈਂ ਉਸ ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰਾਂਗਾ

ਅੱਸੂਬ 13:15

ਨੀ ਲਗਿਰੀ ਪਹਾੜੀਆਂ ਤੋਂ ਖਾਮੋਸ਼ੀ ਨਾਲ ਵਾਪਸੀ ਵਿਚ ਭਾਈ ਭਗਤ ਸਿੰਘ ਦੇ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਚੈਨ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਹ ਓਥੇ ਪ੍ਰਭੂ ਤੋਂ ਭਾਰਤ ਵਿਚ ਆਪਣੀ ਸੇਵਕਾਈ ਦਾ ਪੁਨਰ ਆਰੰਭ ਕਰਨ ਗਿਆ ਸੀ ਫਿਰ ਵੀ ਭਵਿੱਖ ਦੇ ਬਾਰੇ ਸਾਡੇ ਵਾਂਗੂੰ ਹੀ ਉਲਝਣ ਵਿਚ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਪਹਿਲਾਂ ਕਈ ਸਥਾਨਾਂ ਤੇ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਨ ਦਾ ਸੱਦਾ ਸੀ। ਪਰ ਉਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਕੇਵਲ ਉਸਦੀ ਯੋਜਨਾ ਖੋਜ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਪਰ ਜਿਵੇਂ ਉਸ ਨੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਅਕਾਸ਼ ਪਿੱਤਲ ਵਾਂਗੂੰ ਸੀ। ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਵਿਚ ਪੂਰਾ ਸਮਾਂ ਉਹਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਸਾਹਮਣੇ ਮਦਰਾਸ ਸ਼ਹਿਰ ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਉਦਾਸ ਚਿਹਰੇ ਅਤੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਜੋ ਮੈਂ ਸੈਂਟਰਲ ਸਟੇਸ਼ਨ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਗਿਆ ਸੀ ਆਏ।

ਇਸ ਦੌਰਾਨ ਮਦਰਾਸ ਵਿਚ ਇਕ ਦੇ ਬਾਅਦ ਇਕ ਗੱਲ ਸਾਡੇ ਉੱਪਰ ਆ ਰਹੀ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਤਿੰਨੋਂ ਇੱਕੋ ਵਿਚਾਰ ਦੇ ਸੀ ਅਤੇ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਨਾਲ ਮੇਰੇ ਭਾਈ ਦੀ ਪਤਨੀ ਮਨੋਮਾਨੀ ਜੋ ਖੁਦ ਕ੍ਰਿਸਚੀਅਨ ਪੇਟ ਤੋਂ ਸੀ ਅਤੇ ਸੰਸਾਰ ਤੋਂ ਅਲੱਗ ਹੋਣ ਦਾ ਮਤਲਬ ਸਿੱਖ ਲਿਆ ਸੀ, ਜੋ ਵੀ ਅਸੀਂ ਫੈਸਲਾ ਲਿਆ ਸੀ ਉਸ ਨਾਲ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਹਿਮਤ ਸੀ ਪਰ ਜਾਰਜ ਰਾਜਰਤਨਮ ਦੇ ਲਈ-ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਘਰ ਵਿਚ ਇਕ ਡਾਢੀ ਹਨੇਰੀ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕੀਤਾ। ਪਾਸਟਰ ਜਿਸਨੂੰ ਉਸਨੇ ਲਿਖਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਜੋ ਦੂਰ ਦਾ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਜਾਰਜ ਦੀ ਪਤਨੀ ਪੁਸ਼ਪਮ ਨਾਲ ਮੁਲਾਕਾਤ ਕੀਤੀ-ਪਾਇਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਫੈਸਲਾ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਜਾਰਜ ਦੇ ਅਸਤੀਫ਼ੇ ਦੇ ਉੱਪਰ ਕਿ ਇਹ ਗ਼ਲਤ ਹੈ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪੱਖ ਵਿਚ ਲਿਆ। ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਤੇ ਕਿ ਉਹ ਇਨ੍ਹਾਂ ਕਾਰਨਾਂ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਜਾਰਜ ਕਾਫ਼ੀ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਹੋ ਗਿਆ। ਉਹ ਘਰ ਦੇ ਬਾਹਰ

ਪੂਰੀ ਸ਼ਾਮ ਸੜਕਾਂ ਤੇ ਘੁੰਮਦਾ ਰਿਹਾ ਅਤੇ ਕਾਫੀ ਰਾਤ ਹੋ ਚੁੱਕੀ ਸੀ ਜਦ ਉਹ ਮੇਰੇ ਘਰ ਆਇਆ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਬੱਤੀ ਬੰਦ ਕਰਕੇ ਪਲੰਘ ਤੇ ਸੌਂ ਚੁੱਕੇ ਸੀ ਬਰਾਂਡੇ ਵਿਚ ਉਸਨੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਸੌਣ ਲਈ ਚਲਿਆ ਗਿਆ।

ਅਗਲੀ ਸਵੇਰ ਉਹ ਛੇਤੀ ਉੱਠਿਆ ਸਾਡੇ ਜਾਗਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਅਤੇ ਫਿਰ ਘਰ ਨੂੰ ਚਲਿਆ ਗਿਆ ਇਹ ਪਤਾ ਕਰਨ ਕਿ ਉਹ ਵੀ ਰਾਤ ਨੂੰ ਸੁੱਤੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ ਪਰ ਉਹ ਸਾਰੀ ਰਾਤ ਉਸਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰਦੀ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਫਿਰ ਇਸ ਵਿਸ਼ੇ ਤੇ ਚਰਚਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਪਰ ਉਹ ਲਗਾਤਾਰ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਦੇ ਰਹੇ। "ਪ੍ਰਭੂ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਉਹ ਗੱਲਾਂ ਮੈਨੂੰ ਸਮਝਾ ਜੋ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਸਮਝ ਸਕਦਾ।" ਇਕ ਹਫ਼ਤਾ ਬੀਤ ਗਿਆ ਜਿਸਦੇ ਦੌਰਾਨ ਪ੍ਰਭੂ ਪੁਸਪਮ ਨਾਲ ਗੱਲਾਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜੋ ਕੁਝ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਰੋ।" ਹੁਣ ਦਿਲ ਤੋਂ ਉਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਸੀ।

ਮੇਰੀ ਵੀ ਅਜ਼ਮਾਇਸ਼ ਹੋਈ। ਐੱਸ.ਐੱਮ.ਐੱਸ. ਦਫ਼ਤਰ ਵਿਚ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਦਬਾਓ ਵਿਚੋਂ ਦੀ ਗੁਜ਼ਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਰੇਲਵੇ ਦੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਸੈਨਾ ਦੇ ਲਈ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਵਿਭਾਗ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਅਡਵਾਂਸ ਪੇਮੈਂਟ ਦੇ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਸੀ। ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਬਹੁਤ ਭਾਰਾ ਵਾਧੂ ਕੰਮ। ਇਸ ਦੌਰਾਨ 65 ਤਨਾਹ ਸਟ੍ਰੀਟ ਵਿਚ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਵਿਚ ਇਕ ਨੰਨੇ ਮਹਿਮਾਨ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੇ ਸੀ। ਸਾਡੇ ਤਿੰਨਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਵਿਚੋਂ, ਅਮਾਲਾਂ ਸਕੂਲ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਸੀ ਪਰ ਰੇ ਅਤੇ ਰਾਜਾ ਕਾਫੀ ਛੋਟੇ ਸਨ। (ਚੌਥੇ ਬੱਚੇ ਦੀ ਥੋੜ੍ਹੇ ਸਮੇਂ ਬਾਅਦ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ ਸੀ) ਮੇਰੀ ਪਿਆਰੀ ਨਵਨੀਥਮ ਹੁਣ ਪੰਜਵੇਂ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਇਕ ਹਫ਼ਤੇ ਤੋਂ ਬਿਮਾਰੀ ਦੀ ਹਾਲਤ ਵਿਚ ਸੀ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਤਾਰੀਫ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ।

ਅਤੇ ਪੂਰਾ ਸਮਾਂ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਦਾ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਆਗਿਆਪਾਲਨ ਕਰਨਾ ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਸੌਂਪਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਹ ਅਤੇ ਮੈਂ ਦੋਵੇਂ ਸਹਿਮਤ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਕਦਮ ਉਠਾਉਣਾ ਹੈ। "ਪਰ ਮੇਰੀ ਤਬੀਅਤ ਠੀਕ ਨਹੀਂ ਹੈ" ਨਵੀਨੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਮੰਨ ਲਓ ਮੈਂ ਪ੍ਰਭੂ ਕੋਲ ਚਲੀ ਜਾਵਾਂ, ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਕਿੱਥੇ ਦਫ਼ਨਾਓਗੇ?" "ਸਵਰਗਦੂਤ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦਫ਼ਨਾਉਣਗੇ।" ਮੈਂ ਉੱਤਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਉਹ ਮੁਸਕੁਰਾਈ।

ਅੰਤ ਵਿਚ ਸ਼ੁੱਕਰਵਾਰ 16 ਨੂੰ ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਪੱਤਰ ਸੀ.ਐੱਮ.ਐੱਸ. ਪਾਸਟਰ ਦੇ ਲਈ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ: "ਮਸੀਹ ਵਿਚ ਪਿਆਰੇ ਭਾਈ" ਮੈਂ ਉਸ ਦਿਨ ਤੁਹਾਨੂੰ ਲਿਖਿਆ, ਮੈਂ ਟੁਕਰ ਚਰਚ ਦੀ ਮੈਂਬਰਸ਼ਿਪ ਤੋਂ ਕਲੀਸਿਆ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੇ ਵਿਹਾਰ ਦੇ ਵਿਰੋਧ ਵਿਚ ਆਪਣਾ ਤਿਆਗ ਪੱਤਰ ਸੌਂਪਦਾ ਹਾਂ ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਵਾਸਤਵਿਕ ਸੇਵਕ ਭਾਈ ਭਗਤ ਸਿੰਘ ਦੇ ਲਈ ਚਰਚ

ਕੰਪਾਊਂਡ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ, ਭਾਈ ਤੁਹਾਡੇ ਹੱਥ ਬੱਝੇ ਹੋਏ ਹਨ ਅਤੇ ਉਸ 'ਤੇ ਤੁਹਾਡਾ ਨਿਯੰਤਰਣ ਨਹੀਂ ਹੈ ਇਸ ਲਈ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਤੌਰ ਨਾਲ ਮੇਰਾ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕੋਈ ਵਿਰੋਧ ਨਹੀਂ ਹੈ ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਹੱਥ ਬੰਨ੍ਹੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਮੈਂ ਈਮਾਨਦਾਰੀ ਨਾਲ ਉਸ ਦਿਨ ਦੇ ਲਈ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ ਜਦ ਤੁਸੀਂ 52.2 ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਕੰਮ ਕਰੋਗੇ। ਮੈਂ ਵਿਆਸਾਰ ਪੇਡੀ ਚਰਚ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਅਸਤੀਫ਼ਾ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ ਜਦ ਤੱਕ ਇਸਦਾ ਸੰਬੰਧ ਟੁਕਰ ਚਰਚ ਦੇ ਨਾਲ ਹੈ। ਮਸੀਹ ਦੀ ਸੇਵਾ ਵਿਚ, ਆਰ.ਆਰ.ਰਾਜਾਮਨੀ (ਵਿਆਸਾਰ ਪੇਡੀ ਹਕੀਕਤ ਵਿਚ ਕਾਟਨ ਮਿੱਲ ਦੇ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦੀ ਮੰਡਲੀ ਹੈ ਜੋ ਸਾਡੀ ਮਿਹਨਤ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਹੌਂਦ ਵਿਚ ਆਈ ਗੌਸਪਲ ਲੀਗ ਵਿਚ) ਮੈਂ ਇਸ ਪੱਤਰ ਨੂੰ ਸੋਮਵਾਰ ਤੱਕ ਸੰਭਾਲ ਕੇ ਰੱਖਣ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਬਣਾਈ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿਚ ਡਾਕ ਵਿਚ ਪਾਵਾਂਗਾ)

ਇਸ ਦੌਰਾਨ ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਦੀ ਹਾਲਤ ਗੰਭੀਰ ਸੀ, ਉਸਨੂੰ ਖੂਨ ਦੀ ਬਹੁਤ ਕਮੀ ਸੀ ਅਤੇ ਦੋ ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਤਿੰਨਾਂ ਡਾਕਟਰਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਵੇਖਿਆ। ਸਭ ਸਹਿਮਤ ਸਨ ਕਿ ਉਸਨੂੰ "ਫੋਰਸਟਾਲ-ਟੋਕਸੀਮੀਆਂ" ਦਾ ਇਲਾਜ ਲੈਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਇਸ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਪ੍ਰਭੂ ਨੂੰ ਸਮਰਪਿਤ ਕੀਤਾ-ਉਸਦੀ ਅਗਵਾਈ ਖੋਜਣ ਲੱਗੇ ਜੋ ਨਿਵਾਨੀ ਦੀ ਇੱਛਾ ਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਉਲਟ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਜਣੇਪੇ ਦੇ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿਚ ਭਰਤੀ ਕਰਾਉਣ ਦਾ ਇੰਤਜ਼ਾਮ ਕਰਨ ਲੱਗੇ।

ਠੀਕ ਇਸ ਪ੍ਰਸਥਿਤੀ ਦੌਰਾਨ ਇਕ ਪੱਤਰ ਭਾਈ ਭਗਤ ਸਿੰਘ ਵੱਲੋਂ ਆਇਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਮੈਨੂੰ ਅਤੇ ਦੋਰਾਈਰਾਜ ਨੂੰ ਕਨੂਰ ਵਿਚ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਵਿਚ ਸ਼ਾਮਿਲ ਹੋਣ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰਨ ਨੂੰ ਕਿਹਾ। ਇਹ ਇਕ ਅਜਿਹੀ ਗੱਲ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿਚ ਅਲੱਗ ਪ੍ਰਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿਚ ਦੂਜੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਦੀ ਇੱਛਾ ਕਰ ਸਕਦੇ ਸੀ। ਸਪੱਸ਼ਟ ਸੀ ਕਿ ਇਸ ਸਮੇਂ ਅਸੰਭਵ ਸੀ।

ਐਤਵਾਰ ਦੀ ਸਵੇਰ ਆਈ ਅਤੇ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਘਰ ਇਕੱਠਿਆਂ ਕੀਤਾ, ਮੈਂ, ਨਵਾਨੀਥਮ ਅਤੇ ਤਿੰਨ ਬੱਚੇ, ਕਿ ਇਕੱਠਿਆਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਅਰਾਧਨਾ ਕਰਨ। ਅਸੀਂ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਬਾਈਬਲ ਪੜ੍ਹੀ ਅਤੇ ਤਾਮਿਲ ਗੀਤ ਗਾਏ। ਅਰਾਧਨਾ ਵਿਚ ਮੈਂ ਵਾਇਲਨ ਵਜਾਇਆ ਅਤੇ ਨਵਾਨੀ ਨੇ ਹਾਰਮੋਨੀਅਮ ਵਜਾਇਆ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਕਮਜ਼ੋਰ ਸੀ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਪੂਰੀ ਤਾਕਤ ਨਾਲ ਸਾਡੇ ਵਾਂਗੂੰ ਹੀ ਗਾਇਆ। ਜਦ ਸਮਾਪਤੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਤਦ ਅਸੀਂ ਇਕੱਠਿਆਂ ਬੈਠ ਕੇ ਭਾਈ ਭਗਤ ਸਿੰਘ ਦੇ ਪੱਤਰ ਦਾ ਉੱਤਰ ਲਿਖਿਆ ਜੋ ਦੂਜੇ ਦਿਨ ਡਾਕ ਵਿਚ ਪਾਉਣਾ ਸੀ।

ਮੈਨੂੰ ਅਤੇ ਦੋਰਾਈਰਾਜ ਨੂੰ ਕੰਨੂਰ ਜਾਣ ਦੇ ਲਈ ਛੁੱਟੀ ਮਿਲਣੀ ਅਸੰਭਵ ਸੀ

ਕਿਉਂਕਿ ਸਾਡੀਆਂ ਛੁੱਟੀਆਂ ਸਮਾਪਤ ਹੋ ਚੁੱਕੀਆਂ ਸਨ "ਧਰਮ-ਸ਼ਾਸਤਰ ਦੀਆਂ ਆਇਤਾਂ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਦਿੱਤੀਆਂ" ਮੈਂ ਲਿਖਿਆ "ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਸਮਰੱਥਾ ਅਤੇ ਤਸੱਲੀ ਦਿੱਤੀ ਉਸ ਸਮੇਂ ਜਦੋਂ ਵਿਰੋਧੀ ਦਸ਼ਾ ਪੂਰੀ ਤਾਕਤ ਨਾਲ ਮੇਰੇ ਤੇ ਹਮਲਾ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ" ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਬਹੁਤ ਗੰਭੀਰ ਹਾਲਤ ਵਿਚ ਸੀ "ਮੈਂ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿਚ ਮੇਰੀ ਅਗਵਾਈ ਕਰੋ। ਮੈਂ ਡਾਕਟਰ ਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਸਲਾਹ ਦੇਵੇਗਾ ਤਿਵੇਂ ਹੀ ਕਰਾਂਗਾ। ਮੈਂ ਜ਼ਰੂਰ ਉਸਦੀ ਇੱਛਾ ਅੱਗੇ ਝੁੱਕਾਂਗਾ।"

ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਪੱਤਰ ਵਿਚ ਕੁਝ ਲਾਈਨਾਂ ਨੂੰ ਲਿਖਿਆ ਜੋ ਮੇਰੇ ਲਈ ਬਹੁਤ ਮਤਲਬ ਰੱਖਦੀ ਹੈ:

“ਚਿੰਨ੍ਹ ਦੇਣਾ ਸਾਡੇ ਮਾਰਗ ਕਦਮ-ਕਦਮ ਤੇ,
ਬੁੱਧੀਮਾਨ ਅਗਵਾਈ ਵਿਚ ਚੱਲਦੇ ਅਸੀਂ ਪਿੱਛੇ;
ਧਰਤੀ ਦੀ ਗਹਿਰੀ ਛਾਂ, ਰਾਤ ਦੇ ਕਦਮਾਂ ਤੇ,
ਗੁਜ਼ਰਦੇ ਅਸੀਂ ਬਿਨ੍ਹਾਂ ਸਾਵਧਾਨੀ ਤੇ।”

ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਤਿਆਗ ਪੱਤਰ ਦੀ ਇਕ ਕਾਪੀ ਪਾਸਟਰ ਦੇ ਪੱਤਰ ਨਾਲ ਲਗਾ ਦਿੱਤੀ। "ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਕੋਈ ਵਿਕੱਲਪ ਨਹੀਂ ਸੀ", ਮੈਂ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਵੱਲ ਵੇਖਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਉਹ ਆਉਣ ਅਤੇ ਅਗਵਾਈ ਕਰਨ" ਮੈਂ ਜੋ ਕੁਨੂਰ ਵਿਚ ਸਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਅੱਗੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ। "ਤੁਸੀਂ ਸਰਵ-ਉੱਚ ਸੰਤ ਹੋ ਅਗਲੇ ਕਦਮ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰੋ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਰੀਸ ਕਰਨ ਨੂੰ ਤਿਆਰ ਹਾਂ। ਪ੍ਰਭੂ ਯਿਸੂ ਵਿਚ ਤੁਹਾਡਾ ਆਰ.ਆਰ.ਰਾਜਮਨੀ।"

ਇਹ ਪੱਤਰ ਵੀ ਕਦੇ ਡਾਕ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ ਗਿਆ। ਅਸੀਂ ਬਿਸਤਰਿਆਂ ਤੇ ਗਏ ਅਤੇ ਗਹਿਰੀ ਨੀਂਦ ਸੌਂ ਗਏ। ਰਾਤ ਨੂੰ ਨਵਾਨੀ ਨੂੰ ਬੱਚੇ ਲਈ ਪੀੜ੍ਹਾਂ ਲੱਗੀਆਂ, ਪਰ ਉਹ ਇਕ ਦਿਲੇਰ ਇਸਤਰੀ ਸੀ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਜਗਾਉਣਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਅਤੇ ਸਵੇਰੇ ਤੜਕੇ ਸੋਮਵਾਰ 19 ਮਈ 1941 ਨੂੰ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ "ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਡਾਕਟਰ ਨੂੰ ਲਿਆਓ", ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਵੇਖਿਆ ਜੋ ਬਹੁਤ ਬੁਰਾ ਸੀ ਤਕਰੀਬਨ ਸਵੇਰ ਦੇ ਨੌ ਵਜੇ ਸਨ, ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਲੈ ਗਿਆ ਇਗਮੋਰ ਹਸਪਤਾਲ-ਅਜੇ ਵੀ ਉਹ ਮੁਸਕੁਰਾ ਰਹੀ ਸੀ। ਓਥੇ ਪਹੁੰਚਣ 'ਤੇ ਵੀਲ ਚੇਅਰ ਉਸਨੂੰ ਸਿੱਧਾ ਜਣੇਪੇ ਵਾਲੇ ਕਮਰੇ ਵਿਚ ਲੈ ਗਏ। ਮੈਂ ਪੀੜ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਚ ਬਾਹਰ ਬੈਠਾ ਰਿਹਾ, ਮੇਰਾ ਹਿਰਦਾ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਵੱਲ ਉੱਠਿਆ, ਪੰਦਰਾਂ ਮਿੰਟਾਂ ਬਾਅਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਮੈਨੂੰ ਅੰਦਰ ਬੁਲਾਇਆ। "ਉਹ ਮਰ ਰਹੀ ਸੀ",

ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਮੈਂ ਉਸ ਦੇ ਨੇੜੇ ਗੋਡਿਆਂ ਤੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਨ ਲੱਗਾ ਅਤੇ ਮੈਂ ਵੇਖਿਆ ਇਕ ਦਮ ਕਮਰਾ ਸਵਰਗ ਦੂਤਾਂ ਨਾਲ ਭਰ ਗਿਆ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪ੍ਰਭੂ ਯਿਸੂ ਦੀ ਸਲੀਬ ਸੀ। ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ, "ਇਹ ਚੰਗਾ ਚਿੰਨ੍ਹ ਹੈ: ਪ੍ਰਭੂ ਮੇਰੀ ਸਹਾਇਤਾ ਲਈ ਆ ਗਿਆ ਹੈ" ਪਰ ਜਦ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਪਿਆਰੀ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਵੇਖਣ ਮੁੜਿਆ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਹਜ਼ੂਰੀ ਵਿਚ ਜਾ ਚੁੱਕੀ ਸੀ।

ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਮੁਰਦਾ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਵਾਪਿਸ ਘਰ ਲੈ ਆਇਆ ਜਿੱਥੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਪਹਿਲਾਂ ਅਸੀਂ ਇਕੱਠੇ ਗਏ ਸੀ। ਪਾਸਟਰ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਲੋਕ ਆ ਗਏ ਅਤੇ ਉਹ ਬਹੁਤ ਦਿਆਲੂ ਸਨ ਪਰ ਤਦ ਔਖਾ ਭਾਗ ਆਇਆ। ਵੱਡੀ ਸੰਖਿਆ ਵਿੱਚ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕ ਇਕੱਠੇ ਹੋਣ ਲੱਗੇ ਅਤੇ ਇਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਗੱਲਾਂ ਕਰਨ ਲੱਗੇ ਕਿ ਇਹ ਦੁੱਖਦਾਇਕ ਘਟਨਾ ਮੇਰੇ ਆਯੋਜਿਤ ਚਰਚ ਤੋਂ ਅਸਤੀਫਾ ਦੇਣ ਦਾ ਕਾਰਨ ਹੈ। ਮੇਰਾ ਸਾਲਾ ਆਇਆ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਭੈਣ ਦੇ ਸਰੀਰ 'ਤੇ ਵਿਰਲਾਪ ਕਰਨ ਲੱਗਾ, "ਤੂੰ ਪ੍ਰਭੂ 'ਤੇ ਨਿਹਚਾ ਕੀਤੀ", ਉਹ ਚਿੱਲਾਇਆ "ਹੁਣ ਤੇਰਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕਿੱਥੇ ਹੈ?" ਤਦ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਆਖਿਆ "ਹੁਣ ਤੂੰ ਗਵਾਹੀ ਦੇ!" ਪਰ ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਮੂੰਹ ਖੋਲ੍ਹ ਨਾ ਸਕਿਆ।

ਹਾਲ ਦੀ ਘੜੀ ਮੈਂ ਭਾਈ ਵਿਕਟਰ ਨੂੰ ਬੁਲਾ ਕੇ ਆਖਿਆ, "ਇੱਕ ਗੀਤ ਗਾਓ" ਉਸਨੇ ਪੁੱਛਿਆ "ਮੈਂ ਕਿਹੜਾ ਗੀਤ ਗਾਵਾਂ?" ਮੈਂ ਉੱਤਰ ਦਿੱਤਾ "ਗਾਓ ਸੀਲੁਵਾਏਆਏਨਨ ਵਿਦੈਨ (ਮੈਂ ਸਲੀਬ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਛੱਡਾਂਗਾ)।" ਤਦ ਮੈਂ ਵੀ ਸ਼ਾਮਿਲ ਹੋ ਕੇ ਦੂਜਿਆਂ ਨਾਲੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਉੱਚੀ ਅਵਾਜ਼ ਵਿਚ ਗਾਉਣ ਲੱਗਾ। ਜਦ ਸਮਾਪਤ ਹੋਇਆ ਤਦ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਤਿੰਨ ਛੋਟੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਾਹਾਂ ਵਿੱਚ ਲਿਆ ਅਤੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ, "ਪ੍ਰਭੂ ਤੂੰ ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਲੈ ਗਿਆ ਹੁਣ ਮੇਰੇ ਤਿੰਨ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਲੈ ਲਓ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਫਿਰ ਵੀ ਨਿਹਚਾ ਕਰਾਂਗਾ ਕਿ ਜੇ ਮੈਂ ਕੀਤਾ ਹੈ ਉਹ ਤੇਰੀ ਵੱਲੋਂ ਹੈ।" ਤਿਆਗ ਪੱਤਰ ਅਜੇ ਤੱਕ ਡਾਕ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਦਇਆ ਨਾਲ ਟੁੱਕਰਜ਼ ਚਰਚ ਤੋਂ ਆਏ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਦਫ਼ਨਾਇਆ।

ਫਿਰ ਸ਼ੈਤਾਨ ਮੈਨੂੰ ਭਰਮਾਉਣ ਲਈ ਆਇਆ ਅਤੇ ਸ਼ੱਕ ਪੈਦਾ ਹੋ ਗਿਆ "ਜੇ ਲੋਕ ਆਖ ਰਹੇ ਹਨ ਕੀ ਉਹ ਸੱਚ ਹੈ ਪ੍ਰਭੂ", ਮੈਂ ਪੁੱਛਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ, "ਤੁਸੀਂ ਕਿਉਂ ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਲੈ ਗਏ ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਅਸਤੀਫਾ ਦੇ ਦਿੱਤਾ?" "ਮੈਂ ਸ਼ਾਂਤ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕਿਆ ਜਿਵੇਂ ਸ਼ੱਕ ਵਧਿਆ ਮੈਂ ਬੇਚੈਨ ਹੋ ਗਿਆ?" ਅੰਤ ਵਿਚ ਮੈਂ ਆਖਿਆ, "ਜਦ ਤੱਕ ਤੂੰ ਇਸ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਦਾ ਉੱਤਰ ਨਹੀਂ ਦੇਵੇਗਾ ਮੈਂ ਭੋਜਨ ਨੂੰ ਹੱਥ ਨਹੀਂ ਲਗਾਵਾਂਗਾ।" ਮੈਨੂੰ ਦੱਸ ਕਿ ਇਹ ਤੇਰੀ ਇੱਛਿਆ ਹੈ ਜਾਂ ਫਿਰ ਸਜ਼ਾ ਹੈ ਜੇ ਮੇਰੇ ਤੇ ਪਈ ਹੈ? ਜੇਕਰ ਮੈਂ ਗਲਤ ਹਾਂ ਤਾਂ ਮੈਂ ਵਾਪਿਸ

ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਜਿਸ ਨਾਲ ਗਲਤ ਕੀਤਾ ਹੈ ਉਸ ਦੇ ਨਾਲ ਮੈਂ ਸਹੀ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ "ਪ੍ਰਭੂ ਤੂੰ ਮੈਥੋਂ ਕੀ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਜੋ ਮੈਂ ਕਰਾਂ?" ਪੂਰੀ ਰਾਤ ਮੈਂ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ। ਤੜਕੇ ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਮੇਰੇ ਲਈ ਕੋਫੀ ਲਿਆਈ ਪਰ ਮੈਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਮੈਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂੰ ਆਖਿਆ; "ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਵਚਨ ਤੋਂ ਜਾਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ, ਕੀ ਇਹ ਝਟਕਾ ਤੇਰੀ ਵੱਲੋਂ ਸੀ ਦਰਸ਼ਨ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਵਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਪਰ ਤੇਰਾ ਵਚਨ ਹੈ, ਪ੍ਰਭੂ।"

ਅੱਧੇ ਘੰਟੇ ਦੇ ਬਾਅਦ ਗੇਟ ਖੁੱਲ੍ਹ ਗਿਆ ਅਤੇ ਇੱਕ ਪਾਸਟਰ ਆਇਆ ਜੋ ਪੰਤੇਕੁਸਤ ਚਰਚ ਰੋਇਆਪੁਰਮ ਤੋਂ ਸੀ। ਜਿਸਨੇ ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਸਮੁੰਦਰ ਵਿਚ ਬਪਤਿਸਮਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਮੇਜ਼ 'ਤੇ ਸੰਘਰਸ਼ ਕਰਦੇ ਵੇਖਿਆ। "ਰਾਜਾਮਨੀ" ਉਸਨੇ ਅਫਸੋਸ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ "ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਗਲਤ ਰੀਤੀ ਨਾਲ ਕਹਿਣ ਦੇ ਲਈ ਮਾਫ਼ ਕਰੋ: ਮੈਂ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ ਤੁਹਾਡਾ ਦੁੱਖ ਵੱਡਾ ਹੈ ਤਾਂ ਮੈਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਨਹੀਂ ਆਖਾਂਗਾ ਪਰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਇੰਨੀ ਦੂਰ ਤੋਂ ਇੱਕ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਲਈ ਮੈਨੂੰ ਘੱਲਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਹਿਜ਼ਕੀਏਲ 24:16 ਹੈ, "ਹੇ ਆਦਮੀ ਦੇ ਪੁੱਤ੍ਰ, ਵੇਖ ਮੈਂ ਤੇਰੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰੀਤਮਾ ਨੂੰ ਇੱਕ ਹੀ ਸੱਟ ਨਾਲ ਤੇਰੇ ਤੋਂ ਲੈ ਲਵਾਂਗਾ, ਤੂੰ ਨਾ ਸੋਗ ਕਰੀਂ, ਨਾ ਰੋਈਂ ਅਤੇ ਨਾ ਅੱਥਰੂ ਕੇਰੀਂ।"

"ਭਾਈ ਧੰਨਵਾਦ"! ਮੈਂ ਕਿਹਾ ਅਤੇ ਉਹ ਤੁਰੰਤ ਚਲਿਆ ਗਿਆ ਮੈਂ ਜਾਣ ਗਿਆ ਕਿ ਇਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਉੱਤਰ ਮੇਰੇ ਪੁਕਾਰਨ ਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਉੱਠਿਆ, ਮੂੰਹ ਧੋਤਾ ਅਤੇ ਭੋਜਨ ਕੀਤਾ। ਨਾਵਾਨੀ ਦੀ ਮੌਤ ਕੋਈ ਸਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਨਮੂਨਾ ਸੀ। ਪ੍ਰਭੂ ਯਿਸੂ ਮੇਰਿਆਂ ਤਿੰਨਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਚਿੰਤਾ ਕਰੇਗਾ।

ਚੰਗਾਈ ਦੇ ਨਾਲ ਸੁਰਜ

(ਮਲਾਕੀ 4:2)

ਇਕ ਇੱਛਾ ਮੇਰੇ ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ ਬਹੁਤ ਮਜ਼ਬੂਤ ਸੀ, ਮੈਂ ਨਾਵਾਨੀਥਮਜ਼ ਦੇ ਉਦਾਹਰਣ ਦੀ ਰੀਸ ਕਰਨੀ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਗਵਾਹੀ ਦੇਣੀ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਜੋ ਮੇਰੀ ਏਕਤਾ ਮਸੀਹ ਦੇ ਨਾਲ ਮੌਤ ਅਤੇ ਜੀਅ ਉੱਠਣ ਵਿਚ। ਹੁਣ ਧਰਮ-ਸ਼ਾਸਤਰ ਦਾ ਮੇਰੇ ਲਈ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਅਤੇ 23 ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀ ਬਪਤਿਸਮੇ ਦੀ ਰਸਮੀ ਸੇਵਾ ਬਹੁਤ ਅਸੰਗਤ ਅਤੇ ਵਿਅਰਥ ਲੱਗੀ। ਮੈਨੂੰ ਨਿਹਚਾ ਸੀ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਗੱਲਾਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਬਾਅਦ ਵਿਚ ਉਸਨੇ ਉਹਦੇ ਨਾਲ ਗੱਲਾਂ ਕੀਤੀਆਂ। ਇਸ ਲਈ ਜਦ ਦੂਜੇ ਪੰਤੋਕੁਸਤ ਪਾਸਟਰ ਜਿਸਦਾ ਮੇਰੇ ਸੰਸਾਰਿਕ ਦਿਨਾਂ ਵਿਚ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਮੇਰੀ ਤੰਬਾਕੂਨੋਸ਼ੀ ਦੀ ਗਲਤੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨ ਨੂੰ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕੀਤਾ ਸੀ ਹੁਣ ਮੇਰੇ ਵੱਡੇ ਦੁੱਖ ਵਿਚ ਤਸੱਲੀ ਦੇਣ ਦੇ ਲਈ ਆਇਆ ਸੀ, ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਬਪਤਿਸਮਾ ਦਿਓਗੇ।

ਉਸਨੇ ਪਿੱਛਲੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕੀਤਾ ਕਿ ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਪੰਤੋਕੁਸਤ ਲਹਿਰ ਨੂੰ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ, ਇਸ ਤੋਂ ਅੱਗੇ, ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਰੂਪ ਨਾਲ ਸਮਝਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਕਿ ਬਪਤਿਸਮੇ ਦੇ ਬਾਅਦ ਮੇਰਾ ਪੰਤੋਕੁਸਤ ਅੰਦੋਲਨ ਦੇ ਨਾਲ ਕੋਈ ਸੰਬੰਧ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਉਸਦੇ ਪੰਥ ਦਾ ਸੰਬੰਧ ਸੀ ਉਹ ਉੱਥੇ ਹੀ ਸਮਾਪਤ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਮੈਂ ਪੰਤੋਕੁਸਤ ਨਹੀਂ ਬਣ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਸਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਮੇਰਾ ਆਨੰਦ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਦਇਆ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇ ਦਿੱਤੀ। ਇਸ ਲਈ ਅਗਲੇ ਦਿਨ, ਕੰਮ ਦੇ ਬਾਅਦ ਅਸੀਂ ਉੱਤਰੀ ਬੀਚ (ਸਮੁੰਦਰੀ ਤੱਟ) 'ਤੇ ਗਏ। ਮੈਂ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਸੀ ਡਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਉਹ ਨਹੀਂ ਸਮਝਣਗੇ ਪਰ ਰਸਤੇ ਵਿਚ ਇਕ ਰਿਕਸ਼ਾ ਸੀ ਉਸ ਵਿਚ ਮੈਂ ਭਾਈ

ਜਾਰਜ ਰਾਜਾਰਤਨਮ ਨੂੰ ਮਿਲਿਆ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਮੈਂ ਕੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। "ਜੇਕਰ ਪ੍ਰਭੂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਦੱਸੇ" ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ "ਅੱਗੇ ਵਧੋ!"

ਇਹ ਅੰਬ ਦੀ ਫਲਾਂ ਦਾ ਸਮਾਂ ਸੀ ਕਿ ਦੱਖਣ ਪੱਛਮ ਦੇ ਮੀਂਹ ਦੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਅਤੇ ਪੂਰਵ ਅਨੁਭਵ ਲਏ ਪਿੰਡ ਦੇ ਸੁੱਕੇਪਨ ਨੂੰ ਤਾਜ਼ਗੀ ਦੇਣ। ਜਦ ਅਸੀਂ ਸਮੁੰਦਰ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ ਪਹੁੰਚੇ-ਪਾਸਟਰ ਦੀ ਮੰਡਲੀ ਓਥੇ ਸੀ ਤਿਵੇਂ ਹੀ ਮੀਂਹ ਪਿਆ। ਜਦ ਅਸੀਂ ਪਾਣੀ ਵਿਚ ਗਏ ਉਹ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਆਏ ਅਤੇ ਲਹਿਰਾਂ ਵੀ ਬਹੁਤ ਉੱਚੀਆਂ ਸਨ। ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਮਿੰਠਿਆਂ ਪਲਾਂ ਵਿਚ ਮੈਂ ਆਤਮਾ ਵਿਚ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਅਤੇ ਸਵਰਗ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਹਕੀਕਤ ਵਿਚ ਮੈਨੂੰ ਬਪਤਿਸਮੇ ਵਿਚ ਬਰਕਤ ਦਿੱਤੀ। ਇਹ ਹੌਲੇ ਹਿਰਦੇ ਦੇ ਨਾਲ ਸੀ, ਆਪਣੇ ਫੇਥ ਹੋਮ ਨਿਹਚਾ ਦੇ ਘਰ ਕੱਪੜੇ ਬਦਲਣ ਦੇ ਲਈਗਿਾ ਤਾਂ ਉੱਥੋਂ, ਮੈਂ ਛੋਟੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਦੇਰ ਨਾਲ ਰਾਤ ਘਰ ਵਾਪਿਸ ਆਇਆ।

ਭਈ ਮੇਰੇ ਘਰ ਵਿਚ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਦੇ ਲਈ ਆਉਂਦੇ ਹੁੰਦੇ ਸਨ। ਅਸੀਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਤੋਂ ਪੁੱਛਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਹ ਸਭਾ ਦੇ ਲਈ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਰੋਡ ਸ਼ੋਅ ਦੇਵੇ। ਪਰ ਦੋਰਾਈਰਾਜ ਨੇ ਚੇਤਾਵਨੀ ਦਿੱਤੀ "ਇਸ ਲਈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਇਹ ਕਦਮ ਉਠਾਇਆ, ਦੂਜੇ ਬਹੁਤ ਲੋਕ ਸਾਡੇ ਪਿੱਛੇ ਹੋ ਜਾਣਗੇ, ਸਾਨੂੰ ਬਹੁਤ ਸਾਵਧਾਨ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਕਿਵੇਂ ਕਰਦੇ ਹਾਂ" ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਉਡੀਕ ਕਰਦੇ ਰਹੇ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੀ ਕਰੇਗਾ।

ਹੁਣ ਆਖ਼ਿਰ ਵਿਚ ਭਾਈ ਭਗਤ ਸਿੰਘ ਦੀ ਤਾਰ ਆਈ: "ਮੈਂ ਆ ਰਿਹਾ ਹਾਂ।" ਓਥੇ ਕਨੂਰ ਵਿਚ ਉਹ ਲੋਕ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰ ਰਹੇ ਸੀ ਅਤੇ ਕੋਈ ਉੱਤਰ ਨਹੀਂ ਪਾ ਰਹੇ ਸੀ। ਸਿਰਫ ਇਹ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਮਦਰਾਸ ਮੁੜ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਇਹ ਉਹ ਸਭ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜੋ ਉਹ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਉਹ ਆਪਣੀ ਸੇਵਕਾਈ ਦੀ ਉੱਚਾਈ 'ਤੇ ਸੀ ਪਰ ਪੂਰੇ ਦੇਸ਼ ਵਿਚ ਬਹੁਤ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਉਸ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹ ਗਏ ਸਨ। ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਦੇ ਲਈ ਉਸਨੇ ਮੈਕੀਡੋਨੀਅਨ ਦੀ ਬੁਲਾਹਟ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਕੀਤਾ। ਪਰ ਪ੍ਰਭੂ ਅਗਵਾਈ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ ਜਦ ਤੱਕ ਕਿ ਉਹ ਮੂੰਹ ਭਾਰ ਡਿੱਗਿਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, "ਪ੍ਰਭੂ ਮੈਂ ਮਦਰਾਸ ਜਾਵਾਂਗਾ।" ਜਿਵੇਂ ਕੀਤਾ, ਆਨੰਦ ਉਸਦੇ ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ ਉੱਛਲਣ ਲੱਗਾ।

ਉੱਥੇ ਅਜਿਹੇ ਲੋਕ ਵੀ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਭਗਤ ਸਿੰਘ 'ਤੇ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਸੀ ਮਦਰਾਸ ਆਉਣ 'ਤੇ ਕਿ ਉਸਦਾ ਇਰਾਦਾ ਕਲੀਸਿਆ ਵਿਚ ਫੁੱਟ ਪਾਉਣ ਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਅਜਿਹਾ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਫਿਰ ਉਸਨੂੰ ਉਸ ਦੀ ਇੱਛਾ ਦੇ

ਵਿਰੁੱਧ ਲੈ ਕੇ ਆਇਆ। ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਜਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਵਿਚ ਕੋਈ ਝਗੜਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਭਾਈਆਂ ਦੀ ਸੰਗਤੀ ਵਿਚ ਇਹ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਛੁੱਟਾਪਾ ਹੈ ਜੋ ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਦੇ ਕਦਮ ਹਨ। ਤਦ ਕੋਈ ਵੀ ਫੁੱਟ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਸਾਡੇ ਉੱਪਰ ਕੁਝ ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ ਲੱਦਣ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਸੀ।

ਸਾਡੀ ਵੱਲੋਂ ਵੀ ਸ਼ੱਕ ਹੋਣ ਲੱਗਾ ਉਸਦੇ ਆਉਣ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿਚ। "ਅਜੇ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਜ਼ਿਆਦਾ ਦੁੱਖ ਹੈ।" ਦੋਰਾਈਰਾਜ ਨੇ ਉਸੇ ਤਾਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕੀਤੀ। "ਕੋਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ ਅਜੇ ਤੱਕ ਆਓ ਤਾਰ ਘੱਲ ਕੇ ਰੋਕ ਦੇਈਏ ਸਾਡੇ ਭਾਈ ਅਜੇ ਡਰੇ ਹੋਏ ਸਨ ਕਿ ਉਹ ਮਸੀਹ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਛੇਕ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣਗੇ ਅਤੇ ਬਿਨ੍ਹਾਂ ਸਤਿਕਾਰ ਅਤੇ ਬਿਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ੋਰ ਸ਼ਰਾਬੇ ਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ।

ਫਿਰ ਵੀ ਉਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਬੁਲਾਹਟ ਦੀ ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਵਿਚ ਆ ਗਿਆ। ਭਰਾ ਰੇਮੰਡ ਗੋਲਸਵਰਥੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਸੀ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਈ ਤਿੰਨਾਂ ਦਿਨਾਂ ਵਾਸਤੇ ਇੱਕ ਘਰ ਕਿਰਾਏ 'ਤੇ ਲਿਆ। ਅਸੀਂ ਇੱਕਦਮ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਨ ਲੱਗੇ, ਕਿ ਪ੍ਰਭੂ ਅਗਲਾ ਕਦਮ ਵਿਖਾਏ।

ਇਸਦਾ ਨਤੀਜਾ ਇਕ ਫੈਸਲਾ ਸੀ ਕਿ ਮਦਰਾਸ ਤੋਂ ਦੂਰ ਇਕ ਸ਼ਾਂਤ ਸਥਾਨ ਵਿਚ ਪੂਰੀ ਰਾਤ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਵਿਚ ਗੁਜ਼ਾਰੀ ਜਾਵੇ। ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਦੋਰਾਈਰਾਜ ਨੇ ਸਾਡੇ ਲਈ ਮਾਲਾਵਰਮ ਪਹਾੜੀ ਜਾਣ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕੀਤਾ ਜਿੱਥੇ ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਮੁਸਲਿਮ ਮਸਜਿਦ ਬਾਰੇ ਜਾਣਦੇ ਸਾਂ ਜੋ ਪਹਾੜ ਦੀ ਚੋਟੀ 'ਤੇ ਸੀ। ਜਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਜਾਣ ਦਾ ਸੱਦਾ ਦਿੱਤਾ ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਮੈਂ ਜਾਣ ਦੇ ਲਈ ਮਾਫੀ ਮੰਗੀ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਦੁੱਖ ਨਾਲ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿਚ ਮੈਂ ਸਹਿਮਤ ਹੋ ਗਿਆ।

ਇਸ ਲਈ ਅਸੀਂ ਸ਼ਨੀਵਾਰ ਦੀ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਮੀਨਾਮਬਾਕਮ ਦੇ ਲਈ ਰੇਲਗੱਡੀ ਦੁਆਰਾ ਰਵਾਨਾ ਹੋਏ। ਅਸੀਂ ਸਭ ਮਿਲ ਕੇ 17 ਲੋਕ ਸੀ। ਇਹ ਪਹਾੜੀ ਮੀਨਾਮਬਾਕਮ ਹਵਾਈ ਅੱਡੇ ਦੇ ਪਾਰ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਥੱਲੇ ਇਕ ਸਕੂਲ ਹੈ, ਉੱਥੇ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਸ਼ਾਮ ਦੇ ਭੋਜਨ ਦੇ ਲਈ ਰੁਕੇ। ਅਤੇ ਪਹਾੜੀ ਤੇ ਚੜ੍ਹਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ। ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਰੋਸ਼ਨੀ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਪੈਟਰੋਮੈਕਸ ਪ੍ਰੈੱਸ਼ਰ ਲੈਂਪਾਂ ਸੀ। ਰਸਤਾ ਗਹਿਰਾ/ਉੱਚਾ ਅਤੇ ਪੱਥਰੀਲਾ ਕੰਢਿਆਂ ਭਰਿਆ ਸੀ। ਪਰ ਉਹ ਪੂਰਾ ਖੇਤਰ ਲੱਗਦਾ ਸੀ ਕਿ ਜੀਉਂਦਾ ਹੈ ਕੁਝ ਨਤੀਜਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਜਿਵੇਂ ਸੱਪ, ਬਿੱਛੂ ਅਤੇ ਕੰਨਖਜੂਰੇ। ਪਰ ਮੇਰਾ ਦੁੱਖ ਜ਼ਿਆਦਾ ਮਹਾਨ ਸੀ ਪਰ ਉਹ ਚਿੰਤਾ ਤੋਂ ਪਰ੍ਹੇ ਸੀ। ਮੇਰੇ ਬਪਤਿਸਮੇ ਦੀ ਖ਼ਬਰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਪਹੁੰਚ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ

ਇਸਦੇ ਕਾਰਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚੋਂ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਕੇਵਲ ਭਾਈ ਜਾਰਜ ਦੇ ਇਲਾਵਾ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਬੋਲਣ ਵਿੱਚ ਅਜ਼ਾਦ ਸਨ ਇਹ ਅਚਰਜ ਗੱਲ ਸੀ: ਉੱਪਰ ਚੜ੍ਹਨਾ।

ਅੰਤ ਵਿਚ ਅਸੀਂ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚੇ ਅਤੇ ਥੋੜ੍ਹੀ ਰੇਗਿਸਤਾਨੀ ਮਸਜਿਦ 'ਤੇ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਸੈਂਡ ਵਿਚ ਪਹੁੰਚ ਕੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਨ ਲੱਗੇ। ਹੁਣ ਭਾਈ ਭਗਤ ਸਿੰਘ ਨੇ ਆਪਣਾ ਹਿਰਦਾ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਵੱਲ ਉਠਾਇਆ "ਪ੍ਰਭੂ ਅਸੀਂ ਕੀ ਕਰੀਏ?" ਉਸਨੇ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਓਥੇ ਇਕ ਵੱਡਾ ਬਿੱਛੂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪੈਰ ਤੇ ਡਿੱਗਿਆ ਅਤੇ ਉਹ ਆਪਣੇ ਦੋਵੇਂ ਹੱਥ ਉੱਪਰ ਉਠਾ ਕੇ ਉੱਛਲ ਪਏ। ਛੇਤੀ ਹੀ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਇਕ ਵੱਡੇ ਕੰਨਖਜੂਰੇ ਦਾ ਹਮਲਾ ਵੀ ਹੋਇਆ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਸਾਡੇ ਭਾਈ ਨੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਨੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ। ਮਾਨੋਹਰਨ ਇਕ ਕ੍ਰਿਕਟ ਖਿਡਾਰੀ ਨੇ "ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਨਾ ਕਰੋ" ਉਹ ਚਿੱਲਾਇਆ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਕੇ ਆਖਣ ਲੱਗਾ: "ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਅਜਿਹਾ ਕਰੋ, ਪਹਿਲਾਂ ਇਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਪੁੱਛੋ ਉਸਨੇ ਖੁਦ ਕਿਉਂ ਬਪਤਿਸਮਾ ਲਿਆ।"

ਸਾਰੇ ਇਸ ਦਖਲਅੰਦਾਜ਼ੀ ਤੋਂ ਹੈਰਾਨ ਸਨ। ਭਾਈ ਭਗਤ ਸਿੰਘ ਬਹੁਤ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਸੀ ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਇਸ ਵਿਸ਼ੇ 'ਤੇ ਉਠਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਜਿਸਨੂੰ ਅਜੇ ਤੱਕ ਦੋਹਾਂ ਉਸਨੇ ਅਤੇ ਭਾਈ ਰੇਮੰਡ ਗੋਲਸਵਰਥੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਚਾਰ ਤੋਂ ਇਸਨੂੰ ਦੂਰ ਹੀ ਰੱਖਿਆ। ਇਹ ਸੋਚਕੇ ਕਿ ਸਾਡੇ ਵਿਚ ਫੁੱਟ ਦਾ ਕਾਰਨ ਹੋਵੇਗਾ। ਪਰ ਹੁਣ ਉਹ ਮੇਰੀ ਵੱਲ ਮੁੜਿਆ "ਇਹ ਕਿਉਂ ਹੋਇਆ?" ਉਸਨੇ ਪੁੱਛਿਆ, ਮੈਂ ਸਧਾਰਣ ਉੱਤਰ ਦਿੱਤਾ "ਇਸ ਲਈ ਕਿ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਕਿਹਾ", ਤਦ ਇੱਕ ਭਾਈ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ "ਪਰ ਕੀ ਤੁਹਾਡਾ ਬਪਤਿਸਮਾ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ?" ਮੈਂ ਇਸ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਹੋ ਗਿਆ ਅਤੇ ਪੂਰੀ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਚਿੱਲਾਇਆ, "ਹਾਂ ਭਾਈ, ਪਰ ਜੇਕਰ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਲਈ ਮੈਨੂੰ ਕਿਹਾ ਤਾਂ ਮੈਂ ਤਾਂ ਦਸ ਹਜ਼ਾਰ ਵਾਰ ਬਪਤਿਸਮਾ ਲਵਾਂਗਾ, 20 ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਕੀ ਹੈ ਪਰ ਹੁਣ ਮੈਂ ਬਦਲਿਆ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਤਸੱਲੀ ਪਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹਾਂ।"

ਵਿਰੋਧ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਭਾਈ ਭਗਤ ਸਿੰਘ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਠੀਕ ਹੈ ਭਾਈਓ, ਆਓ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰੀਏ।" ਪਰ ਦੋਰਾਈਰਾਜ ਚਿੱਲਾ ਉੱਠਿਆ "ਕਿ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਮੂੜ ਵਿਚ ਅਸੀਂ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਿਵੇਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ? ਉਸ ਭਾਈ ਨੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਦੇ ਬਪਤਿਸਮੇ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਮੰਨਦਾ-ਪਰ ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਦੱਸੋ ਕਿ ਮੈਂ ਠੀਕ ਹਾਂ ਜਾਂ ਗਲਤ।" ਤਾਂ ਭਾਈ ਭਗਤ ਸਿੰਘ ਨੇ ਕੁਝ ਹਵਾਲੇ ਸਾਨੂੰ ਧਰਮ-ਸ਼ਾਸਤਰ ਵਿਚੋਂ ਇਸ ਵਿਸ਼ੇ 'ਤੇ ਦਿੱਤੇ। ਇਸ ਨਾਲ ਲੱਗਿਆ ਸਾਡੇ ਹਿਰਦੇ ਸ਼ਾਂਤ ਹੋਣਗੇ ਅਤੇ ਫਿਰ ਜਦ ਉਸਨੇ

ਕਿਹਾ "ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਾਂਗੇ।" ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਏਕਤਾ ਵਿਚ ਪਾਇਆ।

ਹੁਣ ਆਖਿਰ ਵਿਚ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਈਮਾਨਦਾਰੀ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਈ। ਫਿਰ ਵੀ ਅਜੇ ਸ਼ੈਤਾਨ ਸਾਡੇ ਤੋਂ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਦੀ ਇੱਕ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਹਵਾ ਵੱਗਣ ਲੱਗੀ- ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਿ ਜਿਵੇਂ ਵਾਫ਼ੜ ਵਾਲਾ ਮੀਂਹ ਪੈ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ। ਇਸਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਸਾਡੇ ਤੇ ਕੇਵਲ ਗੜਬੜੀ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਦਾ ਸੀ। ਇਕ ਦੇ ਬਾਅਦ ਇਕ ਪਰੈੱਸਰ ਲਾਈਟ ਬੁੱਝਣ ਲੱਗੀਆਂ ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿਚ ਬੁੱਝ ਹੀ ਗਈਆਂ ਅਤੇ ਛੇਤੀ ਹੀ ਅਸੀਂ ਪੂਰੀ ਮਾਚਿਸ ਬਾਲਣ ਵਿਚ ਯਤਨ ਕਰਦੇ ਰਹੇ। ਹਨ੍ਹੇਰੇ ਵਿਚ ਇਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਕੰਨਖਜੂਰੇ ਸਾਡੇ ਪੈਰਾਂ ਦੇ ਕੋਲ ਰੀਂਗਣ ਲੱਗੇ। ਇਹ ਜਗ੍ਹਾ ਲੱਗਦੀ ਕਿ ਜ਼ਹਿਰੀਲੇ ਅਤੇ ਰੀਂਗਣ ਵਾਲੇ ਜੰਤੂਆਂ ਨਾਲ ਭਰੀ ਪਈ ਸੀ। ਜਦ ਇਕ ਭਾਈ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ ਦੂਜਾ ਉੱਛਲ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਉੱਪਰ ਕੁਝ ਰੇਂਗਦਾ ਹੈ। ਮੁਸਲਿਮ ਚੌਂਕੀਦਾਰ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਚੇਤਾਵਨੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਖ਼ਤਰਨਾਕ ਹੈ। ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸ਼ੈਤਾਨ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਕਿ ਅਸੀਂ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰੀਏ ਅਤੇ ਸੱਚਮੁੱਚ ਅਸੀਂ ਬਹੁਤ ਵਾਰ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਕਿ ਛੱਡ ਦੇਈਏ। ਇਹ ਇਕ ਵਿਚਾਰ ਸੀ ਕਿ ਸਭ ਹਨ੍ਹੇਰੇ ਦੀਆਂ ਤਾਕਤਾਂ ਸਾਡੇ ਵਿਰੁੱਧ ਜਮ੍ਹਾਂ ਹੋ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਪਰ ਭਾਈ ਭਗਤ ਸਿੰਘ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਕੀਤਾ ਕਿ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰੀਏ ਭਾਵੇਂ ਹਮਲੇ ਹੋ ਰਹੇ ਹਨ ਅਤੇ ਅਦਭੁੱਤ ਤਰੀਕੇ ਦੇ ਨਾਲ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਦੇ ਬਾਅਦ ਉਹ ਹਾਰ ਗਏ ਅਤੇ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀ ਸਮਾਪਤ ਹੋ ਗਈ।

ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਬਿਨ੍ਹਾਂ ਕਿਸੇ ਰੁਕਾਵਟ ਦੇ ਪੂਰੀ ਰਾਤ 6 ਵਜੇ ਤੱਕ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਦਾ ਆਨੰਦ ਲਿਆ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਆਤਮਾ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਸੀ ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਵਾਸਤਵਿਕ ਅਜ਼ਾਦੀ ਦਿੱਤੀ। ਅਜਿਹਾ ਲੱਗਾ ਜਿਵੇਂ ਹਨ੍ਹੇਰੇ ਦੀਆਂ ਤਾਕਤਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕੀਤਾ ਅੰਤ ਵਿਚ ਜੀਉਂਦੇ ਪ੍ਰੇਮੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਦੂਤ ਨੂੰ ਦੇ ਦਿੱਤੀਆਂ ਸਨ। ਗੁਜ਼ਰਦੇ ਹੋਏ ਸਮੇਂ ਦੇ ਨਾਲ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀਆਂ ਤੋਂ ਉੱਪਰ ਉੱਠਿਆ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਨੇੜੇ ਪਾਇਆ। ਸਵੇਰੇ-ਸਵੇਰੇ ਅਸੀਂ ਸੰਸਾਰ ਦੀ ਛਾਇਆ ਹੱਟਦੀ ਵੇਖੀ ਸਾਡੇ ਤੋਂ ਉੱਤਰ ਦੀ ਵੱਲ ਅੰਗੀਠੀ ਤੋਂ ਧੁੰਮਾਂ ਉੱਠਦੇ ਹੋਏ ਵੇਖਿਆ ਕਿ ਸ਼ਹਿਰ ਇਕ ਨਵੇਂ ਦਿਨ ਵਿਚ ਜਾਗ ਗਿਆ ਹੈ ਪੂਰਬ ਦੀ ਵੱਲ ਚਾਂਦੀ ਦੀ ਲਾਈਨ ਲੱਗਦੀ ਹੈ ਪਰ ਪੱਛਮ ਦੀ ਵੱਲ ਵਰਖਾ ਦੇ ਬੱਦਲਾਂ ਦਾ ਵਰਖਾ ਲਿਆਉਣ ਦਾ ਵਾਇਦਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਅਸੀਂ ਵੇਖਿਆ ਸਮੁੰਦਰ ਵਿਚੋਂ ਸੂਰਜ ਉੱਠਿਆ ਅਤੇ ਪੂਰੇ ਮਦਰਾਸ ਨੂੰ ਸੁਨਹਿਰੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਨਾਲ ਢੱਕ ਦਿੱਤਾ। ਅਜਿਹਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰਭੂ ਸਾਨੂੰ ਕੁਝ ਆਖਦਾ ਹੈ "ਵੇਖੋ ਸ਼ਹਿਰ

ਤੁਹਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਹੈ: ਹੇਠਾਂ ਜਾ ਕੇ ਉਸਨੂੰ ਮੇਰੇ ਲਈ ਲੈ ਲਉ।" ਇਹ ਉਹ ਘੜੀ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਲੰਮੇ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਯਾਦ ਕਰਾਂਗੇ।

ਅਸੀਂ ਪਹਾੜੀ ਤੋਂ ਥੱਲੇ ਉੱਤਰੇ ਅਤੇ ਮੂੰਹ ਹੱਥ ਧੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਸੀਂ ਖਾਮੋਸ਼ੀ ਦੇ ਨਾਲ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਸੰਗਤੀ ਵਿਚ ਗਏ। ਮੈਂ ਕੋਨੇ ਵਿਚ ਜਾ ਕੇ ਅਰਾਮ ਨਾਲ ਬੈਠ ਗਿਆ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਵਚਨ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਦੁੱਖ ਤੋਂ ਤਸੱਲੀ ਪਾਵਾਂ। ਛੇਤੀ ਹੀ ਇਕ ਭਾਈ ਆਇਆ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਰੋਕਿਆ। "ਤੁਸੀਂ ਪਿੱਛਲੀ ਰਾਤ ਬਪਤਿਸਮੇ ਦੇ ਸਮੇਂ ਬਹੁਤ ਮਜ਼ਬੂਤ ਸੀ" ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ "ਅਤੇ ਮੈਂ ਸੋਚਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਠੀਕ ਹੋ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਵਿਸ਼ੇ ਬਾਰੇ ਮੈਨੂੰ ਹੋਰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਵਚਨ ਦੱਸ ਸਕਦੇ ਹੋ?" ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਬਾਈਬਲ ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਹੋਈ ਸੀ ਪਰ ਬੰਦ ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ ਮੈਂ ਯਾਦ ਹਵਾਲੇ ਦੇਣ ਲੱਗਾ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰਨ ਲੱਗੇ। ਅਚਾਨਕ ਜਦ ਮੈਂ ਅੱਖਾਂ ਖੋਲ੍ਹੀਆਂ ਤਾਂ ਹੋਰ ਦੂਜੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਆਪਣੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਪਾਇਆ ਜੋ ਬਹੁਤ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਸੁਣ ਰਹੇ ਸਨ। ਹੁਣ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪਿੱਛਲੀ ਰਾਤ ਦੀ ਬਹਿਸ ਅਤੇ ਗ਼ਲਤਫ਼ਹਿਮੀ ਲਈ ਦੁੱਖ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਜੋ ਆਗਿਆ ਪਾਲਨ ਦਾ ਕਦਮ ਉਠਾਇਆ। ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕਰਕੇ ਜਾਰਜ ਰਾਜਾਮਨੀ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਬਹੁਤ ਕਾਇਲ ਸੀ ਉਸਨੇ ਵੀ ਜ਼ੋਰ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ਵਿਚ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਵੀ ਬਪਤਿਸਮੇ ਦੇ ਬਾਰੇ ਗਵਾਹੀ ਦੇਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ।

ਪਰ ਉਸ ਸਮੇਂ ਭਾਈ ਭਗਤ ਸਿੰਘ ਉੱਥੇ ਆ ਗਏ "ਕੀ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ?" ਉਸਨੇ ਪੁੱਛਿਆ "ਭਾਈ", ਮੈਂ ਕਿਹਾ "ਉਹ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਬਪਤਿਸਮਾ ਲਿਆ ਜਾਵੇ" ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਅੱਜ ਹੀ?" "ਅਸੀਂ ਸਵੇਰ ਦਾ ਖਾਣਾ ਖਾਵਾਂਗੇ ਭਾਈ ਭਗਤ ਸਿੰਘ ਨੇ ਉੱਤਰ ਦਿੱਤਾ "ਅਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਤੋਂ ਪੁੱਛਿਆ ਸਾਨੂੰ ਕੀ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।"

ਅਸੀਂ ਵੀ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਦੇ ਬਾਅਦ ਉਹ ਮੇਰੀ ਵੱਲ ਮੁੜੇ "ਰਾਜਾਮਨੀ ਤੁਸੀਂ ਉਸਦੇ ਬਾਰੇ ਕੀ ਸੋਚਦੇ ਹੋ?" ਮੈਂ ਉੱਤਰ ਦਿੱਤਾ, "ਜਦ ਕੋਈ ਵੀ ਬਪਤਿਸਮੇ ਦੇ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਦਾ ਹੈ, ਤੁਸੀਂ ਇਨਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ" ਤਦ ਭਾਈ ਭਗਤ ਸਿੰਘ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਆਤਮਾ ਨਾਲ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਅੱਜ ਕੋਈ ਵੀ ਬਪਤਿਸਮਾ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਲੋਕ ਸੋਚਣਗੇ ਕਿ ਅਸੀਂ ਚਾਲਬਾਜ਼ ਹਾਂ ਅਸੀਂ ਲੁੱਕ-ਲੁੱਕ ਕੇ ਅਤੇ ਚੋਰੀ-ਚੋਰੀ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਪ੍ਰਭੂ ਮੈਨੂੰ ਵਚਨ ਦੇ ਰਿਹਾ ਹੈ "ਕਿ ਉਹ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਪੂਰਾ ਘਰਾਣਾ। ਇਕ ਵਿਅਕਤੀ ਦਾ ਬਪਤਿਸਮਾ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਲਈ ਗਵਾਹੀ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਘਰ ਜਾਓ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਦੱਸੋ ਅਤੇ ਗੁਆਂਢੀਆਂ, ਮਿੱਤਰਾਂ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਵੈਰੀਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਜੇਕਰ ਚਾਹੋ ਦੱਸੋ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇੱਥੇ

ਆਉਣ ਦਾ ਸੱਦਾ ਦਿਓ। ਅਗਲੇ ਹਫਤੇ ਉਹ ਤੁਹਾਡੇ ਬਪਤਿਸਮੇ ਦੇ ਗਵਾਹ ਬਣਨ।"

ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੀਤਾ। ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਐਤਵਾਰ ਨੂੰ ਸਭ ਉਸ ਸਥਾਨ 'ਤੇ ਆਪਣੀਆਂ-ਆਪਣੀਆਂ ਪਤਨੀਆਂ ਨੂੰ ਗੁਆਂਢੀਆਂ ਨੂੰ ਅਤੇ ਮਿੱਤਰਾਂ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਆਏ। ਇੱਕ ਬੜੀ ਵੱਡੀ ਭੀੜ ਇਕੱਠੀ ਹੋ ਗਈ। ਸਾਨੂੰ ਨੇੜੇ ਹੀ ਇਕ ਸੀਮੈਂਟ ਦਾ ਟੈਂਕ ਮਿਲ ਗਿਆ। ਭਾਈਆਂ ਨੇ ਸਾਫ਼ ਕਰਕੇ ਪਾਣੀ ਨਾਲ ਭਰ ਦਿੱਤਾ। ਇਸ ਵਿਚ ਲੱਗਭੱਗ 16 ਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਨੇ ਪੁਰਖ-ਇਸਤਰੀਆਂ ਨੂੰ ਬਪਤਿਸਮੇ ਵਿਚ ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਕੀਤਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਭੂ ਨਾਲ ਏਕਤਾ। ਅਤੇ ਹਰ ਇਕ ਦੇ ਸਿਰ ਤੇ ਹੱਥ ਰੱਖ ਕੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਸੀਹ ਵਿਚ ਏਕਤਾ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਦਿੱਤੀ, ਹਰ ਇੱਕ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਬੱਚੇ ਦੀ ਮਸੀਹ ਯਿਸੂ ਵਿਚ ਪੂਰੇ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ।

ਉਸਦੇ ਬਾਅਦ ਅਸੀਂ ਅਰਾਧਨਾ ਸਭਾ ਵਿਚ ਸ਼ਾਮਿਲ ਹੋਏ ਅਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਭੋਜ ਦੀ ਵਿਧੀ ਨੂੰ ਅਪਨਾਇਆ। ਇਹ ਮਦਰਾਸ ਦੇ ਲਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਦਿਨ ਸੀ, ਉਸ ਦਿਨ ਅਜਿਹੀ ਅਸੈਂਬਲੀ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਅਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਸੀ ਕਿ ਨਵਾਂ ਜਨਮ ਪਾਇਆ ਹੈ।

ਜਦ ਅਸੀਂ ਸਟੇਸ਼ਨ ਪਹੁੰਚੇ ਅਤੇ ਸ਼ਹਿਰ ਵਾਪਿਸ ਜਾਣ ਦੇ ਲਈ ਰੇਲਗੱਡੀ ਤੇ ਸਵਾਰ ਹੋਏ ਤਾਂ ਅਜਿਹਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਪੂਰਾ ਡੱਬਾ ਹੀ ਜਲਾਲੀ ਸੀ, ਉਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੀ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਸਮਰੱਥਾ ਅਤੇ ਮਹਿਮਾ ਸਾਡੇ ਉੱਪਰ ਸੀ। ਹਰ ਸਟੇਸ਼ਨ ਤੇ ਯਾਤਰੀ ਉੱਤਰਦੇ ਸਨ। ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਡੱਬੇ ਵਿਚ ਸਾਨੂੰ ਵੇਖਣ ਦੇ ਲਈ ਭੀੜ ਲੱਗ ਗਈ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਅਸੀਂ ਬਾਰ-ਬਾਰ ਕੋਰਸ ਗਾਏ "ਕਲਵੈਰੀਏਨ ਥਨਗੇਮ" "ਤੂੰ ਜਿਹੜਾ ਕਲਵਰੀ ਮਹਿਮਾਮਈ ਹੈ।"

ਪ੍ਰਭੂ ਓਥੇ ਹੈ

ਹਿਜ਼ਕੀਏਲ 48:35

ਵਾਪਸ ਮਦਰਾਸ ਵਿਚ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਵਿਚ ਆਨੰਦ ਨਾਲ ਭਰਪੂਰ ਸੀ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਦੁਆਰਾ ਨਵੀਂ ਨਿਹਚਾ ਅਤੇ ਉਤਸ਼ਾਹ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ। ਭੀੜ ਛੋਟੇ ਕਿਰਾਏ ਦੇ ਮਕਾਨ ਕਰਿਅੱਪਾ ਮੁਦਾਲੀ ਸਟਰੀਟ 'ਤੇ ਹਰ ਰੋਜ਼ ਵੱਧਦੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ- ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਵਚਨ ਨੂੰ ਸੁਣਨ ਦੇ ਲਈ। ਸਾਡੀ ਹਾਲਤ ਨੂੰ ਵੇਖ ਕੇ ਡਾ.ਪੀ.ਸਮੂਏਲ ਜੋ ਸਾਹਮਣੇ ਹੀ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਆਪਣਾ ਵੱਡਾ ਘਰ ਅਤੇ ਕੰਪਾਊਂਡ ਦੇ ਦਿੱਤਾ ਕਿਉਂਕਿ ਭੀੜ ਬਹੁਤ ਇਕੱਠੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਸੀ। ਫਿਰ ਵੀ ਗਿਣਤੀ ਵੱਧਦੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਛੇਤੀ ਹੀ ਸਾਨੂੰ ਸਭਾ ਦੇ ਲਈ ਵੱਡਾ ਸਥਾਨ ਲੱਭਣਾ ਪਿਆ।

ਇਕ ਦਿਨ ਭਾਈ ਭਗਤ ਸਿੰਘ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਕੁਝ ਸਮਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜਦ ਉਹ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਵਿਚ ਸੀ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਇਕ ਦਰਸ਼ਨ ਦਿੱਤਾ ਇਕ ਘਰ ਦਾ ਅਤੇ ਕੰਪਾਊਂਡ ਦਾ ਜਿਸ ਵਿਚ ਸਾਡੇ ਕੰਮ ਦੇ ਲਈ ਕਾਫੀ ਜਗ੍ਹਾ ਸੀ-ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਵੀ ਉਹੀ ਦਰਸ਼ਨ ਪਾਇਆ। ਇਹ ਨਿਹਚਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਸਾਡੇ ਲਈ ਇਕ ਜਗ੍ਹਾ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਅਸੀਂ ਗੁਆਂਢ ਵਿਚ ਅਜਿਹੀ ਸੰਪਤੀ ਦੀ ਭਾਲ ਕਰ ਰਹੇ ਸੀ।

ਫਿਰ ਵੈਪਰੀ ਵਿਚ ਨਾਲ ਦੀ ਗਲੀ ਵਿਚ ਰਿਥਰਡੋਨ ਰੋਡ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਸੀ ਇਕ ਭਾਈ ਇਕ ਵੱਡੇ ਘਰ ਵਿਚੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿੱਕਲਿਆ ਜਿੱਥੇ ਇਕ ਕੰਪਾਊਂਡ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਵੱਖਰਾ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਛੱਡ ਕੇ ਜਾ ਰਹੇ ਸਨ ਕਿਉਂ ਉਸਦੀ ਮੁਰੰਮਤ ਕਰਾਈ ਨੂੰ ਕਈ ਸਾਲ ਬੀਤ ਚੁੱਕੇ ਸਨ। ਘਰ ਦੇ ਵਿਚ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ਾਲ ਹਾਲ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਕਮਰੇ ਵੀ ਸਨ, ਅਤੇ ਬਰਾਂਡਾ ਅਤੇ ਰਸੋਈ ਵੀ ਸਨ ਅਤੇ ਛੱਤ ਉੱਪਰ ਵੀ ਕਾਫੀ ਜਗ੍ਹਾ ਸੀ।

ਇਸ ਕੰਪਾਊਂਡ ਦੇ ਬਾਹਰ ਇਮਾਰਤ ਅਤੇ ਖੂਹ ਵੀ ਸੀ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਸੰਘਣੇ-ਸੰਘਣੇ ਰੁੱਖ ਵੀ ਸਨ। ਕੁਲ ਮਿਲਾ ਕੇ ਇਹ ਸਥਾਨ ਬਹੁਤ ਵਿਸ਼ਾਲ ਸੀ। ਇਸਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਭਾਈ ਭਗਤ ਸਿੰਘ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਕਿ ਇਹ ਸਾਡੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਹੈ।

ਫਿਰ ਵੀ ਅਸੀਂ ਆਪਣਿਆਂ ਗੋਡਿਆਂ 'ਤੇ ਗਏ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਇਹੀ ਸਥਾਨ ਹੈ, ਜੋ ਸਾਡੇ ਲਈ ਚੁਣਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਅਸੀਂ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਨੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ ਤਿਵੇਂ ਧਰਮ ਸ਼ਾਸਤਰ ਦੀਆਂ ਬਹੁਤ ਆਇਤਾਂ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਉਣ ਲੱਗੀਆਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਕਰ 1 ਇਤਿਹਾਸ 29:1 "ਅਰ ਕੰਮ ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਹੈ ਕਿਉਂ ਜੋ ਉਹ ਭਵਨ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਲਈ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਯਹੋਵਾਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਲਈ ਹੋਵੇਗਾ।"

ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਮੁਸਲਿਮ ਜ਼ਿੰਮੀਦਾਰ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕੀਤਾ, ਉਸਨੇ 2 ਮਹੀਨਿਆਂ ਦਾ ਕਿਰਾਇਆ ਐਡਵਾਂਸ ਵਿਚ ਲਿਆ ਅਤੇ ਫਿਰ ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਘਰ ਵਿਚ ਆਉਣ ਦਿੱਤਾ। ਅਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ ਪਰ ਉਸਨੇ ਸਾਨੂੰ ਬਹੁਤ ਉਡੀਕ ਕਰਾਈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਹ ਘਰ ਦੇਣ ਵਿਚ ਝਿਜਕ ਰਿਹਾ ਹੈ ਅਤੇ ਲੱਗਦਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਉਸਨੂੰ ਸਾਡਾ ਆਉਣਾ ਪਸੰਦ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਕਾਫੀ ਸਮੇਂ ਦੇ ਬਾਅਦ ਆਖ਼ੀਰ ਵਿਚ ਆਇਆ "ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਅਜੇ ਵੀ ਘਰ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ?" ਉਸਨੇ ਪੁੱਛਿਆ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਿਆ "ਸਾਨੂੰ ਹੁਣ ਘਰ ਨਹੀਂ ਚਾਹੀਦਾ" ਤਾਂ ਕੀ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ?" ਉਸਨੇ ਹੈਰਾਨ ਹੋ ਕੇ ਪੁੱਛਿਆ ਤਾਂ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਬਾਈਬਲ ਵਿਚੋਂ ਵਚਨ ਵਿਖਾਇਆ "ਸਥਾਨ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਲਈ ਹੈ।" ਇਸਨੂੰ ਪੜ੍ਹਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ "ਮੈਂ ਉਹ ਵਿਅਕਤੀ ਹਾਂ ਜੋ ਖੁਦਾ ਦਾ ਭੈਅ ਮੰਨਦਾ ਹਾਂ ਜਾਓ ਅਤੇ ਜਿਸ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਮੁਰੰਮਤ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਹੈ ਅਤੇ ਬਿਜਲੀ ਦੇ ਸਮਾਨ ਦੀ ਇਕ ਸੂਚੀ ਬਣਾਓ ਤਾਂ ਜੋ ਛੇਤੀ ਹੀ ਇੰਤਜ਼ਾਮ ਕੀਤਾ ਜਾਏ। ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀ ਅਰਾਧਨਾ ਸਭਾ ਦੇ ਲਈ ਹੁਣੇ ਇਸ ਨੂੰ ਲੈ ਸਕਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਜਦ ਮੁਰੰਮਤ ਹੋ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਸਿਰਫ਼ ਕਿਰਾਏ ਦੇ ਪੈਸੇ ਹੀ ਦਿਉ।" ਉਹ ਆਪਣੇ ਵਚਨ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਬਹੁਤ ਚੰਗਾ ਸੀ ਅਤੇ ਬਿਨਾਂ ਦੇਰ ਕੀਤਿਆਂ ਅਤੇ ਜਗ੍ਹਾ ਨੂੰ ਠੀਕ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਕਾਫੀ ਪੈਸਾ ਖਰਚ ਕੀਤਾ। ਇਸ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕੇ ਉਸਨੇ ਸਾਡੇ ਲਈ ਇਕ ਬਪਤਿਸਮੇ ਦਾ ਟੈਂਕ ਵੀ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ। ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਮੁਸਲਿਮ ਸੀ ਪਰ ਉਸਨੇ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਗੋਡੇ ਟੇਕ ਕੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ।

ਅਸੀਂ ਉਸ ਘਰ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਜੁਲਾਈ 12, 1941 ਨੂੰ ਲਿਆ। ਅਸੀਂ ਉਸਨੂੰ "ਯਹੋਵਾਹ ਸਾਮਾ" ਕਿਹਾ "ਪ੍ਰਭੂ ਉੱਥੇ ਹੈ" (ਹਿਜ਼ਕੀਏਲ 48:35), ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਘਰ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਸੋਚਿਆ ਜਿਸ ਵਿਚ ਕੋਈ ਵੀ ਕਿਸੇ ਸਮੇਂ ਵੀ

ਦਿਨ ਨੂੰ ਜਾਂ ਰਾਤ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਸਹਾਇਤਾ ਅਤੇ ਆਤਮਿਕ ਉਪਦੇਸ਼ ਲਈ ਆ ਸਕੇ। ਪਹਿਲੀ ਮੀਟਿੰਗ ਤੋਂ ਹੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਵਚਨ ਦਾ ਵਫ਼ਾਦਾਰੀ ਨਾਲ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਸਿਖਾਇਆ ਗਿਆ। ਇਕ ਸ਼ਹਿਰ ਦੀ ਮੰਡਲੀ ਹੋ ਕੇ ਅਸੀਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਵਾਲੇ ਸੀ ਇਸ ਲਈ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਉੱਥੇ ਅਨੁਵਾਦ ਦੀ ਲੋੜ ਪੈਂਦੀ ਸੀ। ਪਰ ਇਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਅਪਾਹਿਜਪਨ ਸਾਬਿਤ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਆਉਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਸੰਖਿਆ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਵੱਧਦੀ ਜਾ ਰਹੀ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਲਗਾਤਾਰ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਕੋਲ ਪਹੁੰਚਦੀ ਰਹੀ। ਬਹੁਤਿਆਂ ਦਾ ਨਵਾਂ ਜਨਮ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਬਪਤਿਸਮਾ ਵੀ ਲਿਆ ਅਤੇ ਉਹ ਕ੍ਰਿਪਾ ਅਤੇ ਗਿਆਨ ਵਿਚ ਵੱਧਦੇ ਗਏ। ਉੱਥੇ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੀ ਮੁਕਤੀ ਦੇ ਲਈ ਵੱਧਦਾ ਹੋਇਆ ਬੋਝ ਸੀ। ਕੁਝ ਨੌਜਵਾਨਾਂ ਨੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਲਈ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਅਰਪਨ ਕੀਤਾ ਕਿ ਪੂਰਾ ਸਮਾਂ ਸੇਵਕਾਈ ਕਰਨ ਅਤੇ ਆਪਣੀਆਂ ਸਭ ਸਰੀਰਕ ਲੋੜਾਂ ਦੇ ਲਈ ਓਸੇ ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਰੱਖਿਆ ਅਤੇ ਦੂਜਿਆਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸਮੇਂ-ਸਮੇਂ ਤੇ ਉਪਲੱਬਧ ਕਰਾਇਆ, ਉਹ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿਚ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਪ੍ਰਚਾਰ ਦੇ ਲਈ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਬੱਝੇ ਹੋਏ ਸਨ।

ਹਰ ਸ਼ਨੀਵਾਰ ਅਸੀਂ ਰੋਜ਼ਾ ਰੱਖ ਕੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਦਿਨ ਨੂੰ 1:00 ਵਜੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਦਿਨ ਅਸੀਂ ਅਰਾਧਨਾ ਦੇ ਲਈ ਇਮਾਰਤ ਦੇ ਮੁੱਖ ਹਾਲ ਵਿਚ ਮਿਲਦੇ ਸੀ। ਗਿਣਤੀ ਵੱਧ ਰਹੀ ਸੀ ਇਸ ਲਈ ਕੁਝ ਲੋਕ ਬਰਾਂਡੇ ਅਤੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਦੇ ਕਮਰਿਆਂ ਵਿਚ ਬੈਠਦੇ ਸਨ। ਛੇਤੀ ਹੀ ਇਹ ਸਥਾਨ ਵੀ ਸਾਡੇ ਲਈ ਛੋਟਾ ਲੱਗਿਆ।

ਐਤਵਾਰ ਸਵੇਰ ਦੀ ਅਰਾਧਨਾ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਇਹ ਸੀ ਅਰਾਧਨਾ ਦੇ ਲਈ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸਮਾਂ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਕੋਈ ਵੀ ਭਾਈ ਜਾਂ ਭੈਣ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬੋਝ ਹੋਵੇ ਉਹ ਆਪਣੀ ਅਵਾਜ਼ ਉਠਾ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਆਪਣੀ ਹੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿਚ ਸਪੱਸ਼ਟਤਾ ਨਾਲ ਅਤੇ ਬੋਲ ਕੇ, ਉਸ ਬੋਝ ਦੀ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਪਰ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਸਤੁਤੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਵਿੱਚ। ਇਹ ਸਮਾਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਜੋ ਹੈ ਮੌਜੂਦ ਹੈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਆਸ਼ਿਸ਼ ਅਤੇ ਆਨੰਦ ਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਮੇਜ਼ ਹਾਲ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਰੱਖੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ ਇਹ ਵਿਖਾਉਣ ਲਈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸਭ ਬਰਾਬਰ ਹਾਂ ਅਤੇ ਸਭ ਇੱਕ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਇਹ ਅਭਿਆਸ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਕਿ ਅਸੀਂ ਸਭ ਮਸੀਹ ਵਿਚ ਇਕ ਪਰਿਵਾਰ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਇਹ ਦਸਤੂਰ ਕਾਬੂਲ ਕਰ ਲਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਦੱਸੋ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਕੋਈ ਪਦਵੀ ਜਾਂ ਔਹੁਦਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਪਰ ਸਭ ਭੈਣ-ਭਾਈ ਹਨ। ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਇਹ ਸੁਭਾਵਿਕ ਸੀ ਕਿ ਹਰ ਕੋਈ ਮੇਜ਼ ਵਿਚ ਹਿੱਸਾ ਲੈ ਸਕਦਾ

ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਪ੍ਰਭੂ ਯਿਸੂ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਪ੍ਰਭੂ ਗ੍ਰਹਿਣ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਜੋ ਸੁੱਧ ਰੱਬਾਂ ਅਤੇ ਹਿਰਦੇ ਨੂੰ ਮਸੀਹ ਦੇ ਲਹੂ ਵਿਚ ਧੋਤਾ ਹੋਇਆ ਹੋਵੇ ਆ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਵਾਂ ਜਨਮ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਉਹ ਇਸ ਵਿਚ ਹਿੱਸਾ ਨਾ ਲੈਣ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਇਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਰੱਖਵਾਲੀ ਕਰੋ।

ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਹੈ ਕਿ ਇਕ ਮੌਕੇ 'ਤੇ ਮੈਂ ਛੇਤੀ ਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਬੈਠ ਗਿਆ। ਮੇਜ਼ ਦੇ ਕੋਲ ਇਕ ਅਸਧਾਰਨ ਵੱਡੀ ਇੱਛਾ ਨਾਲ ਭਾਗ ਲੈਣ ਦੇ ਲਈ ਇਕ ਭਾਈ ਜਿਸਦਾ ਨਾਮ ਦੇਵਦਾਸ ਸੀ ਜੋ ਹਾਈਕੋਰਟ ਵਿਚ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਸੀ ਉਹ ਮੱਤੀ 5:23,24 'ਤੇ ਬੋਲ ਰਿਹਾ ਸੀ। "ਜੇ ਜੇ ਤੂੰ ਜਗਵੇਦੀ ਉੱਤੇ ਆਪਣੀ ਭੇਟ ਚੜ੍ਹਾਉਣ ਲੱਗੇ ਅਰ ਉੱਥੇ ਤੈਨੂੰ ਚੇਤੇ ਆਵੇ ਜੇ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਭਰਾ ਨਾਲ ਖੋਟ ਕਮਾਈ ਹੈ ਤਾਂ ਉੱਥੇ ਆਪਣੀ ਭੇਟ ਜਗਵੇਦੀ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਛੱਡ ਕੇ ਚਲਿਆ ਜਾਹ ਅਤੇ ਪਹਿਲਾਂ ਆਪਣੇ ਭਰਾ ਨਾਲ ਮੇਲ ਕਰ ਪਿੱਛੋਂ ਆਣ ਕੇ ਆਪਣੀ ਭੇਟ ਚੜ੍ਹਾ।" ਅਚਾਨਕ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਆਇਆ ਕਿ ਮੈਂ ਇਕ ਭਾਈ ਨੂੰ ਦੁਖੀ ਕੀਤਾ ਸੀ ਉਸਦੇ ਭੋਜਨ ਦੇ ਸੱਦੇ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਕੇ ਤਾਂ ਮੈਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਤੋਂ ਮਾਫੀ ਮੰਗੀ "ਪ੍ਰਭੂ", ਮੈਂ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ ਹੈ, "ਮੈਂ ਬਿਨ੍ਹਾਂ ਅਸਫਲਤਾ ਦੇ ਉਸਨੂੰ ਸਹੀ ਕਰਾਂਗਾ" ਪਰ ਤਦ ਦੇਵਦਾਸ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਪਹਿਲਾਂ ਮੇਲ ਮਿਲਾਪ ਕਰੋ ਫਿਰ ਆਪਣੀ ਭੇਟ ਚੜ੍ਹਾਓ" ਮੈਂ ਉੱਛਲ ਪਿਆ ਇਹ ਮਈ ਦਾ ਬਹੁਤ ਗਰਮੀ ਵਾਲਾ ਦਿਨ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਦਾ ਘਰ ਤੋਂ ਥੋੜੀ ਹੀ ਦੂਰੀ ਤੇ ਸੀ। ਮੈਂ ਮੀਟਿੰਗ ਦਾ ਸਥਾਨ ਛੱਡਿਆ ਅਤੇ ਸਧਾਰਨ ਰੂਪ ਨਾਲ ਦੌੜਿਆ ਉਸ ਆਸ ਨਾਲ ਕਿ ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਵਾਪਿਸ ਆ ਜਾਵਾਂਗਾ। ਭਾਈ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮੇਰੇ ਕਾਰਣ ਠੋਕਰ ਲੱਗੀ?" ਪਹੁੰਚਣ 'ਤੇ ਮੈਂ ਉਸ ਨੂੰ ਆਖਿਆ ਉਹ ਸਹਿਮਤ ਹੋਇਆ ਕਿ ਹਾਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਮੈਂ ਉਸ ਤੋਂ ਮਾਫੀ ਮੰਗੀ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਦੋਵਾਂ ਨੇ ਗੁਟਨਿਆਂ ਦੇ ਬਲ ਹੋ ਕੇ ਇਕੱਠਿਆਂ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ। ਤਦ ਮੈਂ ਵਾਪਿਸ ਦੌੜਿਆ ਅਤੇ ਪਹੁੰਚਿਆ, ਮੇਰੇ ਅਨੰਦ ਦਾ ਟਿਕਾਣਾ ਨਾ ਰਿਹਾ ਕਿ ਮੈਂ ਮੇਜ਼ 'ਤੇ ਹਿੱਸਾ ਲੈਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਪਹੁੰਚ ਗਿਆ।

ਅਜਿਹੇ ਹੀ ਮੌਕੇ ਇੱਕ ਭਾਈ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਸਭਾ ਵਿਚ ਹਾਜ਼ਿਰ ਹੋਇਆ ਸੀ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਮੇਜ਼ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਯਾਦ ਕੀਤਾ ਕਿ ਘਰ ਜਿਹੜੇ ਪੰਜ ਰੁਪਏ ਹਨ ਉਹ ਈਮਾਨਦਾਰੀ ਨਾਲ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੇ ਗਏ। ਫਿਰ ਉਹ ਛੇਤੀ ਨਾਲ ਘਰ ਗਿਆ ਅਤੇ 5 ਰੁਪਏ ਦੇ ਨੋਟ ਨੂੰ ਬਾਲ ਦਿੱਤਾ, ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਕਿ ਮੇਜ਼ ਦੀ ਸੰਗਤੀ ਵਿਚ ਸ਼ਾਮਿਲ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਭਾਈ ਦਾ ਪਰਿਵਾਰ ਵੱਡਾ ਸੀ। ਪੈਸੇ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕੇ ਉਸਦੇ ਲਈ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ

ਨਾਲ ਮੇਲ ਵੱਡੀ ਗੱਲ ਸੀ। ਉਹ ਦਿਨ ਸਨ ਜਦ ਲੋਕ ਆਤਮਾ ਵਿਚ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਸਨ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਵਚਨ ਤੋਂ ਕੰਬਦੇ ਸਨ।

ਅਰਾਧਨਾ ਦੇ ਲੰਮੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਅਤੇ ਰੋਟੀ ਤੋੜਨ ਦੇ ਸਮੇਂ ਇਹ ਉਪਲੱਬਧੀ ਕਾਫ਼ੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਬੱਚੇ ਜਿਹੜੇ ਹਾਜ਼ਿਰ ਹਨ ਉਹ ਸੰਡੇ ਸਕੂਲ ਵਿਚ ਆਦੇਸ਼ ਪਾਉਣਗੇ। ਇਸ ਕੰਮ ਦੇ ਲਈ ਸਮਰਪਿਤ ਸਿੱਖਿਅਕ ਪਾਏ ਗਏ ਅਤੇ ਕੁਝ ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਲਈ ਇਹ ਮੇਰੀ ਖੁਸ਼ਖ਼ਬਰੀ ਸੀ ਕਿ ਇਸ ਕੰਮ ਦੇ ਲਈ ਵੱਡੇ ਔਹੁਦੇ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੇਵਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਲਈ ਜ਼ਿਆਦਾ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ ਦੁੱਧ ਚੁੰਘਦੇ ਬੱਚੇ ਵੀ ਨਾਮ ਦੇ ਲਈ ਬੁਲਾਏ ਜਾਣਗੇ, ਅਤੇ ਸੰਪੂਰਨ ਕਲੀਸਿਆ ਆਪਣੇ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ ਦੇ ਨਾਲ ਸ਼ਾਮਿਲ ਹੋਵੇਗੀ।

ਮੇਜ਼ ਵਿਚ ਹਿੱਸਾ ਲੈਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸਾਰੇ ਸੰਸਾਰ ਦੀਆਂ ਕਲੀਸਿਆਵਾਂ ਦੇ ਲਈ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਾਂਗੇ ਜੋ ਅਸੀਂ ਚਿੰਨ੍ਹ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਰੋਟੀ ਵਿਚ ਵੇਖਿਆ ਜੋ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਬਣੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਤਦ ਐਤਵਾਰ ਦੇ ਪਿੱਛਲੇ ਹਿੱਸੇ ਦੀ ਮੀਟਿੰਗ ਵਿਚ ਸਾਰੇ ਹਾਜ਼ਿਰ ਸਨ ਕਿ ਧਰਮ-ਸ਼ਾਸਤਰ ਦੇ ਖੁਲਾਸੇ ਨੂੰ ਸੁਣਨ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਵਚਨ ਬਹੁਤ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਸਮੇਂ-ਸਮੇਂ ਤੇ ਦਿੱਤਾ ਕਈ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿਚ ਉਸਦੇ ਸੇਵਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ਸੇਵਕਾਈ ਦੇ ਵਰਦਾਨਾਂ ਦੁਆਰਾ। ਉਸਨੇ ਯੋਗ ਅਤੇ ਨਿਪੁੰਨ ਭਾਈਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਸਾਡੇ ਵਿਚੋਂ ਚੁਣਿਆ। ਅਸੀਂ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਵਿਚ ਇਕੱਠੇ ਹੋਵਾਂਗੇ। ਦਿਨ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਵਿਚ ਅਤੇ ਖੋਜ ਕਰਾਂਗੇ ਕਿ ਕਿਸਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਆਪਣਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਅਸੀਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸੁਚੇਤ ਅਤੇ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਰਹਿੰਦੇ ਸੀ।

ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਅਰਾਧਨਾ ਦੀ ਸਮਾਪਤੀ 'ਤੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਦਾਨ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਲਈ ਇਹ ਸਾਰਿਆਂ ਦੀ ਅਰਾਧਨਾ ਦਾ ਕੰਮ ਸੀ। ਕੰਮ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਤੋਂ ਹੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਆਰਥਿਕ ਅਵਸਥਾ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਿਯੰਤਰਣ ਵਿਚ ਰਖਦਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਅਨੁਵਾਦ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਤਾਂ ਅਰਾਧਨਾ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿਚ ਇਸ ਦੇ ਲਈ ਸਮਾਂ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਸਿਰਫ਼ ਉਹ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਵਾਂ ਜਨਮ ਹੋਇਆ ਸੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਗਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਸਾਹਮਣੇ ਸੱਦਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦਾਨ ਨੂੰ ਇਕ ਬਕਸੇ ਵਿਚ ਪਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਕੋਈ ਵੀ ਸਮਾਂ ਜਾਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਮੌਕਾ ਜਾਂ ਖੁਸ਼ਖ਼ਬਰੀ ਦੀ ਪ੍ਰਚਾਰ ਸਭਾ ਅਜਿਹੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿਚ ਉਸ ਦਾ ਨਾ ਲਿਆ ਗਿਆ ਹੋਵੇ।

ਅਗਲੇ ਐਤਵਾਰ ਦੀ ਅਰਾਧਨਾ ਸਭਾ ਜੋ ਲਗਾਤਾਰ ਦੁਪਿਹਰ ਤੱਕ ਚੱਲਦੀ ਹੁੰਦੀ ਸੀ, ਸਭ ਇਕੱਠਿਆਂ ਦੁਪਿਹਰ ਦਾ ਭੋਜਨ ਖਾਂਦੇ ਸਨ। ਕੁਝ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਤੋਂ ਆਉਂਦੇ ਸਨ, ਦੂਜੇ ਕੁਝ ਕਠੋਰ ਬਿਨ੍ਹਾਂ ਹਮਦਰਦੀ ਦੇ ਘਰਾਂ ਤੋਂ

ਆਉਂਦੇ ਸਨ। ਇਹ ਇਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਆਨੰਦ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਈ ਸੀ ਕਿ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਦਿਨ ਨੂੰ ਇਕੱਠੇ ਹੋ ਕੇ ਉਸ ਦੇ ਭਵਨ ਵਿਚ ਗੁਜ਼ਾਰਦੇ ਸਨ ਇਹ ਕਥਨ ਉਹਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਸੰਗਤੀ ਦੇ ਬਾਰੇ ਵਿਚ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਧਰਮ ਬਦਲੇ ਹੋਏ ਲੋਕ ਵੀ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਭੋਜਨ ਦੇ ਲਈ ਇਕੱਠਿਆਂ ਬੈਠਦੇ ਸਨ ਜੋ ਇਕ ਆਮ ਭੋਜ ਹੁੰਦੇ ਸਨ।

ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਹ ਆਪਣੀ ਪਿੱਛਲੀ ਜਾਤ ਦੇ ਉੱਪਰ ਫਤਿਹਮੰਦ ਸਨ ਜਾਂ ਸਮਾਜਿਕ ਭੇਦ-ਭਾਵ ਤੋਂ। ਚਾਵਲ ਅਤੇ ਸਾਂਬਰ ਦਾ ਪਰੋਸਿਆ ਜਾਣਾ ਕੁਝ ਇੱਛੁਕ ਲੋਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਸਭ ਮਿਲ ਕੇ ਗੀਤ ਗਾਉਂਦੇ ਸਨ। ਫਿਰ ਭੋਜਨ ਦੇ ਬਾਅਦ ਨੌਜਵਾਨ ਅਤੇ ਕ੍ਰਿਆਸ਼ੀਲ ਭਾਈ ਭੈਣ ਅਤੇ ਜੋ ਨੌਜਵਾਨ ਨਹੀਂ ਵੀ ਸਨ ਉਹ ਜਲੂਸ ਵਿਚ ਨਿੱਕਲਦੇ ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਹਵਾ ਵਿਚ ਗਵਾਹੀ ਦਿੰਦੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚੋਂ ਕੁਝ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸੰਪਰਕ ਕੀਤਾ ਉਹ ਖੁਸ਼ਖ਼ਬਰੀ ਦੀ ਸਭਾ ਲਈ ਵਾਪਿਸ ਲਿਆਂਦੇ ਜਾਣਗੇ।

ਕਦੇ-ਕਦੇ ਦਿਨ ਬਪਤਿਸਮੇ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿਚ ਹੁੰਦਾ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਸੂਰਜ ਤੇਜ਼ ਹੋਏ। ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਹਵਾ ਵਿਚ ਰੁੱਖਾਂ ਦੀ ਛਾਂ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਬਪਤਿਸਮਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਹਰ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਦਾ ਬਪਤਿਸਮਾ ਜਨਤਾ ਦੇ ਲਈ ਉਸਦੇ ਅੰਦਰੂਨੀ ਅਚਰਜ ਕੰਮ ਨਵੇਂ ਜਨਮ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਹੈ। ਅਤੇ ਇਕ ਅੰਗੀਕਾਰ ਹੈ ਜੋ ਮਸੀਹ ਦੇ ਨਾਲ ਉਸਦੀ ਏਕਤਾ, ਉਸਦੀ ਮੌਤ, ਦਫਨਾਇਆ ਜਾਣਾ ਅਤੇ ਜੀ ਉੱਠਣ ਵਿਚ ਹੈ, ਉਸਦੇ ਲਈ ਸਾਰਾ ਸੰਸਾਰ ਮੁਰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਹੁਣ ਉਹ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਦਾ ਸੀ (ਰੋਮੀਆਂ 6:4, ਗਲਾਤੀਆਂ 6:14, ਕੁਲੁੱਸੀਆਂ 3:1)। ਕਲੀਸਿਆ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਸੀਂ ਹਰ ਇਕ ਜਿਸਦਾ ਬਪਤਿਸਮਾ ਹੋਇਆ ਉਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਹੱਥ ਰੱਖ ਕੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਵਾਗਤ ਕੀਤਾ, ਇਕ ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਪੂਰੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਨਾਲ ਸੀ।

ਉੱਪਰ ਜੋ ਮੈਂ ਵਰਨਣ ਕੀਤਾ ਜੋ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਛੋਟੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਤੋਂ ਵਿਕਸਿਤ ਹੋਇਆ, ਜਿਵੇਂ ਅਸੀਂ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਚੱਲਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਮਾਰਗਾਂ ਤੇ ਚੱਲਣਾ ਸਿੱਖ ਲਿਆ ਹੈ। ਬਾਹਰ ਦੀ ਵੱਲ ਅਸੀਂ ਹਰ ਰੋਜ਼ ਸਭਾਵਾਂ ਕੀਤੀਆਂ ਬਾਈਬਲ ਨੂੰ ਉਜਾਗਰ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਬਾਅਦ ਵਿਚ ਸੋਮਵਾਰ ਦੀ ਛੁੱਟੀ ਦੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਇਸਨੂੰ ਘਰ ਦੇ ਬਰਤਨਾਂ ਦੀ ਸਫ਼ਾਈ ਲਈ ਅਲੱਗ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ। ਇਹ ਪੂਰਾ ਕਾਰਜਕ੍ਰਮ ਕੁਝ ਸਾਲਾਂ ਤੱਕ ਚੱਲਦਾ ਰਿਹਾ। ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਵਚਨ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ ਵੱਧਦਾ ਗਿਆ।

ਛੋਟੀ ਹੀ ਉਹ ਸਮਾਂ ਆ ਗਿਆ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਦੇ ਲਈ ਜੋ ਆਉਂਦੇ ਸਨ

ਸਥਾਨ ਪੂਰਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਫਿਰ ਅਸੀਂ ਬਾਹਰ ਪੰਡਾਲ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਮਜ਼ਬੂਰ ਹੋ ਗਏ ਤਾਂ ਜੋ ਇਕੱਠੇ ਹੋਏ ਲੋਕ ਬੈਠ ਸਕਣ। ਇਸਨੂੰ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਲੰਮੇ ਬੈਨਰ ਲੱਕੜੀ ਦੇ ਖੰਭਿਆਂ 'ਤੇ ਲਗਾਏ ਗਏ ਜਦ ਕਿ ਕੰਪਾਊਂਡ ਦੀਆਂ ਸਫ਼ੇਦ ਕੰਧਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਚੁਣੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਆਇਤਾਂ ਨਾਲ ਭਰ ਦਿੱਤਾ ਜੋ ਇਕ ਇਕ ਸ਼ਬਦ 3 ਫੁੱਟ ਉੱਚੇ ਸਨ, ਸੰਗੀਤ ਨੇ ਵੀ ਆਪਣੀ ਭੂਮਿਕਾ ਨਿਭਾਈ। ਹਰਮੋਨੀਅਮ ਦੇ ਨਾਲ ਸੰਗਤ-ਤਬਲੇ ਦੇ ਤਾਲ ਅਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਖੰਜ਼ਰੀ ਦੀ ਛਣਕਾਰ ਅਤੇ ਬਾਕੀ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਛੁਟਕਾਰੇ ਦੀ ਗੂੰਜ ਨਾਲ ਹਾਲ ਭਰ ਗਿਆ। ਭਾਈ ਮੋਸਸ ਡਾਊਨ ਜੋ ਤਾਮਿਲ ਅਨੁਵਾਦ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ 1940 ਦੇ ਮਹਾਸਭਾ ਵਿਚ ਸੇਵਾਵਾਂ ਕੀਤੀਆਂ। ਭਾਈ ਭਗਤ ਸਿੰਘ ਦੇ ਨਾਲ ਪੰਜਾਬ ਚਲਿਆ ਗਿਆ। ਹੁਣ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਸੰਦੇਸ਼ਾਂ ਦੀ ਤਰਜ ਬਣਾ ਕੇ ਗੀਤਾਂ ਵਿਚ ਬਦਲਿਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕੀਤਾ। ਛੇਤੀ ਹੀ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਤਾਮਿਲ ਵਿਚ ਪੰਜਾਬੀ ਰਾਗਾਂ ਵਿਚ ਭਜਨ ਹੋ ਗਏ ਜੋ ਉੱਤਰੀ ਭਾਰਤ ਵਿਚ ਲੰਮੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਗਾਏ ਜਾਂਦੇ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਨਵੇਂ ਹੋਰ ਮੂਲ ਤਾਮਿਲ ਤੇ ਤੇਲਗੂ ਗੀਤ ਵੀ ਆ ਗਏ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਧਰਮ-ਸ਼ਾਸਤਰ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਖਿੱਚੇ ਜਿਸਦੇ ਦੁਆਰਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਗੱਲਾਂ ਕੀਤੀਆਂ "ਸੰਪੂਰਨ ਭਾਰਤ ਵਿਚ ਜਾਗ੍ਰਿਤ ਗੀਤ" ਕਈ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਛਾਪੇ ਗਏ।

ਅਸੀਂ ਛੇਤੀ ਹੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਕਿ ਭੈਣਾਂ ਦੇ ਲਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਕੁਝ ਇਸਤਰੀਆਂ ਅਤੇ ਲੜਕੀਆਂ ਕੁਝ ਸਮਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਪ੍ਰਭੂ ਵਿਚ ਆਈਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਮਸੀਹ ਦੇ ਕਾਰਨ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਅਤੇ ਘਰ ਵੱਲ ਛੇਕੀਆਂ ਗਈਆਂ। ਦੂਜਿਆਂ ਨੇ ਪੂਰਾ ਸਮਾਂ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਦੀ ਬੁਲਾਹਟ ਪਾਈ। ਤਾਂ 1942 ਵਿਚ ਅਸੀਂ ਇਕ ਘਰ ਕਿਰਾਏ 'ਤੇ ਇਸ ਮਕਸੱਦ ਲਈ ਲਿਆ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਨਾਮ "ਹਿਫਜੀਫਾਹ" ਰੱਖਿਆ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਵਾਈਅਲਿਟ ਐੱਮ.ਗਰੀਨ ਬਾਅਦ ਵਿਚ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਗਰੇਸ ਸਟੈਲੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਜੁੜ ਗਈ। ਜਿਸਨੂੰ ਇੱਥੇ ਆ ਕੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਭੈਣਾਂ ਨਾਲ ਰਹਿਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਤਾਂ ਕਿ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਮਾਰਗਾਂ 'ਤੇ ਚੱਲਣ ਦੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇ ਸਕੇ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਗੁਆਂਢ ਵਿੱਚ ਘਰ-ਘਰ ਜਾ ਸਕੇ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਦੇ ਮੁਸਲਿਮ ਲੜਕੀਆਂ ਨੌਕਰੀ ਪਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਭੱਜ ਕੇ ਮਦਰਾਸ ਆਈਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਪਹੁੰਚਾਇਆ ਗਿਆ। ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵਾਪਿਸ ਘਰ ਲੈ ਜਾਣ। ਪਰ ਉਹ ਦ੍ਰਿੜ ਫੈਸਲਾ ਕਰ ਬੈਠੀਆਂ ਸਨ ਕਿ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸੂਰਤ ਵਿਚ ਘਰ ਵਾਪਿਸ ਨਹੀਂ ਜਾਵਾਂਗੀਆਂ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਬਾਲਗ ਸਨ ਇਸ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਜ਼ਬੂਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ "ਹਿਫਜੀਫਾਹ" ਵਿਚ ਰਹਿਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਅਤੇ ਕੁਝ

ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਬਾਅਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪ੍ਰਭੂ ਯਿਸੂ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਮੁਕਤੀਦਾਤਾ ਕਬੂਲ ਕੀਤਾ। ਉਹ ਉਸ ਦੀਆਂ ਸੱਚੀਆਂ ਗਵਾਹ ਬਣ ਗਈਆਂ ਅਤੇ ਹੁਣ ਦੋਵਾਂ ਦਾ ਵਿਆਹ ਖੁਸ਼ਖ਼ਬਰੀ ਦੇ ਪ੍ਰਚਾਰਕਾਂ ਨਾਲ ਹੋ ਗਿਆ ਜੋ ਭਾਰਤ ਦੇ ਅਲੱਗ-ਅਲੱਗ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿਚ ਸੇਵਾ ਕਰਦੇ ਸਨ।

ਭੈਣਾਂ ਦੇ ਵਿਚ ਕੰਮ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਪਬਲਿਕ ਛੁੱਟੀਆਂ ਵਿਚ ਬਾਈਬਲ ਅਪਿਐਨ ਦੇ ਲਈ ਕਾਰਜਕ੍ਰਮ ਆਯੋਜਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਗਰੀਨ ਦੀ ਸੇਵਕਾਈ ਕਾਫ਼ੀ ਫੈਲ ਗਈ ਉਸਦੇ ਵਚਨ ਦੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ ਕਾਫ਼ੀ ਦੂਰ-ਦੂਰ ਤੋਂ, ਬਹੁਤ ਲੋਕ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇ ਲਈ ਆਉਂਦੇ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਇਕ ਜਵਾਨ ਸਿੱਖਿਅਕਾਵਾਂ ਦਾ ਗਰੁੱਪ ਵੈਲੂਰ ਵਿਚ ਸੀ 80 ਮੀਲ ਪੱਛਮ ਦੀ ਵੱਲ। ਓਸੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਹ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਨੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ ਕਿ ਜੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਮਦਰਾਸ ਵਿਚ ਕਰਨਾ ਆਰੰਭ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਗਰ ਵਿਚ ਵੀ ਕਰੇਗਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਤੱਕ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਨੀ ਪਈ ਜਦ ਤੱਕ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਭਰਪੂਰ ਉੱਤਰ ਨਾ ਦੇ ਦਿੱਤਾ।

ਸਾਡੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਦੇ ਥੋੜ੍ਹੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਬਾਅਦ, ਅਸੀਂ ਯਹੋਵਾਹ ਸਾਮਾ ਵਿਚ ਪਾਸਟਰਾਂ ਦਾ ਇਕ ਝੁੰਡ ਅਲੱਗ-ਅਲੱਗ ਸੰਸਥਾਵਾਂ ਵਿਚੋਂ ਆਇਆ। ਉਹ ਭਾਈ ਭਗਤ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਪੁੱਛਣ ਲੱਗੇ ਕਿ ਉਹ ਬਪਤਿਸਮਾ ਕਿਉਂ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਜਦਕਿ ਉਹ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਅਨੁਸਾਰ ਉਹ ਇਸ ਕੰਮ ਦੇ ਲਈ ਮਸਹ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਕਿਉਂ ਉਸਨੇ ਮਦਰਾਸ ਵਿਚ ਦੂਜੀ ਕਲੀਸਿਆ (ਚਰਚ) ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਛੱਤ ਦੇ ਉੱਪਰਲੇ ਕਮਰੇ ਵਿਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਬੈਠੇ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਬਾਈਬਲ ਖੋਲੀ। "ਆਓ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਧਰਮ-ਸ਼ਾਸਤਰ ਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਵਿਚ ਵੇਖੀਏ?" ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨੇ ਮਾਫ਼ੀ ਮੰਗੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਆਪਣੀ ਬਾਈਬਲ ਨਹੀਂ ਲਿਆਇਆ ਸੀ। "ਅਸੀਂ ਕਿਵੇਂ ਗੱਲ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਜਦ ਤੱਕ ਕਿ ਅਸੀਂ ਮਿਲਕੇ ਬਾਈਬਲ ਤੋਂ ਨਾ ਵੇਖੀਏ?" ਉਸਨੇ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਸਭ ਆਪਣੇ ਘਰਾਂ ਨੂੰ ਜਾਓ ਅਤੇ ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਦੇ ਬਪਤਿਸਮੇ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿਚ ਅਪਿਐਨ ਕਰੋ ਅਰ ਦੁਬਾਰਾ ਚਰਚਾ ਕਰਨ ਲਈ ਇਕੱਠੇ ਹੋਵਾਂਗੇ। "ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਵਚਨ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਅਗਵਾਈ ਕਰਨ ਦਿਉ" "ਹਾਂ! ਹਾਂ, ਅਸੀਂ ਆਵਾਂਗੇ," ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ। ਪਰ ਉਹ ਵਾਪਿਸ ਨਹੀਂ ਆਏ ਅਤੇ ਦੁਬਾਰਾ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਕਿਸੇ ਗੱਲ ਉੱਤੇ ਚਰਚਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ।

ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸੋਚਣ ਦੇ ਤਰੀਕੇ ਨੂੰ ਕੁਝ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਸਕੇ। ਸਾਡੇ ਲਈ ਕੋਈ ਦੂਜਾ ਰਸਤਾ ਨਜ਼ਰ ਨਹੀਂ ਆਇਆ ਸਿਰਫ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਅਪੀਲ ਕਰੀਏ।

ਇਹ ਸਾਡਾ ਪਹਿਲਾ ਕ੍ਰਿਸਮਸ-ਨਵੇਂ ਸਾਲ ਦੀਆਂ ਛੁੱਟੀਆਂ ਦਾ ਸਮਾਂ ਸੀ ਕਿ ਅਸੀਂ ਮਿੱਤਰਾਂ ਨੂੰ ਸੱਦਾ "ਫਾਦਰ ਅਫੀਲਡ" ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤਾ ਪਵਿੱਤਰ ਦੀਖਸ਼ਾਂਤ ਸਮਾਗਮ ਦੇ ਲਈ (ਇਹ ਨਾਮ ਜੋ ਲੇਵੀਆ 23 ਵਿਚ ਇਸਤੇਮਾਲ ਹੋਇਆ ਹੈ ਇਸਰਾਏਲੀਆਂ ਦੇ ਭੋਜ ਦੇ ਲਈ ਹੈ) ਅਸੀਂ ਇਹ ਸਾਬਿਤ ਕੀਤਾ ਕਿ ਇਹ ਪਹਿਲੇ ਲੜੀਵਾਰ ਅਜਿਹੇ ਸਮੂਹ ਦੇ ਲਈ ਹੈ। ਪਹਿਲੇ ਸਾਲ ਲੱਗਭੱਗ ਹਜ਼ਾਰ ਲੋਕ ਹਾਜ਼ਿਰ ਸਨ। ਉਹ ਤਾਮਿਲਨਾਡੂ ਅਤੇ ਆਂਧਰਾ ਤੋਂ ਆਏ ਕੁਝ ਤਾਂ ਕਾਫ਼ੀ ਦੂਰ ਯਾਨੀ ਅਹਿਮਦਾਬਾਦ (ਗੁਜਰਾਤ) ਤੋਂ ਵੀ ਆਏ ਅਤੇ ਲਾਹੌਰ (ਪੰਜਾਬ) ਤੋਂ ਵੀ ਆਏ ਉਸ ਸਮੇਂ ਵਿਚ ਭਾਰਤ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਸੀ। ਲੱਗਭੱਗ ਪੰਜ ਸੌ ਮਹਿਮਾਨਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ।

ਯਹੋਵਾਹ ਸਾਮਾਂ ਦੇ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਭਾਗ ਵਿਚ ਖਜ਼ੂਰ ਦੇ ਪੱਤਿਆਂ ਦੀ ਛੱਤ ਨਾਲ ਕਮਰੇ ਬਣਾਏ ਗਏ ਸਨ। ਭੋਜਨ ਸਮੱਗਰੀ ਦੇ ਨਿਯੰਤਰਣ ਵਿਵਰਣ ਦੇ ਬਾਅਦ ਵੀ ਜੋ ਉੱਥੇ ਹਾਜ਼ਰ ਹੁੰਦੇ ਸਨ ਸਭਨਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਤੀਦਿਨ ਖੁਆਇਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਲੱਗਭੱਗ ਢਾਈ ਹਫ਼ਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਵਚਨ ਹਰ ਰੋਜ਼ ਤਿੰਨ ਅਲੱਗ-ਅਲੱਗ ਸਭਾਵਾਂ ਵਿਚ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਸਵੇਰੇ ਸ਼ਾਮ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾਵਾਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਸਨ। ਉਹ ਸਭ ਸੇਵਕ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਵਿਵਹਾਰਿਕ ਰੂਪ ਵਿਚ ਸੇਵਾ ਕਰਦੇ ਸਨ, ਚੌਵੀ ਘੰਟੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਚੱਲਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ। ਸੰਗਤੀ ਦਾ ਆਨੰਦ ਬਹੁਤ ਭਾਸ਼ਾਵਾ ਵਿਚ ਅਦਭੁੱਤ ਸੀ। ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੇ ਨਵਾਂ ਜਨਮ ਪਾਇਆ, ਅਤੇ ਖੁਸ਼ਖ਼ਬਰੀ ਹੋਰ ਜ਼ਿਆਦਾ ਫੈਲ ਗਈ ਜਦ ਲੋਕ ਆਪਣੇ ਦੂਰ ਦੁਰੇਡੇ ਦੇ ਲੋਕ ਘਰਾਂ ਨੂੰ ਵਾਪਿਸ ਗਏ।

ਇਹ "ਸੰਪੂਰਨ ਭਾਰਤ ਦੀ ਪਵਿੱਤਰ ਮਹਾਂਸਭਾ" ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਾਲਾਨਾ ਕਾਰਜਕ੍ਰਮ ਬਣ ਗਿਆ ਇਹ ਸਾਬਿਤ ਕਰਨਾ ਸੀ ਕਿ ਪੂਰੇ ਦੇਸ਼ ਵਿਚ ਇਕ ਕੰਮ ਦਾ ਫੈਲਾਉ ਸੀ। ਹਰ ਸਾਲ ਸੰਖਿਆ ਵੱਧਦੀ ਗਈ ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਤਿੰਨ ਹਜ਼ਾਰ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਬਿਨਾਂ ਮੁੱਲ ਚੁਕਾਏ ਨੌਂ ਦਿਨਾਂ ਤੱਕ ਭੋਜਨ ਵੀ ਉਪਲੱਬਧ ਕਰਾਇਆ ਗਿਆ। ਅਸੀਂ ਗਵਾਹੀ ਦੇ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਪ੍ਰਭੂ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਵਫ਼ਦਾਰ ਰਿਹਾ ਅਤੇ ਬਹੁਤਾਇਤ ਨਾਲ ਦਿੰਦਾ ਰਿਹਾ, ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਅਜ਼ਾਦ ਇੱਛਾ ਦੁਆਰਾ-ਜੋ ਵੀ ਇਸ ਮਹਾਨ ਕੰਮ ਦੇ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ।

12

ਮੈਂ ਉਹ ਨੂੰ ਛੁਡਾਵਾਂਗਾ

ਜ਼ਬੂਰ 91:14

ਮੈਂ ਜੀਂ ਯਹੋਵਾਹ ਸਾਮਾ ਨੂੰ ਛੇ ਮਹੀਨਿਆਂ ਤੋਂ ਘੱਟ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕੀਤਾ ਸੀ ਜਦ ਯੁੱਧ ਨੇ ਇੱਕ ਨਵਾਂ ਮੋੜ ਲਿਆ। ਦਿਸੰਬਰ 1941 ਨੂੰ ਪਰਲ ਬੰਦਰਗਾਹ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਵੇਖਿਆ, ਅਤੇ ਜੋ ਜਪਾਨ ਦਾ ਹਮਲਾ ਹਾਂਗ-ਕਾਂਗ, ਥਾਈਲੈਂਡ, ਮਲਾਇਆ, ਅਤੇ ਫਿਲਪੀਅਨਜ਼ ਉੱਪਰ ਸੀ। ਇਸਨੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਤਾਮਿਲ ਸਰਨਾਰਥੀਆਂ ਵਪਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਅਤੇ ਵਪਾਰਕ ਮਜ਼ਦੂਰਾਂ ਨੂੰ ਮਲਾਇਆ ਤੋਂ ਵਾਪਸ ਸਮੁੰਦਰ ਦੁਆਰਾ ਮਦਰਾਸ ਵਿਚ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਪਣੇ ਪਿੰਡਾਂ ਵਿਚ ਆਉਣ ਲਈ ਮਜ਼ਬੂਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਤਦ ਫਰਵਰੀ 15, 1942 ਨੂੰ ਸਿੰਘਾਪੁਰ ਵੈਰੀਆਂ ਦੇ ਹੱਥ ਵਿਚ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਹਮਲਾ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਸੈਨਾ ਬਰਸਾ ਵਿਚ ਆਈ ਅਤੇ ਛੇਤੀ ਹੀ ਉਹ ਕਲਕੱਤੇ ਹੁੰਦੀ ਹੋਈ ਅੱਗੇ ਜੋ ਬਚ ਗਏ ਸਨ ਖਤਰਨਾਕ ਛੇ ਸੌ ਮੀਲ ਦੇ ਜੰਗਲ ਰੰਗੂਨ ਦੇ ਬਾਹਰ। ਹੁਣ ਚੌਲਾ ਦਾ ਆਯਾਤ ਬਰਸਾ ਅਤੇ ਯਾਵਾ ਤੋਂ ਰੋਕ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਪੂਰੇ ਮਦਰਾਸ ਵਿਚ ਠੀਕ-ਠੀਕ ਰਾਸ਼ਨ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ।

1942 ਦੇ ਈਸਟਰ 'ਤੇ ਯੁੱਧ ਸਾਡੇ ਵੱਲ ਆਉਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਿਆ। ਜੰਗੀ ਜਹਾਜ਼ਾਂ ਅਤੇ ਹਵਾਈ ਜਹਾਜ਼ਾਂ ਦਾ ਇਕ ਸਮੂਹ ਬੰਗਾਲ ਦੀ ਖਾੜੀ ਵਿਚ ਐਡਮੀਰਲ ਨਾਗੁਮੋਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਜੋ ਪਰਲ ਹਰਬਰ ਦਾ ਹੀਰੋ ਸੀ ਅਤੇ ਛੇਤੀ ਹੀ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਤੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਿਯੰਤਰਣ ਸਮਾਪਤ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਭਾਰਤ-ਸ਼ੀਲੰਕਾ 'ਤੇ ਜਪਾਨੀਆਂ ਦੇ ਹਮਲੇ ਦੀ ਹੁਣ ਖੁੱਲ੍ਹੇਆਮ ਚਰਚਾ ਕੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਸੀ। ਅਪ੍ਰੈਲ ਵਿਚ ਕਲਕੱਤਾ ਬੰਦਰਗਾਹ 'ਤੇ ਕੋਲੰਬੋ ਦੇ ਹਮਲੇ ਦਾ ਸ਼ਿਕਾਰ ਹੋਇਆ। ਤਾਂ ਮਦਰਾਸ ਦੇ ਲਈ ਡਰ ਸੁਭਾਵਿਕ ਸੀ, ਅਤੇ ਥੋੜ੍ਹੇ ਸਮੇਂ ਵਿਚ ਖ਼ਬਰ ਆਈ ਕਿ ਵੱਡੀ ਭਾਰ ਢੋਣ ਵਾਲੀ ਫ਼ੌਜੀ ਬੰਦਰਗਾਹ ਦੀ ਵੱਲ ਆ ਰਿਹਾ

ਹੈ। ਤਦ ਕਿਸੇ ਨੇ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਵੇਖਿਆ ਹੈ, ਅਜਿਹਾ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਅਮਰੀਕਾ ਦਾ ਵਪਾਰਕ ਜਹਾਜ਼ ਟੋਰਪੀਡੋਇਡ ਦੁਆਰਾ ਡੁਬਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਅਚਰਜ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉੱਚੇ ਸਥਾਨਾਂ 'ਤੇ ਘਬਰਾਹਟ ਸੀ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਅਧਿਕਾਰੀ ਅਤੇ ਰਾਜਨੀਤਿਕ ਛੇਤੀ-ਛੇਤੀ ਪਹਾੜਾਂ ਵੱਲ ਜਾ ਰਹੇ ਸਨ। ਮਦਰਾਸ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਸ਼ਹਿਰ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਤੇ ਸੈਨਾ ਵਾਪਿਸ ਚਲੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਸੈਨਾ ਦੇ ਥੋੜ੍ਹੇ ਲੋਕ ਡਾਇਨਾਈਟ ਦੇ ਨਾਲ ਛੱਡ ਗਏ ਕਿ ਜੇਕਰ ਹਮਲਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਪੁਲਾਂ ਅਤੇ ਬੰਦਰਗਾਹਾਂ ਨੂੰ ਉਡਾ ਦੇਣ। ਹਵਾਈ ਹਮਲੇ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਲੈਕ ਆਊਟ (ਘਰਾਂ ਵਿਚ ਕੋਈ ਬੱਤੀ ਵਿਖਾਈ ਨਾ ਦੇਵੇ) ਤਾਂ ਜੇਕਰ ਦੁਸ਼ਮਣ ਸੈਨਾ ਉਤਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੀ ਹੈ ਗੱਡੀਆਂ ਸੀਨੀਅਰ ਸਟਾਫ਼ ਨੂੰ ਲੈ ਜਾਣ ਦੇ ਲਈ ਤਿਆਰ ਸੀ।

ਇਸ ਸਮੇਂ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿਚ ਸਾਰੇ ਚਰਚ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਮਿਸ਼ਨਰੀਆਂ ਅਤੇ ਕੁਝ ਪਾਸਟਰਾਂ ਨੇ ਸ਼ਹਿਰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਬੰਦ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਵੇਖਿਆ, ਫਿਰ ਵੀ। ਕੀ ਇਹ ਸਾਡਾ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਘਬਰਾਏ ਹੋਇਆਂ ਨੂੰ ਮਸੀਹ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੇ ਬਾਰੇ ਦੱਸੀਏ? ਤਾਂ ਯਹੋਵਾਹ ਸਾਮਾ ਪ੍ਰਤੀਦਿਨ ਰਾਤ ਦੀ ਸਭਾ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਰਿਹਾ। ਬਲੈਕ ਆਊਟ ਦੇ ਕਾਰਨ ਸਾਰੀਆਂ ਸੜਕਾਂ ਹਨੇਰੇ ਨਾਲ ਭਰੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ ਟ੍ਰਾਮ ਗੱਡੀ ਨੂੰ ਰੋਕ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਕੁਝ ਗੱਡੀਆਂ ਅਤੇ ਕੋਇਲੇ ਨਾਲ ਚੱਲਣ ਵਾਲੀਆਂ ਬੱਸਾਂ ਚੱਲ ਰਹੀਆਂ ਸਨ ਬਿਨਾਂ ਬੱਤੀ ਦੇ। ਭਾਈ ਅਤੇ ਭੈਣਾਂ ਮੀਟਿੰਗ ਵਿਚ ਆ ਰਹੇ ਸਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਲਾਹ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਕਿ ਸਫੇਦ ਕੱਪੜਿਆਂ ਵਿਚ ਗੀਤ ਗਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਆਉਣ। ਕਿਸੇ ਦੀ ਵੀ ਦੁਰਘਟਨਾ ਨਹੀਂ ਹੋਈ।

ਸਿਰਫ਼ ਸਰਕਾਰੀ ਦਫ਼ਤਰ ਹੀ ਖਾਲੀ ਕਰਕੇ ਪਹਾੜਾਂ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਗਏ ਸਨ ਸਗੋਂ ਵਪਾਰਕ ਸੰਮਛਾਵਾਂ ਨੇ ਨਵੇਂ ਘਰ ਭਾਲ ਲਏ ਅਲੱਗ-ਅਲੱਗ ਨਗਰਾਂ ਵਿਚ। ਕੁਝ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਆਪਣੇ-ਆਪ ਨੂੰ ਘਰ ਤੋਂ ਦੂਰ-ਦੂਰੇ ਦੇ ਸਥਾਨਾਂ 'ਤੇ ਲੈ ਗਏ। ਪਰ ਇਸ ਘਟਨਾ ਨਾਲ ਤਰੱਕੀ ਹੋਈ ਅਤੇ ਜਿੱਥੇ ਵੀ ਉਹ ਗਏ ਖੁਸ਼ਖ਼ਬਰੀ ਨੂੰ ਨਾਲ ਲੈ ਗਏ। ਜਦ ਤੱਕ ਉਸਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ ਨਹੀਂ ਗਿਆ ਭਾਈ ਏ.ਜੇ. ਫਲੇਕ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ਾਂ ਦੀ ਕਾਪੀ ਬਣਾ ਕੇ ਯਹੋਵਾਹ ਸਾਮਾ ਵਿਚ ਪਰਚਾਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹਟਾਏ ਗਏ ਲੋਕਾਂ ਜਾਂ ਬਹੁਤ ਇਕਾਂਤ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਵੰਡਿਆ।

ਬਾਅਦ ਵਿਚ ਹਮਲੇ ਦੇ ਘਰ ਤੋਂ ਮੈਨੂੰ ਹੀ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਕਿ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਰੇਲਵੇ ਵਿਭਾਗ ਨੂੰ "ਬਰੇਲੀ" ਲੈ ਜਾਵਾਂ ਜੋ ਮਦਰਾਸ ਤੋਂ 250 ਮੀਲ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਮੈਨੂੰ

ਸਮਝਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਸੀਂ ਉੱਥੇ ਲੰਮੇ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਰਹਿਣਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਅਤੇ ਜੋ ਮੇਰਾ ਸਮਾਨ ਸੀ ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਕੁਝ ਫਰਨੀਚਰ ਵੀ ਨਾਲ ਲਿਆ। ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਹੈਰਾਨੀ ਹੋਈ ਕਿ ਦੋ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਬਾਅਦ ਹੀ ਸਾਨੂੰ ਵਾਪਿਸ ਆਉਣ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਗਿਆ। ਕਿਉਂਕਿ 1942 ਦੇ ਅੰਤ ਵਿਚ ਹਰ ਜਗ੍ਹਾ ਤੇ ਜਪਾਨੀ ਪੜ੍ਹਨ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਕੈਦ ਕਰ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਨਵੇਂ ਸਾਲ ਦੇ ਨਾਲ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਹੁਣ ਬਾਕੀ ਵੈਰੀਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਬਚਾਉ ਵਿਚ ਵਾਪਿਸ ਜਾ ਰਹੇ ਸਨ। ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਭਰੋਸਾ ਦੁਬਾਰਾ ਵਾਪਿਸ ਆ ਗਿਆ। ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਜਿਹੜੇ ਛੱਡ ਕੇ ਚਲੇ ਗਏ ਸਨ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿਚ ਵਾਪਿਸ ਆ ਗਏ।

ਤਾਂ ਮੈਂ ਗੋਡਿਆਂ ਤੇ ਹੋ ਕੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ "ਪ੍ਰਭੂ ਤੂੰ ਕਿਉਂ ਮੈਨੂੰ ਇੱਥੇ ਘੱਲਿਆ ਹੈ?" ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਬਰੇਲੀ ਵਿਚ ਖੁਸ਼ਖਬਰੀ ਦੀ ਲੋੜ ਦਾ ਦਰਸ਼ਨ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਲੰਮੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਉੱਥੇ ਪਰਚਾਰ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਸੀ ਖੁੱਲ੍ਹੇਆਮ ਸੜਕਾਂ 'ਤੇ। ਲੋਕ ਇੱਥੇ "ਕੰਨੜਾ" ਭਾਸ਼ਾ ਬੋਲਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਉਸ ਭਾਸ਼ਾ ਦਾ ਇਕ ਕੋਰਸ ਸਿਖਾਇਆ: "ਅਕਾਸ਼ ਅਤੇ ਧਰਤੀ ਟੱਲ ਜਾਣਗੇ ਪਰ ਮੇਰਾ ਵਚਨ ਨਹੀਂ ਟਲੇਗਾ।" ਫਿਰ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਦੋ ਛੋਟੇ-ਛੋਟੇ ਬੇਟੇ ਲਏ ਅਤੇ ਦਿਨ ਪ੍ਰਤੀਦਿਨ ਸੜਕਾਂ ਅਤੇ ਘਰ-ਘਰ ਇਸ ਕੋਰਸ ਨੂੰ ਗਾਉਂਦਾ ਹੋਇਆ ਖੁਸ਼ਖਬਰੀ ਸੁਣਾਉਂਦਾ ਗਿਆ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੈਂ ਸਥਾਨਕ ਮਸੀਹੀਆਂ ਦੇ ਸੰਪਰਕ ਵਿਚ ਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਜੋ ਮੇਰੇ ਘਰ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਾਉਣ ਆਉਣ ਲੱਗੇ। ਮੈਂ ਦੋ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਦੀ ਛੁੱਟੀ ਲਈ ਕਿ ਦੋ ਹਫ਼ਤੇ ਬਾਹਰ ਰਹਾਂ ਅਤੇ ਮੈਂ ਭਾਈ ਭਗਤ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਸੱਦਾ ਦਿੱਤਾ ਕਿ "ਮੀਰਾਜ" ਜਾਂਦੇ ਸਮੇਂ ਆਪਣੀ ਯਾਤਰਾ ਇੱਥੇ ਰੋਕ ਦੇਣਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬੁਖਾਰ ਸੀ ਫਿਰ ਵੀ ਉਹ ਆਏ ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਤਿੰਨ ਦਿਨ ਰਹੇ। ਇਸ ਦੌਰਾਨ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਕੋਲ ਬਹੁਤ ਆਤਮਾਵਾਂ ਆਈਆਂ।

ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਜਦ ਜਪਾਨੀ ਅਸਲ ਵਿਚ ਸਾਨੂੰ ਮਿਲੇ। ਅੱਗੇ ਉੱਪਰ ਸਮੁੰਦਰੀ ਕਿਨਾਰੇ 'ਤੇ ਇਕ ਛੋਟਾ ਹਵਾਈ ਹਮਲਾ ਵਿਜਾਗਾਪਟਨਮ 'ਤੇ ਕਾਕੀਨਾਡਾ ਉੱਪਰ ਹੋਇਆ। ਹੁਣ ਅਕਤੂਬਰ 3, 1943 ਦੀ ਸ਼ਾਮ ਇਕ ਇਕੱਲਾ ਦੁਸ਼ਮਣਾਂ ਦਾ ਜਹਾਜ਼ ਮਦਰਾਸ ਵਿਚ ਵਿਖਾਈ ਦਿੱਤਾ। ਹਵਾਈ ਹਮਲੇ ਦੀ ਕੋਈ ਚੁਣੌਤੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਕਿਉਂਕਿ ਬਿਜਲੀ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਕੱਟ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਕੋਈ ਮਾਰਚਲਾਈਟ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਹਮਲਾਵਰਾਂ ਨੇ ਤਿੰਨ ਬੰਬ ਸੁੱਟੇ ਇੱਕ ਸੰਤ ਜਾਰਜ ਕਿਲ੍ਹੇ ਦੀ ਬਾਹਰਲੀ ਕੰਧ ਤੇ, ਦੂਜਾ ਬੰਦਰਗਾਹ ਖੇਤਰ 'ਤੇ ਅਤੇ ਤੀਜਾ ਬੰਦਰਗਾਹ ਦੇ ਬਾਹਰ ਕਈਆਂ ਨੂੰ ਸੱਟਾਂ ਲੱਗੀਆਂ। ਧਮਾਕਾ ਸੁਣ ਕੇ ਸਾਡੇ ਭਾਈ ਛੱਤ 'ਤੇ ਗਏ ਅਤੇ ਗੁਆਂਢੀਆਂ ਨੂੰ ਵਚਨਾਂ ਨਾਲ ਤਸੱਲੀ ਦਿੱਤੀ "ਤੁਹਾਡਾ ਦਿਲ ਨਾ ਘਬਰਾਏ" ਉਹ ਰੋਏ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਭਰੋਸੇ ਦੇ ਗੀਤ ਗਾਏ।

ਇਹ ਹਮਲਾ ਭੱਜਦੇ ਹੋਇਆਂ ਦਾ ਸੀ ਉਸਦੇ ਬਾਅਦ ਫਿਰ ਅਸੀਂ ਨਹੀਂ ਸੁਣਿਆ। ਪਰ ਜਦ ਹੁਣ ਯੁੱਧ ਦਾ ਖਤਰਾ ਟਲਦਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਉਸੇ ਅਕਤੂਬਰ ਮਹੀਨੇ ਵਿਚ 1943 ਨੂੰ ਮਦਰਾਸ ਵਿਚ ਇਕ ਪ੍ਰਾਕ੍ਰਿਤਕ ਬਿਪਤਾ ਆ ਗਈ ਦੂਜੇ ਰੂਪ ਵਿਚ। ਮਹੀਨੇ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿਚ ਉੱਤਰੀ-ਪੂਰਵ ਵਰਖਾ ਨੇ ਭਿਆਨਕ ਬਾਰਿਸ਼ ਲਿਆਂਦੀ। ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਦੇ ਸਾਰੇ ਸਿੰਚਾਈ ਦੇ ਟੈਂਕ ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਭਰ ਗਏ। ਛੇਤੀ ਹੀ ਜਿਵੇਂ ਅਸੀਂ ਜਾਣਿਆ ਕਿ ਬੰਨ੍ਹ ਟੁੱਟ ਗਏ ਅਤੇ ਪਾਣੀ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿਚ ਭਰਨ ਲੱਗਾ ਅਤੇ ਕ੍ਰਮ ਅਤੇ ਅਦਿਆਰ ਨਦੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਿਕਾਸ-ਸਾਧਨ ਬਹੁਤ ਤੰਗ ਸਨ ਅਤੇ ਉਹ ਸਮੁੰਦਰ ਵਿਚ ਪੈਂਦੇ ਸਨ। ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਹੇਠਲੇ ਇਲਾਕੇ ਹੜ੍ਹ ਨਾਲ ਡੁੱਬਣ ਲੱਗੇ। ਬਿਜਲੀ ਦੀ ਕਟੌਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਸੰਸਾਰ-ਸਾਧਨ ਬੁਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਸੀ।

ਇਕ ਰਾਤ ਦੱਸ ਵਜੇ ਜਦਕਿ ਸਾਨੂੰ ਆਸ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਖਤਰਾ ਕਿੰਨਾ ਭਿਆਨਕ ਹੈ। ਇਕ ਜੋੜਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਵਾਂ-ਨਵਾਂ ਵਿਆਹ ਹੋਇਆ ਸੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੜਕਾਇਆ ਅਤੇ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਉਹ ਮੇਰੇ ਘਰ ਵਿਚ ਸੌਂ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ ਤਨਾਹ ਸਟ੍ਰੀਟ ਵਿਚ ਬਹੁਤ ਪਾਣੀ ਚੜ੍ਹ ਆਇਆ ਹੈ। 2/3 ਫੁੱਟ ਪਾਣੀ ਸੜਕਾਂ ਉੱਪਰ ਅਤੇ ਘਰਾਂ ਵਿਚ ਹੈ। ਇਹ ਖੇਤਰ ਹੇਠਲਾ ਸੀ ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਚਿੰਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਦੇ ਇਲਾਵਾ ਅਸੀਂ ਸਭ ਬਿਸਤਰਿਆਂ 'ਤੇ ਚਲੇ ਗਏ ਸੀ। ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਪਰਨਜੋਤੀ ਸਾਰੀ ਰਾਤ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਦੀ ਰਹੀ। ਦੋਰਾਈਰਾਜ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਪਰਿਵਾਰ ਉਸ ਹੜ੍ਹ ਖੇਤਰ ਵਿਚ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ।

ਸਵੇਰੇ ਪੰਜ ਵਜੇ ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਜਗਾਇਆ "ਮੈਂ ਇਛਲੀ ਅਤੇ ਸਾਂਬਰ ਪਪੀਤਾ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਲਈ ਬਣਾਇਆ ਸੀ", ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, ਟਿਫਿਨ ਕੈਰੀਅਰ ਵਿਚ ਲੈ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੋਲ ਜਾਓ, ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਹੈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਸਦੀ ਲੋੜ ਹੈ "ਪਰ ਅਜੇ ਵੀ ਹਨੇਰਾ ਸੀ", "ਮੈਂ ਵਿਰੋਧ ਕੀਤਾ।" ਥੋੜੀ ਉਡੀਕ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮੈਂ ਜਾਣਿਆ "ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਨਹੀਂ ਕਰੋਗੇ" ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ "ਤਦ ਮੈਂ ਖੁਦ ਕਰਾਂਗੀ!"

ਉੱਥੇ ਜਾਣ ਦੇ ਸਿਵਾਏ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਜੇ ਪਿੱਛਲੀ ਰਾਤ ਨੂੰ ਆਇਆ ਸੀ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਗਿਆ। ਸੜਕ 'ਤੇ ਬੱਤੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਆਪਣਾ ਰਸਤਾ ਲੱਭਣਾ ਪੈਣਾ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਛੇਤੀ ਹੀ ਆ ਗਏ, ਤਨਾਹ ਸਟ੍ਰੀਟ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿਚ ਗਏ ਉਸ ਪਾਣੀ ਵਿਚ ਜੋ ਗੋਡੇ ਗੋਡੇ ਸੀ। ਇੱਥੇ ਅਸੀਂ ਇਕ ਰਿਕਸ਼ਾ ਵੇਖਿਆ। ਅਸੀਂ ਉਸ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਚੱਲਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਪਾਣੀ ਫਰਸ਼ 'ਤੇ ਸੀ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਵੇਖ ਸਕੇ ਕਿ ਘਰ ਪਾਣੀ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਪਰ ਘੱਟ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਜਦ ਮੈਂ ਦੋਰਾਈਰਾਜ ਦੇ ਘਰ ਪਹੁੰਚਿਆ ਸਾਡੀ ਅਵਾਜ਼ ਸੁਣ

ਕੇ ਪਾਣੀ ਵਿਚ ਦੌੜਦੇ ਹੋਏ ਆਏ "ਅੰਕਲ" ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਘਰ ਲੈ ਚੱਲੇ ਉਹ ਚਿਲਾਏ। ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲਿਆ ਅਤੇ ਭੋਜਨ ਪੈਕ ਕਰਕੇ ਰਿਕਸ਼ੇ ਵਿਚ ਰੱਖਿਆ। ਦੋਰਾਈਰਾਜ ਮੇਰੇ ਅੰਕਲ ਮੰਗਲਮ ਡੇਵਿਡ ਦੇ ਨਾਲ ਪਿੱਛੇ ਰਹਿ ਗਏ ਕਿ ਕੀਮਤੀ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਸੰਭਾਲਣ ਅਤੇ ਤਾਲਾ ਲਗਾਉਣ। ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਹ ਵੀ ਸਾਡੇ ਪਿੱਛੇ ਆ ਜਾਣਗੇ।

ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਘਰ ਮੁਥ ਮੁਦਲੀਆਰ ਸਟ੍ਰੀਟ ਪਹੁੰਚੇ ਅਤੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਆ ਵਿਚ ਲਿਆ। ਪਰ ਤਦ ਕਾਫੀ ਸਮਾਂ ਬੀਤ ਗਿਆ ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਭਾਈ ਅਜੇ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਆਇਆ। ਜਿਵੇਂ ਸਮਾਂ ਬੀਤਦਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਸਾਨੂੰ ਚਿੰਤਾ ਹੋਣ ਲੱਗੀ। ਅਚਾਨਕ ਖ਼ਬਰ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਪਹੁੰਚੀ ਕਿ ਪਰਾਮਬਕਮ ਤਲਾਬ ਦਾ ਬੰਨ ਟੁੱਟ ਗਿਆ ਸੀ। ਸਮੁੰਦਰ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਾਣੀ ਕਿਦਪਾਕ ਵਿਚ ਭਰ ਗਿਆ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਹੇਠਲੇ ਸਥਾਨਾਂ ਵਿਚ। ਜਿਸ ਸੜਕ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਪਹਿਲਾਂ ਵੇਖਿਆ ਸੀ ਹੁਣ ਪਾਣੀ ਉੱਪਰ ਨੂੰ ਵੱਧਦਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਛੇਤੀ ਨਾਲ ਭਾਈ ਭਗਤ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਦੱਸਣ ਗਏ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਫਿਰ ਇਕੱਠਿਆਂ ਤਨਾਹ ਸਟ੍ਰੀਟ ਦੀ ਵੱਲ ਗਏ। ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਲੁਥਰਨ ਚਰਚ ਤੋਂ ਅੱਗੇ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕੇ। ਅਸੀਂ ਖੋਹ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਕ ਕਿਸ਼ਤੀ ਪਾਈ। ਅਸੀਂ ਇਸ ਉੱਪਰ ਚੜ੍ਹ ਗਏ ਪਰ ਮਾਝੀ ਨਹੀਂ ਸਨ ਤੇ ਉਹ ਛੇਤੀ ਹੀ ਪਾਣੀ ਨਾਲ ਭਰ ਕੇ ਡੁੱਬ ਗਈ। ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ ਇਕ ਸਰਕਾਰੀ ਮੀਟਰ-ਲਾਂਚ ਆਈ ਜੋ ਬਚਾਉ ਕਾਰਜ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ ਪੁਲਿਸ ਇੰਸਪੈਕਟਰ ਅਮੀਰਥਾਲਿਨਗਮ ਦੇ ਅਧੀਨ। ਹੁਣ ਉਸਨੇ ਘਰ ਪਹੁੰਚਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਪਰ ਪਾਣੀ ਦੇ ਤੇਜ਼ ਵਹਾਅ ਨੇ ਰੋਕ ਦਿੱਤਾ ਲਾਸ਼ਾਂ ਤੈਰ ਰਹੀਆਂ ਸਨ, ਕੰਧਾਂ ਅਤੇ ਛੱਤਾਂ ਡਿੱਗ ਰਹੀਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਫਸੇ ਹੋਏ ਅਤੇ ਡੁੱਬਦੇ ਹੋਏ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਚਿਲਾਹਟ ਸੁਣ ਰਹੇ ਸੀ। ਦੂਰ ਤੋਂ ਅਸੀਂ ਦੋਰਾਈਰਾਜ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਅੰਕਲ ਨੂੰ ਵੇਖਿਆ ਜੋ ਛੱਤ ਉੱਪਰ ਸਨ। ਦੂਜੇ ਵੀ ਅਜਿਹੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿਚ ਸਨ ਅਤੇ ਓਥੇ ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਬਿਨ੍ਹਾਂ ਭੋਜਨ ਦੇ ਸਨ। ਸ੍ਰੀਮਾਨ ਅਮੀਰਥਾਲਿਨਗਮ ਕਾਫੀ ਕੋਲ ਪਹੁੰਚ ਕੇ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਵਿਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬੁਲਾ ਰਹੇ ਸਨ, "ਕੇਵਲ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਚਾ ਸਕਦਾ ਹੈ" ਭਗਤ ਸਿੰਘ ਨੇ ਇਕ ਲਾਉਡ-ਸਪੀਕਰ ਲਿਆ ਅਤੇ ਉਹਦੇ ਨਾਲ ਉੱਚੀ ਅਵਾਜ਼ ਨਾਲ ਪੁਕਾਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ, "ਭਾਈ ਦੋਰਾਈਰਾਜ ਅਸੀਂ ਸਭ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ" ਤਦ ਉਹ ਵਾਪਿਸ ਗਿਆ ਕਿ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਕੋਈ ਇੰਤਜ਼ਾਮ ਕਰੇ ਜੋ ਬੇਘਰ ਹੋ ਚੁੱਕੇ ਹਨ। ਜੋ ਯਹੋਵਾਹ ਸਾਮਾ ਵਿਚ ਇਕੱਠੇ ਹੋ ਰਹੇ ਸੀ ਅਤੇ ਦੂਜਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਵਿਚ ਹੜ੍ਹ ਪੀੜ੍ਹਤਾਂ ਦੇ ਲਈ ਸ਼ਾਮਿਲ ਹੋ ਗਏ।

ਇਸ ਦੌਰਾਨ ਭਾਈ ਜਾਰਜ ਰਾਜਾਰਾਤਨਮ ਅਤੇ ਐਮ.ਐਮ.ਰਾਜੇਂਦਰਮ ਕੁਝ

ਰੋਟੀਆਂ ਲੈ ਕੇ ਆਏ। ਥੋੜ੍ਹੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਬਾਅਦ ਪਾਣੀ ਦਾ ਵਹਾਉ ਕੁਝ ਘੱਟ ਹੋਣ ਲੱਗਾ ਭਾਂਵੇ ਗਹਿਰਾਈ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੀ। ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਭੋਜਨ ਆਪਣੇ ਸਿਰਾਂ ਤੇ ਬੰਨਿਆ ਅਤੇ ਦਲੇਰੀ ਨਾਲ ਪਾਣੀ 'ਤੇ ਤੈਰਦੇ ਹੋਏ ਲੈ ਗਏ। ਧਾਰ ਦੇ ਨਾਲ ਸਾਵਧਾਨੀ ਨਾਲ ਤੈਰ ਰਹੇ ਸਨ-ਕਿਸੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਹ ਅਜਿਹੀ ਜਗ੍ਹਾ ਪਹੁੰਚੇ ਜਿੱਥੋਂ ਉਹ ਦੋਰਾਈਰਾਜ ਵੱਲ ਭੋਜਨ ਸੁੱਟ ਕੇ ਵਾਪਿਸ ਆ ਸਕਦੇ ਸਨ। ਬਹੁਤ ਲੋਕ ਚਾਰ ਚੁਫੇਰੇ ਛੱਤਾਂ ਤੇ ਚੜ੍ਹੇ ਹੋਏ ਸਨ ਅਤੇ ਬਚਾਉ ਦੇ ਲਈ ਚਿੱਲਾ ਰਹੇ ਸਨ।

ਅੰਤ ਵਿਚ ਭਾਈ ਸੈਮ ਚਾਕੋ ਜਿਸਦੇ ਮਿੱਤਰ ਮੱਛੀਆਂ ਦਾ ਸ਼ਿਕਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਸਨ ਅਤੇ ਪਾਣੀ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਸੀ, ਇਕ ਕਿਸ਼ਤੀ ਮਿਲੀ ਜੋ ਇੱਛੁਕ ਮਛਵਾੜਿਆਂ ਦੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਇਹ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਕਿਸ਼ਤੀ ਘਰ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਧਾਰ ਦੇ ਵਹਾਉ ਦੇ ਨਾਲ ਲਗਾ ਦਿਉ। ਫਿਰ ਚਬੂਤਰੇ ਨੂੰ ਫੜ ਲਓ। ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਘਬਰਾਏ ਹੋਏ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਬਚਾਇਆ ਜਾ ਸਕਿਆ। ਦੂਜਿਆਂ ਨੇ ਵੀ ਪੁਕਾਰਿਆ "ਸਾਨੂੰ ਵੀ ਬਚਾਓ" ਅਤੇ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਵਿਚ ਬਹੁਤ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਸਥਾਨ 'ਤੇ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ।

ਪਰ ਸ਼ੈਤਾਨ ਨੇ ਅਜੇ ਸਮਾਪਤੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਜਦ ਕਿਸ਼ਤੀ ਦੋਰਾਈਰਾਜ ਦੇ ਕੋਲ ਵੈਕਟੇਸਨ ਸਟ੍ਰੀਟ ਪਹੁੰਚੀ ਇਹ ਵੀ ਉਲਟ ਗਈ ਅਤੇ ਉਹ ਧਾਰ ਵਿਚ ਡਿੱਗ ਪਿਆ। ਕਿਸੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਹ ਖਿੜਕੀ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਕੇ ਲਟਕ ਗਿਆ ਜਦ ਤੱਕ ਉਸਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਨਾ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ। ਯਹੋਵਾਹ ਸਾਮਾ ਵਿਚ ਸਭ ਉਸ ਲਈ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ ਨਾਮ ਲੈ ਕੇ, ਤਰੇ ਤਰ ਹੋ ਕੇ, ਆਖ਼ੀਰਕਾਰ ਉਹ ਅੰਦਰ ਆਇਆ। ਭਾਈ ਭਗਤ ਸਿੰਘ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਅੰਦਰ ਆਉਂਦੇ ਵੇਖਿਆ ਅਤੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਵਿਚ ਟੁੱਟ ਗਿਆ "ਉਹ ਆ ਗਿਆ ਹੈ।" ਉਸਨੇ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਦੌੜਿਆ ਅਤੇ ਆਨੰਦ ਨਾਲ ਗਲੇ ਲਗਾਇਆ। ਤਦ ਹਿਰਦੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਸਤੁਤੀ ਨਾਲ ਉੱਛਲ ਪਏ।

ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਇਹ ਸਿੱਖਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿਚ ਪਾਣੀ ਹੀ ਪਾਣੀ ਸੀ ਬਹੁਤ ਨਦੀਆਂ ਦੇ ਪੁੱਲ ਡੁੱਬ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਟਾਪੂ ਦੀ ਧਰਤੀ ਸਰਕਾਰੀ ਧਾਰ ਤੋਂ ਕਿਲ੍ਹੇ ਤੱਕ ਪਾਣੀ ਦੀ ਲੰਮੀ ਚਾਦਰ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੀ। ਸਾਡੇ ਚਾਰ-ਚੁਫੇਰੇ ਪੁਰਾਸਵਾਲਕਮ ਅਤੇ ਕਿਲਪਾਉਕ, ਵਿਚ, ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਲੋਕ ਬੇਘਰ ਹੋ ਗਏ ਸਨ ਜੋ ਪਰਿਵਾਰ ਸਾਡੇ ਉੱਚੇ ਸਥਾਨ 'ਤੇ ਸ਼ਰਨ ਲੈਣ ਲਈ ਆਏ। ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਭੋਜਨ ਖੁਆਇਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਦੇਖਭਾਲ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਬਹੁਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਆਨੰਦ ਨਾਲ ਭਰ ਕੇ ਗਏ। ਉਸ ਅਕਤੂਬਰ ਮਹੀਨੇ ਵਿਚ ਅਸੀਂ ਬਹੁਤ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਮਿੱਤਰ ਬਣਾਇਆ।

ਜਦ ਪਾਣੀ ਕਾਫ਼ੀ ਘੱਟ ਗਿਆ ਅਸੀਂ ਵਾਪਸ ਤਨਾਹ ਸਟ੍ਰੀਟ ਗਏ। ਹਲਾਤ ਬਹੁਤ ਭਿਆਨਕ ਸਨ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਨੁਕਸਾਨ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਫਰਨੀਚਰ ਅਤੇ ਦੂਜੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਵਹਿ ਕੇ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕਿੱਥੇ ਚਲੇ ਗਈਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਇਮਾਰਤਾਂ ਢੱਠ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਦੋਰਾਈਰਾਜ ਦੇ ਘਰ ਦੇ ਹੇਠਲੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿਚ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਪਹਿਲਾਂ ਜ਼ਮੀਨ ਵੇਚ ਕੇ ਪੈਸਾ ਰੱਖਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ-ਪਰ ਜਦ ਉਹ ਘਰ ਪਹੁੰਚਿਆ ਤਾਂ ਅਲਮਾਰੀ ਨੂੰ ਘਰ ਵਿਚ ਹੀ ਵੇਖ ਕੇ ਖੁਸ਼ ਹੋਇਆ। ਬੇਸ਼ੱਕ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਦਇਆ ਨਾਲ ਉਸਨੇ ਕੁਝ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਲਿਆ-ਪਰਿਵਾਰ ਦੀਆਂ ਕੁਝ ਚੀਜ਼ਾਂ ਚਲੀਆਂ ਗਈਆਂ, ਪਰ ਸ਼ੈਤਾਨ ਨੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਕਰਨਾ ਚਾਹਿਆ। ਫਿਰ ਵੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸਵਰਗਦੂਤਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਉੱਪਰ ਠਹਿਰਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਦੀਆਂ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾਵਾਂ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਅਤੇ ਉਸਦੀਆਂ ਬੇਨਤੀਆਂ ਕਰਨ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਅਸੀਂ ਸਭ ਬਚ ਗਏ, ਅਤੇ ਛੇਤੀ ਹੀ ਨਾਸ਼ਤਾ ਕਰ ਲਓ।

ਇਸ ਅਨੁਭਵ ਨੇ ਸਾਡੇ ਭਰੋਸੇ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਵਧਾਇਆ। ਇਸਦੇ ਦੁਆਰਾ ਅਸੀਂ ਮਨੁੱਖੀ ਲੋਕਾਂ ਵਿਚ ਸ਼ਾਮਿਲ ਹੋ ਗਏ, ਬਹੁਤ ਜ਼ਿੰਦਗੀਆਂ ਖ਼ਤਰੇ ਵਿਚ ਸਨ ਅਤੇ ਭਾਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਚਾਉਣ ਦੇ ਕੰਮ ਵਿਚ ਲੱਗ ਗਏ। ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਚਰਚ ਸੰਬੰਧਿਤ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਗਏ। ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਜੀਵਨ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਸੀ ਕਿ ਪੁਰਖ ਅਤੇ ਇਸਤਰੀਆਂ ਨਾਲ ਵੰਡੀਏ, ਹਰ ਜਗ੍ਹਾ ਹਿਰਦੇ ਭੁੱਖੇ ਅਤੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਹੋਏ ਸਨ।

ਤਾਂ 1943 ਵਿਚ ਅਸੀਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ ਇਹ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਖੜਕਾਉਣ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਅਖਵਾਇਆ। ਹਰ ਸ਼ਾਮ ਪੁਰਖ ਆਪਣੇ ਦਫ਼ਤਰਾਂ ਤੋਂ ਸਿੱਧੇ ਯਹੋਵਾਹ ਸ਼ਾਮਾ ਆਉਂਦੇ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ਖ਼ਬਰੀ ਦੇ ਪਰਚੇ ਲੈਂਦੇ। ਤਦ ਦੋ-ਦੋ ਕਰਕੇ ਉਹ ਮਦਰਾਸ ਦੇ ਅਲੱਗ ਅਲੱਗ ਇਲਾਕਿਆਂ ਵਿਚ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ ਅਤੇ ਘਰ-ਘਰ ਪਹੁੰਚ ਕੇ ਵੇਚਦੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਹਰ ਘਰ ਵਿਚ ਖੁਸ਼ਖ਼ਬਰੀ ਪਹੁੰਚੇ, ਜਦ ਕਿ ਯੁੱਧ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਖੁਸ਼ਖ਼ਬਰੀ ਦਾ ਕੰਮ ਵੀ ਘੱਟ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਜੋਸ਼ ਬਹੁਤ ਵੱਧ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਹਰ ਰੋਜ਼ ਉਹ ਕਈ ਮੀਲ ਚੱਲਦੇ ਜਿਵੇਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਇਸ ਅਦਭੁੱਤ ਕੰਮ ਨੂੰ ਕਈ ਹਿੱਸਿਆਂ ਵਿਚ ਵੰਡ ਲਿਆ ਸੀ।

ਇਸਦੇ ਦੁਆਰਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਬਹੁਤ ਲੋਕਾਂ ਦੀਆਂ ਲੋੜਾਂ ਪੂਰੀਆਂ ਕੀਤੀਆਂ। ਜਾਰਜ ਟਾਊਨ ਵਿਚ ਇਕ ਸ਼ਾਮ ਇਕ ਕਰਮਚਾਰੀ ਇਕ ਵਿਅਕਤੀ ਨਾਲ ਗੱਲਾਂ ਕਰਨ ਲੱਗਾ, ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਇਹ ਵਿਰੋਧੀ ਲੱਗਿਆ। ਪਰ ਬਾਅਦ ਵਿਚ ਉਹ ਉਹਦੇ ਨਾਲ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਵਿਚ ਸ਼ਾਂਤ ਵਾਰਤਾਲਾਪ ਲਈ ਜਾਣ ਨੂੰ ਰਾਜ਼ੀ ਹੋਇਆ। ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਦੇ ਬਾਅਦ ਨੌਜਵਾਨ ਵਿਅਕਤੀ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ, ਕੇਵਲ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ

ਹੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਘੱਲਿਆ ਹੈ, ਮੈਂ ਅੱਜ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਸਮੁੰਦਰ ਵਿਚ ਡੁੱਬ ਕੇ ਆਤਮ ਹੱਤਿਆ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰ ਚੁੱਕਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਬਦਕਿਸਮਤ ਮਨੁੱਖ ਸ਼ਾਂਤੀ ਤੋਂ ਵਾਂਝਾ ਹੋਇਆ ਹਾਂ। ਉਹ ਕਰਮਚਾਰੀ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਮਸੀਹ ਦੇ ਕੋਲ ਲਿਆਇਆ।

ਅਕਸਰ, ਜਦ ਚੰਦਰਮਾ ਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਹੁੰਦੀ ਅਸੀਂ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਤੱਕ ਖੁਸ਼ਖ਼ਬਰੀ ਵੇਚਦੇ। ਇਕ ਰਾਤ ਮੈਂ ਅਤੇ ਭਾਈ ਜਾਰਜ ਇਕ ਪੁਰਾਣਾ ਕੋਰਸ ਸੜਕ 'ਤੇ ਗਾਉਂਦੇ ਜਾ ਰਹੇ ਸੀ। "ਮੇਰੇ ਦਿਲ ਵਿਚ ਆਨੰਦ-ਆਨੰਦ-ਆਨੰਦ ਹੈ "ਓਏ ਤੁਸੀਂ ਰੋਲਾ ਕਿਉਂ ਪਾ ਰਹੇ ਹੋ"? ਚੌਥੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਤੋਂ ਇਕ ਵਿਅਕਤੀ ਨੇ ਚਿੱਲਾਇਆ "ਓਏ ਤੁਸੀਂ ਰੋਲਾ ਕਿਉਂ ਪਾ ਰਹੇ ਹੋ"? ਭਾਈ ਜਾਰਜ ਨੇ ਉੱਤਰ ਦਿੱਤਾ "ਅਸੀਂ ਪ੍ਰਭੂ ਵਿਚ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਹਾਂ ਇਸ ਲਈ ਚਿੱਲਾ ਰਹੇ ਹਾਂ।" "ਇੱਥੇ ਉੱਪਰ ਆਓ" ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲੱਗਿਆ ਕਿ ਉਹ ਗੁੱਸੇ ਨਾਲ ਬੁਲਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਮੈਂ ਜਾਣਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਪਰ ਜਾਰਜ ਦਿਲੇਰੀ ਨਾਲ ਉੱਪਰ ਗਿਆ ਅਤੇ ਪਿੱਛੇ-ਪਿੱਛੇ ਮੈਂ ਵੀ, ਅਸੀਂ ਹੈਰਾਨ ਸੀ ਕਿ ਕਿਤੇ ਇਹ ਵਿਅਕਤੀ ਸਾਨੂੰ ਕੋਈ ਨੁਕਸਾਨ ਨਾ ਪੁਚਾਵੇ। ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਵਧੀਆ ਸੱਜੇ-ਸਜਾਏ ਕਮਰੇ ਵਿਚ ਸਾਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ, ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਹੈਰਾਨੀ ਹੋਈ ਜਦ ਉਸਨੇ ਇਕ ਛੋਟੇ ਬੱਚੇ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਮੇਰੇ ਉੱਪਰ ਰੱਖ ਕੇ ਰੋਣ ਲੱਗ ਪਿਆ। ਅਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇੰਨਾ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਿਉਂ ਹੋ ਉਸਨੇ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਅੰਗੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਹ ਨਿਹਚਾ ਤੋਂ ਡਿੱਗਿਆ ਹੋਇਆ ਮਸੀਹੀ ਹੈ ਇਕ ਸਮਾਂ ਸੀ ਜਦ ਉਸਨੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਪ੍ਰੇਮ ਨੂੰ ਜਾਣਿਆ ਸੀ। "ਹੁਣ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਆਨੰਦ ਨਹੀਂ ਹੈ", ਉਹ ਆਖਦਾ ਗਿਆ "ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਮੇਰੇ ਲਈ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰੋ।

ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਤਿੰਨਾਂ ਨੇ ਗੋਡੇ ਟੇਕੇ ਅਤੇ ਇਕੱਲਿਆਂ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਮੈਂ ਨਿਹਚਾ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਉਸ ਰਾਤ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਵਾਪਿਸ ਲਿਆਂਦਾ।

ਪਿੰਡਾਂ ਅਤੇ ਸ਼ਹਿਰਾਂ ਦੇ ਵਿਚੋਂ ਦੀ

ਲੂਕਾ 13:22

1944 ਤੱਕ ਯਹੋਵਾਹ ਸਾਮਾ ਵਿਚ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਦਾ ਬੋਝ ਵੱਧਦਾ ਗਿਆ ਕਿ ਬਜ਼ੁਰਗਾਂ ਨੂੰ ਅਲੱਗ ਕਰੇ ਕਿ ਉਹ ਸਥਾਨਕ ਕਲੀਸਿਆ ਦੀ ਆਤਮਿਕ ਜੀਵਨ ਵਿਚ ਅਗਵਾਈ ਕਰ ਸਕਣ। ਕੁਝ ਮਹੀਨਿਆਂ ਤੱਕ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਦੀ ਰਹੀ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ 'ਤੇ ਵਿਖਾਵੇਗਾ ਕਿ ਉਸਦੇ ਕੰਮ ਲਈ ਚੁਣੇ ਕੌਣ ਹਨ। ਤਦ ਭਾਈ ਭਗਤ ਸਿੰਘ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਤਿੰਨਾਂ ਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪੰਜਾਂ ਸਾਲਾਂ ਤੱਕ ਮਿਹਨਤ ਕੀਤੀ ਸੀ ਆਰ ਪੀ ਦੋਰਾਈਰਾਜ, ਜਾਰਜ ਟੀ ਰਾਜਾਰਤਨਮ ਅਤੇ ਮੈਂ ਖੁਦ-ਇਕ ਸਮੇਂ ਦੇ ਲਈ ਪ੍ਰਭੂ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਸੰਬੰਧ ਲਈ ਉਡੀਕ ਕਰਦੇ ਰਹੇ। ਸਾਡੇ ਮਦਰਾਸ ਵਾਪਸ ਆਉਣ 'ਤੇ ਪੂਰਾ ਹਫ਼ਤਾ ਅਲੱਗ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਦੇ ਲਈ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ। ਕਲੀਸਿਆ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਦੇ ਲਈ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਨ ਲਈ। ਇਸਦੇ ਲਈ ਭਾਈ ਭਗਤ ਸਿੰਘ ਨੇ ਸਾਡੇ ਨਾਮ ਕਲੀਸਿਆ ਦੇ ਅੱਗੇ ਰੱਖੇ ਕਿ ਸਭ ਦੁਆਰਾ ਹਰੇਕ ਦੇ ਲਈ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ ਕਿ ਪ੍ਰਭੂ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰੇ ਕਿ ਕੀ ਇਹ ਵਿਅਕਤੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੁਆਰਾ ਚੁਣਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ।। ਹਫ਼ਤੇ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿਚ ਜਿਸਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਘੱਟ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਸੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਤਿੰਨਾਂ ਭਾਈਆਂ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿਚ ਜਾਂ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਲਈ, ਇੱਥੇ ਧਰਮ-ਸ਼ਾਸਤਰ ਉਸਨੂੰ ਅਯੋਗ ਠਹਿਰਾਏ ਬਜ਼ੁਰਗ ਦੇ ਲਈ, ਹੁਣ ਦੱਸਣ ਦੇ ਲਈ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਜੇਕਰ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਵਿਚ ਕਿ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਇਸ ਕੰਮ ਦੇ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਲੱਗ ਕੀਤਾ ਹੈ।

ਉਸ ਹਫ਼ਤੇ ਦ੍ਰਿੜਤਾਪੂਰਵਕ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾਵਾਂ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਜਿਸ ਵਿਚ ਇਕ ਦਿਨ ਰੋਜ਼ੇ ਦਾ ਸ਼ਾਮਿਲ ਸੀ ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਅਤੇ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦੇ ਬਹੁਤ ਨੇੜੇ ਲੈ ਆਇਆ।

ਇਸਦੇ ਅੰਤ ਵਿਚ ਚਰਚ ਇਕ ਮਨ ਹੋ ਗਿਆ ਪੁਰਖਾਂ ਦੇ ਲਈ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਚੋਣ। ਇਸਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਇਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸ਼ਾਮ ਦੀ ਮੀਟਿੰਗ ਜਿਸ ਵਿਚ ਸਾਰੇ ਹਾਜ਼ਿਰ ਸਨ, ਅਸੀਂ ਤਿੰਨੋਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਉੱਪਰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਦਇਆ ਵਿਖਾਈ ਸੀ ਅਲੱਗ ਕੀਤੇ ਗਏ ਅਤੇ ਬਜ਼ੁਰਗ ਹੋਣ ਦੇ ਲਈ ਹੱਥ ਰੱਖੇ ਗਏ। ਤਿੰਨ ਭਾਈ, ਭਾਈ ਭਗਤ ਸਿੰਘ ਮੁੰਬਈ ਦੇ ਵਿਲਫਰੈਡ. ਐਸ.ਡੂਰਹਮ ਮੁੰਬਈ ਅਤੇ ਏ.ਜੇ. ਫਲੇਕ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸ਼ੁਰੂ ਤੋਂ ਹੀ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਕਾਫੀ ਸਮਾਂ ਬਤੀਤ ਕੀਤਾ ਸੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਹੱਥ ਰੱਖ ਸਾਡੇ ਉੱਪਰ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ। ਪ੍ਰਭੂ ਤੋਂ ਮੰਗਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਇਸ ਭਾਰੇ ਕੰਮ ਦੇ ਲਈ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ।

ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਿਨਾਂ ਵਿਚ ਸਾਡਾ ਇਹ ਦਸਤੂਰ ਸੀ ਕਿ ਐਲਡਰਸ ਨੂੰ ਯਹੋਵਾਹ ਸਾਮਾ ਵਿਚ ਸਿੱਧਾ ਦਫਤਰ ਵਿਚ ਆਉਣਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਕਲੀਸਿਆ ਦੇ ਸਾਰੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੇ ਲਈ ਜਾਂ ਜਿਸ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਆਤਮਿਕ ਸਹਾਇਤਾ ਚਾਹੀਦੀ ਹੋਵੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਮਿਲ ਕੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰੇ। ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਜਦ ਤੱਕ ਸਾਡਾ ਫੈਸਲਾ ਇਕ ਮੱਤ ਨਾ ਹੋ ਗਿਆ ਅਤੇ ਅਕਸਰ ਅਸੀਂ ਪ੍ਰਭੂ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰਦੇ ਸਾਂ, ਉਡੀਕ ਕਰਦੇ, ਕੁਝ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਪਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਲੰਮੇ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਇੱਛਾ ਨੂੰ ਖੋਜਦੇ ਹੁੰਦੇ ਸਾਂ। ਇਸ ਦੇ ਬਾਅਦ ਹੀ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਘਰ ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਕੋਲ ਜਾਂਦੇ ਸੀ। ਭਾਈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸੇਵਕਾਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਾਡੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਲੈ ਗਈ ਉਹ ਆਪਣੇ ਨਤੀਜਿਆਂ ਵਿਚ ਸੰਗਤੀ ਦੇ ਲਈ ਸਾਡੇ ਵੱਲ ਤੱਕਦੇ, ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਵਿਚ ਆਪਣੀ ਮਿਹਨਤ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਲਈ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਲੀਸਿਆ ਵੱਲ ਵੇਖਦੇ ਸਨ। ਮੈਨੂੰ ਉਹ ਸਮਾਂ ਯਾਦ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਜਦ ਇਕ ਵਾਰ ਜਦ ਭਾਈ ਭਗਤ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਕੋਲੰਬੋ ਤੋਂ ਸੱਦਾ ਆਇਆ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਦਿਨ ਜਾਣ ਦੀ ਟਿਕਟ ਲੈ ਕੇ ਆਏ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਅਸੀਂ ਉਹਦੇ ਨਾਲ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ ਉਸ ਸ਼ਾਮ ਫਿਰ ਵੀ ਸਾਡਾ ਇਕ ਮੈਂਬਰ ਆਤਮਾ ਦੀ ਅਜ਼ਾਦੀ ਨਹੀਂ ਪਾ ਸਕਿਆ ਇਸ ਬਾਹਰ ਜਾਣ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿਚ। ਓਸੇ ਦੀ ਰੀਸ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਭਾਈ ਭਗਤ ਸਿੰਘ ਨੇ ਟਿਕਟ ਕੈਂਸਲ ਕਰਾ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਯਾਤਰਾ ਟਾਲ ਦਿੱਤੀ ਜਦ ਤੱਕ ਕਿ ਸਭ ਇਕ ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ ਜੁੜ ਨਹੀਂ ਗਏ। ਜਦ ਉਹ ਸੀਲੋਨ ਪਹੁੰਚੇ ਘਟਨਾਵਾਂ ਨੇ ਬਿਨ੍ਹਾਂ ਕਿਸੇ ਸ਼ੱਕ ਦੇ ਇਹ ਸਾਬਿਤ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਸਹੀ ਸਮਾਂ ਸੀ।

ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਵਿਚ ਇਕੱਠਿਆਂ ਹੋ ਕੇ ਸੰਗਤ ਕਰਨ ਨਾਲ ਹਰ ਛੋਟੀ ਚੀਜ਼ ਸਾਡੇ ਲਈ ਇਨਾਮ ਲੈ ਕੇ ਆਈ। ਹਰ ਹਫਤੇ ਅਸੀਂ ਸੱਚੀਆਂ ਅਤੇ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਦਿੰਦੇ ਸੀ ਜੋ ਉਸਨੇ ਸਾਡੀਆਂ ਪੁਕਾਰਾਂ ਦੇ ਉੱਤਰ ਦਿੱਤੇ। ਅਕਸਰ ਇਹ ਕੀਮਤੀ ਸੀ ਪਰ ਅਸੀਂ ਆਪਣਾ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਤਿਆਗ ਕਰਨਾ

ਸਿੱਖਿਆ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਸਾਡੇ ਵਿਚ ਆਪਣਾ ਮਾਰਗ ਬਣਾਵੇ। "ਜੇ ਕੋਈ ਮੇਰੇ ਪਿੱਛੇ ਆਉਣਾ ਚਾਹੇ ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਦਾ ਇਨਕਾਰ ਕਰੇ ਅਤੇ ਰੋਜ਼ ਆਪਣੀ ਸਲੀਬ ਚੁੱਕ ਕੇ ਮੇਰੇ ਪਿੱਛੇ ਚੱਲੇ" ਇਹ ਯਿਸੂ ਦੇ ਵਚਨ (ਲੂਕਾ 9:23)। ਸਾਡੀ ਅਗਵਾਈ ਦੀ ਜੋਤੀ ਸੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਿਲ ਦੀਆਂ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀਆਂ ਵਿਚ।

1944 ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿਚ ਖੁਸ਼ਬਖ਼ਰੀ ਦੀ ਲੜੀ ਦਾ ਛਾਪਾ ਪਿਆ ਇਹ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਸੀ। ਭਾਈਆਂ ਅਤੇ ਭੈਣਾਂ ਦਾ ਵੱਡਾ ਝੁੰਡ ਕਈ ਦਿਨਾਂ ਲਈ ਮਦਰਾਸ ਤੋਂ ਦੂਰ ਦਿਆਂ ਥਾਵਾਂ 'ਤੇ ਗਏ। ਸਾਡਾ ਉਦੇਸ਼ ਖੁਸ਼ਬਖ਼ਰੀ ਫੈਲਾਉਣਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸੇ ਸਮੇਂ ਆਪਣੀਆਂ ਗਵਾਹੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਸਥਾਨਕ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਨੂੰ ਮਜ਼ਬੂਤ ਅਤੇ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਕਰਨਾ। ਕਦੇ-ਕਦੇ ਪਾਰਟੀ ਵਿਚ 100 ਤੋਂ ਵੱਧ ਲੋਕ ਹੁੰਦੇ ਇਸ ਲਈ ਕਿ ਅਜੇ ਵੀ ਇਹ ਯੁੱਧ ਦਾ ਸਮਾਂ ਸੀ ਹਰ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਕਮੀ ਸੀ ਅਤੇ ਸੈਨਾ ਦੇ ਆਉਣ ਜਾਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਰੇਲ ਗੱਡੀ ਵਿਚ ਸਫ਼ਰ ਕਰਨਾ ਬਹੁਤ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਸੀ। ਫਿਰ ਵੀ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਜ਼ਿਆਦਾ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਪਈ ਨਾ ਹੀ ਕੋਈ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਈ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਅਦਭੁੱਤ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਸਾਡੀਆਂ ਲੋੜਾਂ ਪੂਰੀਆਂ ਕੀਤੀਆਂ।

ਇਹ ਚਿੰਗਲੀਪੁਟ ਜਾਣ ਦੇ ਸੱਦੇ ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ। ਛੋਟੇ ਜਵਾਨ ਭਾਈ ਲੋਕ ਉਤਸ਼ਾਹਗੀਣ ਹੋ ਰਹੇ ਸਨ। ਹਮੇਸ਼ਾ ਓਸੇ ਥਾਂ 'ਤੇ ਜਾ ਕੇ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਅੰਤ ਤੱਕ ਉਸੇ ਇੱਕੋ ਥਾਂ ਤੇ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਉਹ ਅੱਗੇ ਮੈਦਾਨ ਵਿਚ ਜਾਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ। ਤਦ ਕੋਈ ਚਿੰਗਲੀਪੁਟ ਤੋਂ ਆਇਆ ਜੋ ਸਕਾਟਲੈਂਡ ਚਰਚ ਦੇ ਮਿਸ਼ਨ ਕੇਂਦਰ ਹੈ-35 ਮੀਲ ਦੱਖਣ ਦੀ ਵੱਲ ਅਤੇ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਅਸੀਂ ਓਥੇ ਆ ਕੇ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਾਂਗੇ। ਇਹ ਵਰਖਾ ਦਾ ਸਮਾਂ ਸੀ ਝੋਨੇ ਦੀ ਬਿਜਾਈ ਦੇ ਨਾਲ ਸਿੰਚਾਈ ਦੇ ਤਲਾਬ ਭਰੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਅਸੀਂ ਸਭ ਕੁੱਲ 45 ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਝੁੰਡ ਨਾਲ ਗਏ-ਗੀਤ ਗਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਤੇ ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਹਵਾ ਵਿਚ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਸਥਾਨਕ ਮਸੀਹੀ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਨਾਲ ਸਾਡੇ ਵਿਚ ਸ਼ਾਮਿਲ ਹੁੰਦੇ ਸਨ।

ਛੇਤੀ ਹੀ ਅਸੀਂ ਬਹੁਤ ਦਿਲਚਸਪ ਬਣ ਗਏ। ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ 60 ਲੋਕ 4 ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਲਈ ਕੇਂਜੀਵਾਰਾਮ ਗਏ (ਕਾਂਚੀਪੁਰਮ) ਦਾ ਸੁਨਹਿਰਾ ਸ਼ਹਿਰ, ਅਜਿਹਾ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਮੰਦਿਰ ਉੱਥੇ ਹਨ। ਮਦਰਾਸ ਤੋਂ ਪੰਜਾਹ ਮੀਲ ਦੂਰ ਦੱਖਣ-ਪੱਛਮ ਵਿਚ। ਇਹ ਭਾਰਤ ਦਾ ਸੱਤਵਾਂ ਤੀਰਥ ਸਥਾਨ ਹੈ। ਇਸ ਦੀਆਂ ਆਪਣੀਆਂ ਉੱਚੀਆਂ-ਉੱਚੀਆਂ ਦੀਵਾਰਾਂ ਮਸੀਹ ਦੇ ਰਾਜ ਦੇ ਲਈ ਚੁਣੌਤੀ ਲੱਗਦੀਆਂ ਸਨ ਇਹ ਸਹੀ ਹੈ ਕਿ ਕੁਝ ਮੰਦਿਰ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਓਥੇ ਖੜ੍ਹੇ ਹਨ।

ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਛਾਪਿਆਂ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਸੀ ਕਿ ਭਾਈ ਭਗਤ ਸਿੰਘ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਤਾਮਿਲ

ਦੇ ਜ਼ਬੂਰ 150 ਉਰਦੂ ਵਿਚ ਗਾਏ:

ਉਸਦੀ ਉਸਦੇ ਸਾਮਰਥੀ ਕੰਮਾਂ ਦੇ ਕਾਰਨ ਜੈ ਜੈ ਕਾਰ ਹੋਵੇ
ਉਸਦੀ ਮਹਾਨਤਾ ਦੇ ਲਈ ਉਸਦੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਹੋਵੇ
ਹਰ ਚੀਜ਼ ਜਿਸ ਵਿਚ ਸਾਹ ਹੈ ਪ੍ਰਭੂ ਲਈ ਜੈ-ਜੈ ਕਾਰ ਕਰੇ
ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਸਤੁਤੀ ਹੋਵੇ।

ਛੇਤੀ ਹੀ ਅਸੀਂ ਉਸ ਪੰਜਾਬੀ ਧੁਨ ਨੂੰ ਤਾਮਿਲ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿਚ ਬਦਲ ਲਿਆ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਆਨੰਦ ਤੋਂ ਉੱਪਰ ਹੇਠਾਂ ਕੋਜੀਵਰਮਜ਼ ਦਿਆਂ ਤੀਰਥਾਂ ਦੀਆਂ ਸੜਕਾਂ 'ਤੇ ਗਾਇਆ। ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ਖ਼ਬਰੀ ਦੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਵੇਚੀਆਂ ਗਈਆਂ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਉੱਤਰ ਵਿਚ ਸਾਨੂੰ ਬਹੁਤ ਉਤਸ਼ਾਹ ਮਿਲਿਆ।

ਸਮੇਂ-ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਅਸੀਂ ਫੇਰ ਮੈਦਾਨ ਵਿਚ ਜਾਂਦੇ ਰਹੇ, ਹਰ ਵਾਰ ਲੰਮੇ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਠਹਿਰੇ ਸਾਡੇ ਵੈਲੋਰ ਦੇ ਛਾਪੇ ਦੇ ਲਈ-ਤੀਰੁਕੋਈਲੁਰ ਅਤੇ ਤਿਰੁਵਨਾਮਲਾਏ ਅਸੀਂ ਪੂਰਾ ਇਕ ਪੰਦਰਵਾੜਾ ਦਿੱਤਾ। ਓਸੇ ਸਾਲ ਵਿਚ ਗੁਡੱਪਾ ਵਿਚ ਵੀ ਛਾਪਾ ਲੱਗਾ, ਬੀਲੇਰੀ, ਨੰਦਿਆਲ, ਕੁਰਨੋਲ ਅਤੇ ਰਾਜਾਮੁਨਦਰੀ ਨਾਲ ਹੀ ਤਰਾਵੇਨਕੋਰ ਇਸ ਖੁਸ਼ਖ਼ਬਰੀ ਬਾਹਰ ਜਾਣ ਤੋਂ ਜ਼ਿਆਦੇ ਵੱਡੇ ਕੰਮ ਦਾ ਫੈਲਾਉ ਹੋਇਆ।

ਸਾਡਾ ਰਾਮਾਨੰਦ ਜਿਲ੍ਹੇ ਦੇ ਪੱਛਮ ਵਿਚ ਜਾਣਾ-ਇਸ ਵਿਚ ਸਾਨੂੰ ਚੌਥੀ ਵਾਰ ਘਰ ਤੋਂ 300 ਮੀਲ ਦੂਰ ਪੂਰੇ ਤਿੰਨ ਹਫ਼ਤੇ ਗੁਜ਼ਾਰਨੇ ਪਏ ਇਹ ਅਦਭੁੱਤ ਅਨੁਭਵ ਸੀ। ਇਸ ਦੌਰੇ ਵਿਚ ਵਾਟਰੈਫ ਸਰੀਵੀਲੀਪੁਥਰ ਸੀਵਾਕਾਸੀ ਅਤੇ ਮਦੁਰਾ ਸ਼ਾਮਿਲ ਸਨ।

ਅਸੀਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕ੍ਰਿਸ਼ਚੀਅਨਪੀਟਾਹ ਪੇਠ ਗਏ ਜੋ ਇਕ ਛੋਟਾ ਕਸਬਾ ਸੀ ਅਤੇ ਜੋ ਮੇਰਾ ਜਨਮ ਸਥਾਨ ਸੀ ਅਤੇ ਸਾਡੀ ਆਤਮਿਕ ਜਾਗ੍ਰਿਤੀ ਦਾ ਘਟਨਾ ਸਥਾਨ ਸੀ ਜੋ 1935 ਵਿਚ ਆਰੰਭ ਹੋਇਆ-ਉਹ ਸਾਲ ਜਿਸ ਵਿਚ ਜਪਾਨੀਆਂ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ। ਇਕ ਸਦੀ ਪਹਿਲਾਂ ਇਹ ਸਾਡੇ ਬਜ਼ੁਰਗ ਜੇ.ਸੀ.ਅਰੂਲੱਪਾ ਦੀ ਮਿਹਨਤ ਦਾ ਮੁੱਖ ਦਫ਼ਤਰ ਸੀ। ਇਹ ਵਿਅਕਤੀ ਚਰਵਾਹੇ ਦੇ ਹਿਰਦੇ ਦੇ ਨਾਲ ਖੁਸ਼ਖ਼ਬਰੀ ਲੈ ਕੇ ਗਿਆ ਆਪਣੇ ਹੀ ਅਧਿਕਾਰ ਵਿਚ ਪੂਰੇ ਖੇਤਰ ਦੇ ਪਿੰਡਾਂ ਵਿਚ। ਉਸਦੀ ਵਫ਼ਾਦਾਰੀ ਦੇ ਨਾਲ ਪੂਰੇ ਖੇਤਰ ਵਿਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਦੇ ਛੋਟੇ-ਛੋਟੇ ਝੁੰਡ ਗਵਾਹੀ ਦੇਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੋ ਚੁੱਕੇ ਸਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਝੁੰਡਾਂ ਵਿਚ ਕ੍ਰਿਸ਼ਚੀਅਨਪੀਟਾਹ ਦੀਆਂ ਸਭਾਵਾਂ ਅਜੇ ਵੀ ਅਜ਼ਾਦ ਚਰਿੱਤਰ ਰੱਖਦੀਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਸ਼ਾਇਦ ਇਸਦੇ ਸੰਪਾਦਕ ਨੇ ਦਰਸਕ ਦੀ ਮਿਰਾਸ ਲੈ ਲਈ ਹੈ। ਬਾਕੀਆਂ ਦੇ ਲਈ ਸਾਡਾ ਵੇਖਣਾ ਗ਼ਲਤ ਨਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਕ ਵਾਰ ਉਪਜਾਊ ਖੜੀ ਜਿਵੇਂ

ਪਹਾੜਾਂ ਦੇ ਵਿਚ "ਸੁੱਕੀਆਂ ਹੱਡੀਆਂ ਦੀ ਤਰਾਈ" (ਹਿਜ਼ਕੀਏਲ 37)।

ਵਾਟਰੇਪ ਦੇ ਗੁਆਂਢੀ ਨਗਰ ਵਿਚ (ਵਰਤੀਰਾਈਰੁਪੁ) ਭਾਈ ਜੀ ਦੇਵਾਸਹਾਅਮ (ਬਾਅਦ ਵਿਚ ਯਹੋਵਾਹ ਸਾਮਾ ਵਿਚ ਬਜ਼ੁਰਗ ਬਣ ਗਿਆ) ਅਤੇ ਸਹਾਇਕ ਰਜਿਸਟਰਾਰ, ਦੀ ਨਿਆਈ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਇਸ ਨਗਰ ਦੇ ਚਾਰ-ਚੁਫੇਰੇ ਜ਼ਮੀਨ ਪਿੰਡ ਫੈਲੇ ਹੋਏ ਹਨ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਮਾਂ ਦੇ ਨਾਲ, ਰਾਮਾਸਵਾਮੀਪੁਰਮ, ਅਰਜੁਨਾਪੁਰਮ, ਕਵਨਪਨਪੱਈ, ਪੁਡੁਪਟੀ, ਕੋਟਾਏਯੁਰ ਅਤੇ ਈਲਾਨਦਾਏਕੁਲਮ। ਸਾਡੀ ਇਕ ਵੱਡੀ ਪਾਰਟੀ ਸੀ। ਭੈਣਾਂ ਨੇੜੇ ਦੇ ਪਿੰਡ ਵਿਚ ਗਈਆਂ ਅਤੇ ਭੈਣਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਘਰਾਂ ਵਿਚ ਸਭਾਵਾਂ ਕੀਤੀਆਂ। ਭਾਈਆਂ ਨੇ ਆਪਣੇ-ਆਪ ਨੂੰ ਝੁੰਡਾਂ ਵਿਚ ਵੰਡਿਆ ਅਤੇ ਜਿੰਨਾਂ ਖੇਤਰ ਉਹ ਪੂਰਾ ਕਰ ਸਕਦੇ ਸਨ ਕੀਤਾ, ਗਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਪਿੰਡਾਂ ਦੀਆਂ ਗਲੀਆਂ ਵਿਚ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕੀਤਾ। ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਮੈਦਾਨ ਵਿਚ ਖੁਸ਼ਖਬਰੀ ਸੁਣਾਈ, ਲੋਕਾਂ ਵਿਚ ਟਰੈਕਸ ਵੰਡੇ ਅਤੇ ਬਾਈਬਲ ਹਿੱਸਿਆਂ ਨੂੰ ਵੇਚਿਆ। ਰਾਤ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਸਭ ਕ੍ਰਿਸਚੀਅਨਪੀਟਾਹ ਭੋਜਨ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ਖਬਰੀ ਦੀ ਸਭਾ ਦੇ ਲਈ ਵਾਪਿਸ ਆਏ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਪਰਿਵਾਰਿਕ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਨਾਲ ਸਮਾਪਤੀ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਸਥਾਨਕ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਕਦੇ-ਕਦੇ ਪੂਰੀ ਰਾਤ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਦੇ ਹੁੰਦੇ ਸਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਭਾਈਆਂ ਨੇ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ 30 ਪਿੰਡਾਂ ਵਿਚ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕੀਤਾ।

ਅਸੀਂ ਸਰੀਵੀਲੀਪੁਤਰ ਗਏ ਜਿੱਥੇ ਸਾਡਾ ਸਵਾਗਤ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਪੇਰਿਯਾਨਾਯਾਹਮ ਦੇ ਘਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਜੋ ਹੈੱਡਮਾਸਟਰ ਦੀ ਵਿਧਵਾ ਸੀ। ਮੇਰੇ ਲਈ ਦੋਰਾਈਰਾਜ ਦੇ ਲਈ ਇਹ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਆਨੰਦ ਇਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਮਸੀਹ ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਨ ਵਿਚ ਮਿਲਿਆ ਜਿੱਥੇ ਈ.ਜੀ. ਰਾਗਲੈਂਡ, ਜੇ.ਪੀ. ਅਰੁਲਾਪਨ ਅਤੇ ਅਬਰਾਹਮ ਪੇਰਿਯਾਨਾਯਾਗਮ ਵਰਗੇ ਪੁਰਖਾਂ ਨੇ ਉਸ ਦੇ ਲਈ ਕੰਮ ਕੀਤਾ। ਇਹ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਪਰਦਾਦਾ ਦੀ ਡਾਇਰੀ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਦੇ ਰਿਹਾ ਹਾਂ:

12 ਮਈ 1853 ਵਿਚ "ਸਰੀਵੀਲੀਪੁਤਰ ਗਿਆ ਅਤੇ ਗੈਰ ਕੌਮਾਂ ਵਿਚ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕੀਤਾ ਜਿੱਥੇ ਦੇਵੀ ਮਾਰੀਆਮਮ ਦਾ ਭੋਜ ਸੀ-ਕੁਝ ਲੋਕ ਆਪਣੀ ਪਿੱਠ 'ਤੇ ਕੰਢੇ ਲਗਾ ਕੇ ਲਮਕ ਰਹੇ ਸਨ ਇਹ ਸਭ ਦੇਵੀ ਦੀ ਭਗਤੀ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਟ੍ਰੈਕਸ ਵੰਡੇ ਅਤੇ ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੂੰ ਸੁਣਿਆ"

15 ਜੂਨ 1854 ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਵਾਟਰਾਪ ਗਏ ਅਤੇ ਗਲੀ ਗਲੀ ਖੁਸ਼ਖਬਰੀ ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕੀਤਾ। ਬਹੁਤ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਸੁਣਿਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉੱਥੇ ਕੇਵਲ ਤਿੰਨ ਟ੍ਰੈਕਸ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਨ ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਲੋਕ ਪੜ੍ਹਨਾ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਸਨ। ਇਸ ਜ਼ਿਲ੍ਹੇ ਦੇ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਪਿੰਡਾਂ ਦੀ ਇਹੀ ਸਥਿਤੀ ਸੀ।"

28 ਜੁਲਾਈ ਨੂੰ, "ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਵਿਚ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਨ ਨੂੰ ਗਿਆ ਜੋ ਸਰੀਵੀਲੀਪੁਤਰ ਦੇ ਕਾਰ-ਭੋਜ ਵਿਚ ਆਏ ਸਨ-ਬਹੁਤ ਸੈਂਕੜੇ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਸੁਣਿਆ। ਕੁਝ ਗਰੀਬ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਵਾਇਦਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਹ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬੱਚੇ ਕੁਝ ਸਿੱਖਣਗੇ ਜੇਕਰ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਸਕੂਲ ਮਾਸਟਰ ਨੂੰ ਘੱਲਾਂਗਾ, ਫਿਰ ਵੀ ਕੁਝ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਨਿੰਦਾ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਕੁਝ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਟ੍ਰੈਕਸ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤੇ।"

6 ਅਕਤੂਬਰ - ਮੈਂ ਵਾਟਰਾਪ ਗਿਆ ਅਤੇ ਕੁਝ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਨਾਲ ਵਾਰਤਾਲਾਪ ਕੀਤੀ, ਕਈਆਂ ਨੇ ਖੁਸ਼ਬਰੀ ਦੀ ਸੱਚਿਆਈ ਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਮੈਂ ਚਾਰ ਟ੍ਰੈਕਸ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਪੇਸ਼ਕਾਰ ਨੂੰ ਵੀ (ਸਰਕਾਰੀ ਅਫਸਰ) ਅਤੇ ਆਰਥਿਕ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਪੜ੍ਹਨ ਦੇ ਇੱਛੁਕ ਸਨ" (ਜੀ.ਐੱਚ.ਐੱਲ "ਇਕ ਭਗਤੀ ਮਸੀਹੀ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਦੀਆਂ ਡਾਇਰੀਆਂ, ਲੰਡਨ, 1939, ਸਫਾ (55-64)।

ਸਿੱਖਿਆ ਜੋ ਅਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਿਨਾਂ ਵਿਚ ਕਾਫ਼ੀ ਵੱਧ ਗਈ ਸੀ, ਪਰ ਹਿੰਦੂਵਾਦ ਹਮੇਸ਼ਾ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਹੁਤ ਮਜ਼ਬੂਤ ਸੀ। ਲੋਕ ਅਜੇ ਵੀ ਪ੍ਰਭੂ ਯਿਸੂ ਦੀ ਮੁਕਤੀ ਦੇਣ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿਚ ਰੂਹਾਨੀਅਤ ਵਿਚ ਵੰਡੇ ਹੋਏ ਸਨ।

ਸਾਡੇ ਵਰਤਮਾਨ ਦੌਰ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿਚ ਅਸੀਂ ਕਈ ਵਾਰ ਰਸਤੇ ਨੂੰ ਪਾਰ ਕੀਤਾ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਸਕੂਲ ਦੇ ਦਿਨਾਂ ਵਿਚ ਗਨਾਨਾਮਨੀ ਦੇ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਪਹਿਲਾਂ ਸੈਰ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਸਾਡੇ ਵਿਚੋਂ ਹੁਣ ਕੁਝ ਲੋਕ ਸਰਕਾਰੀ ਸਹੂਲਤਾਂ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ ਪਰ ਕ੍ਰਿਸਚੀਅਨਪੀਟਾਹ ਪੇਠ ਤੋਂ ਸਿਵਾਕਾਸ਼ੀ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਵਿਚ ਜਵਾਨ ਅਤੇ ਕ੍ਰਿਆਸ਼ੀਲ ਭਰਾਵਾਂ ਨੇ ਪੈਦਲ ਕਈ ਮੀਲ ਸਫ਼ਰ ਕਰ ਲਿਆ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਅਸੀਂ ਕੀਤਾ, ਟੋਇਆਂ-ਟਿੱਬਿਆਂ ਵਾਲੀ ਸੜਕ, ਝਾੜੀਆਂ ਵਿਚੋਂ ਦੀ ਹੋ ਕੇ ਪਿੰਡ-ਪਿੰਡ ਰੁਕ ਕੇ ਜੀਵਨ ਦਾ ਵਚਨ ਵੰਡਿਆ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਕੋਲ ਆਪਣੀਆਂ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਕਹਾਣੀਆਂ ਅੰਤ ਵਿਚ ਦੱਸਣ ਲਈ ਸਨ।

ਅਸੀਂ ਸਿਵਾਕਾਸ਼ੀ ਵਿਚ ਆਏ ਜਿੱਥੇ ਸਾਧੂ ਨੇ ਮੇਰੇ ਲਈ ਕਈ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਹੁਣ ਇਹ ਨਗਰ ਮਾਚਿਸ ਬੇਕਸ ਦੀ ਫੈਕਟਰੀ ਦਾ ਸਫਲ ਸਥਾਨ ਬਣ ਗਿਆ ਸੀ। ਸਾਡਾ ਪਹਿਲਾਂ ਝੁੰਡ ਇੱਥੇ ਆਇਆ ਜਿਸਦੀ ਅਗਵਾਈ ਭਾਈ ਭਗਤ ਸਿੰਘ ਨੇ ਕੀਤੀ ਉਹ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਵਿਚ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਦਾ ਗਿਆ। ਕੁਝ ਵਿਰੋਧ ਤਾਂ ਸੀ ਅਤੇ ਨਗਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਧੋਬੀ ਦੇ ਗਧਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਚਾਰਕ ਨੂੰ ਧੱਕੇ ਦੇਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। ਚੱਲਣ ਵਾਲੀ ਪਾਰਟੀ ਰਾਤ ਨੂੰ ਪਹੁੰਚੀ ਅਤੇ ਅਗਲੀ ਸਵੇਰ 9:00 ਵਜੇ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਝੁੰਡ ਜਿਸ ਵਿਚ ਭੈਣਾਂ ਵੀ ਸ਼ਾਮਿਲ ਸਨ। ਸਭ ਲੱਗਭੱਗ 120 ਲੋਕ ਸਨ-ਸਭ ਗਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਦੇ

ਹੋਏ ਇੱਕ ਰੈਲੀ ਕੱਢ ਰਹੇ ਸੀ। ਨਾਡਾਰ ਨਗਰ ਨਿਵਾਸੀਆਂ ਨੇ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਨ ਵਿਚ ਬਹੁਤ ਰੁਕਾਵਟਾਂ ਪਾਈਆਂ। ਜਿਸ ਨਾਲ ਸਾਡਾ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਨਾ ਰੋਕਿਆ ਗਿਆ। ਅੰਤ ਵਿਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਕੁਲ-ਦੇ-ਛਕ ਦੀ ਵੱਲ ਘੇਰ ਲਿਆ ਜਿੱਥੋਂ ਕੋਈ ਬਾਹਰ ਜਾਣ ਦਾ ਰਸਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਕ ਪੰਜਾਬੀ ਭਾਈ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਚਿਮਟਾ ਵਜਾ ਕੇ ਗਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲੱਗਿਆ ਕਿ ਕਿਸੇ ਦੇ ਹੱਤਿਆ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਇਹ ਹਥਿਆਰ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਹਾਰ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਖਿੱਝ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਨਾ ਸਮਝੀ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਧੱਕਾ ਦਿੱਤਾ। ਇਕ ਝੁੰਡ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਪੱਥਰਾਉ ਕੀਤਾ। ਭਾਈ ਦੋਰਾਈਰਾਜ ਦੇ ਸਿਰ 'ਤੇ ਸੱਟ ਲੱਗੀ ਅਤੇ ਇਕ ਦਮ ਖੂਨ ਉਹਦੀ ਕਮੀਜ਼ 'ਤੇ ਵਗਣ ਲੱਗਾ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਸੀ।

ਅਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਸੀ ਕਿ ਅਸੀਂ ਗ਼ਲਤ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਇਕ ਦਮ ਵਾਪਸ ਚਲ ਪਏ ਬੜੀ ਖ਼ਾਮੋਸ਼ੀ ਨਾਲ ਜਿਵੇਂ ਕਿਸੇ ਦੀ ਮੌਤ ਦੀ ਆਖ਼ਰੀ ਯਾਤਰਾ ਤੇ ਜਾਈਦਾ ਹੈ। ਸਾਡੇ ਠਹਿਰਣ ਦੇ ਸਥਲ 'ਤੇ ਅਸੀਂ ਉਦਾਸੀ ਨਾਲ ਗੁਟਨੇ ਟੋਕੇ ਅਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਤੋਂ ਮਾਫ਼ੀ ਮੰਗੀ। ਇਹ ਪਹਿਲ ਪੰਜਾਬੀ ਭਾਈ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਆਪਣੀ ਗ਼ਲਤੀ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ।

ਪਰ ਇਹ ਬਦਲਣ ਵਾਲਾ ਬਿੰਦੂ ਸੀ। ਪੂਰਾ ਸ਼ਹਿਰ ਗੱਲਾਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ "ਇਨ੍ਹਾਂ ਮਸੀਹੀਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਹੈ" ਉਹ ਇਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਆਖ ਰਹੇ ਸਨ। "ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕਰਨ ਵਿਚ ਗ਼ਲਤ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਉਹ ਨਿਮਰਤਾ ਨਾਲ ਵਾਪਸ ਚਲੇ ਗਏ। ਜੇਕਰ ਉਹ ਫਿਰ ਆਉਣਗੇ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਾਂਗੇ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਖਾਂਗੇ ਕਿ "ਜਨਾਨਾ ਮਿਸ਼ਨਰੀਆਂ ਦੇ ਵਫ਼ਾਦਾਰ ਕੰਮ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਉੱਥੇ ਬਹੁਤ ਗੁਪਤ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਸਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਖਾਂਗੇ ਕਿ ਉਹ ਹੁਣ ਸਾਡੀਆਂ ਭੈਣਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਲਈ ਇਕੱਠੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਸੁਣਾਉਣ। ਉਸੇ ਪਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਮੀਟਿੰਗ ਦਾ ਇੰਤਜ਼ਾਮ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਉਸ ਪ੍ਰੇਰਣਾ ਦੇ ਪਲ ਵਿਚ ਉੱਥੇ ਵੱਡਾ ਆਨੰਦ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ। ਤਦ ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਸਾਡੇ ਭਾਈਆਂ ਦਾ 60 ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਝੁੰਡ ਦੋ-ਦੋ ਕਰਕੇ ਨਗਰ ਵਿਚ ਖੁਸ਼ਬਖ਼ਰੀ ਵੇਚਦੇ ਹੋਏ ਅਤੇ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਦੇ ਸੜਕਾਂ ਅਤੇ ਚੌਕਾਂ 'ਤੇ ਗਏ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਚੰਗਾ ਸਵਾਗਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਵਿਰੋਧ ਕੀਤਾ ਸੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਖਰੀਦਿਆ।

ਸਿਕਾਕਾਸੀ ਤੋਂ ਸੱਤੂਰ ਅਤੇ ਵਿਰੁਦੁਨਗਰ ਹੁੰਦੇ ਹੋਏ ਮਦੁਰਾ ਆਏ। ਬਾਅਦ ਵਿਚ ਇਸ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿਚ ਭਾਈ ਜਾਰਜ ਰਾਜਰਤਮਕ ਦੀ ਬਦਲੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਿ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਲਈ ਸੇਵਾ ਕਰੇ। ਇਸ ਦੀਆਂ ਸੜਕਾਂ ਮਹਾਨ ਮੀਨਾਕਸੀ ਮੰਦਰ ਦੇ ਅੱਗੇ ਲੁੱਕੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ ਅੰਮਾਨ ਜਿਸਦੀਆਂ ਵੱਡੀਆਂ-ਵੱਡੀਆਂ ਕੰਧਾਂ

ਅਤੇ ਉੱਚਿਆਂ-ਉੱਚਿਆਂ ਦਰਵਾਜ਼ਿਆਂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪੈਰ ਹੇਠ ਦੇ ਘਰਾਂ ਨੂੰ ਢੱਕ ਲਿਆ ਸੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਗਲੀਆਂ ਵਿਚ ਘੁੰਮ ਫਿਰ ਕੇ ਅਸੀਂ ਜ਼ਬੂਰ 24 ਜੋਸ਼ ਨਾਲ ਗਾ ਰਹੇ ਸੀ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਹਿੰਦੀ ਵੀ ਗਾ ਰਹੇ ਸਨ।

ਹੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਆਪਣੇ ਸਿਰ ਉੱਚੇ ਕਰੋ!
ਉੱਚੇ ਉੱਠੋ ਹੇ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਫਾਟਕੋ!
ਕਿ ਜਲਾਲ ਦਾ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਆਵੇਗਾ।
ਜੇ ਜਲਾਲ ਦਾ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਹੈ?
ਸੈਨਾ ਦਾ ਯਹੋਵਾਹ,
ਉਹੀ ਜਲਾਲ ਦਾ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਹੈ!

ਬਾਅਦ ਵਿਚ ਉਸ ਸ਼ਾਮ, ਅਸੀਂ ਵਰਖਾ ਵਿਚ ਭਿੱਝਦੇ ਹੋਏ ਚਰਚ ਗਏ ਜਿੱਥੇ ਭਾਈ ਭਗਤ ਸਿੰਘ ਨੇ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਨਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਅਸੀਂ ਉਹਦੇ ਦੁਆਰਾ ਦੋ ਘੰਟੇ ਤੱਕ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਵਚਨ ਦਾ ਆਨੰਦ ਮਨਾਇਆ। ਸਾਡੇ ਕੱਪੜੇ ਸੁੱਕ ਗਏ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਨਮੂਨੀਆ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। ਅਸੀਂ ਇਕ ਫਲਦਾਇਕ ਖੁਸ਼ਖ਼ਬਰੀ ਦਾ ਛਾਪਾ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਵਾਲਾ ਸਾਬਿਤ ਕੀਤਾ।

ਗ਼ਰੀਬਾਂ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ਖ਼ਬਰੀ ਸੁਣਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ

ਮੱਤੀ 11:5

1945 ਵਿਚ ਮੈਂ ਰੇਲਵੇ ਆਡਿਟ ਵਿਭਾਗ ਵਿਚ ਸਹਾਇਕ ਸੁਪਰਵਾਈਜ਼ਰ ਸੀ। ਇਕ ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਸੀਨੀਅਰ ਸੁਪਰਵਾਈਜ਼ਰ ਸੀ, ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਵਰਦਾਚਾਰੀ ਜੋ ਸਾਲ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿਚ ਰਿਟਾਇਰ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਸਟਾਫ਼ ਦੀਆਂ ਬਹੁਤ ਗੱਲਾਂ ਆਪਣੇ ਕੋਲ ਰੱਖੀਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਦੱਸੀਆਂ ਸਨ। ਪਰ ਜਦ ਉਸਦੀ ਰੀਟਾਇਰਮੈਂਟ ਦਾ ਸਮਾਂ ਆਉਣ ਵਾਲਾ ਸੀ ਇਸ ਗੱਲ ਨਾਲ ਕਿ "ਰਾਜਾਮਾਨੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੁਪਤ ਮਾਮਲਿਆਂ ਤੋਂ ਅਣਜਾਣ ਹੈ" ਉਸਨੇ ਛੇ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦਾ ਵਾਧੂ ਸਮਾਂ ਮੰਗਿਆ। ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਛੇ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿਚ ਜਦ ਮੈਂ ਉਸਦੀਆਂ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀਆਂ ਲੈਣੀਆਂ ਸਨ ਉਸਨੇ ਅਜੇ ਵੀ ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਸੂਚਨਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜੋ ਮੇਰੇ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ।

ਵਿਭਾਗ ਦਾ ਸੁਪਰੀਟੈਂਡੈਂਟ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਬਿਲਕੁਲ ਅਟਕ ਗਿਆ ਹਾਂ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਜਾ ਕੇ ਚੀਫ਼ ਆਫੀਟਰ ਨੂੰ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕਰੋ। ਮੈਂ ਉੱਤਰ ਦਿੱਤਾ "ਮੈਂ ਮਸੀਹੀ ਹਾਂ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਕਰਾਂਗਾ।" ਤਦ ਹੋਰ ਦੂਜੇ ਲੋਕ ਵੀ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਆਏ "ਮੈਂ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਾਂਗਾ", ਮੈਂ ਆਖਿਆ ਅਤੇ ਇਹ ਵੀ ਕਿ ਮੈਂ "ਕੱਲ੍ਹ ਫ਼ੈਸਲਾ ਕਰਾਂਗਾ।"

ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਉਹ ਫਿਰ ਆ ਗਏ ਸਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੋਲ ਆਉਂਦਿਆਂ ਵੇਖ ਕੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਨ ਲੱਗਾ, ਅਤੇ ਮੇਜ਼ ਉੱਤੇ ਪਈ ਬਾਈਬਲ 'ਤੇ ਉਂਗਲੀਆਂ ਫੇਰਨ ਲੱਗਾ। ਉਹ ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਨਜ਼ਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ 'ਤੇ ਪਈ "ਬੈਠ ਜਾਓ!" ਮੈਂ ਓਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਫਿਰ ਵੇਖਿਆ:... "ਜਦ ਤੱਕ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਵੈਰੀਆਂ ਨੂੰ ਪੈਰ ਰੱਖਣ ਦੀ ਚੌਂਕੀ ਨਾ ਕਰ ਦਿਆਂ" ਮੈਂ ਉੱਪਰ ਵੇਖਿਆ, "ਮੈਂ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ" ਮੈਂ ਜ਼ਬੂਰ ਦੀ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ। ਉਹ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋ ਕੇ ਵਾਪਿਸ ਚਲੇ ਗਏ।

ਦੇ ਹਫਤਿਆਂ ਦੇ ਬਾਅਦ ਇਕ ਪਰਚਾ ਮਲਿਆਪੁਰ ਤੋਂ ਦਫਤਰ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ। ਇਹ ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਵਰਦਾਚਾਰੀ ਦੇ ਹੱਥ ਦਾ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ "ਮੇਰੀ ਸਿਹਤ ਢਿੱਲੀ ਹੈ" "ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਮੈਨੂੰ ਕੈਜੂਅਲ ਲੀਵ" ਦਿਉ। ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਹ ਬਹੁਤ ਬਿਮਾਰ ਹਨ ਅਤੇ ਜਨਰਲ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿਚ ਦਾਖ਼ਿਲ ਕਰਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਤਰੱਕੀ ਦੇ ਕੇ ਐਕਟਿੰਗ ਸੁਪਰਵਾਈਜ਼ਰ ਦੇ ਔਹੁਦੇ ਤੇ ਭੇਜਿਆ। ਅਜੇ ਵੀ ਕੁਝ ਗਿਆਨ ਨਹੀਂ ਕਿ ਗੁਪਤ ਭਰੋਸੇਯੋਗ ਮਾਮਲੇ ਕੀ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੈਂ ਨਿਪਟਾਉਣਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਵੇਖਣ ਹਸਪਤਾਲ ਗਿਆ ਅਤੇ ਪਾਇਆ ਕਿ ਉਹ ਬਹੁਤ ਬਿਮਾਰ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੇ ਬਾਰੇ ਸੋਚ ਸਕੇ ਜੋ ਮੇਰੇ ਤੇ ਬਹੁਤ ਦਬਾਅ ਪਾ ਰਹੇ ਸਨ। ਪਰ ਉਹ ਬਹੁਤ ਮਿੱਤਰਤਾਪੂਰਣ ਸੀ। ਮੇਰੀ ਹਜ਼ੂਰੀ ਵਿਚ ਉਹ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਦੀ ਵੱਲ ਮੁੜਿਆ। "ਜੇਕਰ ਤੈਨੂੰ ਕਦੇ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਲੋੜ ਪਵੇ" ਉਸਨੇ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, "ਇਸ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਕੋਲ ਜਾਣਾ ਇਹ ਇਕ ਮਸੀਹੀ ਹੈ" ਉਹ ਤਿੰਨਾਂ ਮਹੀਨਿਆਂ ਤੱਕ ਅਲੱਗ ਰਿਹਾ ਅਤੇ ਮੈਂ ਖੁਦ ਇਕ ਹੋਰ ਉੱਚੇ ਸਥਾਨ 'ਤੇ "ਹੈੱਡ ਅਕਾਊਂਟੈਂਟ" ਦੇ ਔਹੁਦੇ ਤੇ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ।

ਜਦ ਇਸ ਔਹੁਦੇ 'ਤੇ ਮੈਂ ਥੋੜ੍ਹੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਲਈ ਸੀ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਬੋਰਡ ਵਿਚਾਰ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਗਜ਼ਟਿਡ ਅਫਸਰ ਦੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਵਿਚ ਲਿਆਂਦਾ ਜਾਵੇ। 1946 ਦਾ ਯੁੱਧ ਸਮਾਪਤ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਭਾਈ ਭਗਤ ਸਿੰਘ ਅਮਰੀਕਾ ਦੇ ਦੌਰੇ ਤੇ ਸਨ, ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲਿਖਿਆ "ਜੇਕਰ ਤਰੱਕੀ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਕੰਮ ਵਿਚ ਰੁਕਾਵਟ ਬਣੇਗੀ ਤਾਂ ਮੈਂ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਾਂਗਾ:" ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤਰ ਦਿੱਤਾ: "ਅੱਗੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਨਾ ਡਰੋ", ਤਾਂ ਮੈਂ ਇੰਟਰਵਿਊ ਦੇ ਲਈ ਗਿਆ ਪਰ ਪੂਰਾ ਸਮਾਂ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ "ਪ੍ਰਭੂ ਮੈਂ ਅਫਸਰ ਨਹੀਂ ਬਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ!"

ਇਸ ਇੰਟਰਵਿਊ ਵਿਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਮੈਥੋਂ ਆਈ.ਸੀ.ਐੱਸ. ਦੀ ਪ੍ਰਸ਼ਨਾਵਲੀ ਤੋਂ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਪੁੱਛੇ। ਇੱਕ ਅੰਗਰੇਜ਼ ਜੋ ਟ੍ਰਾਂਸਪੋਰਟੇਸ਼ਨ ਦਾ ਚੀਫ ਸੀ ਅਚਾਨਕ ਉਸਨੇ ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਰੱਖਿਆ: "ਤੁਹਾਡਾ ਸ਼ੌਂਕ ਕੀ ਹੈ?"

“ਮਾਫ਼ ਕਰਨਾ ਸਰ”, “ਮੇਰਾ ਕੋਈ ਸ਼ੌਂਕ ਨਹੀਂ ਹੈ।”

"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਸਾਨੂੰ ਦੱਸ ਰਹੇ ਹੋ" ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ "ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਉਹ ਸਭ ਘੰਟੇ ਜੋ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਬਰਬਾਦ ਕਰਦੇ ਹੋ?"

ਮੈਂ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਸਰ" "ਦਫਤਰ ਦੇ ਸਮੇਂ ਮੈਂ ਵਫ਼ਾਦਾਰੀ ਨਾਲ ਰੇਲਵੇ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਬਾਕੀ ਘੰਟਿਆਂ ਵਿਚ ਮੈਂ ਪ੍ਰਭੂ ਜਿਸ ਦੀ ਸੇਵਾ ਵਫ਼ਾਦਾਰੀ

ਨਾਲ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਉਸਦੀ ਮੁਕਤੀ ਬਾਰੇ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਮੈਦਾਨ ਵਿਚ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਜਿੱਥੇ ਵੀ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਮੌਕਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।" ਮੈਂ ਪੂਰੀ ਖੁਸ਼ਖਬਰੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਉੱਤਰ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਸਕਿਆ, ਪਰ ਮੈਂ ਕਿਹਾ ਜੋ ਕੁਝ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਭੂ ਲਈ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ! ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਤਰੱਕੀ ਹੋ ਗਈ।

ਭਾਈ ਭਗਤ ਸਿੰਘ ਸਹੀ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਇਕ ਜਾਂਚ ਅਧਿਕਾਰੀ ਬਣਾਇਆ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਮੇਰੀ ਆਪਣੀ ਜਾਂਚ ਦੀ ਚਾਰ-ਪਹੀਆ ਬੱਘੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ। ਉੱਥੇ ਮੇਰੇ ਪਰਿਵਾਰ ਲਈ ਕਵਾਟਰ ਸਨ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਕੈਰਿਜ ਵਿਚ ਬੰਦ ਹੋਣ ਵਾਲੀਆਂ ਸੀਟਾਂ ਸਨ। ਦਫਤਰ ਦੇ ਬਾਅਦ ਉਸਨੂੰ ਇਕ ਮੀਟਿੰਗ ਹਾਲ ਬਣਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਜਿੱਥੇ ਕਿਤੇ ਵੀ ਸਾਨੂੰ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਅਸੀਂ ਸਤੂਤੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ-ਗੀਤ ਗਾਉਂਦੇ ਅਤੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਦੇ ਸਾਂ ਅਤੇ ਲੋਕ ਆਉਂਦੇ ਸਨ।

ਰੇਲਵੇ ਅਫਸਰ ਮੈਥੋਂ ਡਰਦੇ ਸਨ, ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਗਲਤੀਆਂ ਸੁਧਾਰਨ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿਚ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਯੂਹੰਨਾ ਦੀ ਇੰਜੀਲ ਅਤੇ ਭਾਈ ਭਗਤ ਸਿੰਘ ਦੀ ਛਪੀ ਗਵਾਹੀ ਦਿੰਦਾ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਾਲ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਜੋ ਸਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਇਕ ਵਾਰ ਇਕ ਇੰਜੀਨੀਅਰ ਅਕਾਊਂਟਿੰਗ ਮੇਰੇ ਅਧੀਨ ਸਿੱਖਣ ਆਇਆ। ਜਦ ਉਹ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿਚ ਮੈਨੂੰ ਧੰਨਵਾਦ ਦੇਣ ਆਇਆ, ਮੈਂ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੁਝ ਦੇਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ-ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕੁਝ ਸਲਾਹ। ਕਦੇ ਰਿਸ਼ਵਤ ਨਾ ਲੈਣੀ, ਬੇਸ਼ੱਕ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰੋ ਜੋ ਉਹ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ।" ਤਦ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਖੁਸ਼ਖਬਰੀ ਦਿੱਤੀ "ਇਸਨੂੰ ਪੜ੍ਹਨਾ" ਮੈਂ ਕਿਹਾ "ਇਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੱਸੇਗਾ ਕਿ ਕਿਵੇਂ ਮਸੀਹ ਯਿਸੂ ਨੇ ਸਾਡੇ ਲਈ ਅਜਿਹਾ ਜੀਵਨ ਸੰਭਵ ਬਣਾਇਆ।" ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਬਾਅਦ ਜਦ ਮੈਂ ਬਲੋਰੀ ਗਿਆ ਇਕ ਜਾਂਚ ਦੇ ਸਿਲਸਿਲੇ ਵਿਚ। ਜਿਵੇਂ ਮੈਂ ਵਾਪਿਸ ਆ ਰਿਹਾ ਸੀ ਮੈਂ ਇਕ ਅਫਸਰ ਨੂੰ ਰੇਲ ਟ੍ਰਾਲੀ ਤੇ ਆਉਂਦੇ ਵੇਖਿਆ-ਇਹ ਉਹੀ ਇੰਜੀਨੀਅਰ ਸੀ। ਉਹ ਉਤਰ ਕੇ ਮੈਨੂੰ ਮਿਲਣ ਲਈ ਆਇਆ "ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਰਾਜਮਨੀ" ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣੋ ਜੋ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੀ ਸਲਾਹ ਨੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਨਹੀਂ ਭੁੱਲਿਆ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਸੀ।"

ਅਫਸਰ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ ਸਾਨੂੰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਘਰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਇਸ ਲਈ ਜੋ ਇਹ ਵਿਸ਼ਾਲ ਮੈਦਾਨ ਵਿਚ ਫੈਲੇ ਹੋਏ ਸਨ, ਹਰ ਰੋਜ਼ ਚੋਰੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਸਨ ਅਸੀਂ ਇਕ ਚੌਕੀਦਾਰ ਰੱਖ ਲਿਆ। ਇਕ ਰਾਤ ਕਰੀਬ 12:30 ਵਜੇ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ, ਮੈਂ ਵੇਖਿਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਇਕ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਫੜਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਰੌਲਾ ਸੁਣ ਕੇ ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਅਤੇ ਬੱਚੇ ਵੀ ਬਾਹਰ ਆ ਗਏ (ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ

ਖਾਤਿਰ ਮੈਂ ਥੋੜੀ ਦੇਰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਵਿਆਹ ਕੀਤਾ ਸੀ।) ਜਦ ਮੈਂ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਵੱਲ ਵੇਖਿਆ ਜੋ ਫੜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਅੰਦਰ ਉਸ ਦੇ ਲਈ ਪ੍ਰੇਮ ਭਰ ਗਿਆ। ਮੈਂ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕੀਤੀ। "ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਇਉਂ ਕਰਦੇ ਹੋ?" ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ। ਪਰ ਉਸਨੇ ਕੋਈ ਉੱਤਰ ਨਾ ਦਿੱਤਾ।

"ਪੁਲਿਸ ਦੇ ਸਿਪਾਹੀ ਥੋੜੀ ਦੇਰ ਵਿਚ ਪਹੁੰਚ ਜਾਣਗੇ ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੀ ਲਗਾਤਾਰ ਖਿਟਾਈ ਕਰਨਗੇ। ਮੈਂ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਤੁਹਾਡਾ ਸਵਾਗਤ ਇਕ ਮਹਿਮਾਨ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਤੈਨੂੰ ਭੋਜਨ ਖੁਆਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ "ਨਹੀਂ" ਉਸਨੇ ਉੱਤਰ ਦਿੱਤਾ, "ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਖਾ ਚੁੱਕਾ ਹਾਂ" ਫਿਰ ਵੀ ਉਹ ਭੁੱਖਾ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ। "ਤਾਂ ਫਿਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪੈਸੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ ਉਸ ਨੇ ਉੱਤਰ ਦਿੱਤਾ, "ਨਹੀਂ" ਉਹ ਬਹੁਤ ਡਰ ਚੁੱਕਾ ਸੀ। "ਤਦ ਇੱਥੇ ਲੇਟ ਜਾਓ ਜਦ ਤੱਕ ਉਹ ਚਲੇ ਨਾ ਜਾਣ।"

ਤਦ ਚੌਂਕੀਦਾਰ ਨੇ ਕਿਹਾ "ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਸੈਦਾਨ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਛੱਡ ਆਵਾਂਗਾ, ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਹੁਣ ਪੁਲਿਸ ਕਿੱਥੇ ਹੈ।" ਉਸਨੇ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਕੀਤਾ-ਸੁਰੱਖਿਆ ਨਾਲ ਉਸਨੂੰ ਪੁਲਿਸ ਚੌਂਕੀ ਤੋਂ ਦੂਰ ਛੱਡ ਆਇਆ।

ਜਦ ਮੈਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਕੀ ਕਿਹਾ "ਜੇ ਤੁਹਾਡਾ ਬੁਰਾ ਕਰੇ ਉਸ ਨਾਲ ਭਲਾ ਕਰੋ" ਪੁਲਿਸ ਭੱਜਦੀ ਹੋਈ ਆਈ, "ਇਕ ਆਦਮੀ ਭੱਜ ਗਿਆ ਹੈ।" ਉਹ ਚਿੱਲਾਏ "ਅਸੀਂ ਉਸ ਨੂੰ ਬੰਗਲੇ ਦੇ ਚਾਰ-ਚੁਫੇਰਿਓਂ ਘੇਰ ਲਿਆ ਸੀ ਪਰ ਉਹ ਭੱਜ ਗਿਆ। ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਤੱਕ ਜਾਗ ਰਹੇ ਹੋ ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਵੇਖਿਆ ਹੈ" ਮੈਂ ਕਿਹਾ "ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਭਜਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਉਹ ਚਿੱਲਾਏ, "ਹਾਏ! ਅਸੀਂ ਕੀ ਕਰੀਏ" ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੰਮ ਕਰੋਗੇ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਨੌਕਰੀ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਹੋ ਜਾਵਾਂਗੇ!" ਅਤੇ ਹਕੀਕਤ ਵਿਚ ਉਸਦੇ ਬਾਅਦ ਕੋਈ ਚੋਰੀ ਨਹੀਂ ਹੋਈ! ਇਸ ਘਟਨਾ 'ਤੇ ਅਜੇ ਚਰਚਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਉਨ੍ਹਾਂ ਤਰੀਕਿਆਂ ਨਾਲ ਜਿਵੇਂ ਇਹ ਹਨ ਪ੍ਰਭੂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਰੂਪ ਨਾਲ ਸਾਡੇ ਘਰ ਨੂੰ ਗਰੀਬੀ ਦੀ ਹਾਲਤ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਹਾਲਤ ਵਿਖਾਉਂਦਾ ਰਿਹਾ। ਇਕ ਭਾਈ ਨੂੰ ਮੌਕਾ ਮਿਲਿਆ ਕਿ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਖਜ਼ੂਰ ਦੇ ਪੱਤਿਆਂ ਦੇ ਬਣੇ ਘਰ ਜਿਸ ਉੱਪਰ ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਤੇਲ ਦੇ ਪੀਪਿਆਂ ਨੂੰ ਚਿਪਕਾ ਰੱਖਿਆ ਸੀ ਜਾਵੇ। ਉਹ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਚੋਸ਼ੀ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਗਰੀਬ ਅਤੇ ਤਿਆਗੇ ਹੋਏ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ਖ਼ਬਰੀ ਨਹੀਂ ਸੁਣਾਈ ਸੀ। ਤਾਂ ਇੱਕ ਜਲੂਸ ਚਰਚ ਦੀ ਵੱਲੋਂ ਇਸ ਗੰਦੀ ਬਸਤੀ ਵਿਚ ਬੰਦਰਗਾਹ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ ਕੱਢਿਆ ਗਿਆ ਜਿਸ ਨਾਲ ਸਭ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਖੁਦ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਹਾਲਤ ਨੂੰ ਵੇਖ ਸਕੇ। ਅਤੇ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਸਭ ਗੰਦੀ

ਬਸਤੀ ਦੇ ਨਿਵਾਸੀਆਂ ਦੀਆਂ ਆਤਮਿਕ ਲੋੜਾਂ ਦਾ ਭਾਰ ਆਪਣੇ ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਨ ਲੱਗੇ।

ਦੂਜੇ ਭਾਈ ਨੇ ਮਿਊਂਸੀਪਲ ਪਾਰਟੀ ਤੋਂ ਇਕ ਰਸਮੀ ਸੂਚੀ ਸਭ ਗੰਦੀ ਬਸਤੀ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਰ ਲਈ ਜੋ ਮਦਰਾਸ ਅਤੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਦੇ ਇਲਾਕੇ ਵਿਚ ਸਨ ਅਤੇ ਇਹ 200 ਤੋਂ ਉੱਪਰ ਸਨ। ਤਦ ਇਕ ਐਤਵਾਰ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਬਿਲਕੁਲ ਸਪੱਸ਼ਟ ਰੂਪ ਨਾਲ ਯਿਸੂ ਦੇ ਵਚਨਾਂ ਵਿਚੋਂ ਆਇਆ "ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਆਤਮਾ-ਮੇਰੇ ਉੱਤੇ ਹੈ ਇਸ ਲਈ ਜੇ ਉਹ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਮਸਹ ਕੀਤਾ ਭਈ ਗਰੀਬਾਂ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ਖਬਰੀ ਸੁਣਾਵਾਂ" (ਲੂਕਾ 4:18)। ਉਸਦੇ ਸੇਵਕ ਹੋ ਕੇ ਸਾਡੀ ਕੀ ਹਿੰਮਤ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰੀਏ ਜਿਸਦਾ ਇੰਨਾ ਮਹੱਤਵ ਹੈ? ਤਾਂ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਦੇ ਨਾਲ ਪੂਰੀ ਚਰਚ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਨਾਲ 1947 ਵਿਚ ਗੰਦੀਆਂ ਬਸਤੀਆਂ ਅਭਿਆਨ ਚਲਾਇਆ ਗਿਆ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਲੋੜਵੰਦਾਂ ਦੀ ਲੋੜ ਪੂਰੀ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ ਪ੍ਰਭੂ ਯਿਸੂ ਦੀ ਮੁਕਤੀ ਦੀ ਖੁਸ਼ਖਬਰੀ ਦੇ ਨਾਲ। ਸਵੈ-ਸੇਵਕਾਂ ਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਭਾਈਆਂ ਅਤੇ ਭੈਣਾਂ ਵਿਚੋਂ ਕਿ ਉਹ ਸੇਵਕਾਈ ਲੈਣ। ਬਹੁਤ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਮੰਨਿਆ।

ਸਭ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸਾਥੀ ਲਈ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਜਿਸ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਗੰਦੀ ਬਸਤੀ ਦੇ ਲਈ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਨ ਜਿਸ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਉਹ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਹੋਣਗੇ। 2 ਤੋਂ 4 ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਇਲਾਕਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਜਿਸ ਵਿਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਵਾਧੂ ਸਮੇਂ ਵਿਚ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਹੈ ਅਤੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਇਹ ਯੋਜਨਾ ਜੋ ਕੀਤੀ ਗਈ ਇਸਰਾਏਲੀਆਂ ਵਾਂਗੂੰ ਯਰੀਹੋ ਲੈਣ ਦੇ ਲਈ ਉਸ ਦੀਆਂ ਕੰਧਾਂ ਦੇ ਚਾਰ-ਚੁਫੇਰੇ ਚੱਕਰ ਲਗਾਉਣੇ ਸਨ। ਸਾਡੇ ਸਵੈ-ਸੇਵਕ ਦੋ ਦੋ ਕਰਕੇ ਭਾਈ ਅਤੇ ਭੈਣਾਂ ਅਲੱਗ-ਅਲੱਗ ਬਸਤੀਆਂ ਵਿਚ ਘੱਲੇ ਗਏ। ਖਾਮੋਸ਼ੀ ਨਾਲ ਉਹ ਹਫ਼ਤੇ ਵਿਚ ਦੋ ਵਾਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਗਏ, ਗਲੀ-ਗਲੀ ਗਏ। ਇਹ ਤਦ ਤੱਕ ਚੱਲੇਗਾ ਜਦ ਤੱਕ ਕੋਈ ਪੁੱਛੇਗਾ ਨਹੀਂ ਕਿ ਇੱਥੇ ਕਿਉਂ ਆਏ ਹੋ। ਤਦ ਉਹ ਅਤੇ ਸਾਥੀ ਆਪਣੇ ਮਕਸੱਦ ਨੂੰ ਬਿਆਨ ਕਰਨਗੇ। ਲੋਕ ਬਹੁਤ ਗਰੀਬ ਸਨ ਪਰ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਨ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਰਥਿਕ ਮਦਦ ਨਾ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇ। ਦੂਸਰੇ ਪਾਸੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚੋਂ ਕੁਝ ਲੋਕ ਮੁਲਾਕਾਤ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਗੱਲ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਆਪਣੇ ਘਰ ਸੱਦਾ ਦੇਣਗੇ ਅਤੇ ਅਕਸਰ ਗਰੀਬ ਲੋਕ ਆਪਣੇ-ਆਪ ਤੁਹਾਨੂੰ ਚਾਹ-ਪਾਣੀ ਪਿਆਉਣਗੇ। ਬਹੁਤ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਸੰਪਰਕ ਬਣਾਏ ਗਏ ਅਤੇ ਬੋਝ ਵੰਡਿਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਸਲਾਹ ਅਤੇ ਵਿਹਾਰਿਕ ਸਹਾਇਤਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ-ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚੋਂ ਕੁਝ ਮਸੀਹ ਵਿਚ ਆਏ।

ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੰਦੀਆਂ ਬਸਤੀਆਂ ਦੇ ਅਭਿਆਨ ਦੀ ਇਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਸੀ ਕਿ ਸਾਡੀਆਂ ਭੈਣਾਂ ਨੇ ਭਾਈਆਂ ਦੇ ਮੁਕਾਬਲੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਪਰਿਣਾਮ ਵੇਖੇ। ਹਕੀਕਤ ਵਿਚ ਉਹ ਕਈਆਂ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿਚ ਆਤਮਿਕ ਆਗੂ ਬਣ ਗਏ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਅਗੁਵਾਈ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ। ਦੂਜੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿਚ ਬਿਮਾਰ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਲਈ ਲਿਆਂਦੇ ਜਾਂਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਦਇਆ ਨਾਲ ਉੱਤਰ ਵੀ ਮਿਲਦਾ ਸੀ ਬਾਅਦ ਵਿਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਖੁਲ੍ਹੇ ਮੈਦਾਨ ਵਿਚ ਇਕ ਮੀਟਿੰਗ ਦਾ ਇੰਤਜ਼ਾਮ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਬਹੁਤ ਆਤਮਾਵਾਂ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਲਈ ਜਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਬਾਈਬਲ ਸਿਖਾਈ ਗਈ ਅਤੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਖੁਸ਼ਖ਼ਬਰੀ ਦੇ ਗੀਤਾਂ ਦਾ ਅਨੰਦ ਮਨਾਇਆ। ਇਸ ਘਰ ਵਿਚ ਕੁਝ ਘਰ ਅਜਿਹੇ ਰਹਿਣ ਦੇ ਸਥਾਨ ਬਣ ਗਏ ਜਿੱਥੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਹਜ਼ੂਰੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਆਂਢ-ਗੁਆਂਢ ਦੇ ਲਈ ਜੋਤੀ ਦਾ ਕੇਂਦਰ ਬਣੇ। ਇਹ ਸੁਣਨਾ ਅਨੰਦਦਾਇਕ ਸੀ ਉਸਦੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਇਸ ਅਰਾਧਨਾ ਦੇ ਸਥਾਨ 'ਤੇ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਤਾਂ ਕਈ ਮਹੀਨਿਆਂ ਤੱਕ ਸਾਡੀਆਂ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਕਈ ਇਲਾਕਿਆਂ ਵਿਚ ਚਲਦੀਆਂ ਰਹੀਆਂ। ਅੱਜ ਸਾਡੇ ਵਿਚ ਬਹੁਤ ਲੋਕ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮੁਕਤੀ ਇਸ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ ਹੋਈ।

ਇਸ ਅਭਿਆਨ ਨੇ ਇਹ ਸਾਬਿਤ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਇਹ ਨਿਰਦੇਸ਼ਾਂ ਦੇ ਲਈ ਕੀਮਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਸਿਖਲਾਈ ਜੋ ਇਸ ਵਿਚ ਭਾਗ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਨੁਭਵ ਨਾਲ ਸਿਖਾਇਆ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਮੁਕਤੀਦਾਤੇ ਦੇ ਲਈ ਜਿੱਤਣ ਦੀ ਕਲਾ। ਜਵਾਨਾਂ ਨੇ ਵੀ ਸਿੱਖਿਆ ਕਿ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਲਈ ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੰਪਰਕ ਕਰਨਾ- ਪਾਠਕਾਂ ਵਿਚ ਜਾਂ ਸਮੁੰਦਰ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਗੱਲਬਾਤ ਕਰਕੇ। ਉਹ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਜਾਂ ਜੁਆਨ ਆਦਮੀ ਦੀ ਖੋਜ ਵਿਚ ਹੈ ਜੋ ਇਕੱਲਾ ਰੇਤ 'ਤੇ ਬੈਠਾ ਹੋਵੇ ਜਿੱਥੇ ਬਹੁਤ ਮਨਨ ਲਈ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਜਾਂ ਆਪਣੀਆਂ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਤੋਂ ਦੂਰ ਭੱਜ ਕੇ ਜਾਂ ਫਿਰ ਆਪਣਿਆਂ ਫੇਵਰਿਟਾਂ ਨੂੰ ਸਮੁੰਦਰ ਦੀ ਹਵਾ ਨਾਲ ਭਰਨ ਦੇ ਲਈ। ਅਜਿਹੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਕੋਲ ਬੈਠੋ ਅਤੇ ਵਾਰਤਾਲਾਪ ਕਰਨ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰੋ ਅਤੇ ਛੇਤੀ ਹੀ ਉਹ ਪਾਪੀਆਂ ਦੇ ਲਈ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਪ੍ਰੇਮ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿਚ ਅਗਵਾਈ ਕਰਨਗੇ।

ਇਕ ਭਾਈ ਜਿਸਦਾ ਕੁਝ ਸਮਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਨਵਾਂ ਜਨਮ ਹੋਇਆ ਸੀ ਇਕ ਦਿਨ ਮਹੀਨਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਇਹ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲਈ ਬਹੁਤ ਇੱਛੁਕ ਸੀ। ਇਕ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਰੇਤ ਤੇ ਬੈਠੇ ਵੇਖ ਕੇ ਉਸ ਦੇ ਕੋਲ ਬੈਠ ਗਿਆ। ਕਾਫ਼ੀ ਦੇਰ ਤੱਕ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। ਆਖ਼ੀਰਕਾਰ ਨਿਰਾਸ਼ ਹੋਇਆ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਾਣਦਾ ਖ਼ਾਮੋਸ਼ੀ ਕਿਵੇਂ ਤੋੜੀ ਜਾਵੇ, ਭਾਈ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਰੌਣ ਲੱਗ ਪਿਆ। "ਤੁਸੀਂ ਕਿਉਂ

ਰੋ ਰਹੇ ਹੋ?" ਵਿਅਕਤੀ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ-ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸੰਭਾਲ ਕੇ ਉਸਨੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਅੱਗੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ, "ਇਹ ਖੁਸ਼ੀ ਦੇ ਅੱਥਰੂ ਹਨ" ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਅਤੇ ਗਵਾਹੀ ਦੇਣੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ ਕਿ ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੁਝ ਸਮਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸ ਨੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨੂੰ ਜਾਣਿਆ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਮੁਕਤੀ ਹੋਈ "ਮੇਰੇ ਖੁਦ ਕੋਲ ਵੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ" ਤਾਂ ਉਹ ਦੁਬਾਰਾ: ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਨਾਲ ਜੁੜਿਆ ਅਤੇ ਉਹ ਲੜਕਾ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਯਹੋਵਾਹ ਸਾਮਾ ਲੈ ਕੇ ਆਇਆ। ਉਸਦੀ ਭਾਈਆਂ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਲੰਮੀ ਗੱਲਬਾਤ ਹੋਈ ਅਤੇ ਉਹ ਉਸ ਨੂੰ ਸਮਝ ਸਕੇ ਕਿ ਹੋਰ ਗੱਲਾਂ ਸਿੱਖਣ ਦੇ ਲਈ ਉਸਨੂੰ ਇੱਥੇ ਰਾਤ ਰੁਕਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸਾਡੀਆਂ ਕੁਝ ਭੈਣਾਂ ਵੀ ਲਗਾਤਾਰ ਕੈਦੀਆਂ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਜਾਂਦੀਆਂ ਸਨ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਦਾ ਇੰਤਜ਼ਾਮ ਕਰਨ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਿਹਨਤ ਦਾ ਆਦਰ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਇਸਤਰੀਆਂ ਵਿਚ ਚੰਗਾ ਵਾਰਤਾਲਾਪ ਹੋਇਆ। ਇਕ ਬਦਲੇ ਹੋਏ ਅਪਰਾਧੀ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਇਕ ਗੋਇਲ ਮੈਡੀਕਲ ਅਫਸਰ ਨੇ ਖੁਦ ਦਿਲਚਸਪੀ ਲਈ ਅਤੇ ਲਗਾਤਾਰ ਮੀਟਿੰਗ ਵਿਚ ਆਉਣ ਲੱਗੀ। ਛੇਤੀ ਹੀ ਉਸਨੇ ਵੀ ਪ੍ਰਭੂ ਯਿਸੂ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਮੁਕਤੀਦਾਤਾ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ।

ਕੁਝ ਭਾਈਆਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਕਿ ਉਹ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਘਰਾਂ ਨੂੰ ਜਾਣ ਅਪਰਾਧੀ ਮੁੰਡਿਆਂ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਜੋ ਠਾਰਾਹ ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਤੱਕ ਹਨ। ਇਸ ਕੰਮ ਦੀ ਚੰਗੀ ਰਿਪੋਰਟ ਸੁਣ ਕੇ ਇੰਸਪੈਕਟਰ ਜਨਰਲ ਆਫ ਪੁਲਿਸ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਲਿਖ ਕੇ ਸੱਦਾ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਇਸੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਕੰਮ ਦੇਖਭਾਲ ਦੇ ਬਾਅਦ ਬਜ਼ੁਰਗ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਲਈ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ ਜੋ ਗੋਇਲ ਵਿਚ ਸਜ਼ਾ ਭੋਗ ਰਹੇ ਸਨ। ਸਾਡੀਆਂ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ਾਂ ਦੀ ਖ਼ਬਰ ਦੂਜੇ ਜ਼ਿਲ੍ਹਿਆਂ ਵਿਚ ਵੀ ਪਹੁੰਚੀ ਅਤੇ ਬਾਈਬਲ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵੱਲੋਂ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਅਸੀਂ ਧਰਮ-ਸ਼ਾਸਤਰ ਦੀਆਂ ਬਹੁਤ ਪੱਤਰੀਆਂ ਓਥੇ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਜ਼ਿਲ੍ਹਿਆਂ ਵਿਚ ਭੇਜੀਆਂ।

ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਇਕ ਖੁਸ਼ਖਬਰੀ ਪ੍ਰਚਾਰ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਦੂਜੇ ਸਥਾਨ 'ਤੇ ਕੀਤੀ। ਜੋ ਕੁਝ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਫਲਦਾਇਕਤਾ ਰਹੀ ਹੋਵੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨੇ ਆਨੰਦ ਅਤੇ ਆਸ਼ਿਸ਼ ਲਿਆਂਦੀ ਜੋ ਕੰਮ ਵਿਚ ਹਿੱਸਾ ਲੈਂਦੇ ਹਨ-ਨਾਲ ਹੀ ਪੂਰੀ ਕਲੀਸਿਆ ਲਈ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਖੁਸ਼ਖਬਰੀ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਦੇ ਲਈ ਮੈਦਾਨ ਸਧਾਰਨ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕੇ ਸਾਡੇ ਲਈ ਖੁੱਲਿਆ ਹੋਵੇ ਇਸ ਸਮੇਂ ਵਿਚ। ਇਹ ਉਹ ਸਮਾਂ ਹੈ ਜਦ ਸੰਸਥਾਵਾਂ ਦੀਆਂ ਕਲੀਸਿਆਵਾਂ ਕਲੀਸਿਆ ਦੀ ਏਕਤਾ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿਚ ਬਹੁਤ ਰੁੱਝੀਆਂ ਹਨ। (ਦੱਖਣ ਭਾਰਤ ਦੀਆਂ

ਕਲੀਸਿਆਵਾਂ ਦਾ ਉਦਘਾਟਨ ਸਿਤੰਬਰ 1947 ਵਿਚ ਹੋਇਆ।) ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਮਾਂ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਪ੍ਰਚਾਰ ਦੀ ਕੀਮਤ 'ਤੇ ਬੀਤਿਆ ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਖਾਲੀ ਥਾਂ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਜਿਸਨੂੰ ਭਰਨਾ ਸਾਡੇ ਖੁਸ਼ਕਿਸਮਤੀ ਦੀ ਗੱਲ ਸੀ।

ਜਿਵੇਂ ਮੈਂ ਕਿਹਾ, 1946 ਵਿਚ ਥੋੜ੍ਹੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਲਈ ਭਾਈ ਭਗਤ ਸਿੰਘ ਸਮੁੰਦਰ ਪਾਰ ਵਿਦੇਸ਼ ਵਿਚ ਸਨ। ਫਿਰ ਵੀ ਅਸੀਂ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਦੇ ਬਾਅਦ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਸਾਨੂੰ ਯਹੋਵਾਹ ਸਾਮਾ ਵਿਚ ਆਯੋਜਿਤ ਕਰੇਗਾ-ਪੂਰੇ ਭਾਰਤ ਦੇ ਪਵਿੱਤਰ ਮਹਾਂਸਭਾ ਦੇ ਸਲਾਨਾ ਆਯੋਜਨ ਦੇ ਲਈ। ਇਹ ਸੰਗਤੀ ਦਾ ਸਮਾਂ ਸੀ ਜਿਸ ਦੇ ਲਈ ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੇ ਉਡੀਕ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਨਿਰਾਸ਼ ਕਰੇਗਾ। ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਨਿਯੰਤਰਣ ਦੇ ਨਾਲ ਅੱਗੇ ਵਧੇ ਅਤੇ ਤਦ ਉਸਨੇ ਸਾਨੂੰ ਮਿਸਟਰ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰੇਮੰਡ ਗੋਲਸਵਰਥੀ ਦਾ ਸਵਾਗਤ ਕਰਨ ਦਾ ਆਨੰਦ ਦਿੱਤਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਜਪਾਨ ਦੇ ਯੁੱਧ, ਜ਼ੇਲ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਕਈ ਸਾਲ ਗੁਜ਼ਾਰੇ। ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਜਹਾਜ਼ ਸਮੁੰਦਰ ਵਿਚ ਫੜਿਆ ਗਿਆ। ਤਦ ਉਹ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਦੂਤ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਆਏ ਇਸ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸਮੇਂ ਦੇ ਲਈ।

ਇਸ ਪਵਿੱਤਰ ਮਹਾਂਸਭਾ ਦੀ ਪੂਰੀ ਆਰਥਿਕ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਮਨੁੱਖਤਾ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਅਸੀਂ ਕਲੀਸਿਆ ਦੇ ਬਜ਼ੁਰਗਾਂ ਦੇ ਮੋਢਿਆਂ ਤੇ ਆਈ। ਪ੍ਰਤੱਖ ਰੂਪ ਵਿਚ ਇਹ ਸਾਡੀ ਨਿਹਚਾ ਦੀ ਪਰਖ ਹੋ ਰਹੀ ਸੀ। ਭੋਜਨ ਦੀ ਸਮੱਗਰੀ ਖਰੀਦਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਬਚਿਆ ਨਾ ਹੀ ਬੈਂਕ ਵਿਚ ਕੁਝ ਸੀ। ਇਹ ਸੋਚਕੇ ਕਿ ਅਸੀਂ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਦਿਨ ਦੇ ਖਰਚੇ ਦੇ ਲਈ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਹਨ, ਮੈਂ 1000/- ਰੁਪਏ ਆਪਣੇ ਦਫ਼ਤਰ ਦੇ ਲੋਨ ਬੈਂਕ ਤੋਂ ਲਏ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸੰਕਟ ਕਾਲ ਦੀ ਪ੍ਰਸਥਿਤੀ ਦੇ ਲਈ। ਇਹ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਭਾਈ ਦੋਰਾਈਰਾਜ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਵਿਚ ਦਿੱਤੇ।

ਦੋ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿਚ ਅਸੀਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਭਲਾਈ ਦੇ ਲਈ ਧੰਨਵਾਦ ਦੇਣ ਆਏ। ਦੋਰਾਈਰਾਜ ਨੇ ਨੋਟਾਂ ਦੀ ਥੱਦੀ ਮੇਰੇ ਹੱਥ ਵਿਚ ਵਾਪਿਸ ਦੇ ਦਿੱਤੀ, ਜੋ ਮੈਂ ਉਸ ਨੂੰ ਕੁਝ ਸਮਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦਿੱਤੇ ਸਨ। "ਸਾਨੂੰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਪੈਸਿਆਂ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਪਾਈ।" ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਸਭ ਕੁਝ ਉਪਲੱਬਧ ਕਰਾਇਆ।"

ਸਲਾਹ ਵਿਚ ਅਚਰਜ਼

ਯਸਾਯਾਹ 28:29

ਉਸਦੇ ਮਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਅਬਰਾਹਾਮ ਰਾਏਅੱਪਾ ਨੇ ਮੇਰੇ ਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪਾਇਆ, "ਕਦੇ ਕੋਈ ਜ਼ਮੀਨ ਜਾਂ ਇਮਾਰਤ ਨਾ ਖਰੀਦਣਾ।" ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਦੁੱਖ ਦੇ ਨਾਲ ਵੇਖਿਆ ਸੀ-ਸਾਡੇ ਕੁਝ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ ਦੀ ਆਤਮਿਕ ਗਿਰਾਵਟ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਸੰਪਤੀ ਦੇ ਕਾਰਨ ਹੋਈ "ਇਹ ਸਾਡੇ ਲਈ ਨਹੀਂ ਹੈ।" ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਅਸੀਂ ਮੁਸਾਫਿਰ ਹਾਂ।"

ਮੇਰਾ ਭਰਾ ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਸ ਸਿਧਾਂਤ ਤੇ ਦ੍ਰਿੜ ਰਹੇ। ਦੋਰਾਈਰਾਜ ਲੰਮੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨ ਦੇ ਚੀਫ਼ ਇੰਜੀਨੀਅਰ ਦੇ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਕਲਰਕ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਨਿਯੁਕਤ ਸਨ ਅਤੇ ਰਿਪੋਨ ਇਮਾਰਤ ਵਿਚ ਆਪਣੀ ਅਖੰਡਤਾ ਦੇ ਕਾਰਨ ਲੋਕਾਂ ਵਿਚ ਬਹੁਤ ਸਨਮਾਨਿਤ ਸਨ। ਉਹ ਮਦਰਾਸ ਵਿਚ ਬਹੁਤ ਅਸਾਨੀ ਨਾਲ ਜ਼ਮੀਨ ਅਤੇ ਘਰ ਲੈ ਸਕਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਇਕ ਸਮੇਂ ਉਸ ਨੂੰ ਮੌਕਾ ਵੀ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਕਿ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਤਮ ਪਲਾਂਟ ਖਰੀਦ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਇਸ ਵਿਸ਼ੇ ਉੱਪਰ ਚਰਚਾ ਕਰਨ ਲਈ ਆਇਆ ਅਤੇ ਮੈਂ ਕਿਹਾ ਨਹੀਂ ਅਤੇ ਉਹ ਰਾਜ਼ੀ ਹੋ ਗਿਆ। ਮੇਰੀ ਰਿਟਾਇਰਮੈਂਟ 1951 ਦੇ ਬਾਅਦ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਘਰ ਖਰੀਦਣ ਦੇ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਪੈਸਾ ਸੀ ਪਰ ਮੈਂ ਖਰੀਦਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ। "ਅਸੀਂ ਮੁਸਾਫਿਰ ਹਾਂ", ਅਸੀਂ ਦ੍ਰਿੜ ਧਾਰਨਾ ਨਾਲ ਕਿਹਾ।

ਅਸੀਂ ਅਜਿਹਾ ਮਜ਼ਬੂਤ ਸਿਧਾਂਤ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਕੰਮ ਵਿਚ ਵੀ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ। ਇਸ ਵਿਚ ਸਾਨੂੰ ਇਕ ਨਵੀਂ ਸਮੱਸਿਆ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ ਪਿਆ ਸੀ। ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਤੱਕ ਚਰਚ ਦੀ ਇਮਾਰਤ ਕਿਰਾਏ ਤੇ ਲੈਣੀ ਪਈ ਸੀ। ਯਹੋਵਾਹ ਮਾਮਾਂ ਦੇ ਨਾਮ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਮੁਸਲਿਮ ਮਿੱਤਰ ਤੋਂ। ਇਹ ਸਥਾਨ ਜੋਤੀ ਅਤੇ ਜੀਉਂਦੇ

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਦੇ ਲਈ ਇਕ ਕੇਂਦਰ ਸੀ। ਬਹੁਤ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਲਈ ਇਹ ਸਭ ਤੋਂ ਪਿਆਰਾ ਆਤਮਿਕ ਘਰ ਸੀ। ਤਦ ਅਗਸਤ 15, 1947 ਨੂੰ ਭਾਰਤ ਅਜ਼ਾਦ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਦੇਸ਼ ਦੀ ਵੰਡ ਹੋਈ।

ਤਾਂ ਯਹੋਵਾਹ ਸਾਮਾ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਨੇ ਪਾਕਿਸਤਾਨ ਜਾਣਾ ਚਾਹਿਆ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਹ ਭਾਰਤ ਵਿਚ ਸੰਪਤੀ ਰੱਖਣ ਦੇ ਅਯੋਗ ਸੀ ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਜਗ੍ਹਾ ਭਾਰਤੀ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਹੋ ਗਈ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਤਿੰਨਾਂ ਸਾਲਾਂ ਤੱਕ ਕਰਾਇਆ ਮਦਰਾਮ ਕਲੈਕਟਰ ਦੇ ਵਸੀਨੇ ਨਾਲ ਕੇਂਦਰੀ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ। ਤਦ ਕਦਮ ਉਠਾਏ ਗਏ ਕਿ ਇਸ ਘਰ ਅਤੇ ਜ਼ਮੀਨ ਨੂੰ ਵੇਚਿਆ ਜਾਵੇ ਅਤੇ 1950 ਵਿਚ ਇਹ ਜਨਤਾ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਨਿਲਾਮ 1,64,000/- (ਇਕ ਲੱਖ ਚੌਹਠ ਹਜ਼ਾਰ) ਵਿਚ ਯਾਨੀ 12400 ਪੈਂਡ ਜਾਂ ਯੂ.ਐੱਸ.ਏ. \$37,000/- ਮੁੱਲ ਪਿਆ ਅਤੇ ਇਸ ਦਾ ਖਰੀਦਦਾਰ ਇਕ ਮੁਸਲਿਮ ਸੀ।

ਜਿਵੇਂ ਮੈਂ ਕਿਹਾ ਹੁਣ ਤੱਕ ਇਹ ਸਾਡਾ ਨਿਯਮ ਹੈ ਕਿ ਕਦੇ ਕੋਈ ਆਪਣੀ ਸੰਪਤੀ ਨਹੀਂ ਬਣਾਵੇਗਾ। ਸਾਡੇ ਵਿਚੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਨਿਰੰਤਰ ਚੱਲਣ ਵਾਲੇ ਝਗੜੇ ਅਤੇ ਕੋਰਟ ਕੇਸ ਵੇਖੇ ਹਨ, ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਮਸੀਹੀਆਂ ਦੇ ਵਿਚ ਵੀ। ਅਸੀਂ ਵੇਖਿਆ ਸੀ ਕਿ ਕਿਵੇਂ ਮਿਸ਼ਨ ਦੇ ਪਾਸਟਰ ਦਾ ਸਮਾਂ ਅਤੇ ਸ਼ਕਤੀ ਇਮਾਰਤਾਂ ਦੀ ਸੰਭਾਲ। ਪ੍ਰਬੰਧ ਵਿਚ ਇੰਸਟੀਟਿਊਸ਼ਨ ਵਿਚ ਲੱਗ ਗਿਆ, ਜੋ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਵੱਡੀ ਆਤਮਿਕ ਹਾਨੀ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਪਾਸਟਰ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਸੇਵਾ ਦੇ ਲਈ ਬੁਲਾਇਆ ਸੀ। ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਨਵੇਂ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਦੇ ਝੁੰਡਾਂ ਦੇ ਲਈ ਮੀਟਿੰਗ ਸਥਾਨ ਹੁਣ ਅਲੱਗ-ਅਲੱਗ ਨਗਰਾਂ ਵਿਚ ਹੋਣ ਲੱਗੇ। ਸਾਡੇ ਇਹ ਸਿਧਾਂਤ ਸਨ ਕਿ ਕੇਵਲ ਕਿਰਾਏ ਦੇ ਕਮਰੇ ਦਾ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕਰੋ ਜਾਂ ਸ਼ੈੱਡ ਜੋ ਕਿਰਾਏ ਦੀ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਬਹੁਤ ਹਲਕੇ ਬਣੇ ਹੋਣ। ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਅਸੀਂ ਨਿਹਚਾ ਕੀਤੀ ਕਿ ਕਲੀਸਿਆ ਦੀ ਮੁਸਾਫ਼ਰੀ ਦਾ ਚਰਿੱਤਰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਣਿਆ ਰਹਿ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਹੁਣ ਫਿਰ ਵੀ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਉੱਠਿਆ: ਕੀ ਅਸੀਂ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕਰੀਏ? ਯਹੋਵਾਹ ਸਾਮਾ ਹੁਣ ਬਹੁਤਿਆਂ ਦੇ ਲਈ ਪ੍ਰੇਮ ਦਾ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸਥਾਨ ਬਣ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਨਾਲੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਅਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਸੀ ਕਿ ਜਨਤਾ ਦੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਵਿਚ ਸਾਡਾ ਨੈਤਿਕ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨਾ ਜ਼ਾਰੀ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਇਸ ਸਥਾਨ ਨੂੰ ਨੌਂ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਅਰਾਧਨਾ ਦੇ ਸਥਾਨ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਭਾਰਤ ਵਿਚ ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਮਾਰਗ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ ਮੰਦਰ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਬਚਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜਨਤਾ ਦੇ ਵਿਰੋਧ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਵਿਚ ਇਸ ਨੂੰ ਹਟਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਜਾਂ ਨਸ਼ਟ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਇਸ ਤੋਂ ਉੱਪਰ ਅਸੀਂ ਇਸ

ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਕਿ ਜਿਵੇਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਹੀ ਸਾਡੀ ਇੱਥੇ ਅਗਵਾਈ ਕੀਤੀ ਹੋਵੇ। ਕੀ ਸੀ ਇਸ ਨਵੀਂ ਪ੍ਰਸਥਿਤੀ ਵਿਚ, ਇਹ ਦਾਅਵਾ ਖੁਦ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿਚ ਹੈ? ਕੀ ਅਸੀਂ ਜੋ ਉਹਦੇ ਸੇਵਕ ਹਾਂ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਦੇ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਅਜਿਹਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰੀਏ?

ਇਕ ਸੰਗ ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ ਵੱਲ ਵੇਖ ਕੇ ਸਰਕਾਰ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਣ ਦੀ ਅਸੀਂ ਹਿੰਮਤ ਕੀਤੀ। ਕਿ ਕੀ ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਸਥਾਨ ਦੇਣਗੇ ਇਸ ਅਧਾਰ ਤੇ ਕਿ ਇਹ ਅਰਾਧਨਾ ਦਾ ਸਥਾਨ ਹੈ? ਅਸੀਂ ਨਿਲਾਮੀ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦਾ ਅਪੀ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਜਗ੍ਹਾ ਸਾਨੂੰ ਵੇਚੀ ਜਾਵੇ ਘੱਟ ਮੁੱਲ 'ਚ ਇਕ ਲੱਖ ਰੁਪਏ ਵਿਚ। ਸਾਡੀ ਨਿਹਚਾ ਛੋਟੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਇਸ ਦੇ ਲਈ ਮੰਗ ਕੀਤੀ। ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਮਿਸ਼ਨ ਨਹੀਂ ਸੀ ਨਾਂ ਹੀ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਜਿਆਦਾ ਫੰਡ ਸੀ ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਮੁੱਲ ਕਿਸ਼ਤਾਂ ਵਿਚ 20 ਸਾਲਾਂ ਵਿਚ ਅਦਾ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ।

ਇਸਦੇ ਉੱਤਰ ਵਿਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ ਦੇ ਲਈ ਇਕ ਕਮਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਘੱਲਿਆ ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਬਹੁਤ ਨਿਰਾਸ਼ਾਜਨਕ ਉੱਤਰ ਮਿਲਿਆ—ਕਿਉਂਕਿ ਨਿਲਾਮੀ ਵਿਚ ਇਸਦੇ ਮੁੱਲ 1,64,000/- ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਮੁੱਲ ਇਸ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਨਹੀਂ ਲਿਆਉਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਅਸੀਂ ਦੇ ਸਾਲਾਂ ਦੌਰਾਨ ਤਿੰਨਾਂ ਕਿਸ਼ਤਾਂ ਵਿਚ ਮੁੱਲ ਅਦਾ ਕਰ ਕੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰ ਸਕਦੇ ਸੀ। ਸਾਡੀ ਨਹਚਾ ਅਜੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਵਧੀ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਇਹ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਕਰਾਇਆ ਦਿੰਦੇ ਰਹੇ।

ਹੁਣ ਇਕ ਨਵਾਂ ਮੌੜ ਆਇਆ ਕਿ ਜਿਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨੇ ਉਹ ਜ਼ਮੀਨ ਖਰੀਦੀ ਸੀ ਉਹ ਕਨੈਕਸ਼ਨ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਇਹ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਪਾਕਿਸਤਾਨ ਤੋਂ ਆਇਆ ਸ਼ਰਨਾਰਥੀ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਮੂਲ ਨਿਲਾਮੀ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਦੂਜੀ ਗੱਲ ਇਹ ਹੋਈ। ਬੋਲ ਇੰਨ੍ਹੀ ਹੇਠਾਂ ਸੀ ਕਿ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਵਾਪਰਿਆ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲੱਗਾ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਆਪਣੇ ਮਕਸਦ ਲਈ ਰੋਕ ਕੇ ਰੱਖਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ।

ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਬਾਅਦ ਤੀਜੀ ਨਿਲਾਮੀ ਹੋਈ ਜੋ ਮੁੰਬਈ ਦੇ ਕਿ ਯੋਗ ਨਿਲਾਮੀ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਦਾ ਅਧਨ ਸੀ। ਬਹੁਤ ਧਨਵਾਨ ਲੋਕ ਇਕੱਠੇ ਹੋਏ, ਅਤੇ ਇਸ ਸਮੇਂ ਮਦਰਾਸ ਤੋਂ ਸਹਾਇਕ ਕੁਲੈਕਟਰ ਵੀ ਹਾਜ਼ਿਰ ਸੀ। ਇਸ ਦੌਰਾਨ ਚਰਚ ਰਾਤ ਦਿਨ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਇਸ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਆ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰੇ। ਕਾਰਾਂ ਆਈਆਂ ਅਤੇ ਇਕ ਵਿਅਕਤੀ ਜੋ ਇਕ ਵੱਡੇ ਹੋਟਲ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਸੀ—ਇਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਭਰੀ ਗੱਡ ਨਾਲ। ਬੈਨਰ ਵੇਖਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਤੇ ਛੁਪੇ ਹੋਏ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਜੋ ਪੂਰੇ ਕਮਪਾਊਂਡ ਦੀਆਂ ਕੰਧਾਂ ਉੱਪਰ ਸਨ ਉਸਨੇ ਚੌਂਕੀਦਾਰ

ਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ ਅਤੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਐਲਡਰਸ ਨੂੰ ਜਿਸਨੇ ਦੱਸਿਆ "ਇਹ ਅਰਾਧਨਾ ਦਾ ਘਰ ਹੈ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਘਰ ਹੈ, ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਤਿਆਰ ਹੋ।" "ਇਸ ਸੰਪਤੀ ਨੂੰ ਖੁਦ ਖਰੀਦਣ ਨੂੰ" ਜਾਂ ਸਾਨੂੰ ਲਗਾਤਾਰ ਕਿਰਾਇਆ ਦਿੰਦੇ ਰਹੋਗੇ? ਪਰ ਉਹ ਛੇਤੀ ਨਾਲ ਖੜਾ ਹੋਇਆ, "ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਬਹੁਤ ਜਾਇਦਾਦ ਹੈ", ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ "ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਸੰਪਤੀ 'ਤੇ ਨਿਵੇਸ਼ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਇਰਾਦਾ ਨਹੀਂ!" ਇਸਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਨਿਲਾਮੀ ਤੋਂ ਹਟਾ ਲਿਆ।

ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਦੇ ਬਾਅਦ ਅਸੀਂ ਹੈਰਾਨ ਸੀ ਇਕ ਦੇ ਬਾਅਦ ਇਕ ਕਾਰਾਂ ਜਾਣੀਆਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਈਆਂ-ਅਸੀਂ ਪਤਾ ਕਰਨ ਗਏ ਕਿ ਕੀ ਹੋਇਆ। ਸਹਾਇਕ ਕਲੈਕਟਰ ਅਤੇ ਬੋਲੀ ਕਰਾਉਣ ਵਾਲੇ ਦੌੜ ਕੇ ਆਏ "ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਹੈ" ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਨਾਲ ਕਿਹਾ। "ਅਸੀਂ ਇਸ ਸਥਾਨ ਨੂੰ ਕਦੇ ਨਿਲਾਮ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ!" ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਲੱਗਾ ਕਿ ਇਕ ਤਾਰ ਆਈ ਸੀ। ਦਿੱਲੀ ਤੋਂ ਸਭਾਪਤ ਨੇ ਅਫਸੋਸ ਪ੍ਰਗਟ ਕਿਤਾ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਕੁਡਾਲੋਰ ਵਿਚ ਫਸ ਗਿਆ ਹੈ ਇਸ ਲਈ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਆ ਟਾਲ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇ।

ਤਦ ਚੌਥੀ ਨਿਲਾਮੀ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਹੁਣ ਇਕ ਸਿੰਧ ਸ਼ਰਨਾਰਥ ਨੇ ਇਸਨੂੰ 1,38,000/- ਵਿਚ ਖਰੀਦਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਕਿਰਾਏ 'ਤੇ ਦੇ ਦੇਵੇਗਾ, ਪਰ ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਉਹ ਆਇਆ ਅਤੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਇਰਾਦਾ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਇਰਾਦਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਹ ਵਿਕਾਸ ਦੇ ਲਈ ਜ਼ਮੀਨ ਨੂੰ ਵੇਚ ਦੇਵੇਗਾ। ਅਤੇ 75000 ਵਿਚ ਅਸੀਂ ਇਸ ਘਰ ਨੂੰ ਖਰੀਦ ਸਕਦੇ ਸਾਂ ਜੇਕਰ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਉਹ ਆਪ ਇਸ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਰਹਿਣ ਲਈ ਆ ਜਾਵੇਗਾ।

ਅਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਚਾਹ ਪਿਆਈ ਅਤੇ ਜਿਸ ਪਲ ਉਹ ਗਿਆ ਅਸੀਂ ਸਭ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਦੇ ਲਈ ਗੁਟਨਿਆਂ 'ਤੇ ਹੋ ਗਏ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਸਮਾਚਾਰ ਸਾਡੇ ਲਈ ਹੈਰਾਨੀਜਨਕ ਸੀ। ਪਰ ਜਦ ਕੁਝ ਸਮਾਂ ਅਸੀਂ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਇਹ ਸੁਝਾਉ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਫਿਰ ਅਪੀਲ ਕਰੀਏ ਕਿ ਹੁਣ ਕੀਮਤ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਯੋਗ ਹੈ। ਕਿਉਂਕਿ ਜੇ ਦੱਸੀ ਗਈ ਸੀ ਉਸ ਨਾਲੋਂ ਕੀਮਤ ਘੱਟ ਹੈ। ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਮਨ੍ਹਾ ਕੀਤਾ ਘੱਟ ਮੁੱਲ ਦਾ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਹਿੰਮਤ ਕਰਕੇ ਅਸੀਂ ਦੋਵਾਂ ਦਿੱਲੀ ਦੀ ਕੇਂਦਰੀ ਸਰਕਾਰ ਅਤੇ ਖੇਤਰੀ ਕਮਿਸ਼ਨ ਮੁੰਬਈ ਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਪੱਤਰ ਭੇਜੇ। ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੇ ਸਾਡੀ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਨਿਲਾਮੀ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਲਿਆ ਜਾ ਚੁੱਕਾ ਸੀ। ਕੋਈ ਹਾਜ਼ਰ ਵਿਅਕਤੀ ਜੋ

ਸਾਡੀ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਨੀ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਯਾਦ ਕਰਾਇਆ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਛੂਹਣ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋ ਕੇ ਉਸਨੇ ਦੁਬਾਰਾ ਵੇਖਿਆ ਜੋ ਅਸੀਂ ਲਿਖਿਆ ਸੀ। ਅੰਤ ਵਿਚ ਉਹ ਸਾਡੀ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਕੇਂਦਰੀ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਵਿਚ ਰਾਜੀ ਹੋ ਗਿਆ, ਜੇਕਰ ਅਸੀਂ ਅਗਲੇ 10 ਦਿਨਾਂ ਵਿਚ ਬੈਂਕ ਵਿਚ ਪਹਿਲੀ ਕਿਸ਼ਤ 46,000/- ਰੁਪਏ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਾ ਦਈਏ ਜੋ ਨਵੀਂ ਨਿਲਾਮ ਦਾ ਕੀਮਤ ਤੀਜਾ ਹੈ।

ਇਹ ਵਧੀਆ ਆਂਕੜਾ ਸੀ, ਪਰ ਹੁਣ ਅੰਤ ਵਿਚ ਅਜਿਹਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਨਿਹਚਾ ਦੇ ਅਜਿਹੇ ਕਦਮ ਲਈ ਤਿਆਰ ਸੀ। ਬਹੁਤ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸ਼ੱਕ ਸਨ। ਜੋ ਇਸ ਚੁਣੌਤੀ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨ ਨੂੰ ਬੁਲਾ ਰਹੇ ਸਨ। ਅਸੀਂ ਇਹ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਕਲੀਸ਼ਿਆ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਰੱਖਿਆ ਅਤੇ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸੀ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤਿਆਰ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਸਿਰਫ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਬਹੁਤ ਅਣਗਿਣਤ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰੇ ਦੇਸ਼ ਵਿਚੋਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਸਾਡੇ ਨਾਲੇ ਸਦੀਪਕ ਬੰਧਨ ਵਿਚ ਬੰਨ੍ਹਿਆ ਸੀ। ਸਾਰਿਆਂ ਨੇ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਦਿਲ ਅਤੇ ਤਿਆਗਪੂਰਣ ਰੂਪ ਨਾਲ ਦਿੱਤਾ ਜਿਵੇਂ ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕੀਤਾ। ਪੂਰੇ ਦੇਸ਼ ਤੋਂ ਦਾਨ ਹੜ੍ਹ ਵਾਂਗੂ ਆਉਣ ਲੱਗਾ-ਜੋ ਦਿਨ ਨਿਯੁਕਤ ਸੀ ਉਸ ਦਿਨ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਪੈਸੇ ਪੂਰੇ ਹੋ ਚੁੱਕੇ ਸਨ।

ਮਈ 1958 ਦੇ ਦਿਨ ਜਦ ਮੈਂ ਪੈਸਾ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਾਉਣਾ ਸੀ ਦੂਜੀ ਰੁਕਾਵਟ ਆ ਗਈ। ਆਖਰੀ ਪਲਾਂ ਵਿਚ ਅਸੀਂ ਪਾਇਆ ਕਿ ਮੁੰਬਈ ਦੇ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੇ ਦਸਤਖਤ ਹੋਣੇ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹਨ ਫਿਰ ਵੀ ਅਸੀਂ ਦੂਰ ਤੋਂ ਨਿਹਚਾ ਕੀਤੀ। ਫਿਰ ਵੀ ਇਹ ਹੋਇਆ ਕਿ ਕਿਸੇ ਦੂਜੇ ਕੰਮ ਦੇ ਕਾਰਣ ਉਹ ਉਸੇ ਦਿਨ ਮਦਰਾਸ ਆਇਆ। ਪੇਪਰਾਂ 'ਤੇ ਦਰਤਖਤ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਉਹ ਹਾਜ਼ਿਰ ਸੀ ਜਿਸ ਨਾਲ ਕਿ ਅਸੀਂ ਪੈਸੇ ਠੀਕ ਸਮੇਂ ਤੇ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਾ ਸਕੀਏ। ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ!

ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਤਰੀਕੇ ਨਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਯਕੀਨ ਦੁਆਇਆ ਕਿ ਉਹ ਇਸ ਕੰਮ ਵਿਚ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਹੈ। ਜਦ ਤੱਕ ਉਸਨੂੰ ਉਪਯੋਗ ਕਰਨ ਦੀ ਇੱਛਾ ਸੀ ਕਿ ਯਹੋਵਾਹ ਸਾਮਾ ਓਸੇ ਦਾ ਬਣਿਆ ਰਹੇ। ਧੀਰਜ ਕਰਕੇ ਦ੍ਰਿੜਤਾ ਨਾਲ ਕਰੀਬ 12 ਸਾਲਾਂ ਤੱਕ ਫੜੇ ਰੱਖਿਆ। ਉਸਨੇ ਸਾਡੇ ਉੱਪਰ ਦੇ ਦਿਮਾਗ ਦੇ ਬਦਲਣ ਨੂੰ ਸੰਪਤੀ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿਚ ਰੱਖਿਆ। ਫਿਰ ਵੀ ਨਵੀਆਂ ਪ੍ਰਸਥਿਤੀਆਂ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਦਰਸ਼ਨ ਤੋਂ ਅਲੱਗ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਕਿ ਅਸੀਂ ਮੁਸਾਫਿਰ-ਚਰਚ ਨੂੰ ਬਣਾਈ ਰੱਖੀਏ।

ਇਹ ਪਹਿਲੇ ਜੋਸ਼ ਵਿਚ ਅਸਾਨ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹੀ ਨਿਹਚਾ ਦੇ ਖਤਰੇ ਨੂੰ ਲਈਏ। ਅਸੀਂ, ਜਿਵੇਂ, ਇਸਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਖੇਹੜੇ ਪੈਂਦਾ ਸਾਂ ਬਹੁਤ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਸਾਨੂੰ ਦੋ ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਦੋ ਵੱਡੇ ਨਿਵੇਸ਼ ਦੀ ਲੋੜ ਇਸ ਪੂਰੀ ਬਿਵਸਥਾ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਚਾਹੀਦੀ। ਕੀ ਅੰਤ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਅਸੀਂ ਪ੍ਰਭੂ ਨੂੰ ਅਸਫਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ।

ਪਰ ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਨਾਲ ਦਿਲ ਤੋਂ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਬਚਾਈ ਹੋਈ ਪੂੰਜੀ ਦੇ ਦਿੱਤੀ। ਕਈਆਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਜਾਨਵਰ ਵੇਚੇ, ਇਕ ਭਾਈ ਨੇ ਆਪਣਾ ਸਾਇਕਲ ਵੇਚਿਆ, ਬਹੁਤ ਭੈਣਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਗਹਿਣੇ ਵੇਚੇ ਕਿ ਜ਼ਰੂਰੀ ਪੂੰਜੀ ਵਿਚ ਇਕ ਯੋਗਦਾਨ ਹੋਵੇ। ਛੋਟੇ ਹਿੱਸੇ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਜੋ ਦਾਨ ਵਿਦੇਸ਼ਾਂ ਤੋਂ ਆਇਆ ਉਸ ਵਿਚ ਪਾਇਆ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਾਫ਼ੀ ਯੋਗਦਾਨ ਮਿਲਿਆ। 1960 ਦੇ ਅਰੰਭ ਵਿਚ ਪੂਰੀ ਖਰੀਦ ਕਰ ਲਈ ਗਈ ਜੋ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸੀ। ਸਾਡੇ ਅਨੁਭਵਾਂ ਵਿਚ ਇਵੇਂ ਕਦੇ ਪਹਿਲਾਂ ਨਹੀਂ ਸੀ ਹੋਇਆ ਕਿ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾਨ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੋਵੇ। ਪਿੱਛੇ ਵੇਖਣ 'ਤੇ ਅਸੀਂ ਯਸਾਯਾਹ ਦੇ ਨਾ ਸੱਚਾਈ ਵਿਚ ਉਸਦੀ ਜੈ ਜੈ ਕਾਰ ਕਰੀਏ, "ਉਹ ਸਲਾਹ ਵਿਚ ਅਚਰਜ ਹੈ, ਬੁੱਧੀ ਵਿਚ ਮਹਾਨ ਹੈ।"

ਇਹ ਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਦਾ ਅਦਭੁੱਤ ਭੌਤਿਕ ਸਮੱਗਰੀ ਦੇਣ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਸਾਡੇ 'ਤੇ ਗਹਿਰਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪਵੇ। ਇਮਾਰਤਾਂ ਇਸ ਦੇ ਲਈ ਹੋ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ ਪਰ ਯਹੋਵਾਹ ਸਾਮਾ, 19 ਰੀਥਰਡਨ ਰੋਡ ਅਸਾਨੀ ਨਾਲ ਕੁਝ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦਾ ਵਰਨਣ ਜੋ ਸਿਰਫ਼ ਇਕ ਖਾਲੀ ਖੋਖਲਾ ਸੀ। ਇਸ ਕਾਰਾਣ ਇਹ ਪੁਸਤਕ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਵਿਹਾਰ ਕਰਨ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਹੈ, ਚੀਜ਼ਾਂ ਨਾਲ ਨਹੀਂ।

ਉਸਨੇ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਬਚਪਨ ਵਿਚ ਅਰੰਭ ਕੀਤਾ। ਇਸ ਲਈ ਮੇਰੀ ਰੁਚੀ ਬੱਚਿਆਂ ਵਿਚ ਬਹੁਤ ਹੈ, ਅਤੇ ਕਾਫ਼ੀ ਸਮਾਂ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਦੇਖ-ਭਾਲ ਦੇ ਉੱਪਰ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ। 1949 ਵਿਚ ਵਾਪਿਸ ਇਕ ਸਮਾਂ ਆਇਆ ਸੀ ਜਦ ਬੱਚੇ ਸੰਡੇ ਸਕੂਲ ਵਿਚ ਆਪਣੇ ਸਿਖਿਅਕਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਅਨੁਸ਼ਾਸਨਹੀਣ ਅਤੇ ਗ਼ੈਰਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਹੋ ਗਏ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚੋਂ ਕੁਝ ਨਿਰਾਸ ਹੋ ਗਏ ਅਤੇ ਛੱਡਣ ਨੂੰ ਤਿਆਰ ਸਨ। ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਅੱਗੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਇਸਨੂੰ ਸਾਡੇ ਛੋਟਿਆਂ ਦੇ ਉੱਪਰ ਹਮਲੇ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਵੇਖਣ, ਅਕਾਸ਼ ਦੀਆਂ ਦੁਸ਼ਤ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ। ਅਸੀਂ ਸੁਝਾਉ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਹ ਸਵੇਰੇ 4:00 ਵਜੇ ਉੱਠ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਅਤੇ ਹਰ ਸਵੇਰ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਰੂਪ ਨਾਲ ਨਾਮ ਲੈ ਲੈ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰੋ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪ੍ਰਤੀਕ੍ਰਿਆ ਵਿਖਾਈ ਅਤੇ ਇਸ ਸਵੇਰੇ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਚਲਦੀ ਰਹੀ। ਤਦ ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਕੀਤਾ

ਕਿ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਘਰਾਂ 'ਚ ਜਾ ਕੇ ਮਿਲੇ ਤਾਂ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਪ੍ਰਸਥਿਤੀਆਂ ਨੂੰ ਜਾਣ ਸਕੇ ਅਤੇ ਬੇਹਤਰ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਦਦ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕੇ। ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਸੰਡੇ ਸਕੂਲ ਵਿਚ ਅਸੀਂ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ 'ਤੇ ਬੋਲਣ ਦੀ ਅਗੁਵਾਈ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ, ਪ੍ਰਭੂ ਦੀਆਂ ਪ੍ਰਤੀਗਿਆਵਾਂ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ ਜਾਵੇ ਜੋ ਮੱਤੀ 7:7 ਵਿਚ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ। "ਮੰਗੋ ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਚੁੱਡੇ ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਲੱਭੇਗਾ। ਖੜਕਾਓ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਜਾਵੇਗਾ।"

ਇਕ ਦਿਨ ਪਾਠ ਮਰਕੁਸ 8 ਤੋਂ ਚੁਣਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਅਸੀਂ ਤਿੰਨ ਅਫਰੀਕਨ ਦੀ ਸੱਚੀ ਕਹਾਣੀ ਸੁਣਾਈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪ੍ਰਭੂ ਯਿਸੂ ਦਾ ਇਨਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਨਿਹਚਾ ਦੇ ਕਾਰਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜੀਉਂਦਿਆਂ ਅੱਗ ਲਾ ਕੇ ਸਾੜ ਦਿੱਤਾ। ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਲੜਕੇ ਨੂੰ ਅਤੇ ਫਿਰ ਲੜਕੀ ਨੂੰ ਆਇਤ 38 ਪੜ੍ਹਨ ਨੂੰ ਕਿਹਾ: "ਕਿਉਂਕਿ ਜੋ ਕੋਈ ਇਸ ਹਰਾਮਕਾਰ ਅਤੇ ਪਾਪੀ ਪੀਹੜੀ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਵਿਚੋਂ ਮੈਥੋਂ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਬਚਨਾਂ ਤੋਂ ਸ਼ਰਮਾਏਗਾ, ਮਨੁੱਖ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਵੀ ਉਸ ਤੋਂ ਸ਼ਰਮਾਵੇਗਾ; ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਤੇਜ਼ ਨਾਲ ਪਵਿੱਤਰ ਦੂਤਾਂ ਸਣੇ ਆਵੇਗਾ।" ਮੈਂ ਇਕ ਛੋਟਾ ਵਰਣਨ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਮੈਂ ਸਮਾਪਤ ਕੀਤਾ ਇਕ ਲੜਕਾ ਰੌਂਦਾ ਰੌਂਦਾ ਆਇਆ ਜਿਸਦੇ ਅੱਥਰੂ ਡਿੱਗ ਰਹੇ ਸਨ। ਉਸਨੇ ਸਾਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ ਦੀ ਬਹੁਤ ਅਣਆਗਿਆਕਾਰੀ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਕਿਵੇਂ ਇਸਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਉਸਦੀ ਮੁਕਤੀ ਕੀਤੀ। ਇਕ ਵਾਰ ਬੁਖਾਰ ਦੇ ਵਿਚ ਉਸਨੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਤੋਂ ਅਪਣੇ ਪਾਪਾਂ ਦੀ ਮਾਫ਼ੀ ਮੰਗੀ ਅਤੇ ਆਪਣਾ ਹਿਰਦੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ। ਹੁਣ ਇਕ ਇਕ ਕਰਕੇ ਸਭ ਆਉਣ ਲੱਗੇ ਅਤੇ ਦੱਸਣ ਲੱਗੇ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਕੀ ਕੀਤਾ, ਦਲੇਰੀ ਨਾਲ ਪ੍ਰਭੂ ਯਿਸੂ ਦੇ ਮੁਕਤੀਦਾਤਾ ਹੋਣ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਦੇ ਰਹੇ ਸਨ। ਅਸੀਂ ਪਛਾਣਿਆ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਆਤਮਾ ਬੱਚਿਆਂ ਵਿਚ ਵੀ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ।

ਉਸ ਸਮੇਂ ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੇ ਮੁਕਤੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ। ਬਹੁਤ ਘਰਾਂ ਵਿਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬਦਲੇ ਹੋਏ ਜੀਵਨ ਨੇ ਸਾਬਿਤ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਤਾਂ ਕੁਝ ਹਫ਼ਤੇ ਇਸਦੇ ਬਾਅਦ ਪੂਰਾ ਸੰਡੇ ਸਕੂਲ ਚਰਚ ਵਿਚ ਜਮ੍ਹਾ ਹੋਈਆ ਤਾਂ ਕਿ ਗੀਤਾਂ ਅਤੇ ਧਰਮਸ਼ਾਸਤਰ ਦੇ ਹਵਾਲਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਗਵਾਹੀ ਦੇਵੇ, ਮਤੀ ਅਧਿਆਇ 7 ਆਇਤ 7-11 ਜੋ ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਸ਼ਿਸ਼ ਦੇਣ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਹਰ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਕੇਲੇ ਦੇ ਪੱਤੇ 'ਤੇ 2 ਆਂਡੇ, 2 ਬ੍ਰੈਡ ਦੇ ਪੀਸ, 2 ਤਲੀਆਂ ਮਛੀਆਂ ਦੇ ਪੀਸ (ਕੋਈ ਪੱਥਰ, ਸੱਪ ਜਾਂ ਬਿਛੂ ਨਹੀਂ)। ਅਤੇ ਉਹ ਸਭ ਦੇ ਨਾਲ ਅਨੰਦ ਨਾਲ ਬੈਠ ਗਏ।

ਇਕ ਲੜਕਾ ਆਇਤ 7 ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਨਹੀਂ ਸੀ, "ਮੰਗੋ ਤੋਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ", ਉਸ ਨੇ ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲਿਆ। ਸਕੂਲ ਵਿਚ ਇਕ ਹਿੰਦੂ ਲੜਕਾ ਆਪਣੀ ਪੈਨਸਿਲ ਗੁਆਚਣ ਦੇ ਕਾਰਣ ਰੋ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਉਸ ਨੂੰ ਲੱਭ ਨਹੀਂ ਸਕਿਆ, ਸੰਡੇ ਸਕੂਲ ਦੇ ਲੜਕੇ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਹੌਂਸਲਾ ਦਿੱਤਾ ਕੀ "ਯਿਸੂ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਲੱਭੇਗਾ ਜੇਕਰ ਅਸੀਂ ਉਸ ਤੋਂ ਮੰਗੀਏ" ਅਤੇ ਖਾਮੋਸ਼ੀ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਇਕ ਥਾਂ ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਕੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਲੱਭ ਜਾਵੇ। ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਤੋਂ ਉੱਠੇ ਇਕ "ਆਇਆ" ਹੱਥ ਵਿਚ ਕੁਝ ਲੈ ਕੇ "ਇਹ ਕਿਸਦੀ ਪੈਨਸਿਲ ਹੈ?" ਇਸ ਹਿੰਦੂ ਲੜਕੇ ਨੇ ਵਚਨ ਨੂੰ ਸੱਚ ਸਾਬਿਤ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਸੰਡੇ ਸਕੂਲ ਵਿਚ ਹੋਰ ਸਿੱਖਣ ਦੇ ਲਈ ਆਇਆ। ਇਸ ਘਟਨਾ ਦੇ ਬਾਰੇ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਅਤੇ ਉਹ ਸਭਾ ਵਿਚ ਆਉਣ ਲੱਗੇ।

ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ, ਸਾਡੇ ਛੋਟੇ ਬੱਚਿਆਂ 'ਤੇ ਆਤਮਾ ਦੇ ਵਹਾਏ ਜਾਣ ਨਾਲ, ਵੱਡਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਫੁਹਿਆ ਅਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਅਜੇ ਤੱਕ ਉਸਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਿਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭੂ ਕੋਲ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਪੂਰਾ ਚਰਚ ਆਸ਼ਿਸ਼ ਨਾਲ ਭਰ ਗਿਆ। ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਪਰ ਇਹ ਮਹਾਨ ਗੱਲ ਸੀ ਕਿ ਨਵੀਂ ਪੀੜੀ ਨੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਵਾਅਦਿਆਂ ਨੂੰ ਫੜਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ।

ਇਹ ਯਹੋਵਾਹ ਸਾਮਾ ਦੇ ਲਈ ਭਵਿੱਖ ਸੀ ਜੋ ਅਸੀਂ ਵੇਖਿਆ। ਭਾਰਤ ਦਾ ਨਕਸ਼ਾ ਤ ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਣਦਾ ਹੈ-ਉੱਤਰ ਦੀ ਵੱਲ ਖੁੱਲਾ ਹੋਇਆ ਇਸ ਲਈ ਉੱਤਰੀ ਹਿੱਸੇ ਵਿਚ ਆਤਮਿਕਤਾ ਦੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਲੋੜ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਸਾਡੀਆਂ ਗਵਾਹੀਆਂ ਹਨ। ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ 1951 ਵਿਚ ਆਂਧਰਾ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਦੇ ਹਮਲਿਆਂ ਦੇ ਬਾਅਦ ਕੰਮ ਦਾ ਕੇਂਦਰ ਮਦਰਾਸ ਤੋਂ ਹੱਟ ਕੇ ਹੈਦਰਾਬਾਦ ਨੀਜਾਮ ਦੇ ਰਾਜ ਵਿਚ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਇੱਥੇ ਭਾਈ ਭਗਤ ਸਿੰਘ ਨੇ ਆਪਣਾ ਨਵਾਂ ਦਫਤਰ ਬਣਾਇਆ। ਬਹੁਤ ਜਵਾਨ ਤਾਮਿਲ ਭਾਈਆਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪੂਰੇ ਸਮੇਂ ਲਈ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਸੇਵਕਾਈ ਦੇ ਲਈ ਦੇ ਦਿੱਤਾ, ਹੁਣ ਇਨ੍ਹਾਂ ਖੁਲ੍ਹੇ ਦਰਵਾਜ਼ਿਆਂ ਵਿਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਨ ਨੂੰ ਬੁਲਾਏ ਗਏ। ਪ੍ਰਭੂ ਬਹੁਤਾਇਤ ਨਾਲ ਤੇਲਗੂ ਲੋਕਾਂ ਤੇ ਆਸ਼ਿਸ਼ ਵਹਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਉਸ ਦੀ ਸੇਵਕਾਈ ਦੀ ਮੰਗ ਵੱਧ ਰਹੀ ਸੀ। ਇਕ ਸਮਾਂ ਸਾਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲੱਗਾ ਕਿ ਤਾਮਿਲਨਾਡੂ ਦੀਆਂ ਲੋੜਾਂ ਲੋੜਾਂ ਭੁਲਾ ਦਿੱਤੀਆਂ ਜਾਣਗੀਆਂ।

ਪਰ ਪ੍ਰਭੂ ਸਾਡੇ ਭੈ ਨਾਲੋਂ ਮਹਾਨ ਹੈ। ਪੂਰਾ ਸਮਾਂ ਉਹ ਖਾਮੋਸ਼ੀ ਦੇ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਦੱਖਣ ਵਿਚ ਉਸਦੇ ਵਚਨ ਦੇ ਲਈ ਨਵੇਂ ਰਸਤੇ ਖੁੱਲ੍ਹਣ ਦੇ ਲਈ। ਉਦਾਹਰਣ ਦੇ ਲਈ ਮਦੁਰਾ ਵਿਚ ਭਾਈ ਜਾਰਜ ਲੰਮੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਆਪਣੇ ਘਰ ਨੂੰ

ਗਵਾਹੀ ਦੇ ਕੇਂਦਰ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਫਲ ਲਿਆ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਦੂਜੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਸੀ ਵਫ਼ਦਾਰੀ ਨਾਲ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਜਗ੍ਹਾ ਤੇ ਮਿਹਨਤ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਛੋਟੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਸੀ ਪਰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਸੀ।

ਹੁਣ ਮੈਂ 1951 ਵਿਚ ਰੇਲਵੇ ਦੀ ਸੇਵਾ ਐੱਮ.ਐੱਸ.ਐੱਮ. ਤੋਂ ਰਿਟਾਇਰ ਹੋ ਚੁੱਕਾ ਸੀ, ਸਾਰੇ ਅਫ਼ਸਰ ਇਕੱਠੇ ਸਨ, ਜਿਵੇਂ ਦਸਤੂਰ ਸੀ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਵਿਦਾ ਕਰਨ। ਚੀਫ਼ ਨੇ ਵੇਖਿਆ ਕਿ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਮੇਰੀ ਬਾਈਬਲ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ ਪਰ ਜਦ ਤੱਕ ਗਰੁੱਪ ਫੋਟੋ ਲਈ ਜਾਵੇ ਉਹ ਚੁੱਪ ਰਿਹਾ। ਤਦ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਬੋਲਣ ਦਾ ਮੌਕਾ ਦਿੱਤਾ "ਮੈਂ ਵੇਖਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਰਾਜਾਮਨੀ ਦੇ ਕੋਲ ਉਸਦੀ ਬਾਈਬਲ ਹੈ।" ਇਕ ਦਮ ਉਹ ਸਭ ਇਹੀ ਗੱਲ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪਏ "ਇਸ ਪੁਸਤਕ ਦੇ ਕਾਰਣ" ਮੈਂ ਕਿਹਾ "ਮੈਂ ਜੋ ਹਾਂ ਮੈਂ ਹਾਂ।" "ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਰਿਟਾਇਰ ਹੋ ਗਏ ਹੋ ਹੁਣ ਕੀ ਕਰੋਗੇ" ਚੀਫ਼ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ, ਬਹੁਤ ਲੋਕ ਕਿਸੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਪ੍ਰੋਜੈਕਟ ਵਿਚ ਦੁਬਾਰਾ ਨੌਕਰੀ ਲਈ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਅਜੇ ਤੱਕ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਮੈਂ ਇਸ ਦਿਨ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। "ਮੈਂ ਕਿਹਾ" ਕਿ ਆਪਣਾ ਪੂਰਾ ਸਮਾਂ ਪ੍ਰਭੂ ਯਿਸੂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਵਿਚ ਦੇ ਸਕਾਂ।"

ਹਕੀਕਤ ਵਿਚ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਅਜ਼ਾਦ ਕੀਤਾ ਕਿ ਮੈਂ ਤਾਮਿਲਨਾਡੂ ਦੀ ਨਵੀਂ ਬਾਹਰੀ ਸੇਵਾ ਵਿਚ ਕੁਝ ਯੋਗਦਾਨ ਪਾ ਸਕਾਂ। ਵੀਲੋਰ ਵਿਚ ਸਾਡੀਆਂ ਭੈਣਾਂ ਨੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਵਚ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਉੱਤਰ ਪਾ ਲਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਨਵਾਂ ਕੰਮ ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੁਆਰਾ ਸ਼ਹਿਰਾਂ ਅਤੇ ਜਿਲ੍ਹਿਆਂ ਵਿਚ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਹ ਮੇਰੀ ਖੁਸ਼ਕਿਸਮਤੀ ਸੀ ਕਿ ਇਸ ਉਤਸਾਹਿਤ ਕੰਮ ਦੀ ਤਰੱਕੀ ਲਈ ਸਮਾ ਦੇ ਸਕਾਂ।

ਸਾਲ 1958 ਵਿਚ ਬਹੁਤ ਛੋਟੀਆਂ-ਛੋਟੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਵਾਪਰੀਆਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਭੈਭੀਤ ਹੋਈਏ ਕਿਉਂਕਿ ਲੋਕ ਸਵਰਗੀ ਦਰਸ਼ਨ ਦੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨੂੰ ਖੋ ਰਹੇ ਸਨ ਜਿਸ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਇਕ ਸੰਗ ਬੁਲਾਇਆ ਸੀ। ਇਹ ਯਹੂਦਾਂ ਦੇ ਰਾਜਾ ਅਹਾਜ਼ ਦੇ ਸਮੇਂ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਗ਼ੈਰ ਕੌਮਾਂ ਦੀ ਸ਼ਾਨ-ਸ਼ੌਕਤ ਅਤੇ ਦੰਮਿਸਕ ਦੀ ਜਗਵੇਦੀ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਓਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਵੇਦੀ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਸਥਾਨ ਯਹੂਸ਼ਲਮ ਵਿਚ ਹੋਮਬਲੀ ਚੜਾਉਣ ਲਈ ਰੱਖ ਦਿੱਤੀ। (2 ਰਾਜਿਆਂ 196:10-16)

ਇਸ ਵਿਚੋਂ ਜਿਹੜੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਇਸਰਾਏਲ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹਟਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ (1 ਇਤਹਾਸ 28:11-19 ਅਤੇ ਕੂਚ 25:9,

27:1-8 ਦੀ ਤੁਲਨਾ ਕਰੋ) ਮੈਨੂੰ ਵੀ ਸੀ ਕਿ ਇਕ ਦਿਨ ਆਵੇਗਾ ਕਿ ਅਸੀਂ ਵੀ ਇਸ ਖਤਰੇ ਵਿਚ ਹੋਵਾਂਗੇ ਕਿ ਇਹ ਗਲਤੀ ਕਰੀਏ ਅਤੇ ਮੈਂ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਬੋਲਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਰਾਖੀ ਕਰਦਾ ਕੁੱਤਾ ਨਹੀਂ ਭੌਂਕੇਗਾ ਤਾਂ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ?

ਇਸ ਲਈ ਅਸੀਂ ਰਾਜੀ ਹੋ ਗਏ ਕਿ ਆਪਣੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਨੂੰ ਨਵੇਂ ਸਿਰੇ ਤੋਂ ਵੇਖੀਏ। ਅਸੀਂ ਕੁਝ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਵਿਚ ਰਾਤ ਦੀਆਂ ਸਭਾਵਾਂ ਲਈ ਯੋਜਨਾ ਬਣਾਈ ਜਿਸ ਵਿਚ ਮੈਂ ਵਰਤਮਾਨ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਤੇ ਅਭਿਆਸ ਕੀਤਾ ਜਿਸ ਨਾਲ ਅਸੀਂ ਆਪਣੀ ਸ਼ਖ਼ਸੀਅਤ ਵਿਚ ਆਏ।

ਮੈਂ 1938 ਦੀ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਦੀ ਜਾਗ੍ਰਿਤੀ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਸਭ ਆਪਣਿਆਂ ਗੋਡਿਆਂ 'ਤੇ ਹੋ ਗਏ ਅਸੀਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਦੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਤਦ ਮੈਂ ਬਾਈਬਲ ਦੀ ਉਸ ਬੁਲਾਹਟ ਦੇ ਬਾਰੇ ਵਿਚ ਬੋਲਿਆ ਜੋ 1940 ਵਿਚ ਪੂਰੇ ਮਦਰਾਸ ਵਿਚ ਸੁਣਾਈ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਕਿਵੇਂ ਉਮੀਦ ਕਰ ਸਕੇ ਕਿ ਜਿਵੇਂ ਵਰਖਾ ਰੁੱਤ ਵਿਚ ਮੀਂਹ ਸੁੱਕੀ ਧਰਤੀ 'ਤੇ ਆਸ਼ਿਸ਼ਾਂ ਲਿਆਉਂਦਾ ਹੈ ਤਿਵੇਂ ਹੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਤਾਜ਼ੀ ਹਵਾ ਜੋ ਵੱਗ ਰਹੀ ਸੀ ਉਹ ਕਲੀਸਿਆ ਵਿਚ ਨਵਾਂ ਜਨਮ ਲਿਆਵੇਗੀ। ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਖ਼ਾਸ ਧਿਆਨ ਦਵਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਯਾਦ ਕਰਾਇਆ ਕਿ ਇਸ ਹਲਾਤ ਵਿਚ ਸਾਡੀ ਵਿਆਕੁਲਤਾ ਨੂੰ ਜੋ ਸਾਡੇ 'ਤੇ ਲੱਦੀ ਗਈ ਇਕ ਵਿਰਾਮ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਸਥਿਰ ਅਵਸਥਾ ਵਿਚ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ। ਮੈਂ ਯਾਦ ਕਰਾਇਆ ਕਿ ਕਿਵੇਂ ਅਸੀਂ ਹਨ੍ਹੇਰੇ ਵਿਚ ਕੁੱਦਣ ਲਈ ਮਜ਼ਬੂਰ ਕੀਤੇ ਗਏ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ 'ਤੇ ਨਿਹਚਾ ਦਾ ਇਕ ਕਦਮ। ਇਹ ਕਦੇ-ਕਦੇ ਦੀ ਰੁਕਾਵਟ ਸੀ, ਕਿਸੇ ਧਾਰਮਿਕ ਸਿਧਾਂਤ ਦੇ ਕਾਰਣ ਨਹੀਂ ਪਰ ਸਧਾਰਨ ਨਵੇਂ ਜਨਮ ਦੇ ਕਾਰਣ ("ਜੋ ਆਤਮਾ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ ਉਹ ਆਤਮਾ ਹੈ") ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਵਚਨ ਦੀ ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਕਰਨੀ ਸਾਡੇ ਪੈਰਾਂ ਲਈ ਦੀਪਕ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਅਸੀਂ ਮਸਹ ਵਿਚ ਜੀਵਨ ਵੇਖਿਆ, ਹਰ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਦੀ ਆਤਮਿਕ ਤਰੱਕੀ ਦੇ ਕੇਂਦਰੀ ਸਿਧਾਂਤ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਾਡਾ ਇਕ ਸੰਗ ਸੰਗਤੀ ਕਰਨਾ, ਗਵਾਹੀ ਅਤੇ ਯੁੱਧ। ਕਲੀਸਿਆ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੇ ਜੀਵਨ ਦੀ ਨਿਆਈ, ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਪਤਾਲ ਦੇ ਫਾਟਕਾਂ ਦਾ, ਅਸੀਂ ਨਿਹਚਾ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਤੇ ਕੋਈ ਵੱਸ ਨਹੀਂ ਚੱਲੇਗਾ।

ਭੂਤਕਾਲ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਸੀਂ ਅੱਗੇ ਵੱਧਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ। ਤਾਂ ਸਿਤੰਬਰ ਵਿਚ ਇਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਭਾਈ ਭਗਤ ਸਿੰਘ ਗੈਰ-ਹਾਜ਼ਰੀ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਅਮਰੀਕਾ ਵਿਚ ਸਨ, ਅਸੀਂ ਦੋ ਭਾਈਆਂ ਨੂੰ ਸੱਦਾ ਦਿੱਤਾ ਜਿਹੜੇ ਅਕਸਰ ਵਚਨ ਦੀ ਸੇਵਾ ਸਾਡੇ ਵਿਚ ਸਾਡੀ ਸਹਾਇਤਾ

ਲਈ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਭਾਈ ਜਾਰਡਨ.ਸੀ. ਖਾਨ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਹਰ ਸ਼ਾਮ ਭਗਤੀ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤੇ। ਜਦਕਿ ਭਾਈ ਲੈਸਲੀ ਕਾਰਟਨ ਨਿਹਚਾ ਦੇ ਵਿਅਕਤੀ ਉੱਪਰ ਅਧਿਐਨ ਕਰਾਇਆ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਝਗੜਿਆਂ ਉੱਪਰ ਜੋ ਸਾਡੇ ਚਾਰ-ਚੁਫੇਰੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇਸਦੇ ਨਾਲ ਸਾਡੇ ਵਿਚ ਆਤਮਿਕ ਜਾਗ੍ਰਤੀ ਦਾ ਸੁਭ ਮੌਕਾ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਕਿ ਪ੍ਰਭੂ ਨਵੇਂ ਤਰੀਕਿਆਂ ਨਾਲ ਚੱਲ ਫਿਰ ਰਿਹਾ ਹੈ।

ਇਕ ਭਾਈ ਸਵੇਰੇ ਨੂੰ ਹੈਦਰਾਬਾਦ ਤੋਂ ਆਇਆ। ਉਹ ਸੰਸਾਰੀ ਨੌਕਰੀ 'ਤੇ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਆਉਣ ਦਾ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਮਕਸਦ ਸੀ ਕਿ ਲਾੜੀ ਦੀ ਚੋਣ ਕਰੇ। ਬਾਈਬਲ ਸਟੱਡੀ ਹੋ ਰਹੀ ਸੀ ਉਸਨੇ ਅੰਦਰ ਕਦਮ ਰੱਖਿਆ। ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਉਸ ਦੇ ਹਿਰਦੇ ਨੂੰ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਬਦਲਿਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਜੀਵਨ ਸਮਰਪਿਤ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਬਹੁਤ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਸਰਕਾਰੀ ਨੌਕਰੀਆਂ ਤੋਂ ਅਸਤੀਫਾ ਦੇ ਦਿੱਤਾ ਤਾਂ ਜੋ ਪੂਰਾ ਸਮਾਂ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰ ਸਕਣ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚੋਂ ਕਈ ਅਜੇ ਤੱਕ ਵਫ਼ਾਦਾਰੀ ਨਾਲ ਚੱਲ ਰਹੇ ਹਨ।

ਪਹਿਲੇ ਦਿਨਾਂ ਵਿਚ ਨੰ:19 ਰੀਬਰਡਨ ਰੋਡ ਸਾਡੇ ਲਈ ਸਭ ਕੁਝ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਦਾਉਦ ਦੇ ਲਈ ਅਦੁਲਾਮ ਦੀ ਗੁਫਾ ਜਦ ਦਾਉਦ ਦੇਸ਼ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਸੀ ਇਕ ਸਥਾਨ, ਜਿੱਥੇ ਝਗੜਿਆਂ ਦਾ ਝੁੰਡ ਕਪਤਾਨ ਦੇ ਬੈਨਰ ਦੇ ਅਧੀਨ ਇਕੱਠੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਸਲੀ ਵੈਰੀ ਫਲਿਸਤੀ, ਅਮਾਲੇਕੀ ਅਤੇ ਯਬੂਸੀ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਪੱਕਾ ਭਰੋਸਾ ਸੀ ਕਿ ਦਾਉਦ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਮਸਾਹ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਸੀ ਇਸ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਸੁੱਟ ਕੇ ਉਸ ਨੂੰ ਸਿੰਘਾਸਣ ਤੇ ਲਿਆਉਂਦਾ। ਜੇਕਰ ਸਾਰਾ ਇਸਰਾਏਲ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਉਹ ਕਦੇ ਵੀ ਪਵਿੱਤਰ ਪਹਾੜ ਸਿਯੂਨ ਨੂੰ ਕੈਦ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ।

ਅੱਜ ਸਾਡਾ ਪ੍ਰਭੂ ਯਿਸੂ ਵਾਲੋਰ ਦੇ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਖੋਜ ਵਿਚ ਹੈ ਜੋ ਦਿਲੇਰ ਦਾਉਦ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਕੈਂਪ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਉਸਦੇ ਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਸਹਿਣਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਲੰਮੇ ਸਮੇਂ ਆਪ ਅਨੁਸ਼ਾਸਨ ਦੀ ਨੀਤੀ ਇਕ ਸਿਖਲਾਈ ਸੀ। ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇ ਸਕੂਲ ਵਿਚ ਨਹੀਂ। ਪਰ ਕਾਂਟਾ ਲਗਾਉਣ ਵਿਚ ਅਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਦੁਸ਼ਮਣਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਲਗਾਤਾਰ ਲੜਾਈ ਦਾ ਹਮਲਾ ਮਾਰਨ ਵਿਚ ਹੈ ਉਹ ਨੀਤੀ ਸਾਡੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਕਿਉਂਕਿ ਜੋ ਅੱਜ ਭਾਰਤ ਨੂੰ ਸਿੱਖਿਆ ਨਹੀਂ ਪਰ ਸੁਧਾਰ, ਯੋਗ ਸੰਦੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਪਰ ਆਤਮਾ ਦੀ ਤਲਵਾਰ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਸਾਡਾ ਕੰਮ ਪਰਮੇਸੁਰ

ਇਹ ਗੱਲਬਾਤ ਬਾਅਦ ਵਿਚ ਸਚੇਤ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੇ ਨਾਮ ਦੇ ਸਿਰਲੇਖ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਛਾਪਿਆ ਗਿਆ (ਜੀ.ਐੱਲ.ਐੱਲ. ਬਾਰੇ 1959, ਮੋਤੀ ਪ੍ਰੈਸ, ਚੀਕਾਗੋ 1961)।

ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਤਿਆਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜੋ ਸਾਬਿਤ ਕਰੇਗਾ ਉਹ ਕਲੀਸਿਆ ਦੇ ਇਤਹਾਸ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਕਾਲਾ ਸਮਾਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਸ ਕੰਮ ਦੇ ਲਈ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਜੀਵਨ ਹਰ ਜਗ੍ਹਾ ਜਿੱਥੇ ਵੀ ਅਸੀਂ ਹੁੰਦੇ ਹਾਂ ਹਿੱਸਾ ਲੈਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਠੀਕ ਅਦੁਲਾਮ ਦੀ ਗਫਾ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ।

16

ਉਹ ਕਦੇ ਨਾ ਬੁਝੇ

ਲੇਵੀਆਂ 6:13

ਜਿਵੇਂ ਮੈਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਲਿਖਦਾ ਹਾਂ, 25 ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਬੀਤ ਗਏ ਜਦੋਂ ਦਾ ਕਲੀਸਿਆ ਦਾ ਜਨਮ ਯਹੋਵਾ ਸਾਮਾ ਵਿਚ ਹੋਇਆ। ਵਾਪਿਸ ਵੇਖਣ ਵਿਚ ਸਾਡੇ ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ ਸਿਰਫ਼ ਆਪਣੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਸਤ੍ਰੁਤੀ ਅਤੇ ਮੁਕਤੀਦਾਤਾ ਯਿਸੂ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਹੈ। ਇਹ ਹੀ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਸਾਨੂੰ ਹਨੇਰੇ ਵਿਚੋਂ ਆਪਣੇ ਅਦਭੁੱਤ ਜੋਤੀ ਵਿਚ ਬੁਲਾਇਆ ਕਿ ਅਸੀਂ ਉਸ ਦੀ ਅਰਾਧਨਾ ਅਤੇ ਸੇਵਾ ਕਰੀਏ।

ਸਾਡਾ ਕੋਈ ਵੀ ਸ਼ਬਦ ਸਾਡੇ ਚਮਤਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਅਤੇ ਨਾਂ ਹੀ ਉਸਦੀ ਕਿਰਪਾ ਦੇ ਚਮਤਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਜਿਸਦੀ ਅਸੀਂ ਗਵਾਹੀ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ। ਨਦੀ ਜੋ ਨਬੀ ਹਿਜ਼ਕੀਏਲ ਨੂੰ ਵਿਖਾਈ ਗਈ ਉਹ ਇਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਸੀ ਪਰ ਛੇਤੀ ਹੀ ਉਹ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਜੀਵਨ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਧਾਰਾ ਬਣ ਗਈ। ਤਾਂ ਕੀ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਆਸ਼ਿਸ਼ ਆਈ ਹੈ, ਜਦ ਕਿ ਸਾਡੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਦੀਆਂ ਕਈ ਮੰਡੀਆਂ ਤੋਂ ਸੀ ਹਰ ਇਕ ਦਾ ਆਪਣਾ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਚਰਿੱਤਰ ਸੀ ਅਤੇ ਲਗਭਗ ਪੂਰੇ ਭਾਰਤ ਵਿਚ ਫੈਲ ਗਏ ਅਤੇ ਬਾਹਰ ਵੀ। ਮੁਕਤੀ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਜੋ ਮਸੀਹ ਯਿਸੂ ਵਿਚ ਹੈ ਬਹੁਤ ਲੋਕ ਪਾਪ ਦੇ ਬੰਧਨਾਂ ਤੋਂ ਛੁਡਾਏ ਗਏ ਅਤੇ ਪੂਰੇ ਵਿਸ਼ਵ ਵਿਚ ਫੈਲੇ ਹੋਏ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਵਿਚ ਜੁੜ ਗਏ ਹਨ। ਇਸ ਦੇ ਲਈ ਅਸੀਂ ਕੋਈ ਇੱਜ਼ਤ ਮਾਣ ਨਹੀਂ ਲੈਂਦੇ। ਜੀਵਨ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਨਦੀ ਓਸੇ ਦੀ ਹੈ। ਜਿੱਥੇ ਖੁਸ਼ਖ਼ਬਰੀ ਦਾ ਸਧਾਰਣ ਅਤੇ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਰੂਪ ਨਾਲ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਇਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਅਸੀਂ ਜ਼ਕਰਯਾਹ ਤੋਂ ਪੁੱਛ ਸਕਦੇ ਹਾਂ, "ਉਹ ਕੌਣ ਹੈ ਜਿਹ ਨੇ ਛੋਟੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਦੇ ਦਿਨ ਦੀ ਨਿਰਾਦਰੀ ਕੀਤੀ ਹੋਵੇ"? (4:10) ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਮਹਿਮਾ ਪਾਵੇ।

ਹੁਣ ਇਸ ਸਦੀ ਦੀ ਚੌਥਾਈ ਗੁਜਰ ਜਾਣ 'ਤੇ ਪੀੜ੍ਹੀ ਗੁਜਰ ਰਹੀ ਹੈ ਜਿਸਨੇ

ਉਸਦੀ ਮਹਿਮਾ ਆਪਣੇ ਆਰੰਭਿਕ ਦਿਨਾਂ ਵਿਚ ਵੇਖੀ ਹੈ। ਮੰਡਲੀ ਵਿਚ ਇਕ ਨਵੀਂ ਪੀੜ੍ਹੀ ਦਾ ਜਨਮ ਹੋ ਗਿਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਉਸਦੇ ਸਾਮਰਥੀ ਕੰਮ ਅਣਜਾਣ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਮੈਂ ਇਕ ਕਹਾਣੀ ਲਿਖਦਾ ਹਾਂ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਬੋਝ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੇ ਪਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਜਦ ਤੱਕ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਅਸਾਂ ਸਭਨਾਂ ਤੇ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਤਾਂ ਇਹ ਕੰਮ ਬਹੁਤਿਆਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਵੇਗਾ, ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿਚ ਉਸ ਦੀ ਆਤਮਾ ਦੇ ਮਹਾਨ ਅਭਿਆਨ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਦਿੱਤੀ ਹੈ, ਪਰ ਬਾਅਦ ਵਿਚ ਰਸਤਾ ਗੁਆ ਲਿਆ। ਅਸੀਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨੇ ਅਜਿਹੀਆਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕਹਾਣੀਆਂ ਪੜ੍ਹੀਆਂ ਅਤੇ ਸੁਣੀਆਂ ਹਨ। ਉਹ ਕਿਵੇਂ ਭੁਲਾਈਆਂ ਜਾ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ?

ਅਦੁਲਾਮ ਦੀ ਗੁਫਾ ਵਿਚ ਦਾਉਦ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਸੀ, ਪਰ ਜਦ ਉਹ ਰਾਜ ਵਿਚ ਆਇਆ ਤਦ ਭਿੰਨ ਸੀ। ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਬਿਨ੍ਹਾਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਨਾਮ ਸਾਹ ਕੀਤੇ ਆਪਣੀ ਯੋਜਨਾ ਵਿਚ ਅੱਗੇ ਵੱਧਣ ਦੇ ਲਈ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਸਮਝਿਆ। ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਬੋਲਦਾਂ ਨੇ ਠੋਕਰ ਖਾਧੀ (1 ਇਤਿਹਾਸ 13:9) ਅਤੇ ਮੌਤ ਆਈ। ਬਾਰ-ਬਾਰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਕਲੀਸਿਆ ਵਿਚ ਆਤਮਿਕ ਮੌਤ ਆਈ ਅਤੇ ਇਸ ਕਾਰਣ "ਕਿਉਂ ਜੋ ਅਸਾਂ ਉਹ ਦੀ ਭਾਲ ਠਹਿਰਾਈ ਹੋਈ ਰੀਤੀ ਨਾ ਕੀਤੀ" ਦਾਉਦ ਨੇ ਮੰਨਿਆ (15:13) ਅਤੇ ਉਹ ਸਹੀ ਸੀ।

ਮੈਂ ਰਾਜਾ ਅਹਾਜ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਬਾਰੇ ਬੋਲਿਆ ਜੋ ਉਸਨੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਵੇਦੀ ਦੇ ਨਮੂਨੇ ਦਾ ਤਿਰਸਕਾਰ ਕੀਤਾ। ਇਬਰਾਨੀਆਂ ਦੀ ਪੱਤਰੀ ਸਾਨੂੰ ਦੱਸਦੀ ਹੈ ਕਿ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਮੰਦਰਾਂ ਵਿਚ ਸਵਰਗੀ ਵਾਸਤਵਿਕਤਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਸਵਰਗੀ ਵਾਸਤਵਿਕਤਾ ਹੈ। ਇਹ ਹੀ ਸਵਰਗੀ ਵਾਸਤਵਿਕਤਾ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਸਲੀਬ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਅਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਯਿਸੂ ਦੇ ਜੀ ਉੱਠਣ ਦੁਆਰਾ ਪਹੁੰਚੀ ਹੈ, ਕਿ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨ ਲਈ ਇਕ ਸੰਗ ਬੁਲਾਏ ਗਏ ਹਾਂ।

ਸਾਨੂੰ ਤਿੰਨਾਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਸਾਵਧਾਨੀ ਨਾਲ ਵੇਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ: ਜਗਵੇਦੀ, ਸਵਰਗੀ ਅੱਗ ਅਤੇ ਰੂਹਾਨੀ ਮਹਿਮਾ।

ਮਸੀਹ ਦੀ ਸਲੀਬ ਦੇ ਇਲਾਵਾ ਕੋਈ ਜਗਵੇਦੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਮੁਕਤੀ ਦਾ ਕੋਈ ਮਾਰਗ ਨਹੀਂ ਹੈ ਪਰ ਨਿਹਚਾ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਉਸਦੇ ਪੂਰੇ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕੰਮਾਂ ਦੁਆਰਾ। ਸਲੀਬ ਸਭ ਤੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਅੰਤ ਵਿਚ ਲਿਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਕੇਵਲ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਜਨ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਉਹ ਉਸਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਅੱਧੀ ਸਮਰਪਿਤ ਪੁਲਪਿਟ ਨੂੰ ਵਿਖਾਉਣ ਵਿਚ, ਚੰਗੀ

ਤਰ੍ਹਾਂ ਖੁਆਇਆ ਹੋਇਆ ਸਾਫ-ਸੁਥਰੇ ਬਸਤਰ ਪਹਿਨੇ ਹੋਏ ਪ੍ਰਚਾਰਕ ਚੇਲੇ ਬਣਾਉਣ 'ਤੇ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤਿਆਰ ਕੀਤੇ ਹੋਏ ਸੰਦੇਸ਼, ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਤੁਹਾਡੇ ਸਰੋਤਿਆਂ ਨੂੰ ਗਲਤ ਦਿਸ਼ਾ ਵਿਚ ਲੈ ਜਾਣਗੇ, ਸਗੋਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂੰ ਵੀ ਅਪ੍ਰਸੰਨ ਕਰੇਗਾ। ਕਾਲੇ ਕਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਚਰਿੱਤਰ ਬਦਲਣ ਲਈ ਮਿੱਟੀ ਝਾੜਨ ਤੋਂ ਕੁਝ ਵੱਧ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ। ਮਸੀਹੀ ਵੀ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਸੀਹ ਦੇ ਨਾਲ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਅਤੇ ਜੀ ਉੱਠਣ ਦੇ ਬਪਤਿਸਮੇ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। "ਅਤੇ ਜੋ ਕੋਈ ਆਪਣੀ ਸਲੀਬ ਚੁੱਕ ਕੇ ਮੇਰੇ ਮਗਰ ਨਾ ਤੁਰੇ ਮੇਰੇ ਜੋਗ ਨਹੀਂ" (ਮੱਤੀ 10:38)।

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਆਤਮਾ ਦੀ ਅੱਗ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਹੋਰ ਕੋਈ ਅੱਗ ਹੈ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਇਸਦਾ ਕੋਈ ਵਿਕਲਪ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਕ "ਬਪਤਿਸਮਾ" ਜਿਹੜਾ ਚਿੰਨਾਂ ਅਤੇ ਤਜਰਬਿਆਂ ਦਾ ਮੁੱਦਾ ਹੈ ਮਨੁੱਖੀ ਆਤਿਸ਼ਬਾਜ਼ੀ ਨਾਲੋਂ ਵੱਧ ਕੇ ਉੱਤੇਜਿਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ। ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਅੱਗ ਗਹਿਰਾਈ ਵਿਚ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਸਵਰਗ ਤੋਂ ਸਿਰਫ਼ ਇਕ ਸਥਾਨ ਤੇ ਡਿੱਗਦੀ ਹੈ: ਹੋਮਬਲੀ ਵੀ ਵੇਦੀ 'ਤੇ। (ਲੇਵੀਆ 9:24, 2 ਇਤਹਾਸ 7:1 ਤੁਲਨਾ ਕਰੋ 1 ਇਤਹਾਸ 21:26) ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਆਤਮਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਹੋਰ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਆਪਣੀ ਸਲੀਬ ਹੇਠਾਂ ਭਰਦਾ ਹੈ। ਜਿੱਥੇ ਅਸੀਂ ਹਲੀਮ, ਟੁਟੇ ਮਨ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸੱਖਣਾ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ। ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਅੱਗ ਇਕ ਅਨੋਖੀ ਜਾਂਚ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਅਸੀਂ ਖਲੋਂਦੇ ਹਾਂ। ਜਦ ਤੱਕ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਅਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹਾਂ। "ਜਗਵੇਦੀ ਦੇ ਉੱਤੇ ਅੱਗ ਸਦਾ ਬਲਦੀ ਰਹੇ, ਉਹ ਕਦੇ ਨਾ ਬੁਝੇ।" (ਲੇਵੀਆਂ 6:13)।

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰੀ ਮਹਿਮਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਘਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਉੱਪਰ ਵਾਸ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਹਜ਼ੂਰੀ ਨਾਲ ਭਰਦੇ ਹਾਂ (ਕੂਚ 40:34, 2 ਇਤਹਾਸ 5:13, 14) ਇਹ ਅਨੋਖਾ ਸੀ ਅਜਿਹਾ ਕਿਸੇ ਦੇਸ਼ ਵਿਚ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਹ ਸ਼ੈਤਾਨ ਦੇ ਲਈ ਭਿਆਨਕ ਸੀ ਜਾਂ ਅਵਿਸ਼ਵਾਸਯੋਗ ਪਰ ਉਸਦੇ ਆਪਣੇ ਲਈ ਢਾਲ। ਇਹ ਨਿਆਂ ਵਿਚ ਪਹੁੰਚ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਪਰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਸਤੂਤੀ ਹੋਵੇ ਇਹ ਆਸ਼ਿਸ਼ ਵਿਚ ਵਾਪਿਸ ਆਉਂਦੀ ਹੈ (ਹਿਜਕੀਏਲ 11:21-23; 43:4,5) ਦੂਜੇ ਦਮਿਸਕ ਦੇ ਚਮਕਦੇ ਹੋਏ ਰੀਤੀ ਰਿਵਾਜਾਂ ਵਿਚ ਸੁੱਖ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਉਸਦਾ ਆਪਣਾ ਉਸਦੀ ਮਹਿਮਾ ਫੜੀ ਰੱਖਣ ਵਿਚ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹੈ, ਕਿਰਪਾ ਅਤੇ ਸੱਚਿਆਈ ਨਾਲ ਭਰਪੂਰ ਅਤੇ ਕੋਈ ਅਰਾਮ ਇਕ ਪਲ ਦੇ ਲਈ ਵੀ ਨਹੀਂ ਪਾਉਂਦੇ: ਜਦ ਕਿ ਇਹ ਹਜ਼ੂਰੀ ਲੈ ਲਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਅਸੀਂ ਸਭ ਅਸਫਲਤਾਵਾਂ ਨਾਲ ਭਰੇ ਹੋਏ ਹਾਂ, ਪਰ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਦੀ ਇਹ ਕਹਾਣੀ ਇਹ ਵਿਖਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਦੱਸੀ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਜਗ੍ਹਾ ਤੇ ਕਿੰਨੇ ਮਹਾਨ ਕੰਮ ਕਰੇਗਾ। ਮੈਂ ਇਕ ਹੋਰ ਕਿੱਸੇ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕਰਕੇ ਬੰਦ ਕਰਾਂਗਾ।

1938 ਦੇ ਅੰਤ ਵਿਚ ਪਹਿਲੇ ਪੰਦਰਾਂ ਦਿਨਾਂ ਦੀ ਮੀਟਿੰਗ ਦੇ ਬਾਅਦ ਮੈਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਕੰਮ ਦੇ ਦਬਾਅ ਵਿਚ ਸੀ, ਥੋੜ੍ਹੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਬਾਅਦ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਥੱਕ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਹੈਰਾਨ ਸੀ ਕਿ ਕਿਤੇ ਮੈਂ ਹਸਪਤਾਲ ਨਾ ਪਹੁੰਚਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵਾਂ। ਮੇਰੇ ਦਬਾਉ ਵਿਚ ਹੋਰ ਵਾਧਾ ਹੋ ਗਿਆ ਜਦ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਮੇਰੇ ਚੌਥੇ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਲੈ ਲਿਆ, ਇਕ ਛੋਟਾ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ, ਆਪਣੇ ਲਈ ਨਵੇਂ ਸਾਲ ਦੇ ਦਿਨ। ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਬਾਅਦ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਵਿਲੁਪੁਰਮ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਤੇ ਸੀ ਰੇਲਵੇ ਕੈਰਿਜ ਦੇ ਅੰਦਰ ਬੈਠ ਕੇ ਯਾਦ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਦੁੱਖ ਵਿਚ ਮੈਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂੰ ਪੁਕਾਰਿਆ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਉਸ ਵਿਚ ਅਸਫਲ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਚਾਵੇ।

ਮੈਂ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਖੋਲੀਆਂ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਸੀਟ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕੀਤੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਮਾਚਿਸ ਦੀਆਂ ਤੀਲਾਂ ਨੂੰ ਵੇਖਿਆ। ਫਿਰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਬੋਲਿਆ, "ਇਹ ਠੀਕ ਹੈ ਰਾਜਾਮਨੀ" ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਲਈ ਇਕ ਇਸਤੇਮਾਲ ਹੋ ਚੁੱਕੀ ਮਾਚਿਸ ਦੀ ਤੀਲ ਵਾਂਗੂੰ ਹੈ। ਇਹ ਅੱਗ ਲਗਦੀ ਹੈ ਪਰ ਕੀ ਇਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਸ਼ਟ ਹੋ ਗਈ, ਇਹ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਲਈ ਸੇਵਾ ਕਰਦੇ ਹੋ।"

ਮੇਰੀ ਵੱਲੋਂ, ਯਹੋਵਾਹ ਆਖਦਾ ਹੈ, ਓਹਨਾਂ ਨਾਲ ਮੇਰਾ ਇਹ ਨੇਮ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਬਚਨ ਜੋ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਮੂੰਹ ਵਿਚ ਪਾਏ ਤੇਰੇ ਮੂੰਹ ਵਿਚੋਂ, ਤੇਰੀ ਅੰਸ ਦੇ ਮੂੰਹ ਵਿਚੋਂ, ਸਗੋਂ ਤੇਰੀ ਅੰਸ ਦੀ ਅੰਸ ਦੇ ਮੂੰਹ ਵਿਚੋਂ ਹੁਣ ਤੋਂ ਸਦੀਪਕਕਾਲ ਤੀਕ ਚੱਲੇ ਨਾ ਜਾਣਗੇ, ਯਹੋਵਾਹ ਆਖਦਾ ਹੈ। ਯਸਾਯਾਹ 59:21

ਅੰਤਿਕਾ 1

ਰਾਇਆਪਨ ਆਫ਼ ਯੂਕੀਰਨਕੋਟਾਏ

ਸੀ 1745-ਸੀ 1840

ਰਾਜਮਨੀ ਦਾ ਲੇਖਾ ਜੋਖਾ ਪਰਿਵਾਰਿਕ ਰੀਤੀ ਰਿਵਾਜ ਦਾ ਉਸਦੀ ਪੰਜਵੀਂ ਪੀੜ੍ਹੀ ਦੇ ਬਜ਼ੁਰਗਾਂ ਰਾਇਆਸਨ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਪੁਸਤਕ ਦੇ ਅਧਿਆਇ ਤਿੰਨ ਵਿਚ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਬਚ ਕੇ ਰੱਖਿਆ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਇਸਦੇ ਬਾਰੇ ਵਿਚ ਦਿੰਦਾ ਹੈ-ਅਜ਼ਾਦੀ ਨਾਲ ਲਿਖਤ ਇਤਹਾਸ-ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਸ ਤੇ ਨਵੀਂ ਰੋਸ਼ਨੀ ਪਾ ਸਕੇ। ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਦਿਲਚਸਪ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਇੱਥੇ ਕਹਾਣੀ ਨੂੰ ਵਿਸਥਾਰ ਨਾਲ ਦੱਸਿਆ ਜਾਵੇ।

ਯੂਕੀਰਨਕੋਟਾਏ ਜਿੱਥੇ ਰਾਇਆਪਨ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ-ਇਹ ਤਿਨੀਵੇਲੀ ਤਿਰੁਣਵੇਲੀ ਦੇ 12 ਮੀਲ ਉੱਤਰ-ਪੱਛਮ ਵਿਚ ਹੈ-ਚਿੱਤਰ ਨਦੀ ਦੇ ਖੱਬੇ ਕਿਨਾਰੇ 'ਤੇ। ਇਸ ਨੂੰ ਕਈ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੁਕਾਰਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਯੂਕੀਰਮਨਕੋਟਾਏ, ਯੁਗਰਮਕੋਟਾਏ ਅਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਅਨੰਦਪੂਰਵਕ ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ਾਂ ਦੁਆਰਾ 1915 ਨੂੰ ਭਾਰਤ ਦੇ ਸਮਾਚਾਰ-ਪੱਤਰ ਦੇ ਸਰਵੈ ਅਨੁਸਾਰ ਹੁਪਰਮੋਟਾਹ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ। ਇਹ ਕਾਫ਼ੀ ਲੰਮੇ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਪਾਨਡੀਅਨ ਰਾਜਿਆਂ ਦਾ ਸਥਾਨ ਰਿਹਾ (ਐਚ.ਆਰ.ਪੇਟ **ਤਿਨੀਵੇਲੀ ਜਿਲ੍ਹੇ ਦੇ ਗੇਜੇਟਰ** 1917, ਪੰਨਾ 470) ਰੀਤੀ ਰਿਵਾਜਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਇਕ ਰਾਜਾ ਯੂਕੀਰਮਾ-ਪਾਨਡੀਅਨ ਜਾਂ ਯੂਕੀਰਮਾ ਪੀਰੁਵਾਲੁਥੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ 9ਵੀਂ ਸਦੀ ਵਿਚ ਪਾਨਡੀਅਨ ਰਾਜ 'ਤੇ ਸ਼ਾਸਨ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪੋਧਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਪਿੰਡ ਦੇ ਇਕ ਕਿਲ੍ਹੇ ਨੂੰ ਸਥਾਪਤ ਕੀਤਾ। ਅਤੇ ਇਸ ਸਥਾਨ ਦੇ ਬਾਰੇ ਸੁਣਿਆ ਗਿਆ- ਕਈ ਦੀਆਂ ਬਾਅਦ, ਜਦ ਸਤਾਰਾਂ ਦੇ ਮਰਾਠਿਆਂ ਨੇ 1740 ਵਿਚ ਤਾਮਿਲਨਾਡੂ ਵਿਚ ਦੂਜੀ ਮਹਾਨ ਘੁਸਪੈਠ ਕੀਤੀ ਆਰਕੋਟ ਤੇ ਹਮਲਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਨਵਾਬ ਨੂੰ ਹਰਾਕੇ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ। ਉਸ ਦੀ ਘੋਰ ਸਵਾਰ ਸੈਨਾ ਨੇ ਕਮਜ਼ੋਰ ਦੱਖਣ ਪ੍ਰਾਂਤਾਂ ਨੂੰ ਕੁਚਲ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਤਰੀਕੀਨੋਮੋਲੀ 'ਤੇ ਕਬਾ ਕਰ ਲਿਆ ਅਤੇ 4 ਸਾਲਾਂ ਤੱਕ ਇਸ ਸ਼ਹਿਰ 'ਤੇ ਅਤੇ ਮਦਰਾਸ ਤੇ ਹਕੂਮਤ ਕਰਦੇ ਰਹੇ ਅਤੇ ਤਿਨੀਵੇਲੀ ਤੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਹਮਲੇ ਕੀਤੇ ਗਏ।

ਰੋਬਰਟ ਕੋਲਡਵੈਲ **ਤਿਨੀਵੇਲੀ ਜਿਲ੍ਹੇ ਦਾ ਇਤਿਹਾਸ**, 188) ਜਦ 1744 ਵਿਚ ਨਿਜਾਮ ਹੈਦਰਾਬਾਦ ਦੀ ਸੈਨਾ ਨੇ ਬਦਲੇ ਵਿਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੱਢ ਦਿੱਤਾ, ਤਾਂ ਕੁਝ ਅਲੱਗ ਹੋਏ ਮਰਾਠਿਆਂ ਨੇ ਖੁਦ ਦੱਖਣ ਦੇ ਪਿੰਡਾਂ ਵਿਚ ਵੱਸ ਜਾਣਾ ਚੁਣਿਆ ਜਿਸ ਵਿਚ ਯਕੀਰਨਕੋਟਾਏ ਵੀ ਸ਼ਾਮਿਲ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਦੁਬਾਰਾ ਢੱਠੇ ਹੋਏ ਕਿਲ੍ਹੇ ਦਾ ਨਿਰਮਾਣ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਸਾਲ ਗੁਜ਼ਰਦੇ ਗਏ ਇਸ ਦੀਆਂ ਵੱਡੀਆਂ-ਵੱਡੀਆਂ ਇੱਟਾਂ ਨੂੰ ਦੂਜੇ ਨਿਰਮਾਣ ਦੇ ਕੰਮ ਵਿਚ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕੀਤਾ (ਜਿਸ ਵਿਚ ਸਮਕਾਲੀਨ ਰਿਕਾਰਡ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਪਿੰਡ ਦੇ ਚਰਚ ਦਾ ਦੁਬਾਰਾ ਨਿਰਮਾਣ 1835 ਵਿਚ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਫ਼ਸੀਲ ਅਜੇ ਵੀ ਬਣੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਅੱਜ ਯਕੀਰਨਕੋਟਾਏ ਸਾਂਤ ਪਿੰਡ ਹੈ ਜਿਸਦੇ ਸਫੈਦ ਘਰ ਹਰੇ ਮੈਦਾਨਾਂ ਵਿਚ ਵੱਸੇ ਹੋਏ ਹਨ।

ਰਮਨਕੈਥੋਲਿਕ ਮਸੀਹੀਅਤ ਯਕੀਰਨਕੋਟਾਏ ਅੱਗੇ ਪੂਰਬ ਤੋਂ ਪਹੁੰਚੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਪਿੰਡਾਂ ਵਾਲਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਜੋ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਪਾਲਰ ਜਾਤੀ ਦੇ ਸਨ। ਫਿਰ 1780 ਵਿਚ ਤਨਜੋਰ ਦੇ ਕ੍ਰਿਅਸਚਨ ਸਕਵਰਟਜ਼ ਦੇ ਮਜ਼ਦੂਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰੋਟੈਸਟੈਂਟ ਖੁਸ਼ਬਖ਼ਰੀ ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਇੱਥੇ ਹਿੰਦੂਆਂ ਅਤੇ ਕੈਥੋਲਿਕਾਂ ਦੇ ਵਿਚ ਅਤੇ ਰਾਇਆਪਨ ਜੋ ਦੱਖਣ ਵਿਚ ਪ੍ਰੋਟੈਸਟੈਂਟ ਮਸੀਹੀਅਤ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਮਸੀਹੀ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਕੋਲਡਵੈਲ ਵਰਣਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। "ਯੁਗਰਮਕੋਟਾਏ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਮੰਡਲੀ ਦਾ ਸੰਸਥਾਪਕ ਸੀ।" ਸਥਾਨ ਬਦਲਣਾ ਅਤੇ ਗਰੀਬੀ ਦਾ ਕਾਰਣ ਬਣਿਆ ਅਤੇ ਗਰੀਬੀ ਵੱਧ-ਘੱਟ ਹੁੰਦੀ ਰਹੀ ਪਰ 1835 ਵਿਚ ਡੈਕਿਸ ਮਿਸ਼ਨਰੀ ਡੇਵਿਡ ਰੋਜ਼ਨ ਨੇ ਮੰਡਲੀ ਦੀ ਸੰਖਿਆ 170 ਦੱਸੀ। (ਵੇਖੋ ਰੋਬਰਟ ਕੋਲਡਵੈਲ **ਤਿਨੀਵੇਲੀ ਮਿਸ਼ਨ ਦਾ ਇਤਿਹਾਸ**, 1881)

ਰਾਇਆਪਨ ਦਾ ਕੁਝ ਲੇਖਾ ਜੋਖਾ ਯਕੀਰਨਕੋਟਾਏ ਨੂੰ ਉਸਦਾ "ਨਿਵਾਸ ਦਾ ਪਿੰਡ" ਦੱਸਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਪ੍ਰਵਾਸ ਉਪਲਬਧ ਰਿਕਾਰਡ ਵਿਚ ਮਹਾਰਾਸ਼ਟਰ ਤੋਂ ਵਿਖਾਈ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ। ਉਹ ਜ਼ਰੂਰ ਕਾਫ਼ੀ ਲੰਮੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਓਥੇ ਸੀ। ਬਜ਼ੁਰਗ ਅਵਸਥਾ ਵਿਚ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਲਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸ਼ਾਇਦ ਉਹ ਆਪਣੇ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ ਨਾਲ ਇੱਥੇ ਰਿਹਾ, ਰਾਮਨੰਦ ਜਿਲ੍ਹੇ ਦੇ ਈਲੈਨਡਾਕੁਲਮ ਵਿਚ, ਪਰ ਉਸਦੀ ਮਿਹਨਤ ਦਾ ਕੰਮ ਤਿਨੀਵੇਲੀ ਜਿਲ੍ਹੇ ਦੇ ਹੈੱਡਕੁਆਟਰ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਰਿਹਾ ਜਿੱਥੇ ਉਸਨੂੰ "ਪਾਲਮਕੋਟਾਹ ਦੇ ਮਹਾਨ ਬਜ਼ੁਰਗ" ਦੇ ਨਾਮ ਨਾਲ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ।

ਉਸਦਾ ਵਿਸਥਾਰਪੂਰਵਕ ਸਮਕਾਲੀਨ ਲੇਖਾ ਜੋਖਾ ਉਸਦੇ ਦਿਲਚਸਪ ਚਰਿੱਤਰ ਦਾ ਅਜੇ ਵੀ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੰਦਰਭ ਵਿਚ ਉਲਪਬਧ ਹਨ। ਰੈਵ.ਪੀ.ਪੀ. ਸਕਾਫਟਰ ਦੇ ਰਸਾਲੇ ਵਿਚ ਉਪਲਬਧ ਹਨ, ਜੋ ਪਾਲਮਕੋਟਾਹ ਵਿਚ ਮਿਸ਼ਨਰੀ ਹੈ ਜੋ ਚਰਚ ਮਿਸ਼ਨਰੀ ਸੋਸਾਇਟੀ ਦਾ ਹੈ। ਸਕਾਫਟਰ ਦੇ ਜਿਲ੍ਹੇ ਦਾ ਦੌਰਾ ਕਰਨ ਦੇ ਮੌਕੇ

'ਤੇ 1839 ਜੂਨ ਵਿਚ ਲਿਖਿਆ ਸੀ।

ਸ਼ਨੀਵਾਰ 15 ਤਾਰੀਖ ਸੂਰਜ ਚੜਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮੈਂ ਈਲੈਨਡਾਕੂਲਮ ਦੇ ਵੱਲ ਗਿਆ ਉਹ ਸਥਾਨ ਜਿੱਥੇ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਬਹੁਤ ਛੋਟੀ ਮੰਡਲੀ ਹੈ। ਧਰਮ ਸਿੱਖਿਅਕ, ਉਸਦਾ ਪਰਿਵਾਰ ਅਤੇ ਕੁਝ ਲੋਕ ਵਫ਼ਾਦਾਰ ਸਨ ਪਰ ਕਈ ਪੁਰਖ ਅਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਇਸਤਰੀਆਂ ਅਜੇ ਵੀ ਰੋਮਨ ਕੈਥੋਲਿਕ ਦੇ ਚਰਚ ਅੰਧ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਵਿਚ ਲਗਕੇ ਨਜ਼ਰ ਆ ਰਹੇ ਸਨ ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪੁਰਾਣਾ ਸੰਬੰਧ ਸੀ। ਮੁਸ਼ੀਕਲ ਨਾਲ ਸਵੇਰ ਦੀ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਸਭਾ ਵਿਚ ਦਸ ਲੋਕ ਇਕੱਠੇ ਹੋਏ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚੋਂ ਛੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਮੈਂ ਪ੍ਰਭੂ ਭੋਜ ਕੀਤਾ। ਪ੍ਰਭੂ ਭੋਜ ਲੈਣ ਦਾ ਕਾਰਣ ਇਹ ਸੀ ਅਜਿਹੇ ਛੋਟੇ ਝੁੰਡ ਦੇ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਇਹ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਮੰਡਲੀ ਵਿਚ ਲੈ ਲਿਆ ਜਾਂਦਾ। ਧਰਮ ਸਿੱਖਿਅਕ ਦਾ ਪਿਤਾ, ਬਜ਼ੁਰਗ ਰਾਇਆਪਾ ਲਗਭਗ ਸੌ ਸਾਲ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਨੌਬੇ ਸਾਲ ਦੇ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਹੀ ਹੋਣਗੇ।

ਇਕ ਸੱਚਾ (ਯੋਗ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਾਲਾ) ਵਿਅਕਤੀ ਅਤੇ ਚਰਚ ਮਿਸ਼ਨਰੀ ਸੋਸਾਇਟੀ ਤਿਨੀਵੇਲੀ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਫਲ ਸੀ। ਉਹੀ ਪਹਿਲਾ ਵਿਅਕਤੀ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਸਵਾਰਟਜ਼ ਦੇ ਦਿਨਾਂ ਵਿਚ ਪੋਪ ਦੀ ਲੀਡਰਸ਼ਿਪ ਦਾ ਖੰਡਣ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ਬਖ਼ਰੀ ਨੂੰ ਅਪਨਾਇਆ। ਉਹ ਇਕ ਚੰਗਾ ਕਵੀ ਹੈ, ਬੇਸ਼ੱਕ ਉਹ ਪੜ੍ਹਨਾ ਲਿਖਣਾ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ ਪਰ ਉਸਨੇ ਬਾਈਬਲ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤਾਂ, ਘਟਨਾਵਾਂ ਅਤੇ ਇਤਿਹਾਸਿਕ ਗੱਲਾਂ ਉੱਪਰ ਬਹੁਤ ਗੀਤ ਲਿਖੇ। ਗੀਤ ਜਿਹੜੇ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਜਵਾਨੀ ਦੇ ਦਿਨਾਂ ਵਿਚ ਲਿਖੇ ਅੱਜ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੁਆਰਾ, ਛੋਟੇ ਮਸੀਹੀ ਭਾਈਆਂ ਦੁਆਰਾ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਧਰਮ ਦੇ ਉਪਦੇਸ਼ਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਬਹੁਤ ਅਨੰਦ ਨਾਲ ਗਾਏ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਪ੍ਰਚਾਰਕਾਂ ਨੂੰ ਤੇਜ਼ ਅਤੇ ਸਫਲ ਹਥਿਆਰਾਂ ਦੇ ਅਤੇ ਅਸੱਭਯ ਵੈਰੀਆਂ ਦੇ ਵਿਰੋਧ ਵਿਚ ਲਿਆਂਦਾ।

"ਜਦ ਕੁਝ ਚੰਗੇ ਚੁਣੇ ਗਏ ਮੰਡਲੀ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਪ੍ਰਭੂ ਭੋਜ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ, ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਸਾਡਾ ਇਰਾਦਾ ਅਗਲੇ ਐਤਵਾਰ ਕੋਮੈਨਪੇਟੀ ਵਿਚ ਕਰਨ ਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਆਸ ਹੈ ਕਿ ਓਥੇ ਸਭ ਆਉਣਗੇ, ਓਹ! ਹਾਂ! ਬਜ਼ੁਰਗ ਪੁਰਾਣ ਸਿਪਾਹੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਦੋਵੇਂ ਹੱਥ ਸੋਟੀ ਤੇ ਰੱਖ ਕੇ ਕਿਹਾ, "ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਨਾਲ ਮੈਂ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਆਵਾਂਗਾ ਅਤੇ ਇਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਅਨੰਦ ਕਰਾਂਗਾ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੇ ਮੇਰੇ 'ਤੇ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪਾਇਆ, ਮੈਂ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਕਿ ਆਪਣੇ ਅਰਾਮ ਲਈ ਇਸ ਬਜ਼ੁਰਗ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਨੂੰ ਬੇਚੈਨ ਨਹੀਂ ਕਰਾਂਗਾ ਕਿਉਂਕਿ ਕੋਮੈਨਪੇਟੀ ਈਲੈਨਡਾਕੂਲਮ ਤੋਂ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ 6 ਮੀਲ ਦੂਰ ਸੀ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਤੁਰੰਤ ਪ੍ਰਭੂ ਭੋਜ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਸਾਡੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਹਜ਼ੂਰੀ ਨਾਲ ਨਿਹਾਲ ਕੀਤਾ।

ਇਸ ਰੁਮਾਲੇ ਦਾ ਸਾਰ ਸਿਤੰਬਰ 1840 ਦੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਚਰਚ ਮਿਸ਼ਨਰੀ ਰਿਕਾਰਡ ਪੰਨਾ 214 ਤੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਵਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, "ਉਸਨੂੰ ਨਾ ਪੜ੍ਹਨਾ ਨਾ ਲਿਖਣਾ ਆਉਂਦਾ ਸੀ" ਅਤੇ ਜੇਮਸ ਹੋਗ ਨੇ ਆਪਣੀ "ਭਾਰਤ ਵਿਚ ਮਸੀਹ ਦੇ ਇਤਹਾਸ" ਵਿਚ ਲੜੀ 111, 1855, ਪੰਨਾ 662 ਵਿਚ ਲਿਖਿਆ ਇਸ ਫਾਰਮ ਵਿਚ ਸੰਦਰਭ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਟਿੱਪਣੀ ਵੀ ਜੋੜਦਾ ਹੈ।

ਕੁਝ ਸਿਰਫ਼ ਅਨੁਮਾਨ ਹਨ ਕਿ ਸਕਾਫਟਰ ਦਾ ਮਤਲਬ ਕੀ ਹੈ ਜਦ ਉਸਨੇ ਇਹ ਕਿਹਾ ਕਿ ਰਾਇਆਪਨ "ਪਹਿਲਾ ਸੀ ਜੋ ਸ਼ਵਾਰਟਜ਼ ਦੇ ਦਿਨਾਂ ਵਿਚ ਕੈਥੋਲਿਕ ਧਰਮਧਿਆਸ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਦਾ (ਪਾਪੋਕਾ) ਤਿਰਸਕਾਰ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ਖ਼ਬਰੀ ਨੂੰ ਅਪਣਾ ਲਿਆ।" ਕ੍ਰਿਸਚਨ ਫਰੇਡਰਿਚ ਸ਼ਵਾਰਟਜ਼ ਆਫ਼ ਹੈਲੇ ਨੇ ਪਾਦਰੀ ਦੀ ਸੇਵਾ ਟ੍ਰਾਂਕਿਊਬਰ ਅਤੇ ਤੰਜੋਰ ਵਿਚ 1750 ਤੋਂ 1798 ਤੱਕ ਮਿਸ਼ਨਰੀ ਰਿਹਾ। 1778 ਵਿਚ ਉਹ ਪਾਲਮਕੋਟਾਹ ਦੇ ਇੰਗਲਿਸ਼ ਗੈਰੀਸਨ ਵੇਖਣ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਉਸ ਨੇ ਪਹਿਲਾ ਸਥਾਨਿਕ ਪਰਿਵਰਤਨ ਹੋਏ ਮਸੀਹ ਵਿਚ ਆਏ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਪਤਿਸਮਾ ਦਿੱਤਾ, ਇਕ ਮਰਾਠੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਵਿਧਵਾ ਜੋ ਸ਼ਾਹੀ ਪਰਿਵਾਰ ਤੋਂ ਸੀ ਜਿਸ ਨੇ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਕਲੋਰਿਨਤਾ ਰੱਖਿਆ।

ਇਹ ਔਰਤ ਦੂਜੇ ਦੋ ਕੈਥੋਲਿਕ ਪਿਛੋਕਰ ਤੋਂ ਸੀ ਉਹ ਆਪਣੇ ਤੰਜੋਰ ਵਿਚ ਕੁਝ ਸਾਲ ਗੁਜ਼ਾਰਨ ਦੇ ਬਾਅਦ ਤਿਨੀਵੇਲੀ ਦੇ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਦੇ ਬਾਅਦ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮਸੀਹ ਹੁਕਮਨਾਮੇ ਦੀ ਇੱਛਾ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੀ ਸੀ ਐੱਮ ਬੈਸੀ ਵਿਚ ਯਾਦ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਸਵਾਲ ਇਹ ਹੈ "ਕੀ ਰਾਇਆਪਨ ਵਰਗਾ ਜੇਮਸ ਹੋਗ ਮੰਨਦਾ ਹੈ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਮਨੁੱਖਾਂ ਵਿਚੋਂ ਇਕ ਸੀ?"

ਇਸ ਐੱਮਬੈਸੀ ਦੇ ਦੋ ਹਿਸਾਬ ਕਿਤਾਬ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚੋਂ ਇਕ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ ਜਰਮਨ ਦੇ "ਨਿਊ ਗੈਸਚਿਚਟੇ" ਤੋਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਟੇਮ ਤਿੰਨ ਜਿਵੇਂ ਵਿਲੀਅਮ ਬ੍ਰਾਊਨ ਦੇ **ਪ੍ਰੋਪੋਗੇਸ਼ਨ ਆਫ਼ ਕ੍ਰਿਚਨੇਟੀ ਅਮੰਗ ਦੀ ਹੀਦਨ** ਦੀ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿਚ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, 1853, ਸੰਸਕਰਣ 1 ਸਫ਼ਾ 151

"ਕਲੋਰਿਨਤਾ (ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਵਿਧਵਾ) ਲਗਾਤਾਰ ਦੱਖਣ ਭਾਰਤ ਵਿਚ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਯੁੱਧ ਦੇ ਖਤਮ ਹੋਣ ਦੇ ਸਮੇਂ (ਹੈਦਰ ਅਲੀ ਦੇ ਨਾਲ) ਉਹ ਆ ਕੇ ਦੋ ਰੋਮਨ ਕੈਥੋਲਿਕ ਕ੍ਰਿਸਚਨ ਦੇਸ਼ ਦੇ ਉਸੇ ਭਾਗ ਤੋਂ ਤੰਜੋਰ ਵਿਚ ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਸ਼ਵਾਰਟਜ਼ ਨਾਲ ਮਿਲਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚੋਂ ਇਕ ਆਦਮੀ ਨੇ ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਦੀ ਕਾਪੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਪਦੇਸ਼ਕ ਇਤਿਹਾਸ (ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਰਾਹੀਂ ਸੀ.ਟੀ.ਵਾਲਥਾਰ ਟਰਾਨਕਿਊਬਰ 1735 ਇਕ ਯੋਗ ਅਤੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਰਗ ਦਾ ਕੰਮ ਸਥਾਨਿਕ ਮਸੀਹੀਆਂ ਦੀ ਗਲਬਾਤ ਜੋ ਰੋਮੀਵਾਦ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕਲੀਸਿਆ ਦੇ ਇਤਹਾਸ ਤੋਂ

ਨਿਕਲੀ ਉਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕਰਦਾ ਸੀ)। ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਸ ਨੇ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਭਾਵ ਤੋਂ ਪੜ੍ਹਿਆ ਕਿ ਸਿਰਫ ਉਹੀ ਆਸ ਨਹੀਂ ਸੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਰੋਡ ਦੀ ਕਲੀਸਿਆ ਦੀ ਗਲਤੀਆਂ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਬਹੁਤ ਮਜ਼ਬੂਤੀ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਗਵਾਹੀ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਗੁਵਾਂਢੀਆਂ ਅਤੇ ਜਾਣਨ ਵਾਲੇ ਦੇ ਵਿਚ ਜਿਸ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਉਸ ਦੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ਾਂ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਏ। ਉਹ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਸਾਥੀ ਯਾਤਰੀ ਨੇ ਹੁਣ ਤੰਜੋਰ ਨੂੰ ਆਏ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਨਾਮ ਤੇ ਮੰਗ ਕਰਕੇ ਕਰਨ ਜੋ ਮਿਸ਼ਨਰੀ ਅਤੇ ਦੇਸ਼ ਦੇ ਯਾਜਕ ਸਨ। ਉਹ ਆਉਣ ਅਤੇ ਧਰਮ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਸਿਧਾਂਤ ਦੱਸਣ। ਇਸ ਬੇਨਤੀ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਵਾਸੀ ਮਦਦਗਾਰ ਸਫਲਤਾਪੂਰਵਕ ਦੇਸ਼ ਦੇ ਉਸ ਭਾਗਾਂ ਵਿਚ ਅੱਗੇ ਵੱਧੇ ਅਤੇ ਥੋੜ੍ਹੀ ਸਮੇਂ ਵਿਚ ਉਹ ਕਲੀਸਿਆ ਵਿਚ ਲਗਭਗ ਸੌ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਕਬੂਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਪਾਲਮਕੋਟਾਹ ਦੇ ਗੁਵਾਂਢ ਵਿਚ ਜਿਸ ਵਿਚ ਪਹਿਲਾਂ ਉਹ ਮੂਰਤੀ ਪੂਜਕ ਸਨ, ਦੂਜੇ ਰੋਮੈਕੈਥੋਲਿਕ ਸਨ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੱਖਣ ਭਾਰਤ ਵਿਚ ਮੰਡਲੀ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਵਾਤ ਹੋਈ।"

ਇਸ ਉੱਤੇ ਜੇਮਸ ਹੋਗ ਦੀ ਟਿੱਪਣੀ ਇਹ ਹੈ: "ਬੁੱਧੀਵਾਨ ਰੋਮਵਾਦੀ ਇੱਥੇ ਵਰਨਣ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ, ਸ਼ਾਇਦ ਆਦਮੀ ਜਿਸ ਰੈਵ.ਪੀ.ਪੀ. ਸਕਾਫਟਰ ਰਾਹੀਂ ਵੇਖਿਆ ਗਿਆ ਉਸ ਨੇ 15 ਜੂਨ 1839 ਦੇ ਜਨਰਲ ਵਿਚ (ਦਬਿਦ ਸਫਾ 662)

ਜਰਮਨ ਦਾ **ਮਸੀਹ ਜੀਵਨ ਐਂਡ ਸਕਾਪਟਰਜ਼**, 1855 ਉਸੇ ਘਟਨਾ ਦਾ ਦੂਜਾ ਹਿਸਾਬ ਕਿਤਾਬ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਇਸ ਇਵੇਂ ਵੀ ਆਉਣਾ ਹੈ।

“ਦਿਸੰਬਰ 1783 ਵਿਚ ਸਕਾਫਟਰਜ਼ ਦੀ ਗੈਰਮੌਜੂਦਗੀ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਰੋਮੈ ਕੈਥੋਲਿਕ ਤਿਨੀਵੇਲੀ ਤੋਂ ਤੰਜੋਰ ਆਏ। ਇਕ ਡਾਕਟਰ ਐਨਟੋਨੀਮੂਤੂ ਸੀ ਬਾਅਦ ਵਿਚ ਮਿਸ਼ਨ ਯਾਦਗਾਰ ਵਿਚ ਪੀਚੇਮੁਟ ਦੇ ਨਾਮ ਨਾਲ ਜਾਣਿਆ ਗਿਆ, ਇਕ ਮੈਂਬਰ ਧੋਬੀਆਂ ਦੀ ਜਾਤ ਦਾ ਓਟੋਰਾਮਪਤੀ ਦਾ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਦਾ ਨਾਮ ਵਰਨਣ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਹ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਉਸੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਕਬੂਲ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ..... ਦੇਸ਼ ਤਰਨਕੁਏਬਰ ਰਾਹੀਂ ਹਿਦਾਇਤਾਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਉਹ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਵਿਧਵਾ ਕਲੋਰਿਨਡਾ ਇਸ ਦੇ ਬਾਅਦ ਉਦੇਸ਼ ਵਿਚ ਆਈ ..... ਲਗਭਗ ਇਕ ਮਹੀਨੇ ਦੀ ਉਡੀਕ ਵਿਚ ਬਿਨ੍ਹਾਂ ਫਲ ਦੇ ਉਹ ਉਡੀਕ ਕਰਦੀ ਰਹੀ ਫਿਰ ਉਹ ਦੋ ਰੋਮੈਕੈਥੋਲਿਕ ਦੇ ਰਾਮਾਨੰਦ ਵਿਚ ਗਈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਪਰਿਵਾਰ ਧਰਮੀ ਸਿਖਾਉਣ ਵਾਲਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਸੀ-ਪਰ ਫਿਰ ਵਾਪਿਸ ਆ ਗਏ....ਦੇਸ਼ ਦੇ ਯਾਜਕ ਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਟ੍ਰਾਨਕੁਏਬਰ ਦੇ ਮਿਸ਼ਨਰੀਆਂ ਨੇ ਉਸ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਤੇ ਥੋੜ੍ਹਾ ਮਹੱਤਵ

ਦਿੱਤਾ....ਸਕਵਾਰਟਜ਼ ਨੇ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਨਾਲ ਲਿਆ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਤੁਰੰਤ ਵਾਪਿਸ ਆਉਣ ਦੇ ਬਾਅਦ ਤੰਜੋਰ ਤੋਂ ਆਦਰਯੋਗ ਧਰਮ ਸਿੱਖਿਅਕ ਗਨਾਨਾਧਰਕਾਸਮ ਨੂੰ ਭੇਜਿਆ। ਜੋ ਵੇਰਵਾ ਉਸ ਨੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਸੀ ਬਹੁਤ ਹੀ ਮਾਨਯੋਗ ਸੁਣਾਈ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਇੱਕੋ ਵਾਰ ਜੁਲਾਈ (1784) ..... ਨੂੰ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ ਜਦੋਂ ਨਵੰਬਰ ਵਿਚ ਉਹ ਵਾਪਿਸ ਆਏ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਹ ਸੰਬੰਧ ਦੱਸਿਆ ਕਿ 130 ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਇਕੱਠਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ।”

ਬਿਸ਼ਪ ਰੋਬਟ ਕਾਨਡਵੈਲ ਨੇ ਆਪਣੀ ਐੱਸ.ਪੀ.ਸੀ.ਕੇ. ਅਤੇ ਐੱਸ.ਪੀ.ਜੀ.ਐੱਫ.ਪੀ., 1881 ਦੇ ਤਿਨੀਵੇਲੀ ਮਿਸ਼ਨ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਦੇ ਰਿਕਾਰਡ ਵਿਚੋਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹਿਸਾਬ ਕਿਤਾਬ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। "ਇਵੇਂ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਹੈ" ਉਹ ਲਗਾਤਾਰ ਵੇਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਕ ਵਿਅਕਤੀਤਵ ਜੋ ਰੈੱਵ.ਪੀ.ਪੀ. ਸਕਾਫਟਰ ਚਰਚ ਮਿਸ਼ਨਰੀ ਸੋਸਾਇਟੀ ਦਾ ਚੰਗਾ ਜਾਣਕਾਰ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਜਨਰਲ ਵਿਚ 15 ਜੂਨ 1839 ਦੇ ਵਿਚ ਵਰਨਣ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਹੁਣ ਵੀ ਜੀਉਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਕ ਲਗਾਤਾਰ ਹਿੰਮਤ ਵਾਲੇ ਚਰਿੱਤਰ ਨੂੰ ਬਣਾ ਕੇ ਰੱਖਿਆ ਹੈ-ਇਹ ਰੋਮੈਕੈਥੋਲਿਕ ਦੇ ਮਸੀਹੀਆਂ ਦੇ ਵਿਚੋਂ ਇਕ ਤਿਨੀਵੇਲੀ ਤੋਂ ਸੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਨਤੀਜੇ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਪਹਿਲਾਂ ਤੰਜੋਰ ਦੇ ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਸਵਾਰਟਜ਼ ਨਾਲ ਮੁਲਾਕਾਤਾਂ ਬਣਾਈਆਂ ਸਨ। ਇਸ ਆਦਮੀ ਦਾ ਨਾਮ ਰਾਇਆਪਨ ਸੀ। ਉਹ ਯੁਗਰਮਕੋਟਾਏ ਦੀ ਕਲੀਸਿਆ ਦਾ ਸੰਸਥਾਪਿਕ ਸੀ। ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਸਕਾਫਟਰ ਦੀ ਟਿੱਪਣੀ ਦੇ ਸਮੇਂ ਉਹ ਨੌਬੇ ਤੋਂ ਸੌ ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਸੀ।

ਇਥੇ ਸਕਾਫਟਰਜ਼ ਦੇ ਜਨਰਲ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿਚੋਂ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਹਿੱਸਾ ਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਫਿਰ ਕੋਲਡਵੈਲ ਅੱਗੇ ਵੱਧਦਾ ਹੈ: ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਹੋਗ ਨੇ ਜ਼ਰੂਰ ਹੀ ਰਾਇਆਪਨ ਨੇ ਬੁੱਧਵਾਨ ਰੋਮੀਵਾਦਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਪਹਿਚਾਣ ਦੀ ਗਲਤੀ ਕੀਤੀ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਉੱਤੇ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਜੋ ਕਲੋਰਿੰਡਾ ਦੇ ਨਾਲ ਸਵਾਰਟਜ਼ ਦੇ ਨਾਲ ਮਿਲਣ ਆਇਆ ਅਤੇ ਜਿਸਨੇ ਨਵਾਂ ਨੇਮ ਪੜ੍ਹਿਆ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹੀਆਂ; ਅਤੇ ਖਤਮ ਕਰਨ ਦੇ ਸਮੇਂ ਉਸ ਨੇ ਲਿਖਣ ਪੜ੍ਹਨ ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਦੇ ਬਾਰੇ ਵਿਚ ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਸਕਾਫਟਰਜ਼ ਦਾ ਲਿਖਿਆ ਸਵਾਲ ਉਡਾਇਆ, ਉਮਰ ਦੇ ਕਾਰਨ ਨਜ਼ਰ ਦੀ ਘਾਟ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਜੇਕਰ ਇਕ ਚੰਗੇ ਕਵੀ ਆਦਮੀ ਨੇ ਕਦੇ ਪੜ੍ਹਨਾ ਨਹੀਂ ਸਿੱਖਿਆ ਜਿਵੇਂ ਯਾਦਗਾਰਾਂ ਤੋਂ ਸਾਫ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਉਸ ਦੇ ਇਕ ਮਦਰਾਸ ਦੇ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ ਰਾਹੀਂ ਤਾਮਿਲ ਪੱਤਰਿਕਾ ਦੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਵਿਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕਲੋਰਿੰਡਾ ਦੇ ਨਾਲ ਤੰਜੋਰ ਦੇ ਦੋ ਆਦਮੀਆਂ ਨੇ ਨਾਲ ਜਾਣ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚੋਂ ਇਕ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜੇਕਰ ਉਹ ਨਹੀਂ ਜਿਸ ਦੇ ਨਾਲ ਉਸ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ

ਸ੍ਰੀਮਾਨ ਹੋਰਾਂ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਦੱਸੀ ਗਈ ਹੈ।

ਉਹ ਜ਼ਰੂਰ ਹੀ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੇ ਬਾਅਦ ਉਹ ਤੰਜੋਰ ਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਗਏ ਅਤੇ ਵੇਖਿਆ ਅਤੇ ਛੇਤੀ ਹੀ ਸਵਾਰਟਜ਼ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਹਿਦਾਇਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਰੋਮ ਦੀ ਕਲੀਸਿਆ ਦੀਆਂ ਰੁਕਾਵਟਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਬੀਮਾਰ ਹੋ ਗਿਆ, ਤੇ ਉਸ ਦੀਆਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦਾ ਵਰਨਣ ਹੈ, ਇਹ ਮੈਨੂੰ ਖ਼ਤਮ ਕਰਨ ਵਿਚ ਅਗਵਾਈ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ ਕਿ ਉਸ ਦਾ ਕਲੋਰਿਨਡਾ ਦੇ ਨਾਲ ਆਉਣ ਦਾ ਸੰਬੰਧ ਨਹੀਂ ਹੈ। "ਰਾਇਆਪਨ ਦਾ ਚਰਿੱਤਰ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਉਪਯੋਗਿਤਾ ਬਾਰੇ ਉਸ ਦਾ ਵੰਸ਼ ਸਾਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਉਸ ਦਾ ਨਾਮ ਇੱਜ਼ਤ ਨਾਲ ਯਾਦ ਕਰੀਏ; ਪਰ ਇਹ ਸਵਾਲ ਯੋਗ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਸ੍ਰੀਮਾਨ ਸਕਾਫਟਰਜ਼ ਦੇ ਸਮੇਂ ਪਹਿਲਾ ਸੀ ਜਿਸ ਨੇ ਪੋਪ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਦਾ ਤਿਰਸਕਾਰ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਇੰਜ਼ੀਲਾਂ ਨੂੰ ਸਹੀ ਕਰਨ ਲਈ ਅਪਣਾਇਆ। ਜਿਵੇਂ ਇਹ ਉਸ ਦੇ ਆਪਣੇ ਪਿੰਡ ਯੁਗਰਮਕੋਟਾਏ ਵਿਚ ਸੀ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣਾ ਪੱਕਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਰੋਮ ਦੇ ਚਰਚ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦੇਵੇਗਾ ਅਤੇ ਪ੍ਰੋਟੇਸਟੈਂਟ ਮਿਸ਼ਨ ਵਿਚ ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਯੁਗਰਮਕੋਟਾਏ ਦੇ ਰਜਿਸਟਰ ਵਿਚ ਰੋਮਵਾਦ ਆਇਆ। 1790, ਵਿਚ ਉਸ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾ ਆਦਮੀ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਜਿਸ ਨੇ ਪੋਪ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਦਾ ਤਿਨੀਵੇਲੀ ਵਿਚ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ। ਪੀਚੇਮੁਟ ਦਾ ਓਟਰਮਪਟੀ ਜਾਂਦੇ ਵਾਸ਼ੇਆਮ ਕਵੀ ਸ਼ਾਇਦ ਪਹਿਲੇ ਸਨ।

ਰਾਜਾਮਨੀ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਪਰਿਵਾਰਿਕ ਰੀਤੀ ਰਿਵਾਜ਼ ਜੋ ਇੱਥੇ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਹਨ, ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਇਤਿਹਾਸ ਰੰਗ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿਚ ਥੋੜ੍ਹੇ ਸਮੇਂ ਲਈ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਜ਼ਰੂਰ ਹੀ ਕਹਾਣੀ ਉੱਤੇ ਨਵਾਂ ਚਾਨਣ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਮੁੱਖ ਸੱਚਿਆਈਆਂ ਨੂੰ ਬਿਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ੱਕ ਦੇ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਕਈ ਸਵਾਲ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚੋਂ ਇਕ ਦਾ ਇਕ ਸਵਾਲ ਦਾ ਉੱਤਰ ਵੇਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ। ਕੀ ਰਾਇਆਪਨ ਦੀਆਂ ਹਦਾਇਤਾਂ ਤੰਜੋਰ ਵਿਚ ਸ਼ਵਾਰਟਜ਼ ਦੇ ਹੱਥੋਂ ਪਹਿਲੀ ਆਉਂਦੇ ਸਮੇਂ ਤਾਮਿਲ ਦੇਸ਼ ਵਿਚ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ, ਯੁਕੀਰਨਕੋਟਾਏ ਵਿਚ ਆ ਕੇ ਰਹਿਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ (ਜਿਸ ਪਿੰਡ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਰਾਜਾਮਨੀ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਉੱਥੋਂ ਦਾ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ਵਾਸੀ ਨਹੀਂ) ਨਾ ਹੀ ਇਵੇਂ ਬਾਅਦ ਵਿਚ ਕੋਲਡਵੈਲ ਵਿਚ ਵਰਨਣ ਕਰਦਾ ਹੈ? ਸ਼ਾਇਦ ਉਸ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਹੀ ਸੰਬੰਧ ਦੱਖਣ ਦੀ ਤਾਮਿਲ ਮਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਹ ਨੂੰ 1744, ਮਹਾਂਰਾਸ਼ਟਰ ਦੀ ਵੱਲ ਲੈ ਗਏ ਜਿਸ ਤੋਂ ਉਸ ਨੇ ਬਹੁਤ ਤਾਮਿਲ ਬੋਲੀ ਸਿੱਖੀ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਸਮੱਸਿਆ ਦੇ ਸਮੇਂ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਰੂਪ ਨਾਲ ਵਿਖਾ ਸਕੇ? ਕੀ ਇਵੇਂ ਹੀ ਸੀ?

ਇਸ ਨਾਲ ਉਹ ਆਪ ਹੀ ਮਹਾਰਾਂਸ਼ਟਰਾਂ ਵਿਚੋਂ ਆਇਆ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿਚ ਉਸ ਨੇ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ, ਕੀ ਪੀਚੇਮੁਟ ਵਿਚ ਆਪਣੀ ਮਿਸ਼ਨ ਵਿਚ ਮਰਾਠੀ ਔਰਤ ਦੇ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰੇ। ਅਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਤੇ, ਉਸ ਨੇ ਕਿਵੇਂ ਸਿੱਖਿਆ ਵਿਚ ਆਪਣੀ ਗੜਬੜੀ ਨੂੰ ਉੱਤੇ ਚੁੱਕਿਆ?

ਜੇਕਰ ਰਾਇਆਪਨ ਨਾਲ ਜਦੋਂ ਸਕਾਫਟਰ ਨੇ 1839 ਵਿਚ ਮੁਲਾਕਾਤ ਦੇ ਸਮੇਂ ਉਹ 90 ਸਾਲ ਤੋਂ ਵੀ ਉੱਤੇ ਸੀ ਤਾਂ ਉਸ ਦਾ ਜਨਮ ਸਵਾਰਨਜ਼ ਵਿਚ 1750 ਵਿਚ ਆਉਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੋਇਆ ਅਤੇ 1784 ਵਿਚ 35 ਜਾਂ 40 ਸਾਲ ਦੇ ਲਗਭਗ ਹੋਵੇਗਾ ਕਲੋਰਿਨਡਾ ਦੇ ਐੱਮਬੈਸੀ ਦੇ ਸਮੇਂ ਭਾਵੇਂ ਉਸ ਨੇ ਹਿੱਸਾ ਲਿਆ ਜਾਂ ਨਹੀਂ ਹੈ (ਅਤੇ ਰੋਬਟ ਕੋਲਡਵੈਲ ਦਾ ਅਨੁਮਾਨ ਇਕ ਇਤਿਹਾਸਕਾਰ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੌਖੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਇਨਕਾਰਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦੇ) ਜੋ ਅਸਲ ਵਿਚ ਉਹ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੀ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਭੂਮਿਕਾ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ੁਰੂ ਦੇ ਦਿਨਾਂ ਦੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਵਿਚ ਨਿਭਾਈ। ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਦੇ ਨਾਲ ਤਾਮਿਲ ਪੱਤ੍ਰਿਕਾ ਵਿਚ ਕੋਲਡਵੈਲ ਦੁਆਰਾ ਕਿਤੇ ਵੀ ਰਾਇਆਪਨ ਦੇ ਚਰਿੱਤਰ ਤੇ ਅੱਗੇ ਚਾਨਣਾ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ। ਉਸ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿਚ ਇਕ ਕਿਤਾਬ ਜੋ ਆਰ.ਪੀ. ਦੋਰਾਏਰਾਜ ਦੇ ਇਖਤਿਆਰ ਵਿਚ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿਚ ਇਸੇ ਸਾਧਨ ਤੋਂ ਜਾਣਕਾਰੀ ਇਕੱਠੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੋਵੇਗੀ, ਜੋ ਮਦਰਾਸ ਦੀ 1943 ਦੇ ਬਾਅਦ ਨਸ਼ਟ ਗਏ, ਪਰ ਬਿਸ਼ਪ ਦੀ ਆਪਣੀ ਟਿੱਪਣੀ ਸਕਾਫਟਰ ਦੀ ਸ਼ਤਾਬਦੀ ਦੀ ਤਸਵੀਰ 6 ਮੀਲ ਪ੍ਰਭ ਦੀ ਮੇਜ਼ ਤੇ ਸ਼ਾਮਿਲ ਹੋਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੈ। ਸਾਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਆਸ ਅਤੇ ਬਿਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ੱਕ ਦੇ ਮੰਨਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਇਹ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਮਾਨ ਬਾਰੇ ਹੈ।

ਰਾਜਾਮਨੀ ਦੀ ਮਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਇਹ ਯੁਕੀਰਨਕੋਟਾਏ ਵਿਚ ਸੀ ਜਦ ਰਾਇਆਪਨ ਮਰ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਰਿਵਾਜ ਸੀ ਉਹ ਨਦੀ ਵਿਚ ਨਹਾਉਣ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਕੱਪੜੇ ਧੋਣ ਗਏ, ਲੱਗਭੱਗ ਉਸ ਦੇ ਕਈ ਹਫ਼ਤੇ ਕਰਨ ਦੇ ਬਾਅਦ ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੇ ਥਕਾਵਰ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤੀ ਉਹ ਰੇਤ ਤੇ ਲੰਮੇ ਪੈ ਗਿਆ। ਉਹ ਉੱਥੇ ਉਸ ਕੋਲ ਆਏ, ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਸੌਂਹ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਪਰ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸੇਵਕ ਨੂੰ ਲੈ ਲਿਆ ਸੀ।

ਟਿੱਪਣੀ: ਇਸ ਜਮੀਨੇ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਦੇ ਬਾਅਦ ਮੇਰੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿਚ ਇਕ ਉੱਤਮ ਤਾਮਿਲ ਕਿਤਾਬ ਆਈ ਯੁਕੀਰਮਨਕੋਟਾਏ ਤੀਰੂਸਬਾਏ ਵਾਰਲਾਰੂ ਰਾਹੀਂ ਐੱਸ ਮੁਥਾਇਆ (ਡਾਇਸਨ ਬੁੱਕ ਸ਼ਾਪ, ਪਾਲੇਅਨਕੋਟਾਏ, 1966) ਵਿਚ ਲੇਖਕ ਰਾਇਆਪਨ ਦੇ ਬਾਰੇ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਮਾਪੀ ਹੋਈ ਸਮੱਗਰੀ ਅਤੇ ਯੁਕੀਰਮਨਕੋਟਾਏ ਵਿਚ ਕਲੀਸਿਆ ਬਾਰੇ ਜਾਣਕਾਰੀ ਇਕੱਠੀ ਕੀਤੀ।

ਜਮੀਮਾਂ 2

ਜੋਨ ਕ੍ਰਿਸਚਨ ਅਰੁਲਾਪਨ

1810-67

ਰਾਇਆਪਨ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਅਰੁਲਾਪਨ ਪਰਿਵਾਰ ਵੀ ਯੂਕੀਰਨਕੋਟਾਏ ਵਿਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਜਿੱਥੇ ਜੋਨ ਕ੍ਰਿਸਚੀਅਨ ਦਾ ਜਨਮ 1810 ਵਿਚ ਹੋਇਆ।¹ ਉਸ ਦਾ ਦਾਦਾ ਉਸੇ ਪੀੜੀ ਦਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਬਜ਼ੁਰਗ ਰਾਇਆਪਨ ਰੋਮੈਕੈਥੋਲਿਕ ਦਾ ਸੀ, ਉਸ ਦੇ ਬਾਰੇ ਜਾਣਕਾਰੀ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ।² ਰਾਇਆਪਨ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਹ ਵੀ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਉੱਤੇ ਕ੍ਰਿਸਚੀਅਨ ਸ਼ਵਾਰਟਜ਼ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਵਿਚ ਲਿਆਂਦੇ ਗਏ ਸਨ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਉਹ ਦੀ ਬੰਦਗੀ ਨੇ ਉਹਨਾਂ ਲੰਮੇ ਦਿਨਾਂ ਵਿਚ ਉਸ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਖਰਚੇ ਤੇ ਪਹਿਲਾ ਆਮ ਪਰੋਟੈਸਟ ਚਰਚ ਦੀ ਇਮਾਰਤ ਨੂੰ ਪਿੰਡ ਵਿਚ ਬਣਾਵੇ।

ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜੋਨ ਕ੍ਰਿਸਚੀਅਨ ਨੇ ਆਪਣੇ ਬਚਪਨ ਦੇ ਸਰੀਵਲੀਪੁਥਰ ਵਿਚ ਹੀ ਗੁਜ਼ਾਰੇ, ਜਿੱਥੇ ਸ਼ਾਇਦ ਉਸ ਦੇ ਪਿਤਾ ਨੌਕਰੀ ਕਰਦੇ ਸਨ।³ ਫਿਰ ਵੀ 1825 ਵਿਚ 15 ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਵਿਚ ਉਸ ਨੇ ਤਿਨੀਵੇਲੀ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਧਰਮ ਪ੍ਰਚਾਰਕ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਦੇ ਲਈ ਸਕੂਲ ਵਿਚ ਦਾਖਲਾ ਲਵੇ। ਇੱਥੇ

¹ ਇਸ ਲਈ ਜੀ.ਐੱਚ.ਲੈਂਗ ਆਪਣੇ ਇਤਿਹਾਸ ਪੰਨਾ 9, ਵਿਚ ਸਹੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਪਰਿਵਾਰਿਕ ਰੀਤੀ ਰਿਵਾਜ ਨਾਲ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦੇ ਹਨ।

² ਇਹ ਦੋ ਨਾਮ ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਰੋਮੈਕੈਥੋਲਿਕ ਦੇ ਹਨ। ਰੋਮਨ ਅਨੁਵਾਦ ਦਾ ਤਾਮਿਲ ਧਰਮਸ਼ਾਸਤਰ ਵਿਚ ਰਸੂਲ ਪਤਰਸ ਅਤੇ ਯੂਹੰਨਾ ਨੂੰ ਅਨੁਵਾਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਪੀਥੁਰ ਅਤੇ ਜੋਵਨ ਵਰਗੇ ਪ੍ਰੋਟੈਸਟ ਅਨੁਵਾਦਾਂ ਵਿਚ ਯੂਹੰਨਾ ਦੀ ਥਾਂ ਭਾਵ ਅਨੁਵਾਦ (ਦਿਆਲੂ ਪਿਤਾ) ਜਦ ਕਿ ਪਤਰਸ ਨੂੰ ਰਾਇਆਪਨ (ਸਾਹੀ ਪਿਤਾ) ਦਾ ਨਾਮ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

³ ਦ ਚਰਚ ਮਿਸ਼ਨਰੀ ਇੰਟੈਲੀਜੈਂਸਰ ਦੇ ਲਈ 1860 (ਲੈਂਗ, ਇਤਿਹਾਸ, ਵਿਚ ਸਫਾ 179 ਵਿਚ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ) ਸਰੀਵੀਲੀਪੁਥਰ ਅਖਵਾਉਂਦਾ ਹੈ "ਅਰੁਲਾਪਨ ਪਿੰਡ ਦਾ।" ਲੈਂਗ ਗਲਤੀ ਨਾਲ ਆਖਦਾ ਹੈ "ਜਨਮ ਸਥਾਨ" (ਇਬਿਡ ਸਫਾ 118, 179) ..... ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਮਿਸ਼ਨ ਦਾ ਵਿਕਾਸ ਕਰਤਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਵਿਸ਼ਵਵਿਆਪੀ ਅੰਦੋਲਨ ਜੋ ਕ੍ਰਿਸਚੀਅਨ ਬ੍ਰਦਰਨ (ਮਸੀਹੀ ਧਰਮਭਾਈ) ਦੇ ਨਾਮ ਨਾਲ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ।

ਉਸ ਨੇ ਆਮ ਸਿੱਖਿਆ ਅਤੇ ਕੰਮ ਦੇ ਲਈ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਦਾ ਗਿਆਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਇੱਥੇਵੀ ਉਹ ਜਰਮਨ ਦੇ ਸੀ.ਟੀ.ਈ. ਨੇਮ ਅਤੇ ਪੀ.ਪੀ. ਸਕਾਫਟਰ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦੇ ਹੇਠ ਆਇਆ ਦੋਵੇਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਯੋਗ ਆਦਮੀ ਸਨ। ਇਸ ਸ਼ੁਰੂ ਦੀ ਉਮਰ ਵਿਚ ਉਸ ਨੇ ਦਲੇਰੀ ਦੇ ਨਾਲ ਕੰਪਨੀ ਵਿਚ ਮਸੀਹ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਮਿਸ਼ਨਰੀਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਦੇਣੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ। ਫਿਰ ਸੰਖੇਪ ਵਿਚ 1834 ਇਹ ਕੰਮ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਕਿ ਉਹ ਸਾਥੀ ਅਤੇ ਚੇਲਾ ਬਣ ਜਾਵੇ ਜਾਂ ਸੰਤ ਐਨਥਨੀ ਨੌਰਿਸ ਗਰੇਵਸ ਬਣ ਜਾਵੇ। ਇਸ ਦੰਦਾਂ ਦੇ ਡਾਕਟਰ ਨੇ ਅਕਸਟਰ ਤੋਂ ਇਕ ਮਾਰਗ ਦਰਸ਼ਨ ਦੀ ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਦੀ ਉਦਾਰਨ ਹੈ ਜੋ ਇਕੱਲਾ ਹੀ ਮਿਸ਼ਨਰੀ ਬੁਲਾਹਟ ਦੀ ਮਿਸਾਲ ਸੀ। ਇਸ ਨੇ ਗਿਆਰਵੀਂ ਸਦੀ ਦੀਆਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਪੀੜ੍ਹੀਆਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕੀਤਾ।

ਚਾਰ ਸਾਲਾਂ ਤੱਕ ਜੀ.ਸੀ. ਅਰੁਲਾਮਨ ਨੇ ਉਤਰ ਅਰਕੋਟ ਅਤੇ ਚਿੱਤੋਰ ਜਿਲ੍ਹੇ ਵਿਚ ਗਰੇਵਸ ਦੇ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਸੰਸਥਾ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਲਾਭ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ। ਇਹ ਵਰਣਨਯੋਗ ਹੈ ਜਦੋਂ ਉਹ ਚਿੱਤੋਰ ਵਿਚ ਇਕ ਦਿਨ ਉਹ ਗਰੇਵਸ ਦੇ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਮੈਦਾਨ ਵਿਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਭੀੜ ਵਿਚੋਂ ਇਕ ਸੁਣਨ ਵਾਲੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਤਾਨਾ ਮਾਰਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਲਈ ਕਦੇ ਵੀ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਤਨਖਾਹ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ, ਪਰ ਆਪਣੀਆਂ ਜ਼ਰੂਰਤਾਂ ਦੇ ਲਈ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰੇਗਾ। ਇਹ ਉਸ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ।

ਜੀ.ਐੱਚ.ਲੈਂਗ ਨੇ ਸਾਨੂੰ "ਭਾਰਤੀ ਮਸੀਹੀਆਂ ਦਾ ਇਤਿਹਾਸ ਅਤੇ ਡਾਇਰੀਆਂ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। (ਲੰਡਨ 1939) ਦਾ ਵਧਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹਿਸਾਬ ਜੋ ਜੇ.ਸੀ. ਅਰੁਲਾਪਨ ਦੀਆਂ ਡਾਇਰੀਆਂ ਅਤੇ ਸਮਕਾਲੀਨ ਪੱਤਰਾਂ ਰਾਹੀਂ ਜੋ ਮਿਸ਼ਨਰੀਆਂ ਦੇ ਸਨ, ਉਸ ਦੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਵਿਚ ਚੱਲਣ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਵਿਚ ਚੱਲਣ ਦੀ ਹੈ।⁴ 1840 ਵਿਚ ਏ.ਐੱਨ. ਗਰੇਵਸ ਦੀਆਂ ਬਰਕਤਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੀ ਸੇਵਾ ਨੂੰ ਚੱਡ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਤਿਨੀਵੇਲੀ ਜਿਲ੍ਹੇ ਦੇ ਦੱਖਣ ਭਾਗ ਵਿਚ ਚਲਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਬਿਨ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕੀਤੇ ਵਾਟਰੇਪ ਵਾਦੀ ਵਿਚ

⁴ ਜੇ.ਸੀ. ਅਰੁਲਾਪਨ ਦਾ ਹਿਸਾਬ ਕਿਤਾਬ ਹੈ: ਜੀ.ਐੱਚ. ਲੈਂਗ. ਅਨਥਨੀ ਨੌਰਿਸ ਗਰੇਵਸ, ਸੰਤ ਅਤੇ ਰਾਹ ਤਿਆਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ 1939, ਸਫਾ 197-302; ਡਬਲਯੂ:ਬੀ. ਨੀਟਬਾਈ, ਏ.ਹਿਸਟਰੀ ਆਫ਼ ਦੀ ਪਲੇਹਮਾਊਥ ਬਰੀਬਰਨ, 1902 ਸਫਾ 72; ਈ.ਐੱਚ ਬੋਰਡਬੈਨਟ, ਦ ਪਿਲਗਰੀਮ ਚਰਚ, 1931 ਸਫਾ 345 ਐੱਫ.ਆਰ.ਕੋਡ, ਏ ਹਿਸਟਰੀ ਆਫ਼ ਬਰੱਦਰਨ ਮੂਵਮੈਂਟ, 196 ਸਫਾ 199; ਜੇ ਕੋਨੇਡੀ, ਦ ਟੋਰਚੀ ਆਫ਼ ਦ ਟੇਸਟਮਨੀ, ਬੰਬਏ 1965, ਸਫਾ 226; ਅਤੇ ਇਕ ਤਾਮਿਲ: ਐੱਚ. ਜੇ ਐਮਲਬਾਈ, ਅਰੁਲਾਪਨ ਦ ਸਟੋਰੀ ਆਫ਼ ਏ ਤਾਮਿਲ ਕ੍ਰਿਸਚੀਅਨ, 1961

ਅਜ਼ਾਦ ਰੂਪ ਨਾਲ ਕੰਮ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰੇ। ਦੋ ਸਾਲ ਦੇ ਅੰਦਰ-ਅੰਦਰ ਉਸ ਨੇ ਪੁਡੂਪਟੀ ਦੇ ਨੇੜੇ ਕ੍ਰਿਸਚੀਅਨਪੀਟਾਹ ਦਾ ਛੋਟਾ ਸਮਾਜ ਦੀ ਰੱਦ ਹੋਈ ਧਰਤੀ ਤੇ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰ ਲਿਆ ਸੀ, ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਸਿੰਚਾਈ ਵਿਭਾਗ ਪੁਟੀਆ ਅਤੇ ਨਤੀਜਾ ਵੇਖ ਕੇ ਸੁੱਕੀ ਧਰਤੀ ਦਾ ਪਾਣੀ ਦਾ ਛੱਪੜ ਬਣ ਗਿਆ (ਯਸਾਯਾਹ 41:18; 44:3)। ਅਤੇ ਇੱਥੇ ਉਸ ਦੇ ਪਰਚਾਰ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਸਥਾਨਿਕ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਚਰਚ ਹੋਂਦ ਵਿਚ ਆਇਆ।

ਇਸ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਅਧਾਰ ਬਣਾ ਕੇ ਉਸ ਨੇ ਪੂਰੇ ਤਿਨੀਵੇਲੀ ਵਿਚ ਅਤੇ ਬਾਹਰ ਦੇ ਇਲਾਕਿਆਂ ਵਿਚ ਯਾਤਰਾ ਦੁਆਰਾ ਖੁਸ਼ਖਬਰੀ ਦੇ ਪ੍ਰਚਾਰ ਨੂੰ ਕਰਕੇ ਵਚਨ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਦਿੱਤੀ। ਇਕ ਛੋਟੀ ਪ੍ਰਿੰਟਿੰਗ ਪ੍ਰੈਸ ਵਿਚ ਉਸ ਨੇ ਪਰਚੇ ਛਾਪੇ ਅਤੇ ਹਿੰਦਾਇਤਾਂ ਦੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਨਵੇਂ ਪਰਿਵਰਤਨ ਹੋਏ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਬਪਤਿਸਮਾ ਦਿੱਤਾ। ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੀ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਾਇਆ, ਪੂਰੇ ਸ਼ਾਂਤੀਹੀਨ ਬਗ਼ਾਵਤ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿਚ 1859 ਤੱਕ ਉੱਥੇ ਲੱਗਭੱਗ 33 ਪਿੰਡਾਂ ਦੀਆਂ ਮੰਡਲੀਆਂ ਤੋਂ ਘੱਟ ਨਹੀਂ ਸਨ ਅਤੇ ਲੱਗਭੱਗ ਸੱਤ ਹਜ਼ਾਰ ਆਤਮਾਵਾਂ ਸਨ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਲੱਗਭੱਗ 14 ਸਿਖਲਾਈ ਧਰਮ ਸੇਵਕਾਂ ਰਾਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ।⁵ ਅਤੇ ਸਾਲ ਵਿਚ ਦੋ ਵਾਰ ਬਾਈਬਲ ਕੰਨਵੇਸ਼ਨ ਕ੍ਰਿਸਚੀਅਨਪੀਟਾਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਨੂੰ ਹਿੰਦਾਇਤਾਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਸਨ।

ਜਦੋਂ 1860 ਵਿਚ ਇਕ ਆਤਮਿਕ ਜਾਗ੍ਰਿਤੀ ਨੇ ਕ੍ਰਿਸਚੀਅਨਪੀਟਾਹ ਵਿਚ ਨਵੇਂ ਜੀਵਨ ਮਿਸ਼ਨਰੀ ਝੁੰਡ ਵਿਚ ਲਿਆਕੇ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਅਰੁਲਾਪਨਜ਼ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਅਤੇ ਬੇਟੀ ਸ਼ਾਮਿਲ ਸਨ ਉੱਥੋਂ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ ਨਾਲ ਮਿਲਕੇ ਯੂਕੀਰਨਕੋਟਾਏ ਦੀ ਵੱਲ ਗਏ, ਉਸ ਦੇ ਜਨਮ ਤੇ ਬਰਕਤ ਲੈ ਕੇ ਆਏ। (ਲੈਂਗ, ਇਤਿਹਾਸ, ਸਫ਼ਾ 152) ਉਸ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਅਦਭੁੱਤ ਸੀ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਅੱਸੀ ਸਾਲ ਪੁਰਾਣੀ ਮੰਡਲੀ ਸਮਕਾਲੀਨ ਜ਼ਿਕਰ ਕਰਨ ਯੋਗ ਬਣ ਗਏ ਜੋ ਤਿਨੀਵੇਲੀ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਅਵਿਵਸਥਤ ਮੰਡਲੀ। ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਦਿਨ ਦਾ ਤਿਰਸਕਾਰ, ਲੜਾਈ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਸ਼ਰਾਬੀ ਅਤੇ "ਦੂਜੇ ਦੁਸ਼ਟ ਪਾਪਾਂ ਦੇ ਨਾਲ" ਇਹ ਸਭ ਤੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਖ਼ਾਸ ਵਿਸ਼ੇ ਸਨ। ਪਰ ਹੁਣ, "ਜੀਉਂਦੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਆਤਮਾ ਯੂਕੀਰਨਕੋਟਾਏ ਦੀ ਮੰਡਲੀ ਤੇ ਉੱਤਰ ਆਇਆ" ਇਹ ਅਦਭੁੱਦ ਪਰਿਵਰਤਨ ਸੀ। ਧਰਮ ਪਰਿਵਰਤਨ ਹੋ ਰਹੇ ਸਨ, ਸੱਚੇ ਪਸ਼ਚਾਤਾਪ ਅਤੇ ਜੀਵਨਾਂ ਦਾ

⁵ ਇਹ ਦਿਲਚਸਪ ਹੈ ਕਿ ਅਰੁਲਾਪਨ ਆਪਣੀ ਡਾਇਰੀ ਵਿਚ ਵਰਨਣ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਸਾਥੀ ਨੂੰ ਰੋਇਆਪਨ ਨਾਮ ਦਿੱਤਾ ਜੋ 1858 ਵਿਚ ਉਸ ਦੇ ਨਾਲ ਅਰੁਲਪੁਥਰ ਵਿਚ ਉਸ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੇ ਸੈਂਟਰ ਵਿਚ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਸੀ (ਲੈਂਗ, ਇਤਿਹਾਸ, ਸਫ਼ਾ 78-135)।

ਪਰਿਵਰਤਨ ਸੁਧਾਰ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਕੋਮਲਤਾ ਨਾਲ ਬਰਕਤਾਂ ਫੈਲ ਗਈਆਂ। ਇੱਥੇ ਸੀ.ਐੱਮ.ਐੱਸ. ਦੇ ਮਾਧਿਅਮ ਨਾਲ ਸੁਰਨਦਾਏ ਨਾਲੂਰ, ਸੀਵਾਕਾਸੀ ਵਿਚ ਮੰਡਲੀ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਕੇਂਦਰ, ਹਰ ਥਾਂ ਇਕ ਖੁਸ਼ਖਬਰੀ ਪ੍ਰਚਾਰ ਦੇ ਜੋਸ਼ ਦੇ ਨਾਲ ਅਤੇ ਮਸੀਹੀ ਆਨੰਦ ਦੇ ਨਾਲ (ਲੀਗ, ਇਤਿਹਾਸ, 174-9;161)।

ਜੇ.ਸੀ.ਅਰੁਲਾਪਨ 14 ਮਾਰਚ 1867 ਵਿਚ ਮਰ ਗਿਆ। ਉਸ ਦੇ ਬਾਅਦ ਛੇਤੀ ਹੀ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਮੰਡਲੀਆਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਹ ਨੇ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤਾ ਸੀ ਉਹ ਸਾਰਿਆ ਸੀ.ਐੱਮ.ਐੱਸ. ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਹੇਠ ਆ ਗਈ। ਸਿਰਫ ਕ੍ਰਿਸਚੀਅਨਪੀਟਾਹ ਨੇ ਅਜ਼ਾਦ ਰੂਪ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਗਵਾਹੀ ਇਸ ਦਿਨ ਤੱਕ ਬਣਾਈ ਰੱਖੀ। ਉਸ ਦੀ ਯਾਦਗਾਰ ਦੇ ਲਿਖੇ ਰਿਕਾਰਡ, ਅਤੇ ਆਖਰੀ ਸ਼ਬਦ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਗਏ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਮਸੀਹ ਵਿਚ ਸੌਂ ਗਿਆ ਇਬਰਾਨੀਆਂ 13:7,8 ਅਤੇ 1 ਤਿਮੋਥਿਉਸ 4:7,8 "ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਆਗੂਆਂ ਨੂੰ ਚੇਤੇ ਰੱਖੋ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦਾ ਵਚਨ ਸੁਣਾਇਆ। ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਚਾਲ ਦੇ ਓੜਕ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਕਰਕੇ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਨਿਹਚਾ ਦੀ ਰੀਸ ਕਰੋ। ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਕੱਲ ਅਤੇ ਅੱਜ ਦੇ ਜੁੱਗੇ ਜੁੱਗ ਇਕੋ ਜਿਹਾ ਹੈ। ਪਰ ਗੰਦੀਆਂ ਅਤੇ ਬੁੱਢੀਆਂ ਵਾਲੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਵੱਲੋਂ ਮੂੰਹ ਮੋੜ ਅਤੇ ਭਗਤੀ ਲਈ ਆਪ ਸਾਧਨਾ ਕਰ। ਕਿਉਂਜੋ ਸਰੀਰਕ ਸਾਧਨਾਂ ਤੋਂ ਲਾਭ ਥੋੜ੍ਹਾ ਹੈ ਪਰ ਭਗਤੀ ਸਭਨਾਂ ਗੱਲਾਂ ਲਈ ਲਾਭਵੰਤ ਹੈ ਕਿਉਂ ਜੋ ਹੁਣ ਦਾ ਅਤੇ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਜੀਵਨ ਦਾ ਵਾਇਦਾ ਉਹ ਦੇ ਨਾਲ ਹੈ।"

ਇੱਥੇ ਕੁਝ ਜੇ.ਸੀ.ਅਰੁਲਾਪਨ ਦੇ ਬੱਚਿਆਂ ਅਤੇ ਦੋੜ੍ਹੇ ਪੋੜ੍ਹੇ ਦੇ ਬਾਰੇ ਜਾਣਕਾਰੀ ਹੈ: ਜੇਨ ਕ੍ਰਿਸਚੀਅਨ ਅਰੁਲਾਪਨ 1810-1867 ਵਿਚ ਵਿਆਹ ਕੀਤਾ ਸੰਥਨਾਮੈਰੀ ਬੀਤੇ ਸਮੇਂ ਵਿਚ ਅਨਾਮਲ ਚਿੱਤੋਰ ਦੇ ਰਾਜੂ ਨਾਇਡਸ ਹਿੰਦੂ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬੱਚੇ ਸਨ:

1. ਮੇਰੀਅਨਾਹ, ਬੇਟੀ (ਲੀਗ, ਓਪ. ਸਿਟ. ਪੇਜ 142) ਅਰੁਲਨਨਡਮ ਡੇਵਿਡ ਦੇ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬੱਚੇ: ਅਰੁਲਾਮਲ; ਏ.ਡੀ.ਸੈਮੂਅਲ; ਦੇਵਾਨੀਅਸਮ
2. ਜੋਹਾਨਾਹ ਦੀ ਬੇਟੀ ਦਾ ਵਿਆਹ ਅਰੋਕੀਅਮ ਨਾਲ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬੱਚੇ ਅੱਨਾਮੇਰੀਆ: ਦੀ ਬੋਰਾਹ; ਦਾਵਾਮਨੀ; ਪਾਲ।
3. ਕ੍ਰਿਸਚੀਅਨ ਪਾਲ (ਜੇ.ਸੀ.ਪੀ.ਅਰੁਲਾਪਨ) ਪੁੱਤਰ (ਲੈਂਡ, ਪੇਜ 57,73, 184, 216) ਵਿਆਹ ਕੀਤਾ (1) ਰੇਚਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬੱਚੇ ਈਫਰੇਮ, ਮੇਰੀ। ਵਿਆਹ ਕੀਤਾ (2) ਮੇਰੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬੱਚੇ: ਆਇਆ ਪੀਲਾ; ਮੈਨੂਏਲ

4. ਸੁਸਾਨਾਹ, ਬੇਟੀ ਦਾ ਵਿਆਹ ਦੇਵਾਪਰਸਾਦਮ ਡੇਵਿਡ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬੱਚੇ ਸਨ: ਦੇਵਾਨੀਸਮ; ਅਨੁਗਰਾਹਮ: ਰੰਜੀਥਾਮ: ਮੇਰੀ; ਮੰਗਲਮ: ਮਾਨਨਮਨੀ।
5. ਵਿਕਟੋਰੀਆ ਅਰੁਲਾਮਲ, ਬੇਟੀ ਨੇ ਲਾਜ਼ਰਸ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕੀਤਾ (ਜੇ.ਸੀ. ਅਰੁਲਾਪਨ ਦੀ ਭੈਣ ਦਾ ਪੁੱਤਰ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬੱਚੇ ਸਨ: ਪਾਰਨਜੋਥੀ; ਕੀਰੁਬਾਏ: ਡੈਨੀਅਲ: ਆਇਆਦੁਰਾਏ; ਸੈਮੀਅਲ; ਮੇਰੀਆਮਲ।
6. ਡੇਵਕੀਰੁਬਾਏ, ਬੇਟੀ ਨੇ ਮਾਰਕ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕੀਤਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬੱਚੇ ਸਨ: ਅਪਾਵੈ: ਅਨਾਮਲ; ਮੇਰੀਆਮਲ; ਆਮੀਰਥਾਮ; ਅਬਸਾਲੋਮ: ਨੀਸਾਮ, ਗੀਡੀਅਨ: ਜੋਹਨ ਚੀਨਾ ਥਾਮਬੀ; ਦਾਸਨ।
7. ਲੀਡੀਆਹ ਬੇਟੀ ਨੇ ਦੇਵਾਸ਼ੇਆਮ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕੀਤਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬੱਚੇ ਸਨ: ਪੋਮਾਥੂ; ਸੁੰਦਰਮ; ਦੋਰਾਏਸਾਮੀ; ਦੇਵਕੀਰੁਬਾਏ ਰੋਸਾਮਲ; ਸਮਬੋਰਨਸ 8,9,10 ਜੋ ਬਚਪਨ ਵਿਚ ਮਰ ਗਏ।
11. ਜੋਹਨ ਐਂਥਨੀ, ਬੇਟਾ (ਲੈਂਗ, ਪੇਜ 218), ਦੀ ਬੋਰਾਹ ਦੇ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਜੋਹਨਾਹ ਅਤੇ ਅਰੋਕੀਅਮ ਉੱਤੇ ਦੀ ਉਸ ਦੀ ਦੂਜੀ ਬੇਟੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬੱਚੇ ਸਨ ਰਾਥਨਮ; ਅਸੀਰ; ਜੇ.ਏ. ਜੋਸਫ ਥਨਗੀਆਹ; ਜੇ.ਏ. ਥਾਸੀਆਹ; ਸਨਥਾਮ; ਪਾਕੀਅਮ।

(11) ਜੋਹਨ ਐਂਥਨੀ ਦੇ ਬੱਚੇ ਸਨ, ਜੇ.ਏ.ਜੋਸਫ ਥਨਗੀਆਹ (ਲੈਂਗ ਪੇਜ 7, 33, 217) ਅਤੇ ਜੇ.ਈ. ਥਾਸੀਆਹ ਜਿਸਨੇ ਹੁਣੇ ਹੀ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਕ੍ਰਿਸਚੀਆਨਪੀਟਾਹ ਦੀ ਕਲੀਸਿਆ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਨ ਲਈ ਦਿੱਤਾ।

ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਕਿਤਾਬ ਵਿਚ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਪਰਿਵਾਰ (5) ਵਿਕਟੋਰੀਆ ਅਤੇ ਲਾਜ਼ਰਸ ਅਤੇ ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਵੱਡੀ ਬੇਟੀ ਪਾਰਨਜੋਥੀ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਜਾਣਕਾਰੀ ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ:

ਵਿਕਟੋਰੀਆ ਅਰੁਲਾਮਲ, 1844-1934, ਲਾਜ਼ਰਸ ਦੇ ਨਾਲ ਵਿਆਹ 1829-1920

ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬੱਚੇ ਸਨ:

ੳ. ਪਾਰਨਜੋਥੀ ਦੀ ਬੇਟੀ 1870-1959, ਅਬਰਾਹਾਮ ਰਾਇਆਪਨ ਦੇ ਨਾਲ ਵਿਆਹ, 1872-1920 ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬੱਚੇ :

1. ਗਨਾਨਾਬੇਕੀਅਮ ਬੇਟੀ ਨੇ ਸੁੰਦਰਾ ਰਾਜ ਦੇ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕਰਵਾਇਆ।
2. ਡਬਲਯੂ ਜੀ.ਰਥਨਾਸਾਮੀ ਬੇਟੇ ਨੇ ਮੂਨਾਮਲ ਦੇ ਨਾਲ ਵਿਆਹ।

3. ਆਰ.ਆਰ. ਰਾਜਮਨੀ ਪੁੱਤਰ 1896.
  - (i) ਨਾਵਾਨੀਥਮ ਗੈਬਰੀਅਲ ਦੇ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬੱਚੇ ਆਮਲਾ ਐਵਲਿਨ; ਜੇਸੂਦਾਸ ਐਲ, ਰਾਏ: ਅਬਰਾਹਾਮ ਰਾਜਾ (2) ਗਰੇਸ ਯਾਕੂਬ ਦੇ ਨਾਲ ਵਿਆਹ
4. ਜੇਆਮਨੀ ਬੇਟੀ ਨੇ ਕ੍ਰਿਸਟੋਫਰ ਦੇ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕਰਵਾਇਆ।
5. ਬਚਪਨ ਵਿਚ ਹੀ ਬੱਚਾ ਮਰ ਗਿਆ।
6. ਪਾਪਾ ਜੋਥੀਨੀਸਾਮ ਬੇਟੀ ਨੇ ਰਾਜਾਰਤਨਮ ਦੇ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕਰਵਾਇਆ।
7. ਆਰ.ਪਪੀਆ ਦੋਰਾਏਰਾਜ ਬੇਟੇ ਨੇ 1906, ਮਾਨੋਮਨੀ ਸਨਥਾਮ ਦੇ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕਰਵਾਇਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸੱਤ ਬੱਚੇ ਸਨ।
8. ਬਾਲੇਆਹ, ਬੇਟਾ।
9. ਨਾਵਾਮਨੀ ਬੇਟੀ ਨੇ ਦੇਵਾਸ਼ੇਆਮ ਦੇ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕਰਵਾਇਆ।
- ਅ. ਕੀਰੂਬਾਏ ਬੇਟੀ ਨੇ ਅਸੀਰਵਾਤਮ ਦੇ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕਰਵਾਇਆ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅੱਠ ਬੱਚੇ ਸਨ ਸੀ.ਡੀ.ਡੈਨੀਅਲ ਅਤੇ ਆਇਆਦੁਰਾਏ, ਜੁੜਵੇਂ ਬੱਚੇ, ਜਵਾਨੀ ਵਿਚ ਮਰ ਗਏ
- ੲ. ਐੱਲ ਸੈਮੂਅਲ ਬੇਟਾ ਪੂਨਾਮਲ ਦੇ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕਰਵਾਇਆ, ਦੱਸ ਬੱਚੇ ਹਨ। ਮੇਰੀਆਮਲ, ਅਸੀਰ ਨਾਲ ਵਿਆਹ, ਛੇ ਬੱਚੇ।

ਅਸੀਂ ਦੇਣ ਦਾਰ ਹਾਂ (ਈ) ਐੱਲ.ਸਮੂਏਲ; 1880-1943 ਦੇ ਅਹਿਸਾਨਮੰਦ ਹਾਂ। ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪੁੱਤਰ ਸ਼ੀਮਾਨ ਐਡਵਿਨ ਸਮੂਏਲ ਦੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪਰਿਵਾਰਿਕ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦੇ ਰਿਕਾਰਡ ਨੂੰ ਸੰਭਾਲ ਕੇ ਰੱਖਿਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਿਰਾਂ ਉੱਤੇ ਅੰਤ ਵਿਚ ਜ਼ਬੂਰ 22 ਵਿਚ ਦਿੱਤਾ ਸਵਾਲ ਕਿਤਾਬ ਦੀ ਸਮਾਪਤੀ ਤੇ ਸਹੀ ਬੈਠਦਾ ਹੈ:

ਇਸ ਵੰਸ ਉਹਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰੇਗੀ:

ਉਹ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਪੀੜ੍ਹੀ ਕਰਕੇ ਗਿਣਿਆ ਜਾਵੇਗਾ।

ਉਹ ਆਉਣਗੇ ਅਤੇ ਉਹ ਦਾ ਧਰਮ

ਜਨਮ ਲੈਣ ਵਾਲੀ ਪਰਜਾ ਨੂੰ ਦੱਸਣਗੇ,

ਭਈ ਉਹ ਨੇ ਹੀ ਇਹ ਕੀਤਾ ਹੈ।

ਭਾਰਤੀ ਸ਼ੈਲੀ ਦੀ ਸ਼ਬਦਾਵਲੀ

ਟਿੱਪਣੀ: ਇਸ ਕਿਤਾਬ ਵਿਚ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਅਤੇ ਥਾਂ ਦੇ ਨਾਮ ਆਮ ਹਨ: ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਬੋਲਣ ਵਾਲੇ ਜੋ "ਯੂਰੋਪੀਅਨ" ਪੱਧਰ ਵਿਚ ਵੰਡੇ ਗਏ ਹਨ। ਜੇ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਪਧਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਲੇਖਕ ਦਾ ਨਾਮ ਲਿਖਿਆ ਜਾਵੇਗਾ "ਰਾਜਾਹ-ਮੋਨੀ।" ਅਧਿਕਾਰ ਤਾਮਿਲ ਥਾਵਾਂ ਦੇ ਨਾਮ ਹੁਣ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ, ਮਿਸਾਲ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਕੁਝ ਥਾਂ ਹਨ (ਪਾਲਮਕੋਟਾਹ ਤਿਨੀਵੇਲੀ ਮਦਰਾਸ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਕੁਝ ਇਲਾਕੇ, ਆਦਿ।) ਇੱਥੇ ਪੁਰਾਣੇ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਰੂਪ, ਤੋੜ-ਮਰੋੜ ਦਿੱਤੇ ਗਏ, ਪਰ ਸਮਕਾਲੀਨ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਦਾ ਵਰਨਣ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਹ ਹੁਣ ਵੀ ਆਮ ਤੌਰ ਤੇ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਹਨ।

ਸ਼ਬਦਾਵਲੀ ਵਿਚ ਜੋ ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸੰਖੇਪ ਰੂਪ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ ਉਹ ਇਹ ਹਨ:

ਟੀ-ਤਾਮਿਲ, ਐੱਚ-ਹਿੰਦੂ, ਐੱਮ-ਮਲਾਏ, ਏ-ਅਰਬੀ, ਪੀ-ਪੁਰਤਗਾਲੀ, ਅੱਪਾ, ਟੀ-ਪਿਤਾ।

ਆਰੀਆ ਸਮਾਜ-ਇੱਕ ਰਾਜਨੀਤਿਕ ਪਾਰਟੀ ਜੋ ਦਿੰਦੀ ਹੈ, ਹਿੰਦੂਤਵ ਦੀ ਜਾਗਿਰਤੀ ਦੀ ਆਸ਼ਰਮ, ਟੀ, ਧਾਰਮਿਕ ਘਰ, ਆਸ਼ਰਮ।

ਆਇਆ, ਟ, ਐਰਤ ਸੇਵਕਾ

ਬੇਂਡੀ ਵੈਨ ਦੀ, ਟੀ, "ਬੈਲ ਗੱਡੀ" ਭਾਰਤ ਵਿਚ ਕਹੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਬੰਦ, ਐੱਚ, ਬੰਨ੍ਹ।

ਚਪਾਤੀ, ਕਣਕ ਦੇ ਆਟੇ ਦੀ ਚਪਟੀ ਰੋਟੀ।

ਕੋਇਰ-ਕਾਇਰ, ਟੀ, ਨਾਰੀਅਲ ਦੇ ਰੇਸ਼ੇ।

ਕੰਜੀ-ਕਾਂਜੀ, ਟੀ, ਚੌਲ ਪਾਣੀ ਵਿਚ ਉਬਾਲ ਕੇ ਗਾੜ ਸਹਿਤ ਪੀਲ।

ਕੜੀ-ਕਾੜੀ, ਟੀ, ਮਾਸ ਜਾਂ ਮੱਛੀ ਜਿਹੜੀ ਚੌਲਾਂ ਨਾਲ ਖਾਧੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਘਾਟ-ਕਾਤੂ, ਟੀ, ਪਹਾੜੀਆਂ, ਆਮ ਤੌਰ ਤੇ ਸੰਗਠਨ।

ਗੋਪਰਮ, ਟ, ਬੁਰਜ ਦੇ ਉੱਤੇ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਜਾਂ ਜਗਮਗਾਉਣਾ।

ਗਰਾਮ, ਪੀ, ਭਿੰਨ-ਭਿੰਨ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਚਨੇ।

ਦਾਲ, ਐੱਚ, ਦਾਲ ਪਕਾਈ ਹੋਈ।

ਇਡਲੀ, ਦੀ, ਚੌਲਾਂ ਦਾ ਕੇਕ।
 ਇਲਨੀਰ, ਟੀ, ਹਰੇ ਨਾਰੀਅਲ ਦਾ ਪਾਣੀ।
 ਕੋਇਲ, ਕੋਬਿਲ, ਟੀ, ਮੰਦਰ ਪੂਜਾ ਦਾ ਥਾਂ।
 ਮੈਦਾਨ, ਐੱਚ, ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਮੈਦਾਨ।
 ਮਨਰਥੂ, ਟੀ, ਦਵਾਈ।
 ਮਾਰਾਵਾਰ, ਟੀ.ਜਾਤੀ ਦੀ ਭੂਮੀ।
 ਮੁਫੋਸਿਲ, ਐੱਚ, ਪੇਂਡੂ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ।
 ਮੁਨਸਿਫ਼, ਏ, ਪਿੰਡ ਦਾ ਪ੍ਰਧਾਨ, ਮੁੱਖੀਆਂ।
 ਔਲੇਈ, ਟੀ, ਖਜੂਰ ਦੇ ਪੱਤੇ, ਛੱਪੜ ਪਾਉਣ ਅਤੇ ਟੌਕਰੀ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਕੰਮ
 ਆਉਂਦੇ ਹਨ।
 ਪ੍ਰਸੰਗੀਅਰ, ਟੀ, ਪ੍ਰਚਾਰਕ।
 ਪੈਡੀ, ਐੱਮ, ਝੋਣੇ ਨੂੰ ਉਗਾਉਣਾ।
 ਪੰਡਾਲ, ਟੀ, ਛੱਪੜ ਅਤੇ ਜਾਂ ਵੱਡੇ ਤੰਬੂ ਅਤੇ ਖਜੂਦ ਦੇ ਪੱਤੀਆਂ ਦੇ ਨਾਲ
 ਖਾਹ ਦੇ ਛੱਪੜ
 ਪੀਅਨ, ਪੀ, ਚਪੜਾਸੀ।
 ਰਾਗੀ, ਐੱਚ, ਇਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਅਨਾਜ਼।
 ਸਾਧੂ, ਟੀ, ਭਗਤ, ਪਵਿੱਤਰ ਵਿਅਕਤੀ।
 ਸਾਂਬਲ, ਟੀ, ਗਾਂ ਦਾ ਗੋਇਆ (ਕੰਡੇ ਦੀ ਸਵਾਹ)।
 ਸੋਨਾਈ ਪਤੀਨਾ, ਮਦਰਾਸ ਸ਼ਹਿਰ ਦਾ ਤਾਮਿਲ ਨਾਮ।
 ਸੋਲੇਈ, ਟੀ, ਰੁੱਖਾਂ ਦਾ ਬਾਗ਼।
 ਮੁਬਾਰ, ਏ, ਸ਼ਹਿਰ ਦਾ ਚੌਥਾ ਹਿੱਸਾ।
 ਤਾਲੀ, ਐੱਚ, ਵਿਆਹ ਦਾ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਧਾਗੇ ਵਿਚ ਪਰੋਇਆ ਗਇਆ ਗਲੇ ਦੇ
 ਚਾਰੇ ਪਾਸੇ। ਚੇਨ, ਜਿਵੇਂ ਪੱਛਮ ਵਿਚ ਵਿਆਹ ਵੇਲੇ ਅੰਗੂਠੀ ਪਹਿਨਦੇ ਹਨ।
 ਤਮਾਸ਼ਾ-ਇਕ ਖੇਡ ਦਾ ਕੰਮ।
 ਦਾਦੀਅਨ, ਐੱਚ, ਜਾਟਾ ਵਿਅਕਤੀ।
 ਟਿਫ਼ਨ, ਟੀ, ਹਲਕਾ ਭੋਜਨ, ਦੁਪਹਿਰ ਦਾ ਭੋਜਨ।
 ਟੋਪੀ, ਐੱਚ, ਟੋਪੀ (ਸਿਰ ਢੱਕਣ ਲਈ)।
 ਬਡਾਈ-ਸਵਾਦੀ ਬਨ।
 ਵੈਈਤਰੁ ਵੈਲੀ, ਟੀ ਪੇਟ ਦਾ ਦਰਦ।
 ਵੈਲੇਲਾ, ਟੀ, ਏਲੈਂਡ-ਓਈਂਗ ਕਾਸਟ।
 ਵੇਸ਼ਤੀ, ਟੀ, ਸਕਰਟਡ ਲੋਅਰ ਗਾਰਮੈਂਟ ਟੋਰਨ ਬਾਏ ਮੈਂਨ।
 ਜਾਮਿਨ, ਏ, ਫਰੀਹੋਲਡ ਲੈਂਡ।